

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

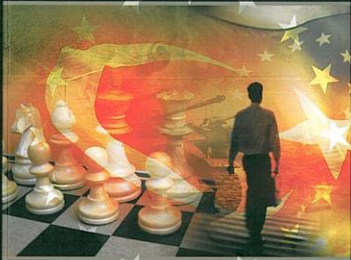
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MEHMET SARI

TÜRKİYE NASIL KURTULUR?

PROJELER ★ ÇÖZÜMLER ★ ÖNERİLER

DDK

TÜRKİYE NASIL KURTULUR?

PROJELER-ÇÖZÜMLER-ÖNERİLER

Düşünce Dünyası Kitapları

İç Düzen

Gülseren Efilti

Kapak

Ferhat Çınar

Baskı

Ziya Ofset

Cilt

Savaş Mücellithanesi

ISBN

978-975-264-111-2

1 Baskı

Haziran 2007

Dağıtım: birey Yayıncılık

0 212 511 33 69

TÜRKİYE NASIL KURTULUR?

PROJELER-ÇÖZÜMLER-ÖNERİLER

Mehmet SARI

Düşünce Dünyası Kitapları

Mehmet SARI

1952 Yılında Mersin Soğucak Yaylası'nda doğdu. İlkokulu köyünde, ortaokulu yatılı olarak Burdur Lisesi'nde bitirdi. 1973 yılında Mersin Tevfik Sırrı Gür Lisesi'nden mezun oldu. 1979 yılında Ankara Dev. Müh. ve Mim. Akademisi'nden inşaat mühendisi olarak mezun oldu.

Çeşitli şirketlerde mühendis olarak, aralıklarla serbest bürocu olarak çalıştı.

1986-1992 yılları arası T. Emlak Bankası Hatay ve Mersin İlleri Bölge Kontrol Mühendisi olarak görev yaptı.

Evli ve altı çocuk babası.

İÇİNDEKİLER

Önsöz	8
Temel Ana Proje MBS	
(Merkezi Bilgisayar Sistemi) Projesi	15
Nak-Par-Ok. (Nakit Paranın Ortadan Kaldırılması)	
Projesi	33
Vat-Kart, Yurt-Kart (Vatandaşlık-Yurттаşlık Kartı)	
Projesi	35
Gel-Ar-Kat (Türkiyenin Vergi Gelirlerinin Arttırılması,	
Yaklaşık 20 Katına Çıkarılması) Projesi	45
Ver-Top (Yeni Vergi Toplama Sistemi) Projesi	69
Ver-Düş (Vergi Oranlarında Düşüş) Projesi	78
San-Ver (Saniyesinde Vergi) Projesi	88
Yay - Ver Pr. (Yaygın Vergilendirme) Projesi	105
İç- Dış Borç Pr. (İç ve Dış Borçların Ödenmesi) Projesi ..	118
AÇ - YOK - Kal (Açlık Sınırı ve Yoksulluk Sınırı	
Kavramlarının Ortadan Kaldırılması) Projesi	128
YAR-İ-SAD. (Yardım, İane ve Sadakanın	
Ortadan Kaldırılması) Projesi	149
OK- YAZ. (Okuma-Yazma Seferberliği) Projesi	163
BİK - Yön. (Bizi Kimler Yönetsin) Projesi	175
Yen-Sip-Yas. (Yeni Siyasi Partiler Yasası) Projesi	211
Yen-Seç-Yas - İs-İç 2 (Yeni Seçim Yasası-	
İstikrar İçin 2 Turlu Seçim) Projesi	223
MBS-Seçim (Merkezi Bilgisayarla Seçimlerin Yapılması)	
Projesi	281
Diğer Projeler	285

ÖNSÖZ

Ben, bu kitabı önce kendim için yazdım. Sonra ülkem için, insanlarımız için yazdım.

Vatanı için 2. kez çağırıldığı askerlik görevindeyken; terhisine 9 gün kala, o gün ölen 22 asker arkadaşıyla birlikte, K.Maraş'ın Elbistan İlçesinin bir köyünde ulu bir ağacın altına defnedilen Mustafa Dedem için yazdım.

Sekiz öksüzü ile dul kalan, onlara hem analık, hem babalık yapmayı başarabilen GÖKEBE'm için yazdım.

Son nefesine kadar, iyi insan, doğru insan, güzel insan olmamız için çırpınan her hakkımı helal ettiğim "babam" için yazdım.

Köye okuma-yazma kursu geldiği halde; "Körüğü kim çekecek?" diyerek anamı kursa göndermeyen Demirci A.Kadir Dedem için yazdım.

"Okuma-yazma bilseydim, sizlere daha farklı analık yapardım" diye ömrünce hayıflanmış, küçücük yüreğinde koskoca ukdeler bırakarak öteki dünyaya göçmüş Anam için yazdım.

8-10 saatini kahvehanede oyunla geçirip, günde 5 dakikasını bir şeyler okunmaya veya beyin jimnastiğine ayıramayan zavallılar için yazdım.

Ben, bu kitabı; "Çoluk-çocuğuna iki lokma bir şeyler götürebilmek umuduyla" ömrünü çöp bidonlarını karıştırmakla geçiren "analar" için yazdım.

Başkasından bir şey istemeyi gururuna yediremeyip, açlıktan odasında ölü bulunan insanlar için yazdım.

Ekmek yediği sofraya pisleyen, misafir edildiği evin çocuğuna tacize kalkışan "şerefsiz" den dolayı yazdım.

Aldığı silahı ilk önce telefon direklerinin fincanlarında ve trafik levhalarında deneyen "magandalarımız" için yazdım.

Kendisine acıdığımız, üzüldüğümüz için eteğine "Kavurga" koyduğumuz, şeyimi yaktı diye döküveren "öksüzler"imiz için yazdım.

On beş yıllık rahat ve mutlu bir evlilikten sonra, kocası bir ay is-siz kaldı diye 5 çocuğunu babasına bırakıp evini terk eden kadınla-rımız için yazdım.

Mutfağında tek bir soğanı dahi yokken; sıcak çorba diye, taş kaynatıp, sofrasına koyabilen kadınlarımız için yazdım.

Ben, bu kitabı 3-5 kilo un, yağ, şeker için oyunu, onurunu, hay-siyetini,-kişiliğini satanlar; satmaya mecbur kalanlar için yazdım.

3-5 kilo unla, yağla, şekerle karşısındakini satın alabileceğini u-man, karşısındakini aptal sanıp, aslında kendisinin "aptal" oldu-ğu-nu ortaya koyanlar için yazdım.

Ülkeyi iyi yönettiklerini söyleyip, insanlarımızı bu hallere düşü-ren "yöneticiler" için yazdım.

Verdiği "oy"la başta kendisine, ülkesine ve insanına bu kadar za-rar vermeyi başarabilmiş (!) seçmenlerim için yazdım.

Kendisini ve ülkesini "deneme tahtası" sanarak; son 5 dönemdir her defasında değişik partileri deneyen insanlarımız için yazdım.

"Rahmetlinin kemikleri sızlamasın" diye rahmetlinin tuttuğu partiye oy veren insanlarım için yazdım.

Her bayramda ve Yılbaşında - o partinin liderinden tebrik kartı geldiği için - "onuru okşandı" diye 32 yıldır aynı lidere oy veren "tebrik kartı seçmeni" için yazdım.

"Devlet Tahvili" alarak, devletten çaldığı paraları yine devlete satan "aile" ler için yazdım.

Oy vereceği partinin tüzük veya programının bir satırını dahi ez-bere söyleyemeyen 5430 seçmenimin- istisnasız- "tamamı" için yaz-dım.

"Yoksulluğu tarihe gömeceğiz" deyip nasıl yapacakları soruldu-ğunda bir türlü cevap veremeyen siyasi parti yöneticilerimiz için yazdım.

"Pırt" diye çıktıktan sonra kabuğunu beğenmeyen "findık"lar için yazdım.

"Adam gibi adam olmayı, insanca yaşamayı özleyenler" için yazdım.

Büyük ATATÜRK'ün "Milletin Efendisi" dediği, ancak bir türlü Efendi konumuna yükseltemediğimiz köylümüz için yazdım.

Emeğinin karşılığını "alının teri kurumadan" veremediğimiz işçilerimiz için yazdım.

Bir zamanlar Sayın Demirel'in, merhum Sayın Ecevit'in, merhum Sayın Özal'ın, Sayın Çiller'in, Sayın Erbakan'ın, şimdi de Sayın Erdoğan'ın arkasından hızlı adımlarla yürüten yaklaşık 500 kişinin niçin hep aynı şahıslar olduğunu, zaman içinde bazılarının adlarının değiştiği halde, soyadlarının niçin hiç değişmediğini gerçekten merak ettiğim için (!) yazdım.

İslam'da; önce Kuran'ın, sonra sahih Hadis'lerin, sonra Peygamber sünnetinin esas alınması gerektiğine dair 1,5 saatlik konferansı izleyip; bitiminde de; "Ama bizim Şih'imızın dedikleri daha doğrudur" diyebilen, hemen yanı başında oturan pörtlek gözlü Diyarbakır'lı arkadaş için yazdım.

Cumhuriyet ve Demokrasi kavramlarını -tarif etmek bir yana- henüz birbirinden ayırt edemeyen her 100 vatandaşından 93'ü için yazdım.

Devlet ve Hükümet kavramlarını birbirinden ayırt edemeyen her 100 vatandaşından 86'sı için yazdım.

Her biri Türkiye'nin geleceği iken, kahrolası bir kardeş kavgası sonucu genç yaşlarında kara topraklara verdiğimiz, ölümleriyle kahrolduğumuz, ne yazık ki bugün unutulmuş, isimleri dahi hatırlanmayan 5400 den fazla vatan evladı için yazdım.

İdeallerinin doruğundayken defalarca üniversite sınavına girip de, üniversiteli olamayan, yaşı geçmiş ama umudunu hala yitirmemiş "umutsuzlar" için yazdım.

Bir sabah çalan telefonu açtığında; "Kızınız Ayşe ya da oğlunuz Ali yarın sabah falanca firmada 2 milyar maaşla işbaşı yapabilir" diyecek bir sesi hala duyamamış ebeveynler için yazdım.

Seçimden tam 3 yıl sonra "Ben falanca ilin milletvekiliyim efendim" diyerek Genel Başkanının odasına giren milletvekili için yazdım.

Bir damla "sevgi"yi, bir damla "hoşgörü"yü hala yüreğine yerleştirememişler için yazdım.

Sadece perdede gördüklerinize değil, başınızı uzatıp - bir kez de olsa - perdenin arkasına da bakmanızı istediğim için yazdım.

"Karayazılı" halkının "YAZIST"nı, "YAZISINDA" "YAZAMAYANLAR" için yazdım.

Doğru söylediği için 9 köyden kovulanlara, bir yerlerde mutlaka bir 10. köy olduğun bilsinler diye yazdım.

"Temiz Toplum", "Temiz Siyaset"ın özlemini çekenler için yazdım.

Israrlı bir "vurdumduymazlık", "aymazlık", "bana ne"cilik, "adam sende"cilik, "bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın"çılık örnekleri sergileyerek YOKOLUŞ' un sonsuz karanlığına koşmaya çalışan MİLLETİM için yazdım.

İhanetlerden, kallesliklerden bıktığım için yazdım.

Bu kitabı Aşk için yazdım, Umutla yazdım, intikam için yazdım ama Yeşilçam filmlerindeki gibi değil..

Aşk için yazdım; çünkü tüm insanları sevdim... Kızları... Kadınları... Kimi kızımı, kimi kız kardeşim, kimi eşim... Kimi halamdı, kimi teyzem... Kimi anamdı, kimi ninem...

Hangi birini daha az sevebilirdim. Hangi birine sevgide kusur edebilirdim...

Tüm erkekleri de sevdim... Kimi oğlumdu, kimi kardeşim, kimi ağabeyim... Kimi amcamdı, kimi dayım.. Kimi babamdı, kimi dedem... İti sevdim, Atı sevdim... Biri sadakati, biri haşmetimi temsil ediyordu...

Yılanı sevdim, Kuşu sevdim... Biri uçuyordu zirvelerde, biri sürünüyordu yerlerde...

Her ortama göre renk değiştiren Bahtabakanı (Bukalemun) bile sevdim... O hayvandı; anladım... Ama insan'ı hala tanımlayamadım...

Dağı sevdim, o bana zirvesini vaat etmişti... Denizi sevdim; tüm pislikleri aldı içine, derinliklerine gömdü sessizce... Kendisi kirlendi, yeter ki "insanlar kirlenmesin" diye...

Doğayı sevdim, çiçekleri, ağaçları sevdim; İnsana hizmet verip, güzellikler sunmuşlar diye...

Dağını, taşını sevdim ülkemin... Yamulmayıp, "dik durdukları" için...

"Toprak Ana"yı sevdim... Gerçek Anamı... Ondan geldik, yine ona gideceğiz diye...

Tüm Yaratılmışları sevdim; Yaratan' dan ötürü...

Umutla yazdım, umudunu yitirmemiş insanlardan umarak... Bir gün üstündeki ölü toprağını atacağını, uyanacağını, şahlanacağını umarak...

İntikam için yazdım... Halkımın Sisteme sahip çıkacağını, geri kalmışlığın pençesinden kurtulup, Lider ülkenin mutlu insanları olarak, sunduğum Merkezi Bilgisayar Sistemini sahiplenerek; Zamanı, boşa geçmiş yılların intikamını alacaklarına inandığım için yazdım.

Ben; bu kitabı "Her verdiğim karardan sonra, gece yatağında rahat uyuyabilmeliyim, öteki dünyada Allah'a karşı hesabı doğru verebilmeliyim. Ancak; toplu iğne başı kadar da olsa hak etmişsen o cezayı da veririm, yargılamada küçük de olsa adaletli davranmamış isem; özür diler, sanığının ellerini bile öperim" diyecek kadar olgun, tevazu sahibi, "Adalet Abidesi", "adam gibi adam", dudaklarımız şişinceye kadar elleri öpülesi, Ağır Ceza Reisleri, mevcut Hukuk Sistemimizin "MEVLÜT" leri için yazdım.

Diğer tarafta; gerçek yargı yerine "önyargılı" olmayı, ispata, dile dayanarak ceza vermesi gerekirken; emir kulu, aldığı talimat gereği insanların suratlarına bakarak "kanaat cezası" vermeyi yeğleyen, mevcut Hukuk Sistemimizin "OSMAN"ları için yazdım.

Adı "Şeref" olanlar için yazdım... Üzülerek, içim kan ağlayarak... Niçin sadece "ŞEREF" diye... Keşke yasalar izin verseydi de "KAHRAMAN, CESUR, YÜREKLİ, MERT, YİĞİT" diye de yazılabilseydi Nüfus Cüzdanlarma...

Adı "Şeref" olanlar için yazdım... Adı tesadüfen "Şeref" olarak yazılmış "şerefsizler"e...

Bizim neslimizin yaşayamadığı, yaşamaya fırsat bulamadığı huzuru, mutlulukları, bizim çocuklarımızın, torunlarımızın, gelecek nesillerin doya doya yaşaması dilek ve temennisiyle yazdım.

Adı Tosun ama çelimsiz... Üflesem uçacak

Adı Cesur, adı Kahraman... Delik bulsa kaçacak

Bu nasıl bir Dünya olmuş Ya Rabbim?

Hiç temiz bir yeri kalmamış mı? Tutacak...

Ben bu kitapta sıkça sö edeceğim MBS'nin ne olduğunu, neleri nereye kadar çözebildiğini, niçin gerekli ve vazgeçilmez olduğunu, Kalkınma sürecini nasıl ve ne yönde etkilediğini anlatmaya çalıştım.

Kısaca bu kitapta MERKEZİ BİLGİSAYAR SİSTEMİ'ni tanıtmaya çalıştım.

Tüm içtenliğimle söylemem gerekirse; Ben, burada ele aldığım konuların hemen hemen hiç birinin uzmanı değilim. Onun için buradaki konulardan belli bir veya bir kaçının uzmanı olan arkadaşlar, konunun ayrıntıları hakkında inceden inceye beni sınava tabi tutmasınlar. Şu sebeplerle ki; Birincisi: Bu kitap on dört yıl süren araştırmaların ve çalışmaların ürünüdür. İşte bu 14 yıllık süreçte elde ettiğim her "bilgi"yi, her "belge"yi buraya aktarabilmem mümkün değildir. İkincisi ise: Zaten; konuların, uzmanları tarafından onlarca yıldır, her gün, kitaplarda, gazetelerin ekonomi, siyaset, hukuk, yaşam sayfalarında buradaki konular hakkında olağanüstü güzel, doyurucu yazılar yazılmış, açıklamalar yapılmış, çok ilginç değerli fikirler, çözümler üretilmiştir.

Ancak; bana göre tüm bu olguların üç temel eksiği vardır.

Birincisi: Konuların tek tek ele alınmış olmasıdır. O konu üzerinde fevkalade araştırmalar, incelemeler yapılmış, hatta belli bir yere kadar çözümleri de üretilmiş olmasına karşın, gazete köşelerinde makaleler halinde kalmış, ya da kitapların sayfaları arasında sıkışıp kalmıştır. Öyle kalmaya mahkum olmuştur.

İşte ben, bu eksikliği gidermeye çalıştım. Yani Türkiye'nin temel sorunlarının başında gelen 75 konuyu ve bu konuların alt maddeleri olan yüzlerce konuyu bir kitapta birleştirerek olayı "BÜTÜNCÜL" olarak ortaya koymaya çalıştım. Bu konuları bütüncül olarak ele almış ve bu konulara çözüm üretmeye çalışmış bir kitaba şu ana kadar rastlayamadığımdan dolayı ben, kitabımın bu açıdan bir "İLK" olduğunu düşünüyorum.

İkinci eksiklik şudur: Bu güne kadar iş başına getirdiğimiz hükümetlerin hemen hepsi Devleti alışlagelmiş klasik yöntemlerle yönetmişlerdir. Yapılan işlerin tümü bürokrasi kanalıyla, insan eliyle yapılmıştır. Ne yazık ki; teknoloji devreye sokulamamıştır. 40 yıl, 35 yıl, 30 yıl öncesinde dahi olsun, Devlet yönetiminde teknolojinin

olanaklarından yararlanmak - her nedense - hiçbir yöneticimizin aklına gelmemiştir. İşte bu temel eksikliğimiz sebebiyledir ki; sosyal ve ekonomik yönden bu gün dünyanın 2. veya 3. ülkesi konumunda olmamız gerekirken, biz tam tersine varlık içerisinde yokluk çekmekteyiz. Onlarca yıldır insanlarımızı perişanlık, sefalet, sıkıntı içinde, açlık ve yoksulluk sınırı altında yaşamaya mahkum etmişiz.

Ben, şahsen 2000'li yılların neslini çok şanslı buluyorum. Çünkü 90'lı yıllara kadar Türkiye'de yeterli derecede teknolojik alt yapı, teknolojik bilgi birikimi ve yeterli bilgisayar ortamı yoktu. Ama şimdi var. Öyleyse soruyorum: Niçin bu teknolojik olanakları devlet ve millet hayatımıza egemen kılarak tüm bu sıkıntılardan milletçe kurtulmayı denemiyoruz?

Niçin 100 yıllık kalkınma sürecini Merkezi Bilgisayar Sistemini devreye sokarak 10 yıla indirmiyoruz?

Üçüncü eksiklik şudur: Bu güne kadar milletçe kazanmış olduğumuz tecrübelerin, edinimlerin, bilgi birikiminin olması gereken düzeyde devlet yönetimine, yasalarımıza, yönetmeliklere yansıtılmamış olmasıdır. Örneğin: Yaklaşık 10-15 yıldır TV'lerimizde Siyaset Meydanı, Ceviz Kabuğu, Objektif, Arena gibi daha pek çok, hepsi birbirinden değerli, kapsamlı, derin programlar, "açık oturum"lar izlemekteyiz. İşte bu noktada soruyorum. Bu güne kadar hiç "Falan günkü falanca programda, filanca sorunumuzu kökünden çözebilecek çok güzel fikirler ortaya konuldu. Aman bunu hemen alalım, yasalaştıralım da ülkemiz bu sorununu çözmüş olsun" denilmiş midir? Sanmıyorum. Konuşulmuştur, ama konuşulan konuşulduğu yerde yani stüdyoda kalmıştır. Neden bu hep böyle olmuştur? Çünkü devletimiz henüz "Danışan Devlet" değildir. Çıkarılan Yasalarımız 25-30 kişiden oluşan komisyon üyesi milletvekillerimizin düşünce ve fikirlerinin ürünüdür. Çok katılımlı düşüncelerin ürünü değildir. Bunun için 5000 kişilik "Teknik Danışma Konseyi" fikrini önerdim.

Peki, Hükümetler olarak her sene bu projelerden birkaç tanesini gerçekleştiresek olmaz mı? Hayır. Olmaz. Zaten kalkınma sürecinde Batı'dan 40 yıl geride kalmışız. Bir an önce bu farkı kapatıp, önümüzdeki 50 yıllık süreci de 5 yıla indirmemiz gerekiyor. Bu projeler "bütüncül"dür. Nasıl ki; sorunlar zincirleme birbirine bağlı ise,

çözümler de zincirleme olarak birbirine bağlıdır. Kaldı ki; Merkezi Bilgisayar Sistemi devreye sokulduğunda; ayırım yapmaksızın binlerce sorunu - ödünsüz olarak - en kısa zamanda ve en teknik şekilde çözer.

Bu kitapta en doğusundan en batısına kadar, en güneyinden en kuzeyine kadar, bu ülkede yaşayan herkes kendini bulacaktır. En yoksulundan en zenginine, fabrikatöründen işsizine, profesöründen öğrencisine, işçisinden memuruna, bebeğinden tutunuz en yaşlı insanımıza kadar... "Sorunsuz Ülke, sorunsuz Millet" olmanın yolu "siyaset"ten geçer. Siyasete duyarlı olmaktan, siyasete katılımcı olmaktan geçer. Bilen, "bilge" insanlara fırsat vermekten, desteklemekten, YETKİ vermekten geçer. Amiyane tabirle "YETKİ Çakal'ı Aslan yapar, YETKİSİZLİK Aslan'ı Çakal durumuna düşürür".

Öyleyse; Önce kendiniz için, aileniz için, Mahalleniz, Köyünüz, Kasabanız, İlçeniz, iliniz ve Ülkemiz, TÜRKİYE'miz için...

Bu ülkede yaşayan 70 Milyon İNSANIMIZ için...

Haydi, BİLİNÇLİ SEÇMEN olmaya, Haydi TEMİZ SİYASET'e...

Yepyeni bir Türkiye'ye doğru...

Yolumuz açık olsun!

Mehmet Sarı

TEMEL ANA PROJE: MBS (MERKEZİ BİLGİSAYAR SİSTEMİ) PROJESİ:

Türkiye kurtulacaksa, LİDER ÜLKE olacaksa, ekonomik ve sosyal yönden kalkınmış, istikrarlı, Vatandaşı huzurlu, örnek bir ülke olacaksa, mutlaka ama mutlaka MERKEZİ BİLGİSAYAR SİSTEMİNE geçmelidir.

Yıllar geçti. Ama aşağıdaki sözler genel olarak hiç değişmedi.

- Şimdi nereden çıktı bu Merkezi Bilgisayar Sistemi? Veya;
- Bırak bu işleri kardeşim. Bizim Bilgisayarla işimiz ne? ya da;
- Birader senden büyük koca koca adamlar varken sana mı kaldı Türkiye'yi kurtarmak? Kurtarsa onlar kurtarırdı... Ya da;

- Fikir güzel, projeler güzel de; peki hangi hükümet bunları uygulayacak? veya;

- Bu fikirler bu projeler çoğu kodamanların işine gelmez. Onun için bunların uygulanma, hayata geçme şansı yok!

Tam insanlara anlatmaya başlıyorum, hemen birtakım çatlak sesler yükseliyor.

- Nesi varmış ki Türkiye'nin? Kurtarılacak bir yerimi var? Kuyuya düşmüş te sen mi çıkaracaksın?

- Kafanı niye böyle işlere yoruyorsun be birader. İyi, kötü, dövüş, çekiş yuvarlanıp gidiyoruz işte.

- Birader ne yaparsan yap, bu düzen değişmez! Bu Türkiye 200 sene de böyle gider, 300 sene de...

- Abi iyi güzel fikirler de bunun uygulaması en az 30 sene sürer. O zamana kadar da kim öle kim kala...

- Abi iki saattir dinliyorum. Sen Türkiye'de bir tek dahi fakir insan bırakmadın. Herkesi zengin ediyorsun. İşsiz bir tek insan kalmıyor. Nerede bu yoğurdun bolluğu? Bu değirmenin suyu nereden geliyor?

- Kardeş! Hükümet çözmüş çözeceğini. Çocukların kitabını be-

dava veriyor. 20 torba kömür veriyor. Yeşil kartımız var, 65 yaş ma-
aşı da veriyor. Neyimize yetmez? Daha Allah'tan belamızı mı isteye-
lim.

- Merhum Menderes çözemedi, İnönü çözemedi, Demirel çöze-
medi, merhum Özal çözemedi ve daha nice Başbakanlar, Hükümet-
ler çözemedi de bu iş kala kala size mi kaldı? .

Nedir bu karamsarlık? Bu umursamazlık, bu umutsuzluk, bu
boşvermişlik, bu teslimiyetçilik!

Demek ki ülke ekonomisi, hükümetler, Siyasi Partiler ve siyaset-
çiler ülkem insanını ne hallere getirmiş ki; ülkem insanları siyasi
partilerden, siyasetten umudunu kesmiş, öyle bir karamsarlığa ka-
pılmış ki; herhangi bir sorunun mutlaka bir şekilde çözümünün bu-
lunabileceğine dahi olasılık tanımaz duruma düşmüş.

Aslına bakarsanız yukarıdaki serzenişler, şikâyetler sorunlara
çözüm getirme bağlamında bize çok çok önemli ipuçları veriyor.

Ben şahsen yukarıdaki diyalogların tamamına katılmıyorum.
Katılmam da mümkün değildir.

Peki, ne zamandan beri? dersiniz: Merkezi Bilgisayar Sistemi'ni
düşünüp, tasarlayıp ortaya koyduktan sonra.

1991'den bu yana bunlar ve bunlar gibi yüzlerce laf duydum.
Eleştiri aldım. Bitmez tükenmez sorunlar, dertler dinledim. Hatta
bazen alt yapılı, eğitilmiş, kültürlü güzel insanlarla karşılaştım. Saat-
lerce dinledim. Not aldım. İki saat konuştular. Türkiye'min ve in-
sanlarımızın sorunlarını tek tek, madde madde ortaya koydular. Ta-
mamı tamamına gerçek bir Türkiye tablosu... Tamamına katıldım.
Katılmamak mümkün değil. Çünkü 14 yıl içinde topladığım belge
ve yazılarla tıpa tıp örtüşüyor. Ama sonuç yine tahmin ettiğim gibi
çıkıyor. Soruyorum.

- Peki kardeş. Tamamına katılıyorum. Tüm açıklığıyla, çıplaklı-
ğıyla olay ortada. Peki, bu dertlerden, bu sorunlardan nasıl kurtulu-
ruz? Tüm bunların nasıl üstesinden geliriz sizce? diye sorduğumda:

"Abi o konuya ben karışmam. O hükümetin, profesörlerin hat-
ta meclisin çözeceği bir konu. Ben o konuda bir fikir beyan ede-
mem" dediği anda ben yine yıkılmışımdır. Defalarca olduğu gibi.
Böyle durumları da oldu olası hiç sevmem. Çünkü biliyoruz ki or-
tada bir dert varsa, mutlaka dermanı da vardır. Ortada bir zehir var-

sa, mutlaka panzehiri de vardır. Ortada bir sorun varsa, mutlaka bir şekilde çözümü de vardır. İşte bu sorunlara, çözümleri bulmak ta insan olarak bizlerin görevi değil midir?

Ben de yıllar içerisinde ülkemin ve insanlarımla nasıl sıkıntılar, kaoslar, açmazlar içinde kıvrandığını gözlerimle gördüm, bedenimle bire bir yaşadım, sorunlara ortak oldum. Ve 14 yıl önce araştırmaya başladım.

Sistemli çalışmak gereğini biliyordum. Önce sorunları doğru tespit etmek gerekiyor. İkinci olarak bu sorun ülke ve insanımızı nasıl ve ne derecede etkilemiş, buna bakmak gerekiyor. Bu sorunun hal edilmesi konusunda önceki hükümetler ne düşünmüşler, ne yapmışlar? Sorun yaşandığı sırada ülkeyi yöneten hükümet ne yapıyor, bu konuda ne düşünüyor, ne çözümler getiriyor, mevcut hükümetin bakış açısı ve almış olduğu önlemler, sorunu kökünden yok edememiş ise; işte o bulunduğumuz noktada olaylar bizi “daha ideal ve gerçekçi çözümler” e doğru yönlendiriyor.

Kullandığımız metod çok basittir. Üç öğeyi bir araya getirdim. Bunlar: akıl, bilim ve teknolojidir. Bu üç öğeyi bir araya getirdiğimizde ülkemizde bulunan en az elli milyon insanın ve dünyada yaklaşık beş milyar insanın umutsuzlukla bakıp, çözülmez sandığı sorunlar gerçekte çok büyük kolaylıkla, çok çok kısa bir zamanda ve tümüyle kökünden çözülebilmektedir.

MERKEZİ BİLGİSAYAR SİSTEMİ NEDİR, NE İŞE YARAR?

MBS; Devletin ve tüm VATANDAŞ’ların ‘Var’larının ve ‘Yok’larının MERKEZİ BİLGİSAYAR’ a kaydedilmesinden ibarettir. Neyimiz var, neyimiz yok mutlaka en iyi şekilde bilmemiz gerekmektedir. Çünkü her şey buna bağlı olarak planlanmak, yürümek, yürütülmek zorundadır.

Bunu; bir bakıma “BÜYÜK ENVANTER” diye adlandırabiliriz.

Türkiye Cumhuriyetinin bu “Büyük Envanter”i mutlaka çıkarılmak zorundadır. Çünkü Merkezi Bilgisayar Sisteminin “Uygulama Alanı” Türkiye ve bu Ülke üzerinde yaşayan insanlarımızdır. MBS doğru bir şekilde elde edilebilmiş sağlam “Veri”ler ve “Done”ler

üzerine çalışır. “Hedefi” ise: bu sağlam verileri elde etmek, devletin ve vatandaşların her türlü işlerini - kendisine yüklenen programlar sayesinde - basit ve kolay uygulamalar haline getirmek, sistematize etmek, Türkiye ve insanımızın ekonomik hayatını yazılı ve basılı kırtasiyecilikten kurtarıp hacmini de süper oranda küçülterek bu bilgileri depolamaktır.

Nihai hedefi ise: Elektronik ve mekanik teknoloji sayesinde ülke ve insanımızın sosyal ve ekonomik yaşamını kolaylaştırmak, teknoloji sayesinde sorunları sorun olmaktan çıkarıp “sorunsuz ülke, sorunsuz insan” hedefine ulaştırmaktır.

Peki, Merkezi Bilgisayar Sistemi hep yarar mı sağlar? Herhangi bir zararı da olabilir mi? Aşağıdaki sloganımız bu soruya yorumsuz en güzel yanıtıdır.

MBS = SIFIR ZARAR, MİLYONLARCA YARAR.

Şimdi MBS’nin ne işe yaradığını, neleri nereye kadar çözebildiğini, ülkemizin ve insanlarımızın ekonomik ve sosyal yaşamına ne gibi katkılarda bulunduğu dair birkaç örnek verelim.

* MBS devletin ve vatandaşların neleri VAR, neleri YOK, her şeyi bilir. Çünkü: “büyük envanter”ini çıkarmıştır.

* MBS; işlemeye başladığı andan itibaren T.C. Devletin halen kullanılmakta olan - eski - “arşivleme” sistemi tarihe karışacaktır. “- Sen oradan bir 10 kâğıt ver, müstahdem öğle paydosunda bir bak-sın. İnşallah bulunur.” olayı bundan sonra kesinlikle olmayacaktır. Çünkü bundan sonra devletin arşivleri Merkezi Bilgisayarın ve bilgisayarların “sabit disk”leri, DVD’ler, CD’ler, Flashdisk’ler olacaktır. Yani kısaca; her bilgi ve belge kaç yıllık olursa olsun, sistemin ekranında ve her an her saniye kullanıma açık ve hazır bir şekilde olacaktır.

* MBS’nin verdiği ve Türkiye sınırları içerisinde yaşayan herkesin kullanmak zorunda olduğu VATANDAŞLIK-YURTTAŞLIK KARTI ve bu kartın üzerinde Dünyada ve Türkiye’de tek olan bir VATANDAŞLIK KOD NUMARASI bulunacaktır. Artık bundan sonra Vatandaşımız ayrı ayrı Kimlik Kartı, Vergi No.su, Seçmen Kartı, Sağlık kartı, Sigorta Kartı, Ehliyetname, Ruhsatname, ATM Kartı, Alışveriş kartı taşımayacaktır.

* Rüşvet, yolsuzluk, hırsızlık, Vergi kaçakçılığı ve her çeşit kaçakçılık, gasp, kapkaç, cinayet v.b. kötülüklerin ana temeli “nakit para” kullanımından kaynaklanmaktadır. MBS ile nakit para kullanımına kesinlikle son verilecektir. Bunun yerine nakit paralarınız “Kontör TL.”ye çevrilecek, Vatandaşlık Kartınızdaki “ÇİP”inize işlenecek, gelir-giderleriniz yani kazançlarınız ve harcamalarınız Yurttaşlık Kartlarınızdan yapılacaktır.

* **MERKEZİ BİLGİSAYAR SİSTEMİ** şu anda Devlet Maliyesinin - bir örnek % olarak - 200 Lira olarak kayıt altına aldığı ancak; 100 Lira olarak toplayabildiği Vergi gelirlerinin ilk etapta 200 Lira olarak toplanmasını; Türkiye’de her vergi mükellefinin gerçek kazancının ancak 1/5’ini, yani % 20’sini beyan ettiği gerçeğinden hareket ederek, ikinci etapta bu 200 Lirayı 5’e katlayarak, 1000 Lira olarak toplanmasını ve yine ülkemizde hemen herkesin bildiği / konuştuğu; “ en az kayıtlı ekonomi kadar da kayıtdışı ekonomi hüküm sürdüğü ” göz önüne alınarak bu 1000 Lirayı 2 ile çarpmak suretiyle ülkemizin sadece vergi gelirlerinin - turizm ve ihracat gelirlerini katmıyorum- 2000 Liraya yükseltilmesini sağlar.

Bu da şu anlama gelir: Bir tarafta - şu anda uygulamada olan mali sistemden dolayı - vergi gelirlerini ancak 100 Lira düzeyinde sağlayabilen ve bu 100 Lira ile her türlü ihtiyacını gidermeye çalışan bir Türkiye; diğer tarafta Merkezi Bilgisayar Sistemi sayesinde sadece vergi gelirlerini 20’ye katlamış bir Türkiye... Kıyaslamak mümkün mü?

* MBS; şu anda uygulamada bulunan, 57 çeşide varan vergi kalemlerinin en basit şekilde ve en az sayıya indirgenmesini sağlar.

* Sadece vergi gelirlerini 20 katına çıkarmış bir Türkiye bu kadar çok parayı ne yapacak? Hemen birkaç iyileştirme operasyonu yapacak. İlk iyileştirme olarak “vergi oranlarında düşüş” sağlanacak. Vergi; % 32 - % 28 gibi yüksek oranlardan ilk aşamada % 7 - % 10, daha sonra % 5’lere kadar düşürülecek ki; üretici, sanayici, esnaf, tüccar, müteahhit ve halk rahatlasın. 2.,3. fabrikalarını açsın, istihdam daha çok artsın.

* MBS; her yurttaşta bulunan ÇİP’li Yurttaşlık Kartı ve her ticaret erbabında bulunan POS (Vergi-bilgi kaydedici) cihazı sayesinde

saniyeler içerisinde vergi toplanmasını sağlar, - her ay beyanname verme sorumluluğu ve Mali Yılbaşını bekleme korkusu olmadığından - hizmet alanı da, hizmet vereni de rahatlatır, hatırına ve kişiliğine bakmaksızın, hiçbir kimsenin 1 kuruş dahi olsa vergi kaçırmasına izin vermez.

* MBS; kullanılan / verilen / yüklenen program gereği bu yıl (2006 yılı) itibariyle yaklaşık 367 milyar Dolar civarında bulunan iç ve dış borcumuzun 1 yıl gibi kısa bir zamanda tamamen ödenip temizlenmesini sağlar, her çeşit yatırımı, kalkınmayı, ilerlemeyi engelleyen yaklaşık 30 - 35 yıllık bu ağır yükü halkımızın sırtından kaldırıp atar.

* MBS; şu anda 3,5 milyon vergi mükellefinin sırtında bulunan ağır vergi yükünü, 70 milyon mükellefe yayarak hafifletir.

* MBS; gelirini 20'ye katlamış bir ülke olarak Sistem'in; işi, gücü olmayan herkese karşılıksız, geri ödemesiz ayda 300 YTL. verebilmesi sayesinde artık Türkiye'de "açlık sınırı, yoksulluk sınırı" diye bir kavram bırakmaz, bu kavramları tamamen tarihe gömer. Hiçbir kimseyi ana, babaya, eşe - dosta, devlete muhtaç durumda bırakmaz. Kula kulluk yaptırmaz.

* MBS sayesinde tüm vatandaşlarımız belli bir gelir seviyesine ulaşmıştır. Hiç bir insanımızın yardıma, ianeye, sadakaya ihtiyacı kalmamıştır. Falanca kişinin, filanca kurumun toplasanız ancak 30 milyon Lira tutarındaki un, yağ, şeker, makarna poşeti için artık "insan onur ve haysiyeti kesinlikle çamurlarda sürüklenmeyecektir".

* MBS hırsızlığa, kapkaçı yol açan mücbir sebepleri ortadan kaldırdığı için bundan sonra bu tür olaylar kesinlikle olmaz. Zaten cüzdan kullanmayacaksınız. Her eşyanız küçük Çip şeklinde BAR-KOD taşıyacak. Cep telefonunuz da zaten garantili ve sigortalı. 1 saat içinde size yenisi verilecek. Çalındığında; 1 Liraya dahi satılamayacak ve kullanılamayacak şekilde kendisini imha edebiliyorsa o halde hırsız veya kapkaççı satamayacağı eşyayı niçin çalsın?. Siz niçin kapkaççının-hırsızın arkasından koşuyorsunuz, kendinizi yerlerde sürükletiyor hatta öldürtüyorsunuz? Bunlara hiç gerek kalmıyor.

* MBS her çeşit, her miktarda rüşveti % 100 oranında önler. Sivil-memur, resmi- gayri resmi her çeşidi buna dâhildir. Hiçbir kim-

se kişiliği veya makamı ne olursa olsun 1 kuruş dahi RÜŞVET “alamaz” ve “veremez”.

* MBS; cinsi, miktarı, çeşidi ne olursa olsun her türlü kaçakçılığı % 100 önler. Gelir katlanarak arttığından kaçakçılık yapmaya gereksinim duyulmaz.

* MBS; açık ve gizli işsizliği önler, ülkede bir tek kişi de olsa işsiz bırakmaz.

* MBS; hiçbir vatandaşını iş aramak zorunda bırakmaz, herkesi mutlaka bir yerlerde istihdam eder.

* MBS; Sektör Bankacılığı Sistemi ile sanayiciye, işçiye, memura, esnafa, köylüye yardımcı olur.

* MBS geleceğin Türkiye’si için; tüm sektörlerde kalifiye insan ve işgücü yetiştirir.

* MBS; Türkiye’de bu gün % 87,3 olan okuma-yazma oranını % 99’a yükseltir. Türkiye’de bundan böyle “Çocuğum değil mi? Okula, mokula göndermiyorum kardeşim. (Özellikle kız çocuklarını) Devlet ne karıştır?” gibi söylemler asla söz konusu olamaz.

* MBS; ister normal, isterse Meslek Lisesi mezunu olsun Liseyi bitirmiş olup isteyen herkesin Üniversitelere sınavsız girmesini sağlar.

* MBS; 8 yıllık Temel Eğitimi tamamlamış her gencimizin istisnasız - okuyabildiği yere kadar okumasını sağlar.

* MBS; Türkiye’deki her eve / her aileye en az bir BİLGİSAYAR ve bir de İLETİŞİM HATTI (İnternet hattı) verir.

* MBS; milletimizin en büyük iki düşmanı olan CEHALET’ i ve YOKSULLUĞU tamamen ortadan kaldırır, Türk halkını BİLGİ TOPLUMU haline yükseltir.

* MBS; Halkımızın DOĞRU BİLGİ’ ye direkt ulaşmasını sağlar.

* MBS; Türkiye’nin sahibi olduğu ve aynı zamanda üreticisi bulunduğu YÜKSEK ve İLERİ TEKNOLOJİ hizmet ve ürünlerini diğer ülkelere pazarlamak suretiyle hem Ülkemizi zengin eder, hem de bu alanda Dünya Devi konumuna yükseltir.

* MBS; Bilgi açılımı ve Şeffaflık Projeleriyle her şeyin “şeffaf” ve “izlenebilir” olmasını sağlar. Yolsuzluğa, haksızlığa, adam kayırmacılığına, haksız kazanç elde etme gibi olaylara asla geçit vermez.

* MBS; her çeşit İç ve Dış meselelerde “Devletin sürekliliği

esastır” prensibine paralel olarak “Devletin Sürekli Milli Politikaları”nın oluşmasını sağlar.

* MBS; Türkiye’yi yönetecek Yasaları 25 - 30 kişilik Alt ve Üst Komisyonların yapması yerine en az 5000 kişilik TEKNİK DANIŞMA KONSEYİ kurulmasını önerir.

* Orta Asya; tarihi, kültürel ve kardeşlik bağlarımız başta olmak üzere siyasal, stratejik, ekonomik ve zengin yeraltı kaynakları bakımından bizim “vazgeçilmez”imizdir. MBS Bakanlık düzeyinde bu konularla ilgilenmektedir.

* MBS; işlevi ve sorumluluğu birbirine benzeyen Sosyal Güvenlik Kurumlarını birleştirerek tek KURUM’ a indirger.

* MBS; hiçbir işte çalışmamış olsa dahi; 46 yaşında emekli olacılara ayda 1640.-YTL, 51 yaşında emekli olacılara ayda 3236.-YTL Emekli maaşı verebilir.

* MBS; kişilerin veya küçük sermaye sahiplerinin, 2 kişiden binlerce kişiye kadar birleşip, Ortaklıklar kurmasını sağlayarak her sektörde iş yapmalarına ve işlerini genişletmelerine yardımcı olur.

* MBS; Büyük yatırımlar için gerekli olan Yatırım Sermayesini 1 gün içinde sağlar ve kullanıma sunar.

* MBS; üretilebilen Odun ve Hidroelektrik enerji harici, belirli miktarda rezervler halinde bulunan Kömür ve Petrol gibi enerji kaynaklarının gelecekte bir gün mutlaka tükenebileceği endişesinden hareketle; Güneş enerjisi, ülkemizde bol miktarda bulunan Bor madeni, Uranyum gibi radyoaktif enerji kaynakları, Motorin yerine daha ucuza kullanabileceğimiz Biodizel gibi enerji kaynaklarının Ar-Ge Merkezleri ve Araştırma Enstitüleri ile araştırma, geliştirme ve bunlarla ilgili teknolojinin oluşturulmasını sağlar.

* MBS; klasik Turizmciliğe ilaveten; gelecek Turisti beklemek yerine, Turisti kendimizin getirmesi ve Promosyonlu Turizm Projeleriyle Turizm gelirlerini iki katına çıkarabilir.

* MBS; Köy, Kasaba Muhtarlıkları yerine, Köy - Kasaba Eşgüdüm Birlikleri kurmayı önerir. Böylece her köy ve kasabamızın Devletten eşit hizmet almasını sağlar ve bu yerlerde Toplumsal barışın tesisine, sürekli ve kalıcı olmasına katkıda bulunur.

* MBS; Köylülerimiz ve Kasabalılarımızın üretimden, tüketime ve Pazarlamaya kadar her işini organize bir şekilde yürütür. Mal,

araç-gereç, gübre, sermaye, işletme kredisi v.s. konularda Birlikler kanalıyla her türlü desteği verir, Sistemin güvencesini Vatandaşına daima sırtında hissettirir.

* MBS; İthalatı ve İhracatı otomasyon Sistemle organize eder. Ülkeye kaçak mal giremez, çıkamaz. Teşvik Primlerine gerek kalmaz. “İhracata Vergi İadesi” adı altında kimse Devleti aldatamaz, hortumlayamaz. Devlet kuruşuna kadar vergisini alır, Devletin kasaları döviz ile dolar.

* MBS sayesinde açlık - yoksulluk sınırı altında yaşayan bir tek aile dahi kalmaz. Düzenli/Planlı hayvancılık-besicilik sayesinde et, yumurta, süt ve süt ürünlerinde hem kalite artar hem de üretim yaklaşık beş katına çıkar. Besicilerimiz hiçbir kaygı çekmez, Türk halkının sağlıklı beslenme standartları oldukça yüksek düzeylere çıkar.

* MBS; yem üreticisi ile hayvan üreticisi arasındaki ilişkilerde hiçbir çarpıklığa meydan vermez. Yem Fabrikaları Birliği oluşturarak bu sorunu tamamen ortadan kaldırır.

* MBS; halkımızın gelir seviyesini olağanüstü yükseltir. Buna paralel olarak halkın refah/gönenç seviyesi de yükselmektedir. Halkımız açlık-yoksulluk sınırını çoktan geride bırakmış, artık Orta ve Yüksek düzeyde gelir sahibidir. İnsan yaşamı için gerekli olan tüm eşya ve araçlar MBS’ne göre Lüks değil ihtiyaç olarak yorumlanır. Yaşamları için uygun gördükleri, diledikleri tüm eşyaları satın alabilmelerine olanak verir.

* MBS; her Serbest Meslek sahibini de güvenceye alır. İnsan yaşamı için kişi başına alt sınır olan aylık 300.YTL.yi 3 eşit periyoda bölerek onar günlük sürelerde ÇİP’ine gelir girdisi kaydedilmedikçe; 10 ar günlük süre sonunda Yurttaşlık kartı ile ATM’lerden 100 er YTL.sını çekebilme hakkına sahip kılar.

* MBS; Kent ve Bölge KOBİ’leri kurarak, Büyük boy olamamış veya olmak istemeyen iyi niyetli, azimli, girişken Küçük ve Orta boy Girişimcilere her konuda yardımcı ve yol gösterici olur.

* MBS uygulamasında köy köy, kasaba kasaba, mahalle mahalle taranacak, toplumumuz içerisinde gizli kalmış, açığa çıkamamış, sesini duyuramamış, elinden tutulmamış, sahip çıkılmamış “gizli yetenekler”; Bakanlık düzeyinde çalışmalarla keşfedilecek, yetiştire-

rilecek, sporda, sanatta ve kültürel alanlarda Türkiye’yi en üst düzeyde temsil etmeleri sağlanacaktır.

* MBS sayesinde “devlet bütçesinden yapılan ödeneklerin yetersiz kalması” diye bir şey asla söz konusu olamayacağından; tüm finansmanı Sistem tarafından karşılanacak olan “tüm tarihi mirasın - istisnasız - orijinaline uygun olarak restore edilerek kazanılması, turizme ve işletmeye açılması sağlanacaktır. Gezilip, görülecek yerlerin gayet çok olması, yiyecek-içecek konusunda mutfağımızın zenginliği ve temizliği, gösterilecek insani muamelenin üst düzeylerde olması üç gün gezmeyi düşünen turistın programını 10 güne çıkarmasını sağlayabilir. Üç günde harcayacağı döviz ile 10 günde harcayacağı döviz miktarı mukayese edilebilir mi?

* MBS sayesinde parasal olanakları üst düzeyde bulunan ülkemizde; zamanın teknolojisi neleri gerektiriyorsa kullanmak suretiyle; “temel özne”miz olan “insan”ın yaşamı için gerekli olan “sağlıklı kentleşmenin” tüm koşulları gerçekleştirilebilir.

* MBS ile Hava-Kargo Kurumu / İşletmesi oluşturarak özellikle seracılık, turfandacılık ve mevsimlik özel üretimlerin organize bir şekilde, önceden tespit edilmiş dış pazarlara ve ülkelere en taze şekilde, en çabuk ve en kısa zamanda nakledilmesini sağlayarak; hem bu sektörü yaklaşık beş katına çıkarır, hem de ülkemize daha çok döviz girdisi sağlayabilir.

* MBS sayesinde “sakat ve özürlü” insanlarımızın sayısını tam olarak tespit edebilir, onların tamamına sahip çıkabiliriz. Özürlü olduklarını bir nebze olsun unutturabilmek, onları yaşama sımsıkı bağlayabilmek, hayata kazandırabilmek açısından her türlü araç-gereç, eğitim ve öğretim olanaklarını sağlayabiliriz. Faaliyetlerini dernekçilik düzeyinden çıkartıp, kurumsal düzeye yükseltebiliriz. Her çeşit tedavi, ilaç, araç-gereç, takma, iyileştirme masraflarını Sistemin ilgili kurum ve fonlarından karşılayabiliriz. Onları “doğal sigortalılık sistemi”ne dâhil eder, karşılıksız, geri ödemesiz, ayda 300 YTL verebiliriz. Özür oranı ve şekline göre onlara da özel bilgisayar ve İnternet hattı verebiliriz.

* MBS ile; evlenecek olanlara Evlenme Kredisi, ev sahibi olanlara Ev Kredisi veya Ev Edindirme kredisi veririz. Bu Sistemde

hiç kimseye boyun eğmeye, yardım talep etmeye, ezilmeye, büzülme gerektirir.

* MBS; her çeşit sahteciliği, evrak sahteciliğini, dolandırıcılığı, tokatçılığı, sahte (naylon) faturacılığı % 100 önler. Üretilen her ürün üzerinde “özel barkod” taşıyacağından “sahtesi” asla olamaz. Arşivlerimiz; artık CD’ler, DVD’ler, Flaşdisk’ler, Harddiskler olacağından “olmayan bir evrakın sahtesi de olamaz”. Hiçbir kimse dolandırıcılık, tokatçılık yapamayacaktır. Artık hiçbir kimse “kartvizit bastırıp” kendini şirket sahibi imiş gibi gösteremeyecek, iş bulma vadiyle, kısa ve kolay yoldan çıkar elde etme, kazanç sağlama amacıyla hiç kimseyi kandıramayacaktır.

* MBS; ülke içi, ülke dışı tüm ihale, müteahhitlik ve taşeronluk hizmetlerini koordine ederek şirketler / firmalar arası dağılımın adilane yapılmasını sağlar, küçük şirket ve firmaları da kollektive ederek desteklemek suretiyle iş hayatını düzenler, daha çok sayıda katılım sağlar, daha çok istihdam sağlar, düzenli, adil, barışçıl bir iş ortamı sağlar. Büyük çaplı, uzmanlık isteyen işleri büyük firmalara dağıtır, gerektiği hallerde ortaklıklar, konsorsiyumlar kurulmasını sağlar. Orta boy ve daha küçük işlerin daha küçük firmalara verilmesini, dağıtılmasını organize eder. Sistem “insan” olmadığından, yani; elektronik-mekanik bir program olduğundan ikili ilişkiler, diyaloglar kurmak isteyen kişiler ya da firmalar karşılarında “insan” olarak bir muhatap bulamazlar. Sistem; adam kayırmacılığına, istismara, dayı-yeğen-yiyen ilişkilerine tamamen ve kesinlikle kapalıdır.

* MBS; tiyatrocı, sinemacı, baleci, operacı, müzisyen, aktör, artist, yazar, şair gibi tüm sanatçıların örgütlenmesini sağlayarak, mesleki faaliyetlerini dernek ve cemiyet kapsamından alarak daha üst düzeylerde kurumsallaştırır. Onları “doğal emeklilik projesi”nden yararlandırarak emeklilik ve sosyal güvenceye kavuşturur. Aslında -manevi yönden- sanatın ve sanatçının emekliliği olmaz. Çünkü sanatçılar ölünceye kadar hayat sahnesinden hiç inmezler.

* Türkiye’imizin geleceği ve gelişmesi medyamızla olan ilişkiler açısından çok önemlidir. Ülke ve halk yararına olan tüm projelerin, oluşum ve uygulamaların Türk medyası tarafından da desteklenmesi gerektiği inancındayım. İşte MBS bu desteği sağlayan tüm medya kurum ve kuruluşlarının ödüllendirilmesi taraftandır.

* Stadyumlarda, kapalı spor salonlarımızda yapılan spor etkinlikleri sırasında meydana gelen, taraftarlık, sporseverlik, centilmenlik, “adam gibi seyircilik” dışına çıkan, etik olmayan, hoş olmayan her türlü söz ve davranış biçimi, MBS sayesinde % 100 önlenabilir. Stad anarşisi çözülebilir.

* “Sokak çocukları” sorunu Türkiye’nin kanayan bir yarasıdır. Ancak; sorunun boyutları ne olursa olsun MBS yardımı ile olağanüstü doğru ve etkin bir biçimde çözümlenebiliyor.

* MBS’nin Yeni MERNİS projesine göre Sistemin temel ögesi olan Vatandaşlık / Yurttaşlık Kartı sayesinde Türkiye’de bir tek dahi YAŞAR YAŞAMAZ kalmayacaktır. Her 5 yılda bir yapılan Nüfus sayımları 10 yıla çıkarılmıştır. Tüm dünyanın kullandığı ve en doğrusu imiş gibi görünen Sistem, MBS penceresinden bakıldığında çok ilkel kalmaktadır.

MBS’ne göre Türkiye’de “yaşayan nüfus” anında bilgisayarımızın ekranındadır. Öyle 5 yılda bir’e, 10 yılda bir’e gerek yoktur. Hangi dakikada merak edip tuşa basarsanız anında yaşayan nüfus sayı olarak ekranınızdadır.

* MBS sayesinde Türkiye’nin “ekonomik” ve buna bağlı olarak “sosyal yaşam” seyri (gidişatı) her an her saniye sürekli olarak kontrol altındadır. On milyonlarca VatKart / YurtKart’ın yerine getirmiş olduğu fonksiyonları gereği bir günde alışverişlerde sirkülasyon yapan YTL miktarı, dolaylı-dolaysız vergi gelirleri, bir günde tüketilen yiyecek-içecek, ekmek, et, süt, sebze, meyve miktarı, hangi fiyattan tüketildiği, ithal / ihraç edilen malların cinsleri miktarları... Yüz binlerce örnek.

Ayrıca; devlet açısından baktığımızda: kaç memurun, kaç işçinin var? Kaç öksüzün, kaç dulun, kaç yetimin var? Kaç yardıma muhtaç insanın var? Kaç tane özürlün, sakatın, kaç tane emeklin var? Kaç bilgisayarın, kaç tane profesörün, kaç öğretmen var? Hangi düzey öğrenimde kaç öğrencin var? Yüksek, orta ve düşük gelir düzeylerinde kaç insanın var?

İşte MBS’nde her şey yani; tüm “var”larımız ve “yok”larımız anında ekranımızda olduğundan ülkemiz kesinlikle krizlere, buhranlara girmez, halkıma da sıkıntı yaşatmaz.

* Devletimiz her seçimde yaklaşık 650 trilyon TL. civarında har-

camada bulunmaktadır. MBS'ne göre bu harcama gereksizdir. Bu paranın tamamı devletin kasasında kalır, başka işlerde kullanılabilir. Bu Sistemde seçmenler, hiç kimsenin etkisi altında kalmadan, sokağa çıkmadan, sandık başına gitmeden seçime evlerindeki bilgisayarlardan katılır. Beklemeye gerek yoktur. Saat 17.01 de seçimin kesin sonuçları tek tuşla alınabilir.

Oyumuzu evimizden kullandığımız için, sandık başlarında ve sokakta olası üzücü olaylar meydana gelmez, huzurlu ve rahat bir seçim süreci yaşanır. Ayrıca “seçime katılma oranı” artar. Bu sebeple “millet iradesi” de yüksek seviyede ortaya çıkar. En önemlisi de; bana göre: ıkkelliğin son kertesi olan her seçimde “koyunlar gibi boyanmaktan” da kurtulmuş oluruz.

MBS tüm sorunları ve çözümlerini “bütüncül” olarak düşünür ve bu şekilde ortaya koyar. Yani falan, filan işleri bu yıl yapalım, falancaları da üç-beş yıl sonra yapalım gibi bir düşünce şeklini asla tasvip etmez. Çünkü sorunlar nasıl zincirleme birbirine bağlı ise, çözümler de öylece birbirine bağlıdır.

Bu noktadan hareket ederek, MBS; ortaya koyduğu teknik ve ekonomik projeler ve tedbirlerin yanında, millet hayatımızda mutlaka olması, bulunması gereken diğer sosyal, siyasi ve hukuki çözüm ve teklifleri de beraberinde getirir. Bu konular en basit ve kısa şekilde şunlardır:

- Delegation sisteminin ortadan kaldırılması, bunun yerine milletvekili aday adayı ve adaylarının ve Belediye başkanlarının o ilde ve o ilçede partiye kayıtlı seçmenlerin tamamı tarafından seçilmesi...

- Siyasi Partilerin Genel Başkanlarının da yine Genel Merkez delegeleri tarafından değil, ülke genelinde o partiye kayıtlı tüm üyelerin oylarıyla seçilmesi...

Yetmiş milyon nüfusa sahip koca bir ülkeyi yönetecek yasaları - aynı zamanda milletvekili olan - 25-30 kişilik alt ve üst komisyonların hazırlaması yerine, en az 5000 kişiden oluşmuş “Teknik Danışma Konseyi” tarafından hazırlanması, sadece “kabul” aşamasının TBMM Genel Kuruluna bırakılması...

- TC. Devletin “Danışan Devlet” konumuna yükseltilmesi... Bu güne kadar devlet, halkını yöneteceği yasaları yaparken hiçbir zaman halkına danışmamıştır. Onun için de halka biçilen elbiseler

(yasalar) tam olarak üstümüze oturmamış, ya dar gelmiş ya da bol gelmiştir. Çıkarılan bazı yasaların bir yıl içerisinde 5-6 kez değişikliğe uğraması bunun olumsuz bir göstergesidir. Hâlbuki elimizde MBS gibi son derece yüksek teknik olanaklara sahip bir devlet olarak “anketler”, “mini referandumlar” yaparak kendilerini yönetecek yasalar hakkında halkımıza danışıp, halkımızın fikrini sorabilir, görüşlerini alabiliriz. Bakalım ne ilginç fikirler ortaya çıkacak.

● Değişen dünya dengelerine ve şartlarına göre yasalarımız da yenilenmeli, güncellenmelidir. Hedef “Lider Türkiye” olmaksa; bu lafla olmaz. Ülke siyasetini, siyasetin kurumlarını, Siyasal Partiler Yasasını ve Seçim Yasalarını da güncelleştirmek gerekir. Çünkü “Lider Türkiye” olmanın yolu “istikrarlı bir Demokrasi”den geçer. İstikrarlı bir Demokrasiyi sağlayacak olan da tüm kurumlarıyla beraber SİYASET’tir.

● Anayasamızın 67. maddesinin 6. fıkrasının 2. bölümü: “Yapılacak Seçim yasası idarede İstikrar sağlama amacına yönelik olmalıdır” der. O halde mevcut Seçim Yasası Yönetimde istikrar sağlamıyorsa niçin hala sıkıntıya katlanıyoruz, niçin değiştirmiyoruz?.

● Seçimlerde “halk iradesi”nin gerçek şekilde ortaya çıkabilmesi için “seçimlere katılım oranı”nın yüksek olması gerekir. Bunu sağlamak için de oy kullanmayan seçmene - şimdi yaptığımız gibi - 20 YTL. ceza vermek yerine, tam tersine oy kullanan seçmene 20 YTL. vermek suretiyle ödüllendirmemiz gerekir.

● Siyaset; işlevi itibarıyla bir “araç”tır. Hep böyle olması gerekirken; mevcut ve geçmişteki siyasetçiler yüzünden adeta bir “amaç” haline getirilmiştir. Halk siyasetten kopmamalı, iç içe olmalı, ancak; siyaset zaman içerisinde eğitimle ve İnternet sayesinde “rutin” hale getirilmelidir.

● Uygulamada “yürütme” ile “siyaset” birbirinden kesinlikle ayrılmalıdır. Yani Bakanlar siyasi kişilikler olmamalıdır. Milletvekillerinden Bakan yaparsanız; yeğen-yiye ilişkilerinin, eş-dost-yakın çevre ilişkilerinin, devlet olanaklarının sağa-sola peşkeş çekilmesinin, yolsuzlukların, hortumculuğun önüne geçemezsiniz.

● İstikrar için hem genel seçimlerde hem de yerel seçimlerde 2 turlu seçim Sistemine geçmeliyiz. Tüm Başkanlarımız, Başbakanımız ve milletvekillerimiz - kullanılmakta olan mevcut sistem nede-

niyle - bir avuç “azınlığın” değil “çoğunluğun” Cumhurbaşkanı, çoğunluğun Başbakanı, Milletvekili, Belediye Başkanı olmalıdır. (en az % 51)

- Yeni Seçim Yasalarında demokratik açılımlara daha fazla yer verilmelidir. Hiçbir fikir ve ideolojiden korkulmamalıdır. Gerekçesi şudur: Eğer siz “karnı tok”, “sırtı pek” bir toplum yaratabilmiş iseniz; O toplum, kendi içerisindeki aykırı düşüncelileri, pislikleri, kirlenmeye sebep olanları “TECRİT” etmek suretiyle kendi kendini temizler. Hepimiz biliriz ki; Aş’ının kendisi de aslında bir “mikrop”tur. Ancak; savaşa savaşa “antimikrop”a dönüşüyor.

- Zaman zaman görüldüğü gibi mevcut Hukuk Sistemimiz sıradan, hatta sudan sebeplerle “kahramanlar” yaratmaya devam ediyor. İşin içerisine cebir, şiddet, silah, eylem ve örgüt girmediği sürece hiçbir kişi ve hiçbir Partinin önü Hukuki olmayan ve antidemokratik yollardan kesilmemelidir. Eğer “mevcut Sistem’e göre kesildi” deniyorsa; Demokrasimizi ve Hukuk Sistemimizi daha kaliteli hale getirmeli ve çitasını biraz daha yükseltmeliyiz.

- İnsanların ve Partilerin konuşmalarına, fikir beyan etmelerine engel olur, herkesin eteğindeki taşı dökmesine izin vermezseniz; kimin kim olduğunu, ne olduğunu, amacını, neye ve kime hizmet ettiğini nasıl anlayacaksınız? Karşı tarafı tanımadan hangi tedbirleri alıp Devleti ve rejimi koruyacaksınız? Unutmayalım ki; “YETKİN DEMOKRASİLER; ÇEŞİDİ NE OLURSA OLSUN HİÇ BİR FİKİRDEN KORKMAZLAR”.

- Bir veya birkaç konuda Uzman, en az bir Yabancı Dili anadili gibi konuşabilen, Genel seçimlerde halkın oylarıyla seçilmiş, Türkiye’yi dış Ülkelerde, dış Ülkelerin Meclis / Parlamentoları düzeyinde temsile Resmen ve tam yetkili kıldığımız, Teknik Danışma Konseyi’nce saptanmış olan T.C. Devletin MİLLİ DİŞ POLİTİKA’ sını üst düzey ilişkiler kurarak yürütmekle görevli “100 TÜRKİYE MİLLETVEKİLLİĞİ” konusu yeniden Meclis gündemine getirilmelidir. (Mevcut AKP Hükümetinin şimdilerde ortaya attığı: seçimlerde Partilerin aldıkları oy oranında Partilere bölüştürülecek 100 kontenjanlık Milletvekilliği olayı şeklinde asla algılanmamalıdır.)

- Devleti tamamen Resmi düzeyde temsil eden 100 Türkiye Milletvekili projesinin dışında; tüm çalışmaların Sivil ve profesyonel

ekiplerce yürütüleceği; başta ekonomik ve ticari hayatımız olmak üzere Turizmimizin, Ülkemizin, tarihi mirasımızın, insanımızın, kültürümüzün, sanatımızın, sevgi, barış ve hoşgörümüzün, İstikrarımızın, Demokrasimizin ve hakkımızda tüm bilinmeyenlerin anlatılacağı, propaganda(tanıtım)mızın yapılacağı bir “TÜRKİYE LOBİ-CİLİĞİ” oluşturulmalıdır.

● Seçilip Meclise gitmiş olan Milletvekillerimizin Ülkesine ve İnsanlarına daha fazla hizmet vermesini teşvik etmek, daha fazla gayret göstermelerini sağlamak, Meclis çalışmalarına daha bir devinim kazandırmak, “nasıl olsa beş yıllığına seçilmişiz” diyerek tembellik, devamsızlık ve üretimsizlik yapmalarını engellemek için, aynı zamanda hak etmediği halde hasbalkader Milletvekilliğinde iki yılı doldurup “kıyak emeklilik hakkı”ndan yararlanmalarını engellemek için gayet Demokratik, hukuki ve adil bir uygulama olarak “Dönüşümlü Milletvekilliği” konusunun mutlaka gündeme getirilmesi gerekir.

Halkın yarısından daha fazlasının oyunu alarak seçilmiş Belediye Başkanlarımızı konunun dışında tutmak kaydıyla; fazla sayıda Partinin seçime girmesi sonucunda %30-35 oyla seçilmiş birçok Belediye Başkanımız vardır. Bu durumda o Başkana oy vermemiş % 65-70 oranında bir çoğunluk -mevcut yasalar gereği - resmi olarak Yerel Yönetimlerde temsil edilememektedirler. Tüm vatandaşlarımızı kucaklamak ve “toplumsal barış”a daha fazla katkıda bulunmak amacıyla bu durumun ortadan kaldırılması ve Tüm Vatandaşlarımızın % 95-98 oranında resmi olarak Yerel Yönetimlerde temsil edilmesi mümkündür.

● Meclis’te Hukukçu Milletvekillerinden oluşan 20-25 kişilik komisyon üyelerinin inisiyatifine bırakılarak Ceza Yasamız ve diğer Yasalarımız oluşturuluyor. 70 Milyon insan adına güncel Yasalar üretmek yerine MBS gereğince oluşturulacak TEKNİK DANIŞMA KONSEYİ’nin Türkiye’nin “en ünlü Hukukçuları”ndan oluşan “HUKUK GRUBU”NDA Yasalar ele alınıp, hazırlanmalıdır. Daha sonra Meclis Genel kurulunda kabul edilmelidir.

Diğer yandan Yargıtay’ımızın icraat ve İçtihatlarına baktığımızda; Yasa maddeleri gayet açık, metin de sabit olup değişmediği halde; bir Mahkemenin verdiği karar, kısmen veya tamamen, esas ya

da usul yönünden tam tersine bir kararla bozulabiliyor. Bu durumda; ya Yasa metni geniş ve değişik yorumlara açık bir durumdadır, ya da Yasa uygulayıcıları olan Hâkimlerimiz arasında ciddi boyutlarda anlayış, yorumlama ve uygulama farkı vardır. Öyle ise; “yorumlara açık Yasaların uygulanması veya Yasa uygulamalarının yorumlara açık olması”; adil olmayabilir, hakkaniyete uymayabilir. Sonuçları itibariyle; toplumsal yaralanmalara, Adalet sistemimiz konusunda kuşkulara yol açabilir, Toplumumuzun Adaletle güven duygularını zedeleyebilir, sarsabilir. Bu tür olgulara yer vermemek için - özelliği ve hassasiyeti olan çok önemli bir konu olduğundan dolayı - özellikle Ağır Ceza’lık ve Asliye Cezalık davalarda Batının Hukuk Sistemlerinde uygulandığı gibi “JÜRİ Sistemi ile Yargılama Usulü” yoluna gidilebilir. Bu düzenlemeleri yapmak hiç de sanıldığı kadar zor değildir. Hele hele elinizde MBS gibi bir Sistem varken.

- Tüm Sosyal karışıklıkların baş sebebi olan iki kavram, suç işleme olaylarının da iki baş sebebidir. Bunlar: Cehalet ve Yoksulluk’tur. İşte bu yoksulluk denen “melanet” her insana, her an, her şeyi yaptırabilir. Hele bir de bu “Yoksulluk” melanetinin “Cehalet” gibi bir Yardımcısı varsa... Aynı ateş ile barut gibi... Vay insanlığın haline...

MBS’ne sahip bir Ülke olarak; açık anlatım, bilgilendirme, görsel-işitsel sürekli propaganda suretiyle “suç işleme” fevkalade önlenemez, suç işleme oranı çok düşük düzeylere indirilebilir. Ayrıca; Dinimizin öğrenilmesi, öğretilmesi, halkımıza yüksek düzeyde etik ve moral değerler kazandırılması da suç işlemenin önlenmesi konusunda çok büyük etkidir.

“SUÇ OLMAZSA, CEZAEVLERİ DOLMAZ”.

- Merkezi Bilgisayar Sistemi uygulaması sonucu ulaştığımız yüksek ekonomik düzey ve buna bağlı olarak elde ettiğimiz büyük Sermaye birikimi bizi daha büyük Projeleri gerçekleştirmeye yöneltmektedir. Elimizde büyük sermayemiz varsa; teknolojimiz ve Bilgi birikimimiz varsa; mühendislerimiz, teknisyenlerimiz, ustalarımız ve işçilerimiz de varsa böyle büyük projeleri gerçekleştirmekten bizi kim alıkoyabilir?

Tüm bunlara sahipsek; en küçükten en büyüğüne kadar benzinli

ve Dizel her boy Motor üretebiliriz. Ülke içinde de buna bağlı Otomotiv Endüstrisi oluşturabiliriz. Türk damgalı Motorlar ve Otomobiller... Ne demektir bu? Dışa bağımlılıktan kurtulma demektir, istihdam demektir, kalkınma demektir. İhracat demektir. Kasalarımızın dövizle dolması demektir.

● MBS sayesinde istikrarlı, yüksek düzeyde bir ekonomiye sahip, Dünya devi, Lider Devlet olma yolunda hızla ilerleyen bir Türkiye'nin; yüksek düzeyde bir Teknoloji ile çalışması gerekirken; Klasik, ilkel, çağdışı kalmış bir BÜROKRASI ile bir Memuriyet Sistemi ile çalışması artık mümkün değildir.

Bu noktadan hareketle Devlet Memurluğunun yeniden tanımlanması, Memur kanununun ve mevzuatının yeniden düzenlenmesi, teknolojik olgulara adaptasyonu gerekmektedir. Bize göre Devlet Memurluğu; Devletin sırtında bir kamburdur. Devlet bu kamburu taşıyamaz hale gelmiştir. Devlet memurluğu zihniyeti değişmelidir. Devletin birçok kademelerinde Devlet Memurluğu tamamen kaldırılmalıdır. Artık adama göre iş değil, işe göre adam bulunmalıdır. Yüksek Teknoloji ile iş yapılan bir Türkiye'de Devlet Memurluğunun bu hantal yapısıyla bir yere varılamaz.

SONUÇ OLARAK: Yetmiş beş ana başlık ve ilk bakışta ayrınıtı gibi gözüken yüzlerce alt başlıkta yer alan konularımız, sorunlarımız, dertlerimiz, problemlerimiz, açmazlarımız MBS yardımıyla % 100'e yakın oranlarda, hem de çok kısa sayılabilecek bir zaman içerisinde tamamen ve kökünden çözümlenebiliyor. Burada halkımıza düşen görev; MBS'ne sahip çıkmak, günlük hayatımıza uygulamak, "Sorunsuz Ülke, Sorunsuz İnsan" hedefine ulaşmaktır. Bu hedefe ulaşabilmenin tek yolu ise: bu Sistemi ortaya koyanlara, sahip çıkanlara, uygulayanlara "YETKİ" vermek ve "DESTEK" olmaktan geçer.

Unutmayalım ki; "YETKİ, ÇAKALI BİLE ASLAN YAPAR, YETKİSİZLİK İSE ASLANI ÇAKAL DURUMUNA DÜŞÜRÜR".

NAK-PAR-OK. (NAKİT PARANIN ORTADAN KALDIRILMASI) PROJESİ:

MBS'ne geçildiğinde nakit para kullanma konusu tamamen ortadan kaldırılacaktır. Bu; “nakit para kullanımını ortadan kaldırma olayı” Merkezi Bilgisayar Sistemimizin “vazgeçilemez”, “olmazsa olmaz” ikinci temel şartıdır. Çünkü, Nakit Para tüm iyiliklerin babası, tüm kötülüklerin de öz anasıdır. Rüşvet, yolsuzluk, hırsızlık, vergi kaçakçılığı, gasp, kapkaç, cinayet olayları mevcut sistemde nakit para kullanılmasından kaynaklanmaktadır.

Eğer nakit para kullanımını Sistemimizden kaldırırsak; olmayan paranın hırsızlanması, çalınması, kapkaçı mümkün değildir.

Bu saydıklarımız Türkiye'nin en acı ama en gerçek, öncelikle ve ivedi olarak çözülmesi gereken sorunlarıdır.

MBS sayesinde tüm bu kötülükleri % 100 önleyebiliyoruz.

Şöyle ki; MBS uygulamasında ne metal para, ne de kâğıt para (banknot) asla kullanılmayacaktır. Çünkü “para” olarak nitelediğimiz / tanımladığımız “kavram” değer olarak “KONTÖR TL.”ye çevrilmiş ve Vatandaşlık/Yurttaşlık Kartı’mızdaki “ÇİP”imize işlenmiş, kaydedilmiştir. (Bilgi notu: Minik bir silikon plaka üzerine milyonlarca transistör ve diyodun yerleştirilmesiyle elde edilen entegre devrelere ÇİP adı verilir.)

Kaç yerden, kaç kaynaktan, kaç kalem gelirsiniz varsa; ta başlangıçta, her kişiye özel program olarak ÇİP’inize işlenmiştir. Her ticaret erbabının, şirketlerin, kurumların çalıştıkları, faaliyet gösterdikleri yerdeki en yakın Maliye birimine kayıtlı, Mobil (taşınabilir) veya sabit (masa üstü) bir POS aygıtı (bilgi-veri kaydedici cihaz) vardır. Memurun, işçinin kısaca ticaret erbabı olmayan kişilerin ise POS cihazı yoktur. Olması da mümkün değildir. Onların sadece ÇİP’li Vatandaşlık/Yurttaşlık Kartları vardır. Her POS aygıtının üzerinde tıpkı VatKart/YurtKart’ta olduğu gibi Türkiye’de ve Dünya’da

tek olarak kullanılan -aynı numaradan bir ikincisi yoktur- bir Vatandaşlık Kod No.su bulunur. Hem POS aygıtlarındaki hem de Yurt-Kart'lardaki ÇİP'in aynısı en yakın Maliye biriminde bulunmaktadır. Zaten konunun temeli ve odak noktası budur. Bütün veri/done/bilgi giriş-çıkışları, kazançlar ve harcamalar Maliye birimlerince bu şekilde kolayca takip edilebilmektedir.

Konunun teknik yönünü kısaca açıkladıktan sonra yukarıda saydığımız olumsuzlukların gerçekleşip, gerçekleşmeyeceğini bunun karşısında Sistemin (MBS'nin) neler yapabildiğini, ne gibi önlemler aldığını sırası geldikçe projelerin içerisinde tüm ayrıntılarıyla birlikte görebileceksiniz.

VAT-KART, YURT-KART (VATANDAŞLIK-YURTTAŞLIK KARTI) PROJESİ:

Vatandaşlık KARTI; üzerinde bir Vatandaşlık KOD-SİCİL No.su bulunan, (Türkiye’de ve Dünyada aynı No.dan 2.si yoktur.) yine üzerinde bir gömme resim bulunan, en önemlisi de GSM Sistemlerinin SİM kartlarına benzeyen mikro bir ‘ÇİP’ bulunan bir karttır. Türkiye’deki tüm vatandaşların, resmi-özel tüm kurumların, firmaların, şirketlerin, ticaret erbabının, üreticilerin, tüketicilerin, istese de, istemese de mutlaka kullanmak zorunda oldukları bir karttır. Kullanmayanın Türkiye’de yaşaması, hayatını devam ettirmesi mümkün değildir. Çünkü nakit para kullanımı ortadan kaldırılmıştır. Devletin ve vatandaşın tüm parası, taşınır-taşınmaz tüm değerleri ‘KONTÖR TL’ye çevrilmiş ve Vatandaşlık Kartı üzerindeki ‘ÇİP’e kaydedilmiştir. Bu Çip’in aynısı en yakın Maliye birimi’nde de bulunmaktadır. Kaybedilmesi hiç önemli değildir. Kayıp Kodu verildiği andan itibaren artık o bir ‘MİMLİ KART’tır. Başka bir kimsenin kullanması mümkün değildir. Kullanıcısının her an her dakika bu KART’a ihtiyacı olacağından kaybedilmesi veya çalınması durumunda kullanıcının başvurusu üzerine 24 saat içerisinde yenisi düzenlenerek kendisine verilecektir. Vatandaşlık Kod numarasının sonundaki rakam, o Kartın kullanıcının kaçınıcı kartı olduğunu gösterir. Örneğin: son rakam 1 ise ilk Kartı, 4 ise dördüncü Kartı olduğunu gösterir.

VatKart / YurtKart hakkında biraz teknik bilgi verelim. YurtKartın en üst kısmında Vatandaşlık Kod No.su bulunur. Onun altında bir gömme fotoğraf bulunur. Ancak; bu resim basit, bağımsız bir resim değildir. Üstteki Vatandaşlık Kod No.su ile ve alt tarafında bulunan ÇİP ile bağlantılıdır. Ancak düzenleyenin çözebileceği karmaşık yapıda birçok elektronik devre ve şifre vardır. Resmin değiştirilerek yerine başka resim koymak suretiyle sahte kimlik edinilmesine ve

kullanılmasına asla izin vermez. Çünkü mikro devrelerin bağlantı sistemi ve kullanılan şifreler çözülmeden işlem yapmaya kalkıştığınızda Kart; otomatik olarak devre dışı kalır yani kullanılamaz durumdadır. Diğer teknik bilgilere şu anda Yurttaşımın gereksinimi yoktur. Konunun bundan sonrası teknisyenlerin ve teknik adamların işidir.

ÇİP'in ne olduğunu 2 no.lu projede söylemiştik. Çipler çalışma sistemi açısından aynı, büyüklük ve kapasite bakımından ise birbirinden oldukça farklıdır. Örneğin: 15 yaşına kadar olan çocukların, sabit gelirlilerin, memurun ve işçinin ÇİP'i ile Resmi Kurumların, fabrikaların, şirketlerin kullanacağı ÇİP'ler oldukça farklıdır.

ÇİP'ler işlev bakımından Bankaların, Muhasebeci ve Mali Müşavirlerin kullandığı ve günümüzde de geçerli olan Muhasebat Sistematiğini kullanır. Yapılan işin veya ticaretin, alınan veya satılan mal ve hizmetlerin sınıfına göre ayarlanmış Bölüm başlığı kodu ve bu bölüm içerisinde yer alan alt başlıklar kod no.ları şeklindedir. Örneğin: 021. Gelirler (üst başlık kodu) 021.001 Maaş geliri (alt başlık kodu 1), 021.002 (x) köyündeki bahçe geliri (alt başlık kodu 2), 021.003 kira geliri (alt başlık kodu 3), 021.004 minibüs işletmesi geliri (alt başlık kodu 4) gibi...

Merkezi Bilgisayar Sistemi dört temel unsur üzerine kurulmuştur. 1- ÇİP, 2- Pos aygıtı (veri-bilgi kaydedici aygıt), 3- Program. 4- Şebeke (ağ). ÇİP konusunda okuyucumuza gerekli tanıtım bilgilerini vermiştik. Şimdi de POS aygıtını tanıtalım: Her gün marketlerde, mağazalarda, ticarethanelerde, akaryakıt istasyonlarında sıkça gördüğümüz, Vatandaşımızın üzerinde nakit para taşımayıp, tüm harcamalarını Bankkartlar vasıtasıyla yapma esasına dayanan Sistemin hemen hemen aynısıdır. Tek farkı Bankkartta o kişinin Banka hesabında olan miktarın yazılmış olması, Çipte ise; mevcut parasının dışında kişinin Özlük bilgilerinin ve diğer gerekli bilgilerinin de yazılmış olmasıdır. MBS POS aygıtımız ise Banka POS aygıtının daha gelişmiş bir versiyonudur. İlkinde üzerinde sadece para miktarını yazmak için gerekli olduğundan rakamlar vardır, bizim POS aygıtımızın üzerinde ise rakamlarla birlikte Harfler de vardır. Yani bizim POS aygıtımız, bu gün kullanmakta olduğumuz cep telefonu makinesinin daha geliştirilmiş halidir.

Yüklendiği görev açısından POS aygıtımızın Kapsama alanı Türkiye'nin kapladığı tüm alandır. Yani falan dağdaki bir çobanın dağ başında koyununu satabilmesini, alıcısının da bu koyunu alabilmesini, kısaca bu ticaretin dağ başında da olsa gerçekleşmesini sağlayabilmelidir. Kapsama alanının bu kadar geniş olmasını sağlayabilmesi için Sistemin, Türkiye'nin her yanını antenlerle, yansıtıcılarla, Baz istasyonlarıyla donatması, doldurması gerekmez. Yapılması gereken şey gayet basittir. Şöyle ki; Günümüzde Telekomünikasyon konusunda Türkiye'de (Türktelekomu ayrı tutarsak) üç ayrı GSM Operatörü (firması) vardır. Her üç Firma da değişik kodlarda ve değişik frekanslarda yayın alışverişi yapmaktadır. MBS yetkilileri bu üç GSM Firması ile bir araya gelir, konuşur ve karşılığı ne ise ödemek kaydıyla belli bir Prosedür üzerine anlaşır. POS aygıtlarında kullanacağımız SİM kart benzeri ÇİP'lerimiz de zaten her üç sistemi de tanıyacak / tanımlayacak şekilde hazırlanmıştır. Dolayısıyla MBS'mizin de "şebeke" (ağ) gibi, "kapsama alanı dışı" gibi bir sorunu olmayacaktır. Türkiye'nin en ücra köşesinde bile Ticaret normal günlük akışı içerisinde seyredecektir. Aşağıdaki yazı sekiz yıldan beri savunduğumuz ve tavsiye ettiğimiz savımızı tam anlamıyla destekler niteliktedir.

Cep'te kapsama alanı sorunu çözülüyor

Telekomünikasyon Kurumu, son dönemde yaptığı girişimlerle şehir merkezlerinde, otoyollarda ve sınır bölgelerde cep telefonu kapsama alanı sorununun büyük ölçüde giderilmesini sağladı.

Üç Operatöre Tek kule

Öte yandan, Telekomünikasyon Kurumu, cep telefonu kullanıcılarının, şehirlerarası yolculukta bazı noktalarda cep telefonu şebekelerine erişimin mümkün olmadığı yolundaki şikâyetleri üzerine öncelikle Ankara-İstanbul Otoyol'unda denetim yaptırdı.

Bu arada Kurum her operatörün ayrı ayrı baz istasyonu kulesi dikmesinden kaynaklanan kirliliği önlemek için tek bir kuleye 3 operatörün de antenini monte etmesini teşvik etmeye başladı. (Milliyet, 11 Mayıs 2006 sayfa: 9)

Zaten doğru olan, yapılması gereken de buydu. O zaman sadece Turkcell ve Telsim olarak iki operatör vardı. Diyelim bir kulenin masrafı örneğin:6 milyar olsun. İki operatör anten bağlarsa masraf

yarıya düşer ve 3'er milyar olur. 3. operatör bağlarsa bu kez masraf üçe bölünerek 2'şer milyara düşer. Eğer MBS tasvip görür, uygulamaya geçerse dörde bölünür. Her operatöre 1,5 milyar masraf düşer. Operatörler her biri ayrı ayrı baz istasyonu kulelerine harcayacakları paraları bu defa Ülke sathında bir metrekaare olsun kapsama alanı dışı bir yer kalmaması için harcarlar.

Bir bebek doğduğunun ertesi günü 'KART SAHİBİ' olur. Vatandaşın öldüğü günün ertesi günü Vatandaşlık / Yurttaşlık Kartı iptal edilir.

Vatandaşın ve Firmaların tüm 'VAR'ları , 'YOK'ları, evi, arsası, arabası, tarlası, geliri, maaşı, gelir kaynakları, kolundaki saati, parmağındaki yüzüğüne kadar her şeyi Kod No.larıyla birlikte Karttaki 'ÇİP'e kayıtlıdır.

Sistem; slogan olarak Vatandaşına bir uyarıda bulunur: "NE İŞ YAPARSAN YAP; KARIŞMAM, ANCAK; KAZANCINI VERGİLENDİR". Bu aynı zamanda şu anlama gelmektedir: Vergilendirmediğin kazanç ya da kayıt altına aldırmadığın mal ve kazancın senin değildir. Bu asla şu manada yorumlanmamalıdır:

- Yani Sisteme bildirmediğimiz mal veya değerlerimizi Devlet zorla elimizden mi alacak? Hayır. Asla. Devlet kimsenin malını elinden zorla almaz, alamaz. Çünkü Devletin böyle bir hakkı yok. Burada kastedilen şudur. Sahip olduğunuz mallarınızı, değerlerinizi -mümkünse demiyorum - mutlaka ama mutlaka Sisteme kaydettingin. Çünkü: kayıt altına aldırmadığınız hiçbir mal ve değerinizi Sisteme verilen programa göre daha sonra hiçbir şekilde kullanabilme olanağınız yoktur. Burada sözünü edeceğimiz bir konu daha vardır. Yıllardan beri Devlet Vatandaşına karşı "yalvar-yakar" durumuna düşürülmüştür. Devleti temsil etme konumunda olan Hükümetler sürekli Vatandaşa yalvarır. "Sevgili Vatandaşım lütfen daha etik olunuz! Lütfen Vergi kaçırmayınız! Lütfen Devlete karşı daha vicdanlı, merhametli olunuz. Vergilerimizi toplayamazsak zavallı Devletimiz ne yapar? Hali nice olur". Bunun tuzu-biberi olarak biraz da vicdan istismarı yapılır. "Kaçırdığınız her kuruş vergide saçı bitmemiş yetimin hakkı var." vs, vs... Öte yanda ise bu işi bilerek yapan, bu işi adeta meslek haline getirmiş, etik, vicdani, manevi değerler-

den yoksun, ukala adamlar bıyık altından kıs kıs gülmekte, adeta Devlete meydan okumaktadır.

- Ben çalarım da çırparım da kardeşim. Sen Devlet değil misin? Yakalayabiliyorsan yakala, alabiliyorsan al. Sana alma diyen mi var? Yakalama diyen mi var? Devlet olarak herkesin başına bir adam dikemeyeceğinize göre, kullandığın sağlam bir teknik Sistemin de yoksa olacağı budur. Bildiğimiz, inandığımız şu dur ki: Devlet asla bu duruma düşmemeli, düşürülmemelidir.

MBS'nde ise durum tam tersine gelişir. Yani meydan okuyan bu kez "Sistem"dir. Adeta şöyle der: - "Sen, meydan okuyan vatandaş. Sen ki; değil Türkiye'nin, Dünyanın en üçkâğıtçı, en ahlaksız insanı da olsan ben seni üç gün içerisinde en etik, en dürüst, en efendi bir insan haline getiririm" der.

Şimdi yukarıdaki iki konuyu birleştirerek örneklemeye çalışalım:

MBS uygulamasına geçilmiş olsun. Bir gün Nevzat Bey isimli sevdiğimiz, saydığımız varlıklı bir arkadaşımız yanımıza geliyor ve kulağımıza eğilerek kısık bir sesle:

- Mehmet abi. Ben bütün Özlük bilgilerimi Sisteme kaydettirdim, bir de mağazanın gelirini... Belki biliyorsun benim 3 trilyon keş param var. Onu hiç kaydettirmedim. Devleti ben mi zengin edeceğim diyor. Ben de:

- Vallahi Nevzat Bey, keşke onu da kaydettirseydin. İleride çok büyük güçlüklerle karşılaşabilirsin diyorum. Bunun üzerine Nevzat Bey:

- Abi sen beni iyice tanımamışsın galiba... Ben istersem en büyük kazığı atarım, Devletin ruhu bile duymaz diyor. Ben de:

- Bakalım, bekleyelim görelim. El mi yaman, Bey mi yaman diyorum. Nevzat Bey yanımızdan ayrılıp gidiyor.

Birkaç gün sonra Nevzat Bey bir Otomobil Bayiine uğrar.

- "Beyim, şu Amerikan Jeep'ler kaç para?"

- "100 Milyar Lira" diyor satıcı. "Abi hangisini beğendin?"

- "Lacivert olanı"

Arabayı hazırlayıp, kontak anahtarını veriyorlar Nevzat Bey'e. Satıcı:

- Nevzat Bey! Vatandaşlık Kartınızı alabilir miyim? Fatura keseceğim.

- Hay hay, tabii buyurun diyor Nevzat Bey.

Satıcı VatKart'ı alıyor, takıyor POS aygıtına. A,a. O da ne? Kırımızı ışık yanıp, sönmeye başlıyor. Bir taraftan da "bip, bip" sesi. Nevzat Bey bipbiplendi.

- Özür dilerim Nevzat Bey diyor satıcı. Bu arabayı size satamıyorum.

- Niye kardeşim! Paramız mı yokmuş? Bizde para çok evvelallah! Niye satamıyormuşsunuz?

- Sistem izin vermiyor Beyefendi.

- Niyeymiş bir sor bakalım!

Satıcı nedenini bulmak için Sorgulama tuşuna basıyor. Aygıt ekranda yazı ile cevap veriyor:

"Bu kişinin bu alışverişi gerçekleştirecek miktarda Sistemde kayıtlı parası yok. Bu kişi ayda 300 Milyon TL. lık Sosyal yardım yapacağım bir Vatandaş konumunda gözüküyor." Bu durumda ne yapılabilir? Aslında Nevzat Beyimiz ne yapılacağını pekâlâ biliyor. İstemeye istemeye mecburen kalkıp Maliyeye gidiyor. Diyelim: Vergi oranı % 10 olsun. Araba bedeli olan 100 milyarın % 10'u olan 10 milyarı maliyeye yatırıyor. Tekrar Bayiye geliyor. YurtKartı POS cihazına takılıyor. Evet. Bu kez alış-veriş gerçekleşti. Fatura kesildi. Nevzat Bey arabaya bindi, doğruca Benzin İstasyonuna gitti, pompaya yanaştı.

- Full yap birader!

- Baş üstüne ağabeyciğim. Depo doldurulur.

- Ne kadar tuttu?

- 100 milyon abi. VatKartını verir misin? Fiş keseceğim. Kartını verir, yine bipbiplenir Nevzat Bey. Mecburen tekrar Maliye'ye gider. Benzin tutarının % 10'u olan 10 milyon TL. sını Maliye'ye yatırır, benzinciye geri gelir. % 10 Vergisini yatırması karşılığında 100 milyon TL. kullanıma açıldığı için Benzini de almayı başardı. Tam gidiyorken cep telefonu çaldı Nevzat Bey'in. Açtı. Eşi telefonda:

- Nevzat! Misafirlerim gelecek, bana hemen 3 kilo Domates, 2 kilo Salatalık, Maydanoz yetiştir diyor. Malzemeler tartılıyor, tam Poşetini alacak;

- Ne kadar yapıyor kardeş?

- Üç milyon beyefendi. YurtKartınızı alabilir miyim? Fiş kesece-

ğim. Haydaaa. Yine mecburen Maliye'ye gidip % 10 karşılığı 300 bin TL. çık yatıracak Nevzat Bey. Gidiyor, yatırıyor, gelip Manavdan Poşetini alabiliyor. Bakıyor, Sigarası da kalmamış. Tekel Büfesinin önünden geçerken duruyor:

- Oradan iki paket... Sigarası verir misin? Diyor.

- Buyur abi, Kartını verirmisin? Fiş keseceğim. Eyvah! İki paket sigaranın % 10 karşılığı bir milyon TL. için bir daha yorulacak Nevzat Beyimiz. Aksi takdirde alış-veriş yapamıyor. Mecburen, istemeye istemeye bir daha gidip geliyor Maliyeye. Ama bıktı, usandı, gına geldi Nevzat Bey'e... Bu arada geçen haftaki düşünceleri de yüz seksen derece değişti. Yorulmuş, bezgin, galiba biraz da kızgın. Kendi kendine söyleniyor.

- İyi be. Günde on sefer bipbiplen, on sefer Maliye'ye git işin yoksa! Ne bu be. Anasını satarım böyle işin. Ve kalkıp gidiyor Maliye'ye. Keş parasının % 10'unu yatırıyor. ÇİP'ine kaydediliyor. Tüm parası kullanılabilir hale geldi. Artık her gün defalarca bipbiplenmek, defalarca Maliye'ye gitmek de yok. Oh! Ne rahatlık. Sonunda dayanamadı, pes etti Nevzat Bey'imiz. Ben üç gün demiştim ama o kadar bile sürmedi. Hani Nevzat Bey! Bir de hava atıyordun. "Ben istersem şöyle yaparım, böyle kazık atarım, Devletin ruhu bile duymaz" diyordun. Nevzat Bey mi yamanmış? Yoksa Sistem mi?

Ayrıca; Medeni Kanunumuza göre: Aile Reisinden başlayarak eşi, çocukları birinci derecede akrabalar olarak, kardeş, hala, teyze, dayı, amca olarak ikinci derece akrabaları, ana bir baba ayrı veya baba bir anne ayrı üvey kardeşleri ve edinilmiş evlatlık olarak -varsa- diğer üvey kardeşleri de Vatkart / Yurtkart üzerindeki "ÇİP"imizde tanımlamamız mümkündür.

Bu uygulama çok doğru bir uygulamadır. Sebebi: İleride çıkabilecek sorunları, sorun haline gelmeden henüz başlangıçta çözüyor olmasıdır. Örneğin: Yasadışı (gayrimeşru) ilişkide doğmuş olan bir bebeğin en geç üç gün içerisinde bir babaya sahip olması gerekir. Yani babası olmadan nüfusa kaydedilemeyecek, dolayısıyla VatKart / YurtKart sahibi de olamayacaktır. Bu da asla mümkün değildir. Ayrıca; Hukukta "Babalık hakkı" veya " çocuğu resmen tanıma" diye isimlendirdiğimiz olaylar olmayacak, aylarca, hatta yıllarca süren mahkemelere, DNA testlerine gerek kalmayacaktır.

VatKart / YurtKart la ilgili olarak Yurttaşlarımız tarafından bize çokça sorulan bir soru var: “Yurttaşlık Kartımızı kaybedersek ya da çaldırırsak ne olacak”. Cevaplamaya çalışalım. Yurttaşlık kartınızı kaybettiğiniz takdirde - şimdilik kaydıyla -küçük bir sorun olabilir. O da şudur: Kartınızı kaybettiğiniz an ile kaybettiğinizi fark ettiğiniz an arasında geçen süreye bağlı bir sorun olabilir. Örneğin: O zaman zarfında başkaları tarafından kullanılabilir. Çünkü Kart üzerindeki ÇİP’in çalışma sistemi Uygulamanın başlarında “basit sistem” şeklindedir. İleriki zamanlarda kişiye özel, sadece kullanıcısının parmak izini okuyarak işlem yapan Kartlar kullanımınıza sunulacaktır. Olayın başlangıcına dönelim. Kartınızı kaybettiniz veya çaldırdınız. Hemen en yakın telefondan veya cep telefonunuzdan MB Sisteminin telefonunu arıyorsunuz, Vatandaşlık Kod numaranızı giriyorsunuz ve hemen ardından çalınma veya kayıp kodunu (örneğin:0658) tuşluyorsunuz. İşlem tamamdır. O saniyeden itibaren artık o kart “MİMLİ KART”tır. Korkmayın, kimse kullanamaz. Bütün Vatandaşlarca o Kartın kullanılamayacağı, - kullanılmaya kalkışıldığında başlarının belaya gireceği - bilindiğinden dolayı eğer iyi niyetli bir insanın eline geçerse; o kişi de götürüp ilgili Kuruma teslim ederse, Kurum hemen sizi cep telefonunuzdan arayacaktır. Kayıp kodu iptal edilip Kartınız size teslim edilecek, yeniden kullanmaya başlayacaksınız. Bu süreç böyle oluşmazsa hiçbir önemi yoktur. ÇİP’inizdeki bilgiler ve o zamana kadar yapılmış olan işlemler zaten Sistemin Sabit Diskinde kayıtlı olduğundan, başvurunuzu takiben 24 saat içerisinde yenisi düzenlenerek size verilecektir. Eskisinin hükmü yoktur.

Yurttaşlık Kartınızı çaldırdınız diyelim. Yine telaşa gerek yoktur. Kayıp halinde yapacağınız işlemin aynısını yapacaksınız. Çalan şahıs bilerek ya da bilmeyerek Kartınızı kullanmaya kalkıştı. Örneğin: Kartınızda yüklü miktarda Kontör TL.niz olduğunu tahmin ederek bir mağazaya girdi, alış-verişini yaptı, ödeme yapmak için kasa önüne geldi. Size ait Kartı Kasiyere uzattı, ödeme yapacak. (Bu arada Türkiye’de kullanılan Tüm POS aygıtlarının Merkezi Bilgisayarla direkt bağlantılı olarak çalıştıklarını ve Kayıp ve çalıntı Kodu yemiş tüm YurtKartların numara sırasına göre Sistem Bilgisayarlarında “bilgi akışı”na hazır bir halde beklediklerini unutmayalım).

Kasiyer adamın suratına baksa Kartın gerçek sahibi olmadığını resimden anlayacak. Ama bakıp bakmaması o kadar önemli değil. İşte bu çalıntı Kart, Kasada bulunan POS aygıtına girer girmez kırmızı ışık yanıp sönmeye başlar ve aygıt bipbip sesi çıkararak bağırma-ya başlar. İri yarı Güvenlikçi arkadaşlar zaten (teyakkuz) uyanıklık halinde birkaç metre ötededir. Hemen bu kişiye çökerler ve gereğini yaparlar.

Çalınmış olan Kartınızın sahte kimlik olarak kullanılmasının da mümkün olmamasının teknik nedenlerini konunun baş kısmında söylemiştik. Pratikteki nedeni ise; Emniyet güçlerimizin artık ilkel yöntemlerle değil, çağdaş teknik araç ve yöntemlerle modernize edilmiş olmalarıdır. En basit örneği:”kimsin, nesin, anan kim, baban kim” soruları yerine kişinin Vatandaşlık Kartını isteyip sessiz, sedasız İnternet bağlantılı Laptop (dizüstü bilgisayar) lardan Kimlik sorgulaması yapmalarıdır. Kaldı ki; çaldığı kartı sahte kimlik olarak kullanmaya yeltenen bir Vatandaşın yolda, trafikte, kahvede, sokakta, otelde, restoranda yapılan rutin arama-tarama ve kimlik sorgulamalarında bu gün olmazsa ertesi gün yakayı ele vereceği kesindir.

MBS'mizin YurtKart / VatKart Projesi sayesinde ülkemize özgü bazı kötü olaylar bundan sonra kesinlikle olmayacaktır. Örneğin: Kimlik Kartını kaybetmiş bir Vatandaşımız adına otuz küsur Şirket kuruluyor. Adına yüzlerce borç senedi düzenleniyor. Sonuçta bu Vatandaşımız mağdur oluyor, borçtan kurtulamıyor, streslere giriyor, aile düzeni dağılıyor, tüm bunlar yetmezmiş gibi toplum tarafından horlanıyor, sahtekâr, düzenbaz, dolandırıcı damgası yiyor. On günde bir, haftada bir karakola çekiliyor. Kaç kez? 25 kez. Şimdi sorsak o karakoldaki Polis arkadaşlara: “neden böyle oluyor?” desek, “Biz görevimizi yapıyoruz” diyeceklerdir. Arkadaşlar! Lütfen bir dakika. Bu vatandaşımız çok büyük olasılıkla ama ilk geldiğinde, ama ikincisinde, ama üçüncü gelişinde sizlere içine düşürüldüğü durumu en güzel bir şekilde anlatmıştır. Hepiniz de durumu anlamış, kavramışsınızdır. Buna rağmen bu nasıl bir görev anlayışı ki; bu vatandaş hep aynı sebepten dördüncü, beşinci, on beşinci, yirminci, yirmi beşinci kez karakola çekiliyor. Hayret ki hayret! Bir gün bir Sayın Savcı'm - gıyabınızda ellerinizden öpüyorum - olayın ne olduğunu fark ediyor. Hukuken sorunu çözemiyor ama vatandaşın her karakola çağı-

rılışında bir insan olarak elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyor. Demek ki hala aramızda böyle insanlar var.

MBS'mizde ne böylesi, ne benzeri bir olayın olması milyonda bir bile mümkün değildir.

Yukarıda anlatılanları toparlayıp; "VatKart / YurtKart ne imiş?" diye bir özet soru soracak olursak:

Bu kart kısaca; Vatandaşın KİMLİK KARTI, VERGİ KARTI, SEÇMEN KARTI, SAĞLIK KARTI, SİGORTA KARTI, EHLİYETNAMESİ, BEYANNAMESİ, MUHASEBECİSİ, ATM KARTI, ALIŞVERİŞ KARTI v.s.vs.dir.

Yani kısaca 'HER ŞEYİ' dir.

GEL-AR-KAT (TÜRKİYE'NİN VERGİ GELİRLERİNİN ARTTIRILMASI, YAKLAŞIK 20 KATINA ÇIKARILMASI) PROJESİ:

Türkiye'nin, kayıt altına aldığı vergilerin tamamını toplamak suretiyle ilk aşamada gelirini 2'ye katlaması; tüm mükelleflerin gerçek kazancı üzerinden vergi ödemesi sağlanarak gelirin 10 katına yükseltilmesi, 3. aşamada kayıt dışı ekonomi'nin de kayıt altına alınarak Türkiye'nin sadece 'vergi geliri'nin 20 katına çıkarılması pro-

topladığı 111 katrilyon Lira oluyor. Yani 200 Liralık verginin yaklaşık yarısını, 100 Lirasını toplayabiliyor. Türkiye; bu topladığı 100 Liranın yaklaşık/ortalama 23 Lirasını (% 23'ünü) 18 yıldır terörlü mücadele kapsamında harcıyor. Aynı 100 Liranın 27 Lirasını (% 27'sini) iç ve dış borçlarımızın faizine ödüyor. (ana borca sıra gelmiyor). Kalan 50 lira ile Devlet bir yandan işçisinin, memurunun maaşını ödüyor, silah alıyor, asker besliyor, vatanın güvenliğini sağlıyor. Öte yandan yol yapıyor, okul, hastane yapıyor, su getiriyor, elektrik üretiyor. Sosyal hizmetler bunlarla sınırlı kalmıyor. Çocuklara kitaplarını bedava veriyor. İhtiyaç sahiplerine yılda 20'şer torba kömür, Yeşil Kart ve ilaç gibi sağlık yardımı, düşkün ve özürllülere araç-gereç ve parasal yardım yapıyor, yaşlılarımıza 65 yaş maaşı veriyor.

Ülkemizde vergi istatistiklerinin incelenmesinden anlaşılacağı üzere vergisel yükümlülüklerin yerine getirilmesi açısından belli bazı sorunların mevcut olduğu hususu kolaylıkla anlaşılmaktadır.

2006 yılı Mayıs ayı sonu itibariyle ülkemizde faal gelir vergisi mükellefi sayısı 1.717.373'dür. Bu sayı 2001 yılında 1.768.653 olup, Ocak 2005 ile Mayıs 2006 tarihleri arasında 113.919 mükellef re'sen terk işlemine tabi tutularak kaydı silinmiştir.

Kurumlar vergisi mükellef sayısı ise Mayıs 2006 tarihi itibariyle 600.307'dir. Ocak 2005 ile Mayıs 2006 döneminde 78.222 kurum re'sen terk işlemine tabi tutularak kaydı silinmiş bulunmaktadır.

Basit usulde vergiye tabi tutulan mükellef sayısı ise aynı tarih itibariyle 786.896'dır.

Bu bilgiler ışığında ülkemizde 2006 yılı Mayıs ayı itibariyle toplam mükellef sayısı;

Faal gelir vergisi mükellefi 1.717.373

Faal kurumlar vergisi mükellefi 600.307

Basit usulde vergiye tabi olanlar 786.896

Toplam: 3.104.576'dır.

Ülkemizin vergi gelirleri bu yükümlüler tarafından sağlanmaktadır.(Veyssi SEViG, Vergi mükellefi sayısına yönelik veriler ve analizi, DÜNYA Gazetesi, 13.06.2006, Sah.)

Tespitlerimize devam edelim. Devletin vergi olarak toplayabildiği bu 100 Lira, sayıları - 2003 yılında 3.600.000 idi, 2004 - 05 ve

2006 da düştü - sadece 3.104.576 olan mükelleflerden toplanmaktadır. Sayın Seviğ'in dediğı gibi; "Ülkemizin vergi gelirleri bu yükümlüler tarafından sağlanmaktadır." Türkiye'nin nüfusu 70 Milyon ise; geriye kalan 67 milyon insanımız; Mali tanımla, hangi sınıfa, hangi kategoriye girmektedir? (Bu konu Yay-Ver projemizde daha geniş bir şekilde incelenecektir.)

Tam burada; Maliyenin yıllardan beri baş edemediğı, kullanılan yöntem sebebiyle daha yıllarca halledemeyeceğı bir konu karşımıza çıkıyor. Konu şudur: Türkiye'de hiçbir mükellef gerçek kazancını beyan etmiyor, dolayısıyla gerçek kazancı üzerinden vergilendirilmiyor. Mükellefler gerçek kazançlarının % 80'ini (4/5ini) gizleyerek, ancak % 20'sini (1/5'ini) Devlete bildiriyorlar.

Milliyet Gazetesi'nin 21 Nisan 2005, Perşembe günkü sayısının ekonomi sayfasındaki yazıda her ne kadar "vergiye tabi her 100 liralık gelirin 46 lirasının gizlendiğı", gelir vergisi olarak beyan edilen matrahın 2 katrilyon 423 trilyon 137 milyar Lira olduğı, buna karşılık 6 katrilyon 500 trilyon Liralık matrahın gizlendiğı anlaşıldı" deniliyorsa da bize göre üç sebepten dolayı bu oran daha yüksektir. (% 80 civarındadır)

Birinci sebep: Vergi incelemelerinin genel olarak bölgesel ve dar bir çevrede yapılmış olmasıdır.

İkinci sebep: 151.881 mükellef üzerinde inceleme yapılmış olmasıdır ki; bu sayı, kayıt içerisine alabildiğiniz mükellef sayısının ancak 1/20 sidir.

Üçüncü sebep: Kayıt içerisine alabildiğiniz 3.104.576 olan mükellef sayısı, mutlak kayıtlı mükellef olması gereken sayının kaçta biridir acaba? Biz olaya MBS penceresinden baktığımız için 70 milyon nüfusun 35 milyonuna aktif mükellef, diğeri 35 milyonuna da pasif mükellef gözüyle bakıyoruz. Bu üç sebep ışığında - özellikle 3. sebep - olaya baktığımızda; vergi kaçacağının % 80'lerin de üzerine çıkabileceğı büyük olasılıktır.

Ara özet yapacak olursak:

1- Devlet toplaması gereken verginin yaklaşık yarısını toplayabiliyor.

2 - Mükellefler tarafından gerçek kazancın % 80'i kaçırılıp, % 20'si beyan ediliyor.

3- En can alıcı tespitimiz: Hepimizin bildiği, artık sağır Sultan'ın bile duyduğu bir konu: Türkiye'de en az kayıt içi kadar, belki de daha fazla bir Kayıt dışı Ekonomi vardır.

Projemizin hedefini bir daha hatırlayalım ve MBS'mizin bu aksaklıkları nasıl çözdüğünü görelim. Projemiz Türkiye'nin vergi gelirlerinin önce ikiye, sonra on katına ve 3. aşamada 20 katına yükselelebileceğini savunuyordu.

MBS ilk aşamada vergi gelirlerini ikiye katlar. Şöyle ki: Ülkede o anda yaşayan nüfusun hepsinin ÇİP'li VatKART / YurtKartı var. Ticaret erbabı olan tüm yurttaşların, kurum ve firmaların da POS aygıtları var. YurtKart ve POS aygıtlarındaki ÇİP'lerin aynısı en yakın Maliye biriminde mevcuttu. Yüklediğimiz program gereği YurtKartı bulunmayan hiçbir insan alışveriş yapamıyorsa, kayıtlı POS aygıtı olmayan hiçbir firma ve kurum ticaret yapamıyorsa, demek ki bu ÇİP ve POS ikilisi hiç kimseye bir kuruş dahi vergi kaçırma fırsatı tanımaz. Bu durumda mükellefiniz ister 3 milyon küsur olsun, isterse 35 milyon olsun Devletin hedeflediği o ilk 200 Liranın tamamı toplanır. Mevcut sistemde ancak 100 lirasını toplayabilirken, ikiye katlayıp, 200 lira olarak toplamayı başardık. Şimdi bu 100 lirayı 10 katına çıkaralım.

İkinci aşamada; VatKart /YurtKart projemizde söylediğimiz gibi, taşınır / taşınmaz bütün mal ve değerlerin, parmağımızdaki yüzüğe, kolumuzdaki saatimize varana dek, nakit paramızın da kontör TL. ye çevrilerek ÇİP'imize kaydettirmek zorunda olduğumuzu, zorunluluğun ötesinde kayıt dışı kalmış her şeyin artık bizim olmadığını, bunları daha sonra bir şekilde kullanabilme lüksümüzün olmadığını söylemiştik. MBS'mizin iki temel ögesi olan bu ÇİP ve POS ikilisi herkesi, yaptığı gerçek işlemler ve gerçek kazancı üzerinden vergilendirir. Milyarda bir dahi bunun dışında bir olasılık yoktur. Bunu birkaç örnekle pekiştirelim. Vergi oranımız % 10 olsun. Bir vatandaş 100 milyara bir ev satın almış olsun. Nakit para kullanma olayımız da olmadığına göre; Vatandaşlık Kartındaki ÇİP'inden 100 milyar kontör TL. çıktığı belli. Maliyede bulunan ÇİP'inde de aynı kayıt var. Bu vatandaş; "ben bu ev için 70 milyar kontör TL verdim" diyebilir mi? Diyemez. Ya da satıcıyı zor durumda bırakmak için 120 milyar kontör TL. ödedim diyebilir mi? Mümkün değil. Aynı

şekilde satıcı da: 90 milyar TL. gelir olarak YurtKartındaki ve Maliyedeki ÇİP'ine işlenmişken ve 10 milyar Kontör TL. tutarındaki vergi de maliyenin ÇİP'ine girmişken kim, neyi, nasıl kaçıracak?

Bir süpermarket; kullandığı POS cihazında girişi muhakkak yapılmış olan 10 kalem malı bir müşterisine satsın. “Ben bu müşteriye beş kalem mal sattım” diyebilir mi? Diyemez. Dediğini varsayalım. Kayıtlarda girişi olan ama çıkışı olmayan bu beş kalem malı daha sonra gelen Maliye görevlilerine nasıl açıklayacak? Olaya müşteri gözünden bakalım. Almadığım beş kalem malın parasını Vat/Kartımdan niçin ödeyeyim? Almadığım mal için kontör TL.m niçin eksilsin? Market olarak, 50 milyonluk alışverişten doğan 45 milyon kontör TL. ve müşterisine sattığı 10 kalem mal POS aygıtına kaydedilmiş ise ve vergisi olan 5 milyon Kontör TL. de Maliyenin ÇİP'ine girmişse nesini inkar edecek, neyi, nasıl kaçıracak? Mümkünü var mı?

Diyelim ki ben İnşaat Mühendisiyim. Bir vatandaş geldi, kendisine proje yapmamı istedi. 3 milyara anlaştık. Ücretimi de üç taksitte ödeyecek olsun. “Ne kadar avans verecek?”. Diyelim 1 milyar. Benim belimde mobil (taşınabilir) ve ofisimde de sabit POS aygıtı var. Hem YurtKartımda hem mobil ve hem de sabit aygıtta bulunan üç ÇİP'in üçü de birbirinin aynısıdır. Üstelik bu ÇİP'imın aynısı en yakın Maliye biriminde de bulunmaktadır. Müşterimin YurtKartındaki ÇİP'inde de örneğin: 7 milyar kontör TL. kayıtlı bulunsun. Bu pozisyonda müşterim mükellef konumunda değildir, o sadece ödediği miktarı bilir. Müşterimin YurtKartını benim POS aygıtının herhangi birine takarız. Müşterimin ÇİP'inde 6 milyarı kalır. Ödemiş olduğu 1 milyarın, 900 milyon kontör TL.si Mühendislik hizmeti bedeli olarak benim ÇİP'ime saniyesinde gelir olarak işlenir. Vergi oranım da % 10 ise; 900 milyonun üzerinden artan 100 milyon kontör TL. de benim gelir vergim olarak saniyesinde Maliyenin ÇİP'ine kaydedilir. Şimdi bu durumda; falanca kod no.lu müşterinin ÇİP'inden çıkmış, falanca kod no.lu benim ÇİP'ime girmiş, aynı zamanda Maliyenin ÇİP'inde de kayda geçmiş olan bu parayı nasıl devletten saklayabilirim? Nasıl kaçırabilirim?

Yukarıdaki belgede “en büyük kaçağın gelir vergisinde” (% 72,9) olduğunu görüyoruz. Aynı belgede KDV'nin % 21,2 gibi dü-

şük bir oranda olduğunu görüyorsak da bu “dolaysız vergilerde” böyle çıkabilir. Ancak “dolaylı vergilerde” bu oran çok daha yüksektir. Uzun yıllar geçmesine karşın hala “fiş isteme alışkanlığı” edinemediğimiz için bir gün içinde Devletin Türkiye’de yapılan tüm alışverişlerden doğan KDV kaybı ne kadardır biliyor musunuz? Tam % 90,3 Yani fiş alma alışkanlığımız olsa bu 100 Liranın tamamı Devlete gidecekken; ancak 9,7 lirası Devlete gidiyor, 90,3 Lirası satıcının cebinde kalıyor. Bu sadece KDV’deki kayıp. Diğer kalemlerdeki kayıpları da hesaba katarsak bu Türkiye nasıl iflah olacak? Kaldı ki; biz, tüm ödemelerimizi “KDV dâhil” olarak yapmıyor muyuz?

Bu sorun tüm ülkelerin sorunu ama hiç birinde Türkiye’deki kadar değil. 2006 başlarında yapılan bir araştırmaya göre Dünya ülkeleri arasında bu “fiş alma” sorununu % 95 oranında başarmış bir ülke var: Çin. Çinlilerin alışveriş fişi almalarını sağlamak için ilginç sayılabilecek bir yöntem bulmuşlar. Yazarkasadan çıkan her fişe bir “kazıkazan” koymuşlar. Küçükü büyüklü hediyeler koymuşlar. Bir toka, bir çiklet, bir tükenmez kalem ya da kurşun kalem, bir çamaşır ipi v.b. Tabii boş da çıkabiliyor. Girişte, çıkışta ve duvarlarda bir yazı var. “Bu gün 3 şanslı müşterimizin alışveriş bedavaya gelebilir” diye. Mağazadan veya marketten alışveriş yapan her Çinli “bu günkü 3 şanslı kişiden biri niçin ben olmayayım” beklentisiyle fişini almadan çıkmıyormuş. Bu bizim MBS’mizi bilmeyenler için “çok güzel, olağanüstü bir çözüm” şeklinde gözükebilir. Hâlbuki bizim MBS’mizde bu tür ayak oyunlarına, cambazlıklara, hoş görünmeye, dikkat çekmeye, yalvarmaya, uyarmaya asla ve asla gerek yoktur. Fiş almanıza hiç gerek yoktur. KDV’si zaten içinde olarak alışveriş bedelinizin ödemesini YurtKart’ınızla yapar, eşyalarınızı alır, marketten çıkar gidersiniz. Ödediğiniz dolaylı vergi de saniyesinde Marketin POS aygıtından çıkıp, Maliyenin ÇİPine girmiştir. Maliye vergi alacağını marketten saniyesinde almış, market de ödeyeceği vergiyi - beyanname vermeye gerek kalmadan, ayın 26’sını beklemeden - saniyesinde ödemiş olur.

Görüldüğü gibi MBS’mize göre; YurtKartınız ve POS aygıtınız olmadan en küçük bir ticari işlem yapamıyorsunuz. Bunlar olmadan; değil ticaret yapmanız, bir şey satmanız, bir ayakkabı almanız,

bir restoranda yemek yemeniz, hatta bir çay ocağından bir çay içmeniz dahi mümkün değildir. Yani Türkiye’de her gün yaptığımız, yapmak zorunda olduğumuz, küçük - büyük milyonlarca ticari işlem sistem kayıtlarına alınıyor. Bunun dışında bir yol yok.

Bir ayakkabı boyacısı günde 30 ayakkabı boyuyor. Kaç kişiye fiş kesiyor? Fiş kesmesi bir yana, daha mükellef bile değil. Bir kahveci bir günde 1000 marka çay satıyor. Kaç kişiye fiş veriyor? Bir bakikal bir günde alışveriş yapan 65 mşişterisinden kaçına fiş veriyor? Bir üreticimiz yol kenarında sandıklar dolusu üzüm, şeftali satıyor. Kaç Lira vergi ödüyor? Kaç kişiye fiş kesiyor? Bir doktor hastane mesaisini bitirip özel muayenehanesine geçiyor. Diyelim 10 hasta muayene etti. Mşişterisi istemezse kaç hastasına fiş kesiyor? Soruyu şöyle de sorabiliriz: Mşişteri, doktorumuzun kapısından dışarıya adım attığı andan itibaren Maliye bu olayı nasıl takip edebiliyor? Bir olay anlatalım: Bir doktor arkadaşımız özel muayenehanesinde mşişterilerinin sağlık durumlarının seyri açısından her mşişterisine özel bilgisayarında sayfa açmış. Hastanın hangi gün geldiğini, hangi ilaçları reçetesine yazmış, hastalığın seyri nedir, kolayca takip edebilsin diye. Bir şekilde Maliyenin bundan haberi olmuş. Gelmişler, “a bakalım bilgisayarını, gir mşişteriler dosyasına” demişler. “Bak, şu, şu, şu mşişterilerin falanca gün gelmişler. Bunlara “serbest meslek makbuzu” kesmiş misin? ıkar bakalım. Birine kesilmiş, diğer ikisine kesilmemiş olduğunu görmüşler. Doktorumuz her ne kadar; “ Bunlar o gün rutin kontrolleri için geldiler, muayene ücreti almadım” dese de Maliyeye davet edip yüklü bir miktar Usulsüzlük Cezası kesmişler. Bu ve bunun gibi binlerce örnek soru ve sorunla karşı karşıyayız.

Eğer MBS uygulanıyor olsaydı; bakınız bunları nasıl kolayca çözecektik.

1- Ayakkabı boyacısının mobil POS aygıtı var. (otomatikman kayıt içi) Ayakkabılarımı boyatıyorum. VatKart’ımdan ödeme yapıyorum, 2 milyon Lira olarak. 1 milyon 800 bini boyacının, 200 bin lirası devletin kasasına gidecekti.

2- “Kahveciye hesabım ne tuttu?” “On ay, yani üç milyon” YurtKartımla kahvecinin POS aygıtına 3 milyon lira olarak ödeme mi yapıyorum. Bunun 2 milyon 700 bin lirası kahvecinin, 300 bin

Lirası devletin. Derken akşam oldu, Eczane'ye kaç çay vermişiz? "30 çay, 300 Liradan ne yapar?, 9 milyon Lira. Eczacı; YurtKartından kahvecinin POS aygıtına ödemesini yapar. Kahveci aynı şekilde tuhafiyeciden, lastikçiden, diğer çevre esnaflardan ve kahvede oturan, eğlenen müşterilerinden de gereken tahsilâtını yapar. Garsonun yevmiyesi ne kadar? 25 milyon lira. Kahveci kendi Yurtkartından garsonun POS aygıtına 25 milyon lira ödeme yapar. 22 milyon 500 bin lirası garsonun, 2 milyon 500 bin lirası devletindir. "Ocakçı kaçta çalışıyor?", "otuz milyona". Kahveci 30 milyon lira da ocakçısına ödeme yapar. Bunun 27 milyon lirası ocakçı'nın, 3 milyon lirası devletindir. Biraz sonra toptancısı gelir, 40 milyon liralık çay, şeker v.s. malzeme almıştır. Kahveci yine YurtKartından toptancının POS aygıtına 40 milyon liralık ödemesini yapar. Bunun 36 milyon lirası toptancının, 4 milyon lirası da devletindir. Defter tutmaya, adeta kahvehanenin bir köşesini süslüyormuş gibi duran yazarkasaya, kahvecinin satışlarını takip etmeye gerek kaldı mı? Asla.

3- Köşedeki "Bizim Bakkal"ın ilk müşterisi 10 yaşındaki bir çocuk olsun. 4 ekmek alacak. Babasının VatKartını getirmesine gerek yok. Kendisinin Kartıyla alışveriş yapabilir. Çocuk olmasına karşın Yurttaşlık kartı sahibi olduğu için otomatikman kayıt içi bir vatandaşdır. Üstelik kendi parası da var. Çünkü "Sistem" her ay karşılıksız olarak ÇİP'ine para koyuyor. Aylık 300 milyon da değil, öğrenci olduğu için hem de 500 milyon lira. Dört ekmeğini aldı, 1 milyon 200 bin liralık ödemesini yaptı, çıkıp gitti. 1 milyon 80 bin lirası bakkalın, 120 bin lirası devletindir. İkinci müşterisi bir memur olsun. "Abi şu, şu malzemeleri bizim eve gönderiver sana zahmet. Deftere de yazıver, inşallah aybaşında öderiz" diyor. Şimdi olmadı işte. Bizim sistemimizde "veresiye" diye bir konu yok. "Bakkal defteri" gibi bir konu yok. "Borca yazdırmak, borç takmak, borcunu ödemededen kaçıp gitmek" diye bir konu yok. "Benim borcum bu kadar değildi, sen fazlasıyla bize kakalamışsın" şeklinde bir tartışma yok. Bunların hepsi mazide kaldı. Şimdi bizim işimiz "al gülüm, ver gülüm." Peki; memur arkadaşın o anda ödeme yapacak parası yoksa ne olacak? Cevabı gayet basit: kendi ÇİP'inde kontör TL. kalmamış ise eşinin veya çocuklarının ÇİP'inde vardır onlardan ödeme yapacak. Diyelim ki; biraz sonra bakkalımızın toptancısı geldi. Ge-

rekli malzemeleri alır, 200 milyon liralık alavere yapılmışsa; YurtKartı ile toptancısının mobil POS cihazına ödemesini yapar. 180 milyon lirası toptancının, 20 milyon lirası da devletindir. Öyle senet düzenlemek, kalamazo'ya geçmek, geleceğe yönelik çek vermek gibi bir lüksümüz yoktur.

4- Filan köyden Veli Dayı yol kenarında köyünden getirdiği üzümünü, şeftalisini satıyor. Satamaz mı? Pekâlâ satabilir. Ne kadar mal sattığını öğrenip vergi almak için başına Maliyeci mi diyeceksiniz? Mevcut sistemde mümkün değildir. Bizim MBS'mize göre ise gerek yoktur. YurtKart ve POS aygıtı sahibi olmakla otomatikman kayıtlı bir vatandaşdır Veli Dayı. Günlük 50, 80, 100, 950 milyon liralık satış yapabilir. Bizler de üzümünü, şeftalisini alıp YurtKart ile ödememizi yapmışız. Kazandığı paranın % 90'ı Veli Dayı'nındır, % 10'u da vergi olarak devlete kaydedilmiştir. Hatta sezon sonunda şöyle bir tespitte bulunabiliriz. Veli Dayı bu yıl 21 milyar 580 milyon liralık şeftali, 28 milyar 440 milyon liralık da üzüm satmıştır. Bunu nereden öğreniyoruz? Maliyedeki ÇİP'inden. Şimdi soruyorum: Maaşını tamam ödediğimiz bir Maliyeci arkadaşı bu 5 ay boyunca Veli Dayı'nın başında bekletseydik böyle net bir sonuç alabilir miydik? Mümkün değil. Bir de o beş ay içerisinde olabilecekleri ben burada söylemeyeyim. Varın sizler tahmin edin.

MBS olarak sadece Veli dayının değil tüm bir köylünün "geçim durumu profili"ni çıkarabilir, köyün ekonomik karnesini ortaya koyar, nelerin yapılması gerektiği konusunda yol haritasını da çizebiliriz.

5- Doktorumuzun konusunu çözelim: Bu gün diyelim 10 müşterisi geldi. 70'er milyon lira muayene parası aldı. Toplam 700 milyon lira yapar. Tüm hastaları, ödemelerini VatKartlarından yaptıklarına göre ve tüm ödemeler doktor kardeşimizin muayenehanesindeki POS aygıtına yapıldığına göre; 700 milyon liradan 630 milyon lirası doktor kardeşimizin ÇİP'ine gelir olarak, 70 milyon lirası da vergisi olarak Maliyenin ÇİP'ine kaydedilecektir. Bu kadar basittir.

Usulsüzlük cezası yiyen Doktorumuza gelince: Yıllardan beri gönlümüzden geçen, olmasını mutlak istediğimiz "kişi ve devlet olarak günlük hayatımıza teknolojiyi egemen kılmak" düşüncemize katılmış, dosya bulmak, karıştırmak yerine her şeyi en kolay ulaş-

bileceği şekilde ekrana dökmüş. Ama ne yazık ki bizim MBS'mize göre çok ilkel kalmış sayılabilen mevcut maliye sistemine takılmış. Eğer MBS uygulamada olsaydı bu doktorumuz kesinlikle ceza yemezdi. Çünkü: Sistemimizde her şey o kadar açık seçik ve nettir. Şu sebeplerden dolayı;

1- Maliyecilerin gelmesine, denetlemesine gerek yoktu.

2- Hastanın muayene için mi, yoksa kontrol için mi geldiği açık seçik belliydi.

3- Doktor arkadaşın, hiç kimseyi ikna etme, kendisini savunma gibi bir mecburiyeti yoktu.

Örneğin; Bir hastamız 7 kez bu doktora gelmiş olsun. Dördünde para vermiş yani ödeme yapmış. Bu; hastanın ÇİP'inde, doktorun POS aygıtında ve Maliyenin ÇİP'inde belli, diğer 3 kez gelişinde ödeme yapmadığına göre demek ki; kontrol için gelmiş. Bundan daha açık bir durum olabilir mi? Bu olayın neyini ve neresini tartışacaksınız?

Örneğin: Her gün dolmuşa biniyorsunuz. Giriş kapısının hemen yanında dolmuşçunun POS aygıtı monte dilmiştir. Dolmuşa binen her vatandaş, dolmuşa girerken Vatkartından ücretini ödemektedir. Eğer ücret 1 milyon lira ise bunun 900 bin lirası dolmuşçunun, 100 bin lirası da devlete vergi olarak ÇİP'lerde kayda geçmektedir. MBS'mize göre artık: "Abla! sabah sabah yapılır mı bu? 75 kuruş için 50 lira bozulur mu? Veya " güzel abim, bozuk 5 kuruşumuz kalmamış, bir daha bindiğinde hatırlat. Olur mu?" gibi diyaloglara, "seyir esnasında ücret ödemeyiniz" gibi ikaz yazılarına gerek yoktur.

Şoför Necati, B köyü ile T kasabası arasında minibüsü ile yolcu taşımaktadır. Necati geçimini bu işten sağlamaktadır. Her köylü vatandaşın da VatKart / Yurtkartı olduğuna göre: her vatandaş minibüse binerken Necatinin POS aygıtına ücretini ödeyecektir. Kişi başına 150 kuruşluk ücretin 135 kuruşu Necatinin, 15 kuruşu da devletin kasasına saniyesinde işlenmiştir. Necatinin fiş kesmesine, gelirinin, giderinin takibine, defter tutmasına ya da "kazan, kazanma beni ilgilendirmez, yılda mutlaka şu kadar vergi vermek zorundasın" demeye gerek var mıdır? Biraz sonra köye varılır. Halil amca tedirgin. "Yahu Necati, 3 tane de un çuvalı attıydık, onların parasını..."

Halil amcanın bunun için kafasını yorması gerekmez. YurtKartından 3 milyon lira daha çektirir olur biter.

Taksicilere de çözüm getirelim: Taksilerin taksimetrelerindeki ÇİP'lerine bir komut yerleştiririz. "Taksiye binen her yolcunun YurtKartı taksimetrede takılı olmalıdır." şeklinde. Aksi halde taksimetre çalışmayacaktır. Taksinin POS aygıtına vatandaşın YurtKartı takıldığı andan itibaren bu Kart; üzerindeki Vatandaşlık kod no.su ile birlikte takip altındadır. Herhangi bir darp, gasp ve cinayet halinde eylemi yapan kişi kartını bırakıp kaçsa ya da kartını yırtıp atsa, günlük yaşamını devam ettirmesi mümkün değil. Kartını alıp gitse; olay ortaya çıktığı andan itibaren ilk veya ikinci kullanışında yakayı ele verecektir. Böylece "taksici cinayetleri"ni de oldukça yüksek oranlarda önlemiş oluruz.

Tüm bu örneklerden anlaşıldığına göre: MBS sayesinde istisnasız herkesin gerçek kazancı üzerinden vergisini ödemesini sağlayabiliyoruz. Hem de kimseyi beyana davet etmeden, kimseye yalvarmadan, hiçbir vatandaşla yüz göz olup muhatap olmadan. Böylece projemizin ikinci hedefi de kendiliğinden gerçekleşmiş oldu.

İlk aşamada devletin hedeflediği, ancak toplayamadığı 200 lirayı toplayarak vergi gelirlerini iki katına çıkartmıştık.

İkinci aşamada ise; -mükelleflerin gerçek kazançlarının % 80'ini kaçırması, saklaması olasılığını tamamen ortadan kaldırmak suretiyle - herkesin gerçek kazancı üzerinden vergi ödemesini sağlayarak devletin gelirini on katına çıkarmayı (200 lirayı 1000 lira yapmayı) başardık. Şimdi üçüncü aşamaya geçebiliriz.

Üçüncü aşama: En az kayıt içi kadar olduğunu tahmin ettiğimiz kayıt dışı ekonomi'nin de kayıt içine alınmasıdır. Hedefimiz de: bu noktadan hareketle 10 katına çıkardığımız vergi gelirlerimizi 3. aşama sonunda 20 katına çıkarmaktır.

Kayıt dışı ekonomi, sadece ülkemizin bir sorunu değildir. Dünyadaki birçok ülke bizden daha fazlasıyla, bir şekilde bunun sıkıntısını yaşamaktadır. Ancak biz Türkiye olarak bu sorunu kökünden çözecek MBS gibi bir sisteme sahipsek o zaman bu olayı ekonomik hayatımızdan tamamen söküp atmalı, bu konuda diğer ülkelere de bir "ilk örnek" olmalıyız. Aşağıdaki yazıya bir bakalım.

Ekonomiyi Kurtaracak Formülü Açıklıyorum

“Türkiye’de, kazanılan her 100 Liranın sadece 40,5 lirasının vergisi ödeniyormuş. Yani “kayıt dışı ekonomi”nin payı yüzde 59,5’e çıkmış.

“Bordro mahkûmları” olarak adlandırılan işçi ve memurlar dışında kalan hemen herkes de vergi kaçırıyormuş.

Kim söylüyor bunları?

Maliye Bakanlığı Hesap Uzmanları Kurulu...

Neye göre söylüyor?

2004 yılı vergi inceleme sonuçlarına göre...

Geçen yıl incelemeye alınan 2 bin 494 mükellefin, devletten 9 katrilyon liralık vergi kaçırdığı anlaşılmış...

Demek ki biraz daha orta ölçekli firmalara yönelinse ve 50 bin mükellefin hesabı incelense, en az 100 katrilyon liralık vergi kaçacağı ortaya çıkarılacak!

Böylece Türkiye’de bütçe açığı sorunu bitecek; iç ve dış borçlanma, IMF dayatmaları diye bir derdimiz kalmayacak...

Devlet, işçisine, memuruna, emeklisine doğru dürüst maaş verebilir, vatandaşa hizmet götürebilir hale gelecek...

Peki, durum bu kadar açıkken, Maliye Bakanlığı neden daha fazla “inceleme” yapmıyor?

Neden olacak, yeterli sayıda vergi denetim elemanı ve hesap uzmanı olmadığı için...

* * *

Maliye Bakanı Sayın Kemal Unakıtan:

Biz bu istatistikleri yıllardır okuyup duruyoruz...

Bakanlığınızın işi istatistik tutmak mı, yoksa vergi tahsil etmek mi?

Madem ortada böylesine büyük bir kaçak var, o zaman daha yaygın bir vergi denetimi seferberliği başlatmak için ne bekliyorsunuz?

Üç-beş katrilyon liralık ek gelir için akaryakıt, telefona, içkiye, sigaraya vergi zammı yapacağınıza neden vergi müfettişlerinin sayısını artırmıyorsunuz?

Haydi, Sayın Bakan...

Basın düğmeye ve vergi denetimini yaygınlaştırın...

Yaygınlaştırsın ki ekonomimiz kurtulsun, adınız da bir daha silinmeyecek şekilde altın harflerle tarihimize yazılsın!" (Mustafa Mutlu, Vatan Gazetesi, 27 Mayıs 2005, Cuma, sayfa 15.)

Sayın M. Mutlu, yazınız için teşekkür ederim. Ancak;

1 - Devletin kayıt altına alabildiği mükellef sayısı 3 milyon küsur. Nüfus 70 milyon. Kalan 67 milyon kişi için ne yapmalıyız? Yani mükellef olması gereken herkesi topyekûn mükellef yapabilecek sağlam bir Sistemin olmazsa bu konu çözülemez ki...

2 - Bu baştan ayağa yetersiz Maliye sistemi içinde, yeterli sayıda vergi denetim elemanı yetiştirerek olayı çözmeye kalkarsak; 3 milyon 100 bin mükellef için 3 milyon 100 bin de eleman koymak gerek. Geride kayıt altına alınması gereken 30 milyon kişi var. Onlar için de 30 milyon eleman mı koyacağız başlarına?

3 - Diyelim ki Maliye daha fazla inceleme yaptı. Hatta tamamını da incelemeyi başardı diyelim. Bu 3 milyon 100 bin kişi zaten kayıt içi. Bunun 10 katı olan 30 milyon kişiyi kayıt içine alamıyorsak; bence değişen fazla bir şey yok. Dön, dolaş, hep aynı 3 milyon 100 bin kişiyi denetle... Yani; Atasözündeki gibi: "Benim oğlum bina okur, döner, döner yine okur..."

4 - Vergi denetimi seferberliği değil, topyekûn savaş da açsak; yine ezilecek olanlar bu, hasbelkader kayıt içi olanlardır. Dışarıdakilere bir şey olmaz. Vergi denetimini yaygınlaştırmakla bu olay çözülmez. Vergiyi geniş kitlelere yaymakla çözülür.

* * *

TOBB başkanı Sayın Hisarcıklıoğlu'nun konuşmalarından bazı pasajlar aldım. Rakamlarla, bazı örneklerle Türkiye ekonomisinden önemli kesitler sunmuş.

"Esasen kayıt dışı ekonominin, tüm ekonominin yarısına ulaştığı bir ülkede, vergi adaletinin sağlanabilmesi de mümkün değildir. Daha da fenası, bu durum yıllardır böyle sürüp gitmeye devam ediyor. Ama nedense hiçbir Hükümet, bu yönde bir reforma girişmiyor...tüm vergi kanunları yeniden yazılmalı ve vergi süreçleri mükellef lehine kısaltılmalıdır. İşte gerçek vergi reformu bu olacaktır" (TOBB Web Sitesi, "Gebze Ticaret Odası Vergi Ödülleri sahiplerini buldu", 20.12.2005 - Gebze.)

Sayın başkanım, kayıt dışının, tüm ekonominin yarısına ulaştığı doğrudur, - az bile söylemişsiniz - dolayısıyla vergi adaletinin sağlanamayacağı da doğrudur. Size katılıyorum. Ancak; her şeyin hala elle yapılmaya çalışıldığı, teknolojik imkânların kullanılmadığı bir ülkede kim veya hangi Hükümet böyle bir reform yapabilir ki! Ülke ekonomisinin sorunlarını çözmede yetersiz kaldığını gördüğümüz bir Maliye sistemini elbette kaldıralım. Bu konuda hemfikirim. Ancak; yerine, adam gibi, sorunları kökünden çözecek bir sistem koyamadığınız sürece yasalar yeniden yazılsa, yasaların uygulanması kör-topal yürüyorsa, eşit uygulanamıyorsa, halen daha zabıtalık, polislik, jandarmalık tedbirlerle Maliye sistemimiz ayakta tutulmaya çalışılıyorsa bir değil bin defa yazılsa ne yazar?

* * *

Merkez Bankası eski Başkanlarından Sayın Yaman Törüner Bey'in bir köşe yazısını sayfalarım aldım. Konunun içeriğini, ortaya konuş biçimini ve sistematığını olağanüstü güzel bulduğum için. Yazı "Bizi kayıt dışılık mahvediyor" başlığını taşıyor. Kayıt dışılığın temel olarak nasıl gerçekleştiğini, Ülkemizde kayıt dışılığı özendiren temel etkenleri bir bir şıklar halinde ortaya koymuş. Sonunda da eksikliğini duyduğumuz, bir şekilde halledilmesi gerektiğini düşündüğü konuları da sıralamış. Teşekkür ediyorum, ellerine sağlık. Sayın Törüner bu tespitleri yaparken doğal olarak mevcut yani kullanmakta olduğumuz Maliye sistemimize bakarak yasanın uygulamasından kaynaklanan veya uygulanamamasından doğan aksaklıkları, eksiklikleri görmüş, tecrübelerine ve derin bilgilerine dayanarak, bunların ne şekilde, nasıl düzeltilmesi gerektiğinin ipuçlarını da başlıklar halinde vermiş. ("Bizi kayıt dışılık mahvediyor", Yaman Törüner, 21.04.2005, Milliyet,)

Bizi kayıt dışılık mahvediyor

Kayıt dışılık ülkemizde temel olarak şöyle gerçekleşiyor:

a) "KDV yükümlülüğünün yerine getirilmemesi, satışların önemli bir bölümünün beyan edilmemesi,"

Ortaya koymuş bulunduğumuz Merkezi Bilgisayar Sistemine göre:

1 - Ülkede yaşayan herkes, yani 70 milyon nüfusun tamamı ka-

yt içidir. Çünkü: herkesin bir Vatandaşlık / Yurttaşlık Kartı ve bu kartın üzerinde de Vatandaşlık kod no.su vardır. Ayrıca yurt dışında yaşayan vatandaşlarımız dâhil Ülkeye giriş-çıkış yapan herkes (turistler, diplomatlar, iş adamları v.s.) kayıt içidir.

2 - Firmalar, kurum ve kuruluşlar başta olmak üzere herkesin bir ÇİP'li YurtKartı olacaktır. İster birkaç saatlik, ister birkaç günlük, isterse sürekli kalacak olsun ülkeye giriş yapan herkese bu Kart verilecektir.

3 - Ticaretle uzak-yakın ilgili herkesin, her firmanın, kurum ve kuruluşun mutlaka bir POS aygıtı olacaktır.

Projenin başından bu yana YURTKART ve POS cihazı ikilisi sayesinde neler yapabileceğimizi, neleri başarabileceğimizi hep birlikte gördük. Bu durumda MBS sayesinde:

KDV yükümlülüğünün yerine getirilmemesi, satışların küçük-büyük herhangi bir bölümünün beyan edilmemesi gibi bir sorunun olamaz. Her mal veya hizmet alım satımında hangi tür vergi olursa olsun tek kuruşuna kadar saniyesinde tahsil edilir, verilen program gereği bu işlem, Kart'a giren-çıkan her alışveriş ve bu alışverişin tamamı üzerinden yapılır.

b) *"Gelir Vergisi yükümlülüklerinin tümünün beyan edilmemesi"*

Sadece Gelir vergisi değil, hiçbir vergi için beyan verilmesine gerek kalmaz. (San-Ver.) saniyesinde vergi projemiz gereği...

c) *"Sosyal güvenlik primlerinin asgari ücret üzerinden yatırılması"*

Sisteme yüklenen program gereğince; Sosyal güvenlik primleri herkesin gerçek kazancı oranında yatırılacaktır.

d) *"Sosyal güvenliği hiç olmayan, kaçak işçi çalıştırılması,"*

Sistemimizde Sosyal güvenliği olmayan tek bir kimse dahi yoktur. En olmayan kimse bile "doğal emeklilik sistemi" katılımcısıdır.

e) *"Ürün kalitesi, hijyen standartları, patent hakları v.s. gibi maliyet yükselten yükümlülüklerin yerine getirilmemesi,"*

MBS'nin onayını almayan hiçbir ürün üretilemez ve satılamaz. Çünkü her ürün mutlaka sistemden "üretim kod no.su alacak ve mutlaka üzerinde barkod (elektronik fiyat etiketi) taşıyacaktır. Sisteme kayıtlı bir üreticisi olmayan, dolayısıyla üretici Kod no.su taşımayan hiçbir mal ve hizmetin alınması da satılması da mümkün

değildir. Çünkü satıcının POS aygıtına yüklenen program bir taraftan yapılan satışları kaydederken, diğer taraftan da otomatik olarak Sistem kayıtlarını taramaktadır. Eğer nakit para kullanımı devam etseydi, o zaman evet, o endişeyi taşıyacaktık.

f) *“Gayrimenkul alım satım fiyatlarının düşük gösterilmesi,”*

Gayrimenkul alım-satım fiyatlarının düşük gösterilmesi gibi bir sorunumuz olmayacaktır. Çünkü kullanmakta olduğumuz mevcut vergi sistemimize göre gayrimenkul alım satımları ya beyanname-deki yazılı matrah (beyan değeri) yeterli bulunarak yapılmaktadır, ya da küçük bir oranda arttırılarak yeni beyan değeri üzerinden yapılmaktadır.

Örneğin: Malatya’da İnönü çarşısında bulunan bir dükkân Beyanname’de 20 milyar olarak gösterilmiş, beyan değeri az bulunarak - daha sonra Maliye ile başımız derde girer endişesinden olacak - 30 milyara yükseltilmiş ve resmi satış işlemi 30 milyar liradan gerçekleşmiştir. Hâlbuki bu dükkân gerçek piyasa satışı olarak 105 milyar liraya satılmıştır. Türkiye genelinde bu olayın her gün binlerce benzeri yaşanıyor. Burada iki durum söz konusudur.

Birincisi: MBS’ne ilk kayıtlar sırasında bu tür aksaklıklar yaşansa bile, ilk kayıtlardan hemen sonra ülke çapında “gayrimenkul genel ekspertizi” yaptırılacaktır. Ortaya çıkan değerler durağan değerler değildir. Ülkedeki enflasyon ve daha birkaç yan etken (ölçü) baz alınarak değer yükselişi veya düşüşü her yıl otomatik olarak ayarlanacaktır. Söz konusu birinci durum - yeni Sistemde vergi kalemleri sayısı 8-10 civarına indirilebilirse - sadece Emlak vergisi konusunda önem taşımaktadır.

İkinci durum şudur: Söz konusu gayrimenkul; “gayrimenkul genel ekspertizi” sonrası bir “çevresel ortalama değer” kazanmıştır. Yukarıda örnek verdiğimiz dükkânın çevresel ortalama değeri, ekspertiz sonrası 40 milyar liraya yükselmiş olsun. Bu dükkânı ben satın alıyorum diyelim. Vergi oranı % 10 ise YurtKartımdan, satıcının POS cihazına 40 milyar liralık ödeme yaptım. 36 milyar lirası satanın hakkı, 4 milyar lirası da devletin hakkıdır. Burada bir vergi kaçağı veya devletin zararı söz konusu olabilir mi? Kesinlikle hayır.

Şimdi de aynı konuyu değişik koşullarda işleyelim: Çevresel ortalama değeri 40 milyar liraya yükselmiş olan aynı gayrimenkulü

resmi fiyatına değil de piyasa fiyatı olan 105 milyar liraya satın almış olayım. Bu defa ödemiş bulunduğum 105 milyar liranın 10 milyar 500 bin lirası vergi olarak devletin kasasına, 94 milyar 500 bin lirası da satıcının cebine girmiştir. Peki, bu olayda bir vergi kaçağı veya devletin zararı olmuş mudur? Cevabımız yine: Kesinlikle hayır! Devletin zararı olmadığı gibi tam tersine, devletin yararına olmuştur. Satıcı; beyannamesinde, bu dükkânı ister 5 milyar, ister 50 milyar, isterse 100 milyar lira olarak göstermiş olsun. Hiçbir şey değişmez. Çünkü bu alım-satım işleminden devlete ödenen vergi beyannamede yazılı değer üzerinden ödenmiyor ki... Piyasa satış değeri üzerinden ödeniyor. Bundan dolayıdır ki "bir şey değişmez" diyoruz. Bu olayda değişen tek bir şey vardır. O da benim 40 milyarlık dükkânı 105 milyara almış olmamdır ki; - devleti hiç ilgilendirmez - bu da benim kişisel sorunumdur.

"Araştırmalar, kayıt dışı işlemlerin çoğunun, resmi olarak kurulmuş, yani kayıt dışı olmayan şirketler tarafından yapıldığını gösteriyor, yeterli denetim olmadığından" deniliyor. MBS devreye girdiği andan itibaren ne resmi, ne gayri resmi, ne şirket, ne şahıs olarak hiçbir kimse en küçük bir kayıt dışı işlem yapamaz. Hiçbir şirketi, hiçbir şahsı denetlemeye gerek de yoktur. Şakır şakır, saniyesinde, kuruşuna kadar vergilerin toplandığı bir ortamda Sistem; birilerini denetleme ihtiyacını niçin duysun ki!

Ülkemizde kayıt dışılığa özendiren temel etkenler:

a) *"Kayıt dışı çalışmak için hazır bir iş gücü var ve kayıt altındaki şirketlerde yeterli iş kapasitesi yok."*

Ne yazık ki ülkemizde şu anda durum bu. Ancak; MBS'miz uygulamaya girdiğinde, yaptığım hesaplara göre ilk dört yıl sonunda ülkedeki hazır iş gücünün, sayısal olarak, iş yeri çokluğu ve yoğun iş kapasitesi karşısında yetersiz kaldığı sonucuna ulaştım. Yani ilk dört yılın sonunda ülkemizdeki yetişmiş iş gücü kâfi gelmiyor, dış ülkelerden iş gücü getirme durumunda kalıyoruz. Tıpkı 60'lı yıllarda Almanya'nın yaptığı gibi...

(Bu konu ileride İN-KA, İş-Bul ve MES-YÖN projelerinde geniş bir şekilde işlenecektir.)

b) *"Şehirlere yoğun göç yaşanmış ve mevcut işgücü vasıfsız ve eğitimsiz,"*

Mevcut işgücünün vasıfsız ve eğitimsiz olduğu doğrudur. Ancak bu konuyu da MBS ile halledebiliyoruz. Şöyle ki: MBS'ne göre vasıflı işgücü gereken önemli konularda öncelikle vasıflı işgücünün tamamını kullanacağız. 2. derecede önemli konularda bir taraftan vasıfsız işgücünü istihdam ederken diğer taraftan da MES-YÖN ve İN-KA projelerimiz gereği işyerinde uygulamalı eğitim usulü ile vasıflı hale getirebileceğiz. (Burada yeteneğe ve başarıya göre ücretlendirme konusu da projemizin dâhilindedir.)

c) “Sosyal güvenlik primleri dünya rekoru kırıyor,”

MBS devreye girdiğinde ortada rekor falan kalmaz. Şu aşamada, yani bu satırların yazıldığı sıralarda hesapların sonuçlanmadığından, kesin olmamakla birlikte büyük olasılıkla sosyal güvenlik primlerinin yatırılmasını ve takip işini artık işveren tarafı yapmayacak. Bunun yerine; işveren tarafından ödenmesi gereken prim miktarı hesaplanarak işçiye ücretiyle birlikte ödenecek, ödeme esnasında işçinin ÇİP'ine giren prim miktarı, ÇİP'ine yüklenmiş olan Sosyal güvenlik alt koduna göre saniyesinde ilgili Sosyal güvenlik kurumunun POS aygıtına kaydedilecektir.

d) “İşçileri asgari ücretle çalışıyor göstermenin çeşitli faydaları var,”

“Asgari ücret” deyiimi bizim yüzkaramızdır. MBS'ne göre:

da) “İnsan olma”nın ifade ettiği değer karşısında “asgari ücret” ifadesini bir daha kullanmamak üzere sözlüğümüzden çıkarıyoruz.

db) Her çalışan, yeteneğinin ve başarısının karşılığını gerçek değeri üzerinden alacaktır.

dc) Sözlüklerimizden dahi kaldırdığımız bir kavramın bundan sonra hiç kimseye, hiçbir işverene, hiçbir faydası olmayacaktır.

e) “Gelir vergisi çok yüksek oranlı ve vergi cezaları yeterince caydırıcı değil”.

Bu da çok doğru bir tespittir. Bu şundan kaynaklanıyor. Önceki sayfalarda söylediğimiz gibi MBS'mize göre 70 milyonunun tamamını mükellef olarak, bunun yarısı olan 35 milyon kişiyi aktif mükellef, diğer 35 milyon kişiyi de pasif mükellef olarak nitelendirmiştik. Ülkemizde uygulanmakta olan mevcut sistemde ise; 67 milyon kişiyi kayıt dışı bırakıp, sadece 3.104.576 kişiyi kayıt içine alabilmiş iseniz esas yanlışlık buradadır. Çünkü: sadece bu kadar kişi-

den sağlanacak olan gelir vergisi planlanan/varsayılan bütçeyi karşılayamamaktadır. Hükümetler, düşünüp başkaca bir çözüm yolu bulamadıklarından bütçe açığını karşılamak için ya vergi oranlarını yüksek tutuyorlar, ya da yeni vergiler ihdas ediyorlar. Her iki halde de olan vatandaşa oluyor. Hâlbuki:

MBS'mize göre; Türkiye'nin gelirinin 20 katına yükseldiğini birkaç sayfa önce görmüştük. Bir yılda iç ve dış borçlarımızın tamamının ödenmesini sağlıyor, takip eden ikinci yılda yine aynı miktarda para topluyorduk. Ve sormuştuk: Türkiye bu kadar çok parayı ne yapacak? Hemen "iyileştirme" operasyonu yapıyorduk. İlk iyileştirme işlemi % 43-38'e varan vergi oranlarının birkaç yıl içinde kademeli olarak % 8-10'lara düşürülmesi idi. Hatırlatma gereğini duy-dum.

Vergi cezaları konusuna gelince: Gayet açık ve net söyleyelim: MBS'nin ÇİP ve POS ikilisi hiçbir mükellefimizin ceza almasını gerektirecek hatalı en küçük bir işleme dahi izin vermez.

f) *"Kayıt dışılık bir etik bozukluğu olarak algılanmıyor, normal karşılanıyor,"*

Etik ya da değil, nasıl algılandığı hiç mi hiç önemli değildir. Çünkü: 3 no.lu VatKart/YurtKart projemizde incelediğimiz gibi; ister bin kişi isterse 70 milyonun tamamı etik olmasın. Bizim için hiç bir şey değişmiyor. Hiç kimse MBS'ne meydan okuyamaz. Ne di-yordu sistem böyleleri için. Hatırlayalım:

"Sen, meydan okuyan vatandaş! Sen ki; değil Türkiye'nin, Dünya'nın en üçkâğıtçı, en düzenbaz insanı da olsan, ben seni üç gün içerisinde en dürüst, en etik, en efendi bir insan haline getiririm."

g) *"Şirketler üzerinde sıkı denetim yok."*

MBS'mizin ÇİP ve POS ikilisi devrede olduğu sürece Sistemin; ne şirket, ne holding, ne tröst ne de mükellef kişileri "sıkı denetleme" gibi bir gereksinimi yoktur, olamaz da...

h) *"Denetimin çoğu Belediyelerce yapılıyor ve rüşvet yaygın,"*

MBS'ne göre Belediyelerce yapılacak denetimler belirlenmiştir. Örneğin: Ekmeğin gramajı, gıda maddelerinin sağlığa uygunluğu, beldemizin temizliği v.b. gibi... İmar ve Yapı denetimleri bundan sonra Belediyelerce yapılmayacak, MBS gereğince yeni baştan düzenlenecektir. Rüş-Ön projemiz gereğince; çeşidi, miktarı ne olursa

olsun, ister sivil - memur, ister resmi - gayri resmi olsun, hatta kişiliği veya makamı ne olursa olsun hiçbir kimse 1 kuruş dahi rüşvet “alamaz” ve “veremez”.

i) *“Gayrimenkul alım satım fiyatlarını denetleyen sistemler geliştirilememiş,”*

Bu konuyu “kayıt dışılık şöyle gerçekleşiyor” bölümünün f) şıkında etraflıca incelemiştik.

Eksikliğini duyduğumuz birçok konu var:

a) *Sık sık vergi affı yapılması, zamanında ve yasal ölçüde vergi veren Vatandaşları cezalandırıyor.*

Evet efendim! Yerden göğe haklısınız. Ne demek vergi affı? Devlet kendi eliyle en dürüst mükelleflerini amiyane tabirle enayi, aptal vatandaş durumuna düşürüyor. Demokrasilerde böyle bir şey olabilir mi?

Önümüzdeki yıllarda çok büyük olasılıkla MBS bir Milat olacaktır. Olmalıdır da... Bundan sonra “vergi affı” konusu kesinlikle Türkiye’nin gündemine gelmeyecektir.

Bunu şuna dayanarak söylüyorum: Vergi affı olması için ortada bir vergi kusuru olması gerektir. Tüm vergilerin saniyesinde toplanabildiği bir MBS’nde gerek vatandaş yönünden, gerekse sistem yönünden vergi affını gerektirecek en küçük bir hata, en küçük bir işlem var mıdır ki; “vergi affı”na gereksinimimiz olsun!

b) *“Türkiye’de vergi sistemi kendi kendini denetleyebilir biçimde oluşturulmamış.”*

Ortaya koyduğumuz “Merkezi Bilgisayar Sistemi” kendi kendini denetleyebilen, her yönüyle tam bir “otokontrol” sistemidir.

c) *“Farklı ve özel ilgi gerektiren sektörler için ayrı denetim birimleri öngörülmemiş”.*

Maliyenin tüm denetim birimlerinin uzmanlık alanları ne kadar değişik ve ne kadar üst düzeyde olursa olsun; her çeşit mal ve hizmet giriş çıkışları ve ödenen vergiler anında devletin ekranından izlenebildiği için Sistem hiçbir zaman ne “ayrı denetim birimleri”ne, ne de başka “denetim birimleri”ne asla ihtiyaç duymaz.

d) *“Vergi denetçisi sayısı, gelişmiş ülkelerin yarısından az ve denetimlerde sistemsizlik var, objektiflik yeterince geliştirilmemiş.”*

Biz olaya MBS penceresinden baktığımız için mevcut sayıyı bile çok fazla buluyoruz. Çünkü: MBS'miz yerine getirdiği fonksiyonlar itibariyle "denetçi"ye gereksinim duymaz. Zaten MBS adı üstünde, sistemin ta kendisidir. "İnsan" olmadığından dolayı duygusallığa, suiistimale, istismara tamamen kapalıdır. Elektronik ve mekanik bir sistem olduğu için de "tam objektif"tir. Örneğin: ben bu sistemi düşünüp ortaya koyan insanım. Yani bir şekilde bu sistemin babasıyım. Bir kuruluşluk bir hile yapmaya kalkışsam, babası olduğum halde bana bile tolerans tanımıyor, tam aksine beni anında "bipbip"liyor, adeta "baba sen hile yapıyorsun, hırsızlık yapıyorsun, yolsuzluk yapıyorsun" diye bas bas bağırıyor, beni refüze ediyor. Zaten MBS'nden - yüklediğimiz program gereği - başka bir davranış bekleyemeyiz.

e) *"İsteyerek ve yüksek oranlı vergi kaçırılması halinde, hapis cezası yok. Biliyorsunuz, "mali suça, mali ceza" prensibi ile hapis cezaları asgaride tutuldu.*

MBS uygulamaya girdiği andan itibaren hiçbir kimsenin isteyerek veya istemeyerek, ister düşük, ister yüksek oranlı olsun, 1 kuruluş dahi vergi kaçırması asla ve kat'a mümkün olmadığından, kimseye hapis cezası veremeyiz. Sistemimizde küçük de olsa hiçbir kimsenin mali suç işleyebilme olasılığı olmadığından mali ceza da veremeyiz. Kısaca; suç olmazsa ceza da olmaz.

f) *"Kayıt dışı işlemlerin ihbar edildiği özel destek birimleri ve telefon hatları yok."*

MBS'mizde tüm işlemler kayıt içidir. Bir tane bile kayıt dışı işlem yoktur. Öyleyse; ihbara da gerek yoktur. Bu ihbarların yapılacağı "özel destek birimleri"ne de gerek yoktur. Bu iş için ihdas edilecek telefon hatlarına hiç mi hiç gerek yoktur. Bu saatten sonra vatandaşım "ihbarcılığa", "ispiyonculuğa" alışmasın. Bunlar iyi şeyler değil.

g) *"KDV'nin tam olarak ödenmemesinin cezası düşük."*

Yukarıdan beri sayfalar dolusu anlatmaya çalıştım. MBS'miz sadece KDV değil, tüm vergileri kuruluşuna kadar saniyesinde tahsil eder. Bundan sonra ne böyle bir konu ne de buna mahsus bir ceza asla söz konusu olamaz.

h) *"Elektronik fiyat etiketi, otomatik sipariş sistemi ve mağaza*

zincirleri gibi ileri yönetim teknikleri ile mal alım satımları denetlenmiyor.”

Bu konuyu da “kayıt dışılık şöyle gerçekleşiyor” bölümünün e) şıkkında incelemiştik.

i) “Getirilmesi düşünülen, “mortgage” sisteminin ciddi eksiklikleri var. Oysa bu sistem kayıt dışılığı çok önemli ölçüde önleyebilecek nitelikte.”

Mortgage sisteminin eksiklikleri giderilse bile, milyonlarca işlemin başarıyla üstesinden gelebilen bir MBS ile mukayesesi yapıldığında başardığı iş devede kulak misali kalıyor.

Ayrıca; değişik bir örnek olması bağlamında Adana Vergi Dairesi Başkanı Sayın Fatih Acar Bey’in makalesinden bazı pasajları aşağıya aldım. Sistemin başındaki insanlardan biri olarak, Maliye İdaresinin kayıt dışı ekonomi ile mücadele konusunda neler düşündüğünü, şu ana kadar teknik olarak hangi tedbirleri alıp, neler yapabildiğini güzel bir şekilde ortaya koymuş. Teşekkürler ediyorum. Ancak; burada temel bir konu hemen dikkatimizi çekiyor. Maliye İdaresi hangi tedbirleri alırsa alsın, hangi Yasaları çıkarırsa çıkarsın, hangi birimleri devreye koyarsa koysun, tüm bunların konuyu kökünden çözemediği, çözüm için düşünülen usul ve sistemin Merkezi Bilgisayar Sistemi ile mukayese edildiğinde, çok kısır kaldığı apaçık görülmektedir.

Türkiye kayıt dışı ekonomi ile sağlıklı bir mücadele ile vergi gelirlerini artırma şansına sahip bir ülke konumundadır. Geleneksel nokta vergi oranlarının artırılması veya yeni vergiler ihdası yoluyla vergi gelirlerini artırmak mümkün görülmemektedir. Kayıt dışı ekonominin büyüklüğü nedeniyle vergi dışı bırakılan alanın büyüklüğü, kayıt dışının kayıtlı işletmeler aleyhine yol açtığı haksız rekabetin ortadan kaldırılması zorunluluğu, bu konuda yapılması gerekli çalışmaların ne derece önemli olduğunu göstermektedir.

Vergisel boyutuyla kayıt dışı ekonomi ile mücadelede etkin ve hızlı çalışan, bilgisayar teknolojilerini iyi kullanan bir gelir idaresinin oluşturulması bu konuda ihtisaslaşmaya gidilmesi amacıyla 5345 sayılı yasayla Gelir İdaresi Başkanlığı kurulmuştur. Bu yasayla merkezde vergilendirmeye dönük temel hizmetleri yürütecek bi-

rimler yanında 21. yüzyılda uygulama alanı olan ve her geçen gün önemi daha da artan mükellef hizmetleri, insan kaynakları, strateji daire başkanlıkları gibi birimlerin de hayata geçirilmesi amaçlanmıştır. Yine bu yasayla taşra birimlerinin de aynı anlayışla örgütlenmesi amaçlanmış, bunun yanında vergi ve denetimin defterdarlıklardan ayrılarak tamamen merkeze bağlı çalışacak başkanlıklara devredilmesi öngörülmüştür. Oluşturulan yeni yapı konusunda farklı yaklaşımlar olmakla birlikte maliye idaresinin bu yapının oluşturulması ve hayata geçirilmesi yönünde çok yoğun bir çaba içinde olduğu gözlemlenmektedir.

Kayıt dışı ekonomi ile mücadelede başarı büyük ölçüde para ve mal hareketinin kontrol altına alınması ile gerçekleşecektir. Gerçek ve tüzel kişilere ait tüm malvarlığını bilgileri, trafikteki taşıt bilgileri v.b.) maliye idaresinin tek tuşla ulaşabileceği bir alt yapıyı hazırlamak ve bu bilgilerin gelişmiş ülkelerde olduğu gibi vatandaşlık numarası gibi tek numara ile izlenir hale gelmesini sağlamak, bu konudaki sorunu büyük ölçüde ortadan kaldıracaktır. Bu anlamda gerekli alt yapıları oluşturmak 1-2 yıllık bir zaman diliminde gerçekleşebilecektir. Bu alt yapıların oluşturulması ile birlikte geçiş döneminin sağlıklı olması, sermayenin ürkütülmemesi için tüm mükelleflerin yapılan çalışmalar konusunda sağlıklı bir şekilde bilgilendirilmeleri ve geçmiş dönemlerle vergisel anlamda bağ kurulmaması son derece önemlidir. Çünkü kayıt dışı sorunu bugünün sorunu değildir. Yılların birikimi olan bu sorunun çözümü yapıcı yaklaşımlarla çözülebilecektir.

Bu düzenlemelere ilave olarak geçtiğimiz yıl içinde Vedop 2 (Vergi Daireleri Otomasyon Projesi) hayata geçirilmiştir. Bu projeye tüm vergi daireleri bilgisayar altyapısına kavuşturularak ileri dönemlerde kayıt dışı ile mücadelede yapılacak çalışmalara alt yapı oluşturacak bir ortam sağlanmaya çalışılmıştır. Ayrıca Gelir İdaresi Başkanlığı bünyesinde oluşturulan Veri Ambarı Projesi ile tüm verilerin bilgisayar ortamında toplanması ve bu verilerden hareketle kayıt dışı alanların vergilendirilmesi ve verginin tabana yayılması amaçlanmıştır

Son yıllarda yapılan tüm bu düzenlemeleri önemli görmekle bir-

likte yeterli olduğunu söylemek oldukça zordur. Bu konuda yapılması gerekli daha çok iş olduğu kanaatindeyiz.(Fatih ACAR (Adana Vergi Dairesi Başkanı))

Özet ve SONUÇ: Yukarıda verilen örnekler ve anlatılanlar ışığında konuyu özetlersek: MBS sayesinde ilk aşamada Türkiye'nin kayıt altına aldığı ekonomi içerisinde vergilerin tamamını toplayarak vergi gelirlerini iki katına çıkardık. İkinci aşamada tüm mükelleflerin gerçek kazançları üzerinden vergi ödemelerini sağlayarak vergi gelirlerini on katına, üçüncü aşamada kayıt dışı ekonomiyi de kayıt altına alarak "ülkemizin vergi gelirlerini 20 katına çıkarmayı" başardık.

Bu duruma göre: "Bu gün yılda ancak 100 liralık vergi geliri olan ve bununla yetinmek zorunda kalan bir Türkiye ile gelecekte, MBS sayesinde yılda 2000 liralık vergi geliri olacak bir Türkiye düşünün. Mukayesesi mümkün mü?

VER-TOP (YENİ VERGİ TOPLAMA SİSTEMİ) PROJESİ:

Dolaylı ve Dolaysız (doğrudan) olmak üzere iki çeşit vergi vardır. Yen-Ver-Top projesi yeni vergi toplama sisteminin ne olduğu, nasıl olması gerektiği konusunda görüş, fikir ve önerileri içerir.

Vergilerin nelerden, nerelerden, kimlerden, nasıl ve ne şekilde alınacağını, bu vergilerin hangi usul ve teknik yöntemlerle toplanabileceğini görelim.

Vergi nedir? Vergi: Kamu hizmetlerine harcanmak için hükümetin, yerel yönetimlerin, yasalara göre doğrudan doğruya veya bazı malların fiyatlarının üstüne koyarak dolaylı yoldan herkesten topladığı para demektir.(Güncel Türkçe sözlük, Türk Dil Kurumu.)

Ver vatandaş, ver!

Tavuk kesme vergisi, metro vergisi, park vergisi, çer - çöp vergisi... Ne mi bunlar? Efendim bunlar halkımızın hâlâ büyük teveccüh gösterdiği, fakir fukaranın oyu ile iktidara gelen AKP'nin halka sunmaya hazırlandığı... Büyük olasılıkla çok yakında "hizmete girecek" yeni vergileri. Vergi uzmanı Şükrü Kızılot bu vergileri anlatıyor:

- Tavuk, horoz, hindi gibi kümes hayvanlarının kesimi, tasarıyla artık harca tabi tutuluyor. Rakam hayvan başına, kümes hayvanlarında bir kuruş. Küçükbaşlarda bir, büyükbaşlarda beş lira. Bunu hayvanın ya da satışa arz edilecek etini sahibi ödeyecek ama fatura tabii ki sonuçta tüketiciye çıkacak.

- Başka?

- Diyelim ki belediye evinizin yakınına park yaptı. Rant artışı gerekçesiyle ilave emlak vergisi ödeyeceksiniz. Evinizin civarından raylı sistem, metro geçirilirse yandınız! Çünkü onun vergisi çok daha fazla olacak. Mevcut durumda kahvehaneler, kiraathaneler, in-

ternet kafeler eğlence yeri sayılmıyor. Tasarı bunları eğlence yeri kapsamına alarak vergilendiriyor. Örneğin kahvehaneler için günlük dört lira vergi geliyor. Evinizde kullandığınız suya da metreküp başına Büyükşehirlerde 20, diğer belediyelerde 10 kuruş vergi geliyor. Ha, unutmadan söyleyeyim, bir de emlak vergileri yüzde 50 zamlanıyor...(Melih AŞIK, Açık Pencere, Milliyet)

Aşağıdaki belgeye göre 57 adet vergi, 430 adet harç tespit edilmiş. İki saat internette gezindim, ancak aşağıda adları bulunan 30 civarında vergi ve harç tespit edebildim. Demek ki daha adını bile bilmediğimiz ne vergilerimiz, ne harçlarımız varmış. KDV, Gelir vergisi, Kurumlar verg., Vasıtalı vergi, Özel tüketim verg., İlan ve reklam vergisi, motorlu taşıtlar verg., arazi, arsa, bina vergisi, Gümrük vergisi, veraset ve intikal, Banka ve Sigorta muameleleri vergisi, Damga vergisi, çevre temizlik, eğlence vergisi, tabela vergisi, haberleşme vergisi, elektrik ve havagazı tüketim vergisi, yangın sigortası vergisi, v.s., v.s.

Harçları yazmıyorum, aşağıda yeterince yazılı. Ankara Ticaret Odası'nın aşağıdaki raporu, Ülkemizin vergiler ve harçlarla ilgili konumunu tüm gerçekliğiyle ortaya koymuş. Hiçbir harfine dahi dokunmadan aynısını aktardım.

HARÇLI SEFERLERİ RAPORU

Ankara Ticaret Odası (ATO), vergi mevzuatları ve ilgili yasalar da yaptığı inceleme sonucu, 430 adet harç, 57 adet de vergi tespit etti.

ATO'nun "Harçlı Seferleri" adını taşıyan raporuna göre, özel yasaların içine sıkıştırılan harçlarla birlikte harçların tam sayısına ulaşmak aylarca sürecek bir çalışmayı gerektiriyor.

Konuyla ilgili olarak vergi uzmanları, Türkiye'de vergi sisteminin karmakarışık olduğunu, harçların sayısı konusunda da net bir bilgi bulunmadığını belirterek, "Türkiye'de kaç adet harç olduğunu kimse bilmiyor. Harçlar, tez konusu olur" dedi.

Rapora göre, Türkiye'de vatandaş adım başı harç ödüyor. Yürürlükteki Harçlar Kanunu'na göre, harçlar "yargı, noter, vergi, tapu ve kadastro, konsolosluk, pasaport, vize, ikamet tezkeresi ve Dışiş-

leri Bakanlığı tasdik, gemi ve liman, imtiyaz name, ruhsatname ve diploma, trafik harçları" gibi gruplara ayrılıyor.

9 ana başlık altında toplam 342 kalem harç alınıyor. "Diğer Harçlar" ve belediyelerin aldığı harçlar dahil edildiğinde harç sayısı 430'u buluyor.

İFLAS EDENDEN DE HARÇ ALINIYOR

Rapora göre, Türkiye'de iflas edenden bile harç alınıyor. İflasın açılması için harç ödendiği gibi iflasta paylaşılan para üzerinden de harç ödeniyor.

İcra işlemi söz konusu olduğu anda ise "icranın yerine getirilmesi, haczedilen veya rehinli malların satışından elde edilen paralardan, gayrimenkullerin ve gemilerin tahliye ve tesliminde" de harç alınıyor.

NOTER HARÇLARI

Ev ya da otomobil alıp satmak, vekâletname vermek, resmi kurumların istediği belgeleri onaylatmak, kiracımıza protesto çekmek, tercümeleri onaylatmak gibi işlemler için yolumuz sık sık noterlere düşüyor.

Noterlerde, 18 çeşit harç alınıyor.

BELEDİYELER 70 ÇEŞİT HARÇ ALIYOR

Belediyeler de Belediye Gelirleri Kanunu'na dayanarak 70 çeşit harç talep ediyor.

57 ADET VERGİ VAR

Türk vergi mevzuatında gelir vergisinden özel tüketim vergisine, akaryakıt vergisinden motorlu taşıtlar vergisine kadar 57 adet vergi bulunuyor. Kamu maliyesi sıkıştıkça bu vergilerin çeşitli adlar altında "ekleri" de geliyor.

VERGİ YASALARI 25 YILDA 193 KEZ DEĞİŞTİ

Rapora göre, vergi yasalarında 1980 yılından bu yana tam 193 kez değişiklik yapıldı.

Sadece son 5 yılda vergi mevzuatında değişiklik yapan veya ye-

ni düzenleme getiren 46 yasa çıkarıldı. Vergi oran ve hadlerinde Bakanlar Kurulu kararı ile de düzenleme yapılabiliyor. Bakanlar Kurulu'ndan son 5 yılda vergiye ilişkin 157 adet karar çıktı.

Maliye Bakanlığı, son 5 yılda vergiyle ilgili 253 adet tebliğ yayınlarken, Gelirler Genel Müdürlüğü son 5 yılda 179 iç genelge ve 170 genel yazı yayınladı.

Vergi yasalarında değişiklik yapmak için yılda ortalama 9 yasa, 31,4 Bakanlar Kurulu kararı, 50,6 tebliğ çıkarılıyor. Gelirler Genel Müdürlüğü, vergi kanunlarına ilişkin 13 bin özelge verdi. Sadece geçen yıl vergiyle ilgili 80 adet sirküler yayınladı. (AA, Sabah, 09.07.2005)

Bu belgelerden anlaşıldığına göre devlet neredeyse uçan kuştan dahi vergi ve harç almaktadır. Devlet o kadar çok sayıda ve hemen hemen her şeyden harç aldığı için kelime, zaman içerisinde değişikliğe uğramış, halk arasında “devlete şu kadar harç yatırdım” yerine, “devlete şu kadar haraç verdim” şekline dönüşmüştür.

Vergiler ve harçlar bu kadar çok sayıda olunca bunların toplanmasında da Maliye İdaresi çok büyük sıkıntılarla karşı karşıya kalmıştır. Maliye Bakanlığının son 5 yılda vergiyle ilgili 253 adet tebliğ yayınlaması, Gelirler Genel Müdürlüğünün yine son 5 yılda 179 iç genelge ve 170 genel yazı yayınlaması İdarenin, kullanmakta olduğu mevcut mali sistem ile bu işi daha uzun yıllar çözemeyeceğinin göstergeleridir.

Gebze Ticaret Odası Vergi Ödülleri Sahiplerini Buldu

Vergi ödemeye ilgili ünlü bir söz var: “İnsan, devlete vergisini, sevdiği birine bir gül sunuyor gibi, ödeyebilmeli” diye. Ancak, vergi bizde, sevdiğine bir gül sunuyor gibi değil de, sevmediği birine, bir saksı kaktüs uzatıyor gibi ödeniyor. Öyle bir vergi sistemimiz var ki, hiç kimseyi memnun etmiyor. Ne İsa'ya yaranıyor, ne de Musa'ya.

Vergi idaresi memnun değil, çünkü vergi toplayamıyor. Mükellef memnun değil, çünkü mevzuata uygun vergi vermeye kalkarsa, batıyor. Ülkemizde vergi adaletini, hala tesis edebilmiş değiliz. Devlet, vergiyi ancak, alabildiğinden almaktadır. Son 10 senede, gelir vergisi mükellefi sayısı, 1 milyon 800 Bin'de kalmıştır. Aynı dönemde, basit usuldeki vergi mükellefi sayısı da, 910 bin'den, 820 bin'e ge-

rilemiştir. Peki, Türkiye'nin nüfusu, son 10 yılda azalmış mıdır ki, mükellef sayısı düşmüştür. (M. Rifat Hisarcıklioğlu, 20.12.2005-Gebze)

Sayın Hisarcıklioğlu'nun yukarıdaki tespitlerine katılmamak mümkün mü? Ne diyelim. Doğruya doğru denilir. Evet, devlet vergiyi alabildiğinden almaktadır. Adaletli bir vergi sistemi henüz kurulmamıştır. Bunun halk arasındaki tabiri "gücü yeten, kel tavuğa" misalidir.

"ATO raporu"nda Türkiye'nin son 3 yılının bir değerlendirmesi var. Bir bölümünü yine dokunmadan aynen aktarıyorum.

VERGİ ÇOK, MÜKELLEF ve YATIRIM YOK

Rapora göre son 3 yılda vergi mükellefi sayılarında ciddi bir azalma oldu. Türkiye tarihinin en ağır krizinin yaşandığı 2001 yılında 1milyon 768 bin 653 olan gelir vergisi mükellefi sayısı, 2005 yılı Eylül ayı sonu itibariyle 1 milyon 699 bin 862'ye geriledi.

KDV mükellefi sayısı da azalma gösterdi. 2001 yılında 2 milyon 870 bin 826 olan KDV mükellefi sayısı % 24,4 gerileyerek 2005 Eylül sonunda 2 milyon 168 bin 925'e düştü. 2001 yılında 808 bin 787 olan basit usule tabi mükellef sayısı ise, 2005 Eylül sonunda 797 bin 466 oldu. Vergi mükellefi sayısındaki azalmaya karşın vergi gelirlerinin yükseldiği belirtilen raporda, bu ters denklemin vergi ödeyen kesimin üzerindeki yükü arttırdığına dikkat çekildi. Raporda, vatan-daştan toplanan vergilerin, yatırıma yönlendirilmediği, borç ve faiz ödemelerinde kullanıldığı vurgulandı. Bütçeden yatırıma ayrılan paydaki düşüşün de bunun en bariz göstergesi olduğu ifade edilen raporda, 2001 yılında yatırıma ayrılan pay milli gelirin yüzde 2,4'ü olarak gerçekleşirken, 2004 yılında bu oranın 1,8'e gerilediği yer aldı.

Rapor, Türkiye'de genel vergi gelirleri içerisinde dolaylı vergilerin yüksekliğine vurgu yaptı. Bu oranın % 70 dolayında olduğu ifade edilen raporda, gelişmiş ülkelerde bu dengenin tersine olduğu belirtildi. Türkiye'de dolaylı vergilerin yüksekliğine en güzel örnek olarak akaryakıt üzerindeki vergi yükünün gösterildiği raporda, Türkiye'de rafineri fiyatı üzerinden yapılan hesaplamaya göre, akaryakıt için ödenen her 100 milyon liranın yaklaşık 65 milyon li-

rası devlete KDV ve ÖTV olarak ödeniyor.(Ankara Ticaret Odası (ATO, Rapor, "59. Hükümetin 3 yıllık Karnesi")

Vergi mükellefi sayısındaki azalmaya karşın, vergi gelirlerinin yükselmesi demek; vergi ödeyen kesimin üzerindeki yükün daha da artması demektir. Zaten Hükümetler ihtiyacın altında vergi topladıkları zaman ya adını dahi bilmediğimiz yeni vergiler koyarlar ya da mevcut vergilerin oranlarını artırırlar. Bu mükellefler bu yükü daha ne kadar ve nereye kadar taşıyabilecektir?

Tüketici nasıl olsa bunu kullanacak, kullanmak zorundadır diye rafineri çıkışı her 100 Lira için 36 lira olan mazota, satış fiyatı için 64 liralık KDV ve ÖTV uygulamak akıl ve izanı hiç zorlamıyor mu acaba?

Kavgayla, fırçayla, emir vererek, özel takımlar kurarak ülke yönetilmez. Türkiye'nin şimdilerde dışarıda ve içerde ciddi sorunları var. Dışarıda AB ve ABD ile ilişkiler, IMF ve dünya finans çevreleriyle ilişkiler çok önemli. İçerde döviz kurlarında büyük düzeltme hareketi başladı. Bunun büyük faturası var.

Bu sorunları elbirliğiyle çözebiliriz. Çözeriz. Türkiye'de bunları çözebilecek birikim var. Başbakanımızdan, bakanlarından beklenen önüne gelene fırça atmaları değil. Bu ülkede öncelikle ortak sorunlar etrafında halkı birleştirmeleri. Halkın, (işvereniyle, işçisiyle, esnafıyla, köylüsüyle, üniversitesiyle, medyasıyla) tüm halkın, sorunların çözümü için desteğini almasıdır.

Bürokrasi denilen kadrolarda iç ve dış politikada bu ülke için en doğru politikaları belirleyecek ve uygulayacak insanlar (kafalar) var. Bu insanlar bu ülkenin en değerli varlığıdır. Devlet "dost-arkadaş" desteğiyle yönetilemez. Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana oluşan bürokrasiyi, bürokrasiyi oluşturan kadroları düşman ilan etmek, onları politika kararlarıyla uygulamada devre dışı bırakmak, sorunları çözmez. Ülkenin başını belaya sokar...(Güngör URAS, Milliyet, 16.06.2006)

Vergiye zaten "babalar" ödüyor

Vergiye gerçekte kim ödüyor?

2005 yılı vergi gelirlerinin yüzde 20'si gelir vergisinden, yüzde 10'u kurumlar vergisinden oluşuyor. Başka bir anlatımla gelir, kâr

ve sermaye kazançları üzerinden alınan vergilerin toplam vergi gelirleri içindeki payı yüzde 30. Vergi gelirlerinin yüzde 70'i ise, vatandaşın içtiği su, yediği yemek, giydiği kıyafet, kullandığı telefon, elektrik, su, doğalgaz, izlediği televizyon için ödediği katma değer vergisi ve özel tüketim vergisi gibi dolaylı vergilerden sağlanıyor. İşportacıdan zaten vergi alınmıyor. Basit usulde vergilendirilen yaklaşık 800 bin civarındaki bakkal, manav, tamirci, taksici, dolmuşçunun 2005 yılında ödediği vergi 809 milyon 553 bin Ytl.(23.09.2006, VATAN, Haber, Sezgin Öcal)

* * *

Maliye denetime şortla çıkınca turizmcinin beyanı 15 kat arttı

“Sektörde önemli oranda vergi kayıp ve kaçığı olduğunu hesaplayan Bakanlık, özellikle son üç yıldır turistik tesisleri mercek altına aldı. Müfettişler turizm esnafının kapısını farklı yöntemlerle çalıyor. Dikkat çekmek istemeyen denetmenler, tebdili kıyafet ile ani baskınlar gerçekleştiriyor. Bermuda şort ve tatil kıyafetleriyle otel, tatil köyü, gazino gibi yerlerde alışveriş yapan, konaklama ücretlerini kontrol eden, kasadaki alışverişleri takip eden memurlar, hem ceza kesiyor hem de mükellefleri beyanlarını gözden geçirmeleri konusunda uyarıyor.” (ZAMAN, 08 Eylül 2006, Cuma)

ÖZET ve SONUÇ:

Sayıları 500'e yaklaşan vergi ve harçların hepsinin vatandaştan alınması zorunluluğu var mıdır? Bana göre yoktur. Vergiler ve harçlar sınıflandırılmalı, sayıları da asgari düzeye indirilmelidir. Ortaya koymuş olduğumuz MBS'ne göre yukarıdaki sorunların tamamını hem de en kısa yoldan çözebiliyoruz. Şöyle ki;

1-) Tek-Dan-Kon. Projemize göre, MBS'den sonra oluşturulacak Teknik Danışma Konseyinin Ülkemizin en iyi Maliyecilerinden oluşmuş bulunan “Mali Kurul”u tarafından, vergilerin, nelerden, nerelerden, kimlerden toplanması gerektiği, hangi vergi ve harçların gündemden kaldırılması gerektiği belirlenecektir.

2-) Vergilerin oranları da yine adı geçen Mali Kurul tarafından belirlenecektir. Örneğin: KDV niçin % 8 veya % 20 değil de % 18 olarak belirlenmiş?

3-) Bu iş “resen vergi uygulaması başlatmakla”, vergiyi, “vergi memurlarının denetim ve tespitlerine göre belirlemekle”, “dolaylı ve dolaysız vergileri mutlaka toplayacağız demekle”, “mükellefi bilinçlendirmeye çalışmakla”, vergi vermeyenleri sorgulamak amacıyla medyada parodiler, spot ve ilanlar yoluyla kampanya yürütmekle çözülmez. Hele hele vatandaş ve sivil toplum örgütlerine “daha duyarlı vatandaş olma çağrılarını yinelemekle”, vatandaşa “alışveriş yaptığı yerden fiş veya fatura alması için yalvarıp, yakarmakla”, vatandaşların vergi ve fişlerle ilgili şikâyetlerini iletmesi için (aslında vatandaşa ihbarcılık ve ispiyonculuk yaptırmak için) ALO VERGİ hatları kurmakla bu iş yine çözülmez. Mükellefin karşısına bermuda şortla çıkmakla, hatta bermuda şortsuz çıkmakla, bu iş çözülmediği gibi, mükellefin karşısında üç saat süre ile Ase-na’dan daha da güzel dans etseniz bu işler yine çözülmez.

4-) Vergiyi, 3.104.576 mükellefinin sırtından alıp, 33.605.875 potansiyel vergi mükellefine yönlendiremediğin sürece,

5-) Kişilerin mali gücünü esas alabilecek vergilendirme yöntemine ağırlık verilmediği sürece,

6-) Ülkemizin ve 70 milyon insanımızın “büyük envanter”ini çıkarmadığınız sürece ve en önemlisi: her kişi, kurum ve kuruluşu gerçek kazancı üzerinden vergilendiremediğiniz sürece bu “vergi toplama işi”ni çözemezsiniz.

Yukarıdan beri saydığımız tüm bunların yerine:

MBS ile bu “vergi toplama işi”ni tamamen ve kökünden halledelim:

1-) MBS’ne göre (istisnasız) her vatandaşımız YurtKart/VatKart sahibi olduğuna göre yurt içinde yaşayan her insanımız kayıt içidir, aynı zamanda vergi mükellefidir.

2-) Vergilerin nelerden, nerelerden ve kimlerden toplanacağı konusunu yukarıda da söylediğimiz gibi Teknik Danışma Konseyi’nin Mali Kurul’u tespit edecektir.

3-) Her yurttaşımızın yaptığı işe göre ve meslek durumuna göre, Yurt Kartında kazancı ile ilgili “muhasabesal alt ve üst kod no.ları” vardır. Sadece bir yerden maaş alan bir kişi ise, ilgili kod no.suna göre aldığı maaş ÇİP’ine işlenirken aynı anda ödemesi gereken vergi de ilgili kod no.suna göre ve bu kod no.suna verilmiş bulunan -

Mali Kurul'ca tespit edilmiş - vergi oranına göre Çip'inden kesilir. Ayrıca; bu kişi aylık sigorta primi de yatırıyor ise yine ilgili muhasebesel kod no.suna göre primi de saniyesinde ÇİP'inden tahsil edilir.

4-) MBS'miz tam otomatik bir sistem olduğundan ve her çeşit alacağını saniyesinde ve tamamen tahsil etme durumunda olduğundan dolayı ne şimdi ne de sonraki bir zamanda hiçbir kimseyi denetleme/kontrol etme gereği duymaz. İşini sessiz, sedasız yaparak kimseyi muhatap almaz, üzmez, incitmez, ceza vermez. Vergi toplama uğruna, devlet adına tebdil-i kıyafete, komik olmaya, kendine gizli süsü vermeye, bermuda şort giymeye de gerek yoktur.

5-) Mevcut sistem belki insanları mecbur edebilir ama MBS'ne göre hiçbir insanın ihbarcılığa, ispiyonculuğa, gammazlığa gereksinim duyacağı ALO VERGİ hatlarına asla ve asla gerek yoktur.

6-) Sonuç olarak: Toplanması tasarlanan vergi - kaç katrilyon gerekiyorsa - MBS sayesinde anında, beklenen düzeyin de üzerinde, sorunsuz olarak toplanır devletin kasasına - sabit diskine - girer.

VER-DÜŞ (VERGİ ORANLARINDA DÜŞÜŞ) PROJESİ:

Vergi oranları mevcut vergi sistemimize göre % 40'lara varan yüksek oranlardan MBS ile çok cüzi oranlara düşürülebiliniyor. Örneğin: % 10- % 5 gibi...

Ne yazık ki her yıl daha fazla vergi toplama amacıyla hem vergi oranları, hem de vergi çeşitleri arttırılıyor. Mükellefler adeta bunaltılıyor.

Vergide 'fakirden al zengine ver' dönemi

Hükümet vergiyi indiriyor ama, fakirin değil, zenginin vergisini indiriyor.

Hükümet zenginin vergisini indiriyor ama, bir yıl içinde belli miktarda vergi toplamaya mecbur. Onun içindir ki, zenginin vergisini indirirken, fakire bindirecek.

Başbakan, "çevre ülkelerle rekabet etmek ve yabancı sermaye yatırımlarını teşvik etmek amacıyla, 2006 başından itibaren yatırım indirimi istisnasını kaldıracaklarını ve halen yüzde 30 olan kurumlar vergisi oranını yüzde 20'ye indireceklerini" açıkladı. "Gelir vergisinde de en yüksek yüzde 40 olan oranın yüzde 35'e çekileceğini" söyledi.

Bu indirimden kimler yararlanacak? diyerek, vergi hocası Şükrü Kızılot'a soru sordum. Şükrü Hoca'dan aldığım bilgiye göre vergi indirimi esas itibarıyla:

- 600 bin büyük yerli ve yabancı sermaye şirketine,
- Vergi beyannamesi vererek vergi ödeyen 1 milyon 700 bin gelir vergisi mükellefini mutlu edecek.

Dolaylı vergi azalacak

Defter tutmayan, basit usulde gelir vergisi ödeyen 800 bin dolayındaki küçük mükellef (küçük esnaf, taksici, minibüsçü) de bu indirimlerden ufak miktarda yararlanacak.

"Ya bordro mahkûmlarının durumu ne olacak? Memur, işçi, emekli de vergi indiriminden yararlanabilecek mi?" diye sordum... Onların maaş ve ücretleri zaten en düşük vergileme dilimine girdiğinden indirimden yararlanamayacaklarmış.

Şimdi gelelim, bu "operasyonun" Ayşe Hanım Teyzemi, Ali Rıza Bey Amcamı ve de İşçi Memed Kardeşimi nasıl etkileyeceğine.

Hükümet iki yoldan vergi toplar:

(1) Şirketler, kişiler gelirlerini bir kâğıda yazar. Beyan eder. Gelirlerinin büyüklüğüne göre belli oranda vergi verir. Az geliri olan az, çok geliri olan çok vergi verir. Bu tür vergilemeye doğrudan vergileme denilir. En adil vergileme yolu budur. Bu tür vergilere "doğrudan vergi" denilir.

(2) Hükümet, "doğrudan vergi" toplayamayınca, "dolaylı vergiler" yüklenir. Her türlü harcamayı vergiler. Harcamalara Katma Değer Vergisi (KDV) veya Özel Tüketim Vergisi (ÖTV) gibi isimlerle vergiler ekler. Bu tür vergiler adaletsiz, kötü vergilerdir.

Yük fakire binecek

Çünkü en varlıklı kişi de en fakir kişi de aynı vergiyi öder. En varlıklı Mücteba Beyefendi de, Ayşe Hanım Teyzem de bir demet maydanoz alırken aynı vergiyi öder.

Türkiye'de bu konuda büyük dengesizlik ortaya çıktı. Toplanan 100 YTL verginin sadece 30 YTL'si beyannamelilerin ödediği (doğrudan vergiden) geliyor. 70 YTL'si, Ayşe Hanım Teyzemin maydanoz alırken, tüpgaz kullanırken, dolmuşa binerken ödediği (dolaylı vergiden) oluşuyor...

Hükümetimiz şimdi zenginin vergisini (doğrudan vergiyi, kurumlar vergisi ile gelir vergisini) indiriyor. Bunu dengelemek için Ayşe Hanım Teyzemin ödediği dolaylı vergileri (maydanoz, tüpgaz, dolmuş üzerindeki vergiyi) artıracak. Bunu yapmaya mahkûm. Çünkü almadan vermek sadece ve sadece Tanrı'ya mahsustur. Hükümet de fakirden alacak ki, zengine verebilsin.

(Türkiye'de işsizlik var. Çok sayıda insan da kayıt dışı çalışıyor. İstihdamın artmamasının, kayıt dışılığın önemli bir nedeni "istihdam vergisi". Bu vergi işverenin her bir kayıtlı çalışan için ödemek zorunda olduğu vergi... Hükümet vergi işine el atacak idi ise, yaban-

cı sermayeyi düşünmeden, benim İşçi Memed Kardeşimi düşünebilse idi, istihdamın önünü açardı.)(Güngör URAS, Milliyet)

Vergi gelirleri yeni vergiler koyarak ya da vergi oranlarının yükseltilmesiyle artırılamaz. Kayıt dışı ekonominin hızla daraltılmasıyla artırılabilir.

Hepimizin bildiği üzere, değinilen amacı gerçekleştirmek üzere, ülkemizde "Vergi Reformu" denilen sayısız düzenlemeler yapıldı. Her düzenlemeden sonra vergi kanunlarının sistematiği-iç tutarlılığı daha da bozuldu, vergilemede çarpıklık ve adaletsizlik arttı ve beklenen sonuçlar bir türlü alınamadı; bunca reforma (!) rağmen, vergi gelirleri artırılmadı, vergi adaleti sağlanamadı, kayıt dışı ekonomi daraltılmadı.

Vergide beklenen sonuç neden alınamamaktadır? Öncelikli sorun; vergi düzenlemesindeki amaç nedir, bu konudaki sorunlarımız nelerdir, bu sorunların kaynağı nedir, sorularının cevabının aranmasıdır. Vergi politikasını belirleyenlerce, belirtilen hususlara doğru teşhis konulmadan, nedenlerini araştırıp irdelemeden çözüm bulmaya çalışılıyor. Tabii ki, çözüm bulunamıyor ya da biçimsel çözüm üretiliyor. Çözüm: yeni bir yasa çıkarmak ya da yasa maddelerini değiştirmek oluyor. Ne yazık ki, yapılan bu düzenlemelerde, vergi yükü ve bu yükün dağılımı üzerinde bir etki yaratamıyor, mevcut vergi yapısını düzeltemiyor.

Vergide elde edilen sonuçlar göstermektedir ki, yeni vergi kanunları yapmak, mevcut vergi kanunlarını değiştirmek o denli önemli değildir. Önemli olan ekonomi açısından toplanması gerekli olan vergiyi ilgisinden alabilmektir. Toplanmayan, toplanamayan vergi en büyük adaletsizliği yaratmaktadır. Verginin adaletli olması, ekonomik açıdan haksız rekabete neden olmaması, herkesin gerçek geliri üzerinden vergi ödemesi, kamuoyunun beklediği vergilendirmeye ilişkin esas ve ilkelerdir.

Ülkemiz vergi gelirleri, gelir vergisi tevkifatı (stopajı), katma değer vergisi ve akaryakıt tüketim vergisi üzerine oturmaktadır. Vergi gelirlerinin % 70 'ini bu üç gelir unsuru oluşturmaktadır. Bütçe giderlerinin % 53'ünü vergi gelirleri karşılamaktadır. Bu vergi yapısı haliyle kamu finansman açıklarını büyütmekte, ülkenin sağlık, eğitim, adalet ve güvenlik hizmetleri olumsuz yönde etkilemekte, alt

yapı yatırımlarını engellemekte, gelir dağılımını daha da bozmaktadır.

Gümrüklerine sahip olamayan, tahsilât ve ödemelerini hâlâ nakitle yürüten, hamiline yazılı çek ve senet uygulaması geçerli olan ve gittikçe yaygınlaşan, yasalaşmış "Vergi Kimlik Numarası Kullanımının Yaygınlaştırılması Hakkında 4358 Sayılı Kanun"u tüm unsurlarıyla uygulamaya koyamayan ülkemizde kayıt dışı ekonominin kayda alınmasını beklememeliyiz. (Abdullah ASLAN , H.U.K. Başkanı 29 Mayıs 2000 tarihinde Hesap Uzmanları kurulunca Ankara'da düzenlenen Panelin açış konuşması)

Vergi Konsey toplantılarında, tavsiye ettiğimiz oranlara uygun olarak, kurumlar vergisi yüzde 30'dan yüzde 20'ye düşürüldü. Bunu büyük bir memnuniyetle karşılıyoruz. Fakat kesinlikle yeterli bulmuyoruz. Nitekim OECD raporlarına göre, vergi yükü, OECD'de düşmekte, bizde ise sürekli artmaktadır.

Burada vurgulamak istediğim bir diğer nokta da, hükümetin bir taraftan vergi indirimi yaparken, diğer taraftan da, nasıl bunu telafi ederim anlayışı içinde olmasının, sakıncasıdır. Özellikle, yatırım indirimine dair düzenlemenin, kaldırılmak istenmesi kabul edilemez. Hükümet, yabancı yatırımı ülkeye çekmek için gösterdiği gayreti, Türk yatırımcısından esirgememelidir. 5 milyon işsizimize ilave, her yıl istihdam piyasasına giren 750 bin gencimize, yeni iş imkânları sağlamamız için, yeni ve büyük yatırımlara ihtiyacımız vardır. *(Gebze Ticaret Odası Vergi Ödülleri Sahiplerini Buldu, TOBB, 20.12.2005-Gebze)*

VERGİ YÜKÜ ARTIŞINDA REKOR TÜRKİYE'DE REKOR ARTIŞ

Vergi yükü artışı bakımından, OECD ülkeleri ile kıyaslandığında, 1985-2002 döneminde; Türkiye'nin OECD ülkeleri içinde vergi yükünü, en çok artıran ülke olduğu göze çarpıyor. TİSK'in araştırmasına göre, 1985 yılında Türkiye'de verginin milli gelire oranı yüzde 15.4 iken, 18 puanlık artışla 2002 yılında yüzde 33.2'ye çıktığı görülüyor.

Ülkemizde, yatırım ve istihdam artışının önündeki en önemli engellerden birini oluşturan vergi ve SSK primi yükünün ağırlığı, son

yıllarda işsizliğin ve kayıt dışı ekonominin artış nedeni olarak göze çarpıyor.

Özetle, son yıllarda hem vergi yükü hem de vergi oranları inmedik aksine sürekli arttı...

Hürriyet Gazetesinde bununla ilgili bir tablo yayınlandı.

Tablo'da; OECD ülkeleri vergi yüküne, OECD ortalaması, OECD Amerika ve Avrupa kıtası ortalaması ayrı ayrı gösterilmek ve AB ile Türkiye ortalaması da ayrıca belirtilmek suretiyle yer verilmiştir.

Tablo incelendiğinde, vergi yükü bakımından;

a) Türkiye, vergi yükü en çok artan ülke,

b) 2002 yılı vergi yükünün yüzde 33,2 olduğunu göz önüne aldığımızda; Türkiye'de OECD ortalaması, OECD Amerika kıtası ortalaması ve OECD Avrupa ortalamasının üzerinde bir vergi yükü göze çarpıyor.

Türkiye'de vergi gelirleri GSYİH'nin yüzde 9,9'u iken, 2001'de 2 kat artarak yüzde 29,3'üne ulaşmış. 2002'de ulaştığı yüzde 33,2 ile artış yüzde 235'e çıkmış durumda.

Aynı dönemde OECD ortalaması yüzde 30, AB ortalaması ise yüzde 37 artış göstermiş! Türkiye'deki artış ise yüzde 200'ün üzerinde...

Diğer ülkelerde ve Türkiye'de; kişi başına düşen gelire ve kayıt dışı ekonominin yıllar itibariyle artış oranına da bakarak, bundan sonrasını artık siz yorumlayın...

Bu konuya, sosyal güvenlik primleriyle birlikte ve ayrıca meslek grupları itibariyle yakında devam edeceğiz. (*Hürriyet Şükri KIZILOĞLU, Ekim 2006*)

Ölümü gösterip sıtmaya razı etmek

HALK arasında kullanılan bu deyim, bir süredir yazdığımız yeni vergi, harç ve zamlar için geçerli...

Tepkiler üzerine, bazı vergi ve harçlarda "geri adım" atıldı. Bazıları da kaldırıldı ya da aşağı çekildi. Sonuçta, İl Özel İdaresi ve Belediye Gelirleri Yasa tasarısı ile getirilmek istenen vergilerin, bir kısmı geri çekiliyor ve deyim yerindeyse "Ölümü gösterip, sıtmaya razı etmek" gibi bir durum ortaya çıkıyor.

KALDIRILANLAR HANGİSİ?

- 1- Tavuk Kesme Vergisi:
- 2- Kaynak Suyu ve İşlenmiş Su Vergisi:
- 3- Şans Oyunları Vergisi:
- 4- Motorlu Taşıtlar Vergisinin Yüzde 50'sinin Devri:

Yapı kullanma İzni ve Cins Değişikliği Harcı, İş Yeri Açma İzni Harcı, Yol-Su ve Kanalizasyon Harcamalarına Katılma Payı, alınacak vergi ve harçlardan bazıları. Vergi ve harç listesi uzayıp gidiyor. Bir kısmı önceden var olan ve yeniden düzenlenen bu vergi ve harçların, son bir kez gözden geçirilmesinde yarar var... (Hürriyet)

Sayın Ş. Kızılot Bey'in yapmış olduğu tespitler için teşekkür ediyorum. Tek harfine dokunmadan sayfama aldım.

İster mevcut hükümet olsun, ister geçmiş hükümetler olsun uygulama hiç değişmemiş. Yani başlangıçta niyet çok iyi. Örneğin: "Bu yıl vergi gelirlerimiz 200 katrilyon lira olsun istiyoruz. Eğer vergi toplama işi bu şekilde gerçekleşirse şu şu vergilerin oranlarında indirimle gideceğiz. Sanayicimizi, tüccarımızı, esnafımızı rahatlatacağız" denilmiş. Fakat evdeki Pazar çarşısına bir türlü uymayınca bu defa aynı uygulamaya gidilmiş, ya yeni vergiler ihdas edilmiş, ya da vergi oranları arttırılmış. Sonuçta; sanayici, tüccar, esnaf ve vatandaşın rahatlaması bir yana Türkiye vergi yükü en çok artan ülke olmuş. Vergi yükü arttıkça ticaret erbabı da ister istemez kayıt dışına yönelmiş. Maliye İdaremiz de elinde olan mevcut mali sistemle kayıt dışılığı önleyemediğinden ülkemiz de içinde bulunduğu sıkıntıları yaşamaya devam ediyor.

TİSK'in araştırmasına göre, 1985 yılında Türkiye'de verginin milli gelire oranı % 15,4 iken, 18 puanlık artışla 2002 yılında % 33,2'ye çıktığı görülüyor.

Türkiye'nin yurt içi milli geliri 2004 yılında 302,6 milyar dolar, 2005 yılında 362,5 milyar dolar olarak gerçekleşirken, yılsonunda 378,4 milyar dolara ulaşacağı tahmin ediliyor.

Türkiye, 2003 yılında 240,6 milyar dolar olan Gayri Safi Yurt İçi Hasıla (GSYH) ile dünya sıralamasında 22'nci iken, 2007 yılında beklenen 400,4 milyar dolarlık yurt içi milli gelirle, iki basamak atlayarak 20'nci sıraya yükselecek. (Sabah, 01.10.200)

4 no.lu Gel-Ar-Kat projemizde geniş bir şekilde inceleme yap-

miş, orada Türkiye'nin vergi gelirlerini MBS sayesinde 20 katına çıkarmıştık. Hemen üstteki ve aşağıdaki "Bütçe gelirleri Performansı" adlı belgeye göre basit bir hesap yapalım: Türkiye'nin 2005 yılı vergi tahsilâtı 119 katrilyon lira. Bunu Dolara çevirelim. Yaklaşık 90 milyar Dolar yapar. Yukarıda görüldüğü gibi Türkiye'nin yurtiçi milli geliri 2005 yılında 362,5 milyar dolar olduğuna göre şunu rahat bir şekilde söyleyebiliriz: 2005 yılı için Türkiye'nin sadece "vergi gelirleri"nin milli gelir içindeki payı 1/4 tür. Yani % 25'tir. Bu tespiti yaptıktan sonra savımızı bir kez daha hatırlayalım.

Gel-Ar-Kat Projemizde; eğer MBS devreye konulmuş olsaydı - milli geliri oluşturan diğer gelir kalemlerini katmıyorum - sadece "vergi gelirleri"ni POS aygıtı ve YurtKart ikilisi sayesinde önce ikiye, mükellefleri gerçek kazançları üzerinden vergilendirmekle 10 katına ve kayıt dışını da kayıt içerisine almayı başararak tam 20 katına çıkartabiliyorduk. Şimdi küçük bir hesap daha yapalım. 1 yılda toplanan vergi gelirimiz 90 milyar dolar ise bunu 20 ile çarparsak tam 1.800 trilyon Dolar eder. MBS sadece gelir vergisini mi yükseltiyor? Hayır. MBS tüm ekonominin koordinatörü, yöneticisi ve tahsildarıdır. O halde yıllık milli gelir olan 362,5 milyar Dolardan, 90 milyar Dolar olan vergi gelirini çıkarırsak geriye 270 milyar Dolar kalır. Bu rakam milli gelirin 3/4'ünü teşkil etmektedir ve vergi geliri dışında kalan diğer gelirlerdir. (Okuyucum bu konuyu MBS; vergi geliri olan 90 milyar Doları 20 katına katlar, 3/4 oranındaki 270 milyar Doları sabit bırakır şeklinde algılamamalıdır.)

TÜRKİYE, GSYH'DA, AB'YE ÜYE BAZI ÜLKELERİ GEÇTİ

2007'de 400,4 milyar dolarlık GSYH'ya ulaşması beklenen Türkiye, Polonya, Avusturya, Danimarka, Yunanistan, İrlanda, Finlandiya ve Portekiz gibi AB'ye üye bazı ülkeleri geride bırakacak. 2007 yılında Polonya'nın yurt içi milli gelirin 351,3 milyar dolar, Avusturya'nın 340,6 milyar dolar, Danimarka'nın 296,4 milyar dolar, Yunanistan'ın 266,7 milyar dolar, İrlanda'nın 242,8 milyar dolar, Finlandiya'nın 217,8 milyar dolar, Portekiz'in 203,3 milyar dolar olarak gerçekleşmesi bekleniyor.

ABD BİRİNCİ

Dünya sıralamasında ABD, 2007'de 13 trilyon 928,5 milyar dolarlık GSYH ile birinciliğini açık farkla koruyacak.

Japonya ABD'nin ardından 4 trilyon 599,4 milyar dolarla ikinci sırada yer alırken, Almanya 3 trilyon 36,9 milyar dolarla üçüncü sırada yer alacak. (Hürriyet, A.A. 1 Ekim 2006)

Diyelim ki; MBS vergi gelirini 20 katına yani 1.8 trilyon Dolara yükseltebildi. Bu miktar GSYH'nın _'ünü teşkil ediyordu. Demek ki bu miktarı dört ile çarparsak 7.2 trilyon Dolar eder ki bu da GSYH yurtiçi milli gelir dünya sıralamasında Japonya'nın önüne geçerek, ABD'nin ardından 2. sıradaki dünya ülkesi konumuna yükselebiliriz. Fakat bu projede asıl konumuz bu değildir.

Ver-Düş projesindeki asıl konumuz şudur: 2003 yılında 240.6 milyar Dolar, 2005 yılında 362.5 milyar Dolar ve 2007 yılında tahminen 400.4 milyar Dolarlık (GSYH) milli gelire sahipken, MBS sayesinde birdenbire 7.2 trilyon Dolarlık milli gelire sahip olan bir Türkiye bu kadar çok parayı ne yapacaktır? Acaba Atasözündeki gibi "Arabın yağı çok olursa..." misali mi olacaktır. Arabın ne yapacağını az çok tahmin edebiliriz de acaba Türkiye ne yapar? Yapılacak şey gayet basittir. Hemen bu ve diğer sosyo-ekonomik projelerimizle ilgili olarak üç işlem ya da "iyileştirme operasyonu" yapılacaktır. Birincisi: onlarca yıldan beri yatırım yapmamızı engelleyen, artık ülkenin taşıyamayacağı bir hale gelmiş olan bir ağır yükü, "iç ve dış borçlar"ımızın tamamını birinci yılın sonunda ödeyip kurtulmaktır. İkincisi; vergi oranları oldukça düşük düzeylere indirilecektir. Üçüncüsü: MBS'nin önerdiği reform mahiyetindeki sosyal ve ekonomik projeler hayata geçirilecektir. Örneğin: Açlık sınırı, yoksulluk sınırı kavramları Türkiye gündeminden tamamen çıkarılacak, halkımız en az orta düzey ve yüksek düzey gelir gurupları içine girecektir. Biz asıl konumuz olan ikinci şikka dönelim.

VERGİ ORANLARI DÜŞÜK DÜZEYLERE İNDİRİLECEK

MBS'den önce sadece 100 liraya sahip ve bu 100 lira ile her türlü işini yapmaya çalışan Türkiye, MBS sayesinde tüm gelirlerini olduğu gibi vergi gelirlerini de 20 katına yükseltmiş bir ülkedir artık. Maliye İdaresinin o andan sonra hala eski yüksek oranlar üzerinden

vatandaşından vergi almaya kalkışması abestir, yakışıksızdır, adeta zulümle eşdeğerdir. Yapılacaklar basittir.

1-) 57 adet vergi, 430 çeşit harçtan hangilerinin terk edileceği, hangi vergilerde düşüş yapılacağı, yapılacak düşüşlerin oranı, vergi oranlarındaki düşüşün hangi ölçülere göre yapılması gerektiği bir kurulca tespit edilecektir. Bu kurul; Tek-Dan-Kon projemize göre MBS'den sonra oluşturulacak Teknik Danışma Konseyi'nin, ülkenin en iyi maliyecilerinden oluşmuş bulunan "Mali Kurul"dur elbette.

Bilgi notu: MBS projemiz gereğince ortaya koyduğumuz bu Mali Kurul mevcut mali sistemde uygulamada olan Vergi Konseyi ile benzerlikler arzeder. Ancak aynısı değildir. Örneğin Vergi konseyi 3 grupta toplam 50 kişiden oluşur. Mali Kurulda ise kişi ve sayı sınırlaması yoktur. Vergi konseyinde devlet kademesinden olan ekonomistlere maaş ve ödenek verilir. Mali kurulda ise; tüm Kurul üyeleri öncelikle gönüllüdür. Yüksek derecede maaş verildiği gibi aynı zamanda konu üzerine fikir üretme, yeni projeler ortaya koyma, en ideal çözümlere ulaşabilme konusunda önleri daima açıktır ve birbirleriyle adeta yarış halindedirler. Ekonomiye olumlu katkısı olacak en küçük bir fikir, proje veya çözüm yolu en yüksek derecede maddi ve manevi şekilde ödüllendirilir.

2-) Genel olarak Bütçe kanunu paralelinde konuya bakarsak; Vergi gelirleri, milli gelirin yaklaşık 1/4'üne tekabül etmektedir. Örneğin: 2004 yılı vergi gelirleri 101.038.904 milyar TL. olarak (75 milyar dolar) gerçekleşmişken aynı yıl Türkiye'nin yurt içi milli geliri 302.6 milyar Dolardır. (Dikkat edilirse oran: 1/4'tür) Şimdi diyelim ki MBS milletçe kabul gördü ve uygulamaya konuldu. Örnek olarak 2007 yılını baz alalım. Yukarda gördüğümüz şekilde 2007 yılında beklenen yurt içi milli gelir 400.4 milyar Dolardır. Bu rakam mevcut mali sisteme göre oluşacak bir rakamdır. MBS uygulaması devreye girdiği anda bu rakam otomatikman katlandığında, ortalama 7-8 trilyon Dolara yükselmektedir. İşte tam bu noktada hem Verdüş projesi, hem de Mali Kurul devreye girecektir. Sistem içerisinde bu 8 trilyon Doların - vergi geliri milli gelirin % 25'ine tekabül ediyordu - 2 trilyon Doları sadece vergi geliri olarak toplanan paradır. Bu aşamada Mali Kurul hemen dereye giriyor ve bir genel du-

rum değerlendirmesi yapıyor. MBS henüz devreye girdiğinden dolayı MBS için gerekli altyapı harcamaları + tüm Kamu harcamaları + yıllık bütçenin gerektirdiğı miktar + iç ve dış borçlarımızın tamamen ödenebilmesi için gerekli miktar + MBS'nin öngördüğü tüm sosyal ve ekonomik projelerin gerçekleşmesi için öngörülen miktar ve yıllık en az % 10 oranında kalkınma ve yatırımları karşılayacak miktar parayı tespit ediyor. Diyelim ki; sonuçta ülkenin bu bütçe yılında ihtiyacı 1 trilyon Dolar olsun. Toplanan miktar 2 trilyon Dolar olduğuna göre bu yıl vergide düşülecek oran % 50 demektir. Yani genel vergi oranı % 30 gibi yüksek bir oran ise otomatik olarak bu oran % 15'e düşecek demektir. Bu, bütçe ihtiyacı için 1 trilyon Dolar olarak verdiğimiz rakam, projenin anlatılması bağlamında verilen bir rakamdır. Gerçek rakam bunun çok çok daha altında bir rakam olacaktır. Şöyle ki; Ülke her ne kadar MBS'ne yeni geçmiş olursa olsun, ülkemizin ve insanımızın sıkıntıları ne kadar çok olursa olsun 2005 yılında 90 milyar Dolarlık bir gelirle bütçe harcamalarını karşılayabilen bir Türkiye'nin bunun 5-6 katı bir gelirle (örneğin: 500 milyar Dolarla) tüm sıkıntılarını rahat bir şekilde aşabileceğı gayet açıktır. Bu durumda: şu anda genel vergi oranı % 30 ise bu otomatik olarak % 7-8'lere düşüyor demektir.

3-) Yukarıdaki açıklamalar ışığında ülke ekonomisi ikinci, üçüncü ve takip eden yıllara çok daha rahat bir şekilde girecek demektir. Sebebi: İç ve dış borçlarımız ödenmiştir. MBS'nin altyapı gereksinimleri tamamlanmış, Sistem oturmuştur. Vergiler 70 milyon insanımıza yayılmıştır. En önemli temel sıkıntılar atlatılmıştır. Sıkıntının giderildiğı oranda sanayicinin, tüccarın, esnafın ve halkın vergi yükü de azalmıştır. Sıkıntılar sebebiyle yüksek olan vergi oranları bu yıllarda daha aşağılara örneğin % 5'lere kadar indirilebilecektir. Mali Kurul'ca Türkiye'nin izleyeceği yol haritası da hazırlanmıştır. Bu kadar rahatlayan sanayicim, esnafım, tüccarım artık ilk defa rahat bir nefes almış, önünü görebilecek hale gelmiştir. Artık düşüneceğı tek bir şey olabilir: yeni yatırımlara yönelmek...

SAN-VER (SANİYESİNDE VERGİ) PROJESİ:

“Saniyesinde vergi” projesi sadece Türkiye’mizin değil, tüm Dünya ülkelerinin çözmeyi istedikleri ancak bu güne kadar bir türlü başaramadıkları çok önemli bir projedir. Konunun çözümü tamamen teknolojik temellere dayanmaktadır. Şöyle ki;

MBS’nin iki temel ögesi olan “ÇİP”li VATANDAŞLIK KARTI/YURTTAŞLIK KARTI ve Mobil veya sabit POS AYGITI (bilgi-veri kaydedici aygıt) sayesinde tüm vergiler anında, saniyesinde Devletin kasasında olacaktır. “ÇİP”li Vatandaşlık Kartı ile mobil veya sabit kaydedici cihaz (POS) aygıtı bir bütündür. VatKart/YurtKart cihaza takıldığı anda oranı belli olan vergi Maliyenin kasasındadır. Günümüz uygulamalarında olduğu gibi 11 ay boyunca Beyanname ver, Mali Yılbaşında vergi için ya da taksit için sağdan soldan para ara, bulamazsan; ya işyerini kapat ya da Devletle Mahkemelik ol! Yok, öyle şey. MBS’mize göre DEVLET rahat olacak, MÜKELLEF rahat olacak. Vergi Borcu diye bir konu olmayacak. Maliye ile kavgalı olunmayacak. “Devletin katrilyonlarca Lira takılmış, tahsil edilemeyen vergi alacağı var” konusu artık bundan böyle olmayacak. Mükellefiyle kavgalı, mükellefiyle mahkemelik Devlet olabilir mi?

MBS ile tüm bu sorunlar %100 halledilebşiliniyor.

Aslında San-Ver (saniyesinde vergi) projesini tek başına ele almak doğru değildir. Ekonomik ve mali konularla ilgili olan bu 10-15 proje birbirinden ayrılması mümkün olmayan kavramlarla ilgilidir. Nasıl ki; 75 projeyi içeren MBS “bütüncül” ise, ekonomik ve mali konularla ilgili bu 10-15 proje de aynı şekilde birbirleriyle ilgilidir, iç içedir, bir bütünün ayrılmaz parçalarıdır.

Bu bağlamda; mevcut mali sistemimiz içerisinde kullandığımız Vergi Takvimi’nin tamamını, 430 adet harç ve 57 adet verginin ödenmesiyle ilgili mevzuat içinde yer almış şeklini aktarmaya kal-

kışsam yaklaşık 950 sayfa tutuyor, bu da mümkün olmadığı ve gereksiz bulduğumdan dolayı almadım.

Ülkemizin ticari hayatında mevzuattan (yasa ve yönetmeliklerden), adil olmayan vergi sisteminden, yüksek vergi oranlarından, vergi ve harçların çok çeşitli olmasından, denk bütçeler yapılamamasından, vergilerin tam olarak tahsil edilememesinden, vergi denetiminin yeterli düzeyde olmamasından kaynaklanan sayılamayacak kadar çok aksaklıklar, düzensizlikler ve sıkıntılar vardır. Bunlara ilaveten, yeterli sermaye ve altyapı olmadığı halde ticari girişim ve yatırımlara kalkışılması, ticari etik yerine davranış bozuklukları, ceza yasalarımızın ve ticari yasalarımızın yeterli olmayışı, Türkiye'nin ticari hayatının hemen hemen yarısının "bono senedi" ve "vadeli çek" - ne demekse - üzerine kurulu olması, bunun doğal sonucu olarak da ticari hayatımızın yozlaşması, iflaslar, mahkemeler, icralar, intiharlar...

Konuya MBS penceresinden bakarsak: ne ülkemiz, ne de insanlarımız asla bu sıkıntılara ve olumsuzluklara layık değildir. Bunları taşımaya, bunlara katlanmaya mecbur da değildir. İşte MBS'miz San-Ver (saniyesinde vergi) projesi sayesinde tüm bu konuların üstesinden gelir, sorunları yüzde 100 oranında halleder, ülkemize ve insanımıza bu sorunları ve sıkıntıları asla yaşatmaz. Şöyle ki;

Yukarıda Vergi takvimi ile Harçlar ve Vergi mevzuatından bahsetmiştim. Vergi Takvimi elbette olacaktır, gereklidir. Ancak mükellef ve vatandaş bu kadar geniş mevzuatı bilmek, öğrenmek zorunda değildir. Örneğin: bir vatandaş ağır bir vergi cezası ile karşı karşıya kalır. Samimi olarak "konunun bu kadar ağır olduğunu bilmiyordum" der. Maliyemiz ikna olmaz, "ortada kanun var kardeşim, bilseydin" der. Bu durumda her vatandaş önce Hukuk Fakültesini bitirsin ondan sonra ticaret yapmaya kalkışsın, öyle mi? MBS sayesinde bu tartışmalara, sürtüşmelere asla gerek yoktur. ÇİP'inize yüklediğimiz program hiçbir mükellefin, hiçbir vatandaşın vergi yönünden her hangi bir yanlış yapmasına izin vermediğinden dolayı mükelleflerimize ve vatandaşlarımıza da herhangi bir ceza vermeye gerek kalmaz. MBS "bütüncül" bir sistem olduğundan dolayı diğer projelerimizi anlatırken zaman zaman "Saniyesinde vergi" projemizden de örnekler sunmuştuk. Konuya devam edelim.

Ben İnşaat mühendisiyim. Bir vatandaşım geldi, kendisine bir proje yapmamı istedi. Diyelim: 2.000 TL.ye anlaştık. Yarısı peşin, yarısı da proje tesliminde ödenecek olsun. Şu günkü mevzuata göre vatandaş 2.000 TL bana, ayrıca % 18 KDV karşılığı 360 TL. de bizzat kendisi maliyeye ödeme yapma durumundadır. Yani; bu vatandaş benden alacağı statik proje hizmeti karşılığında toplam 2.360 TL. ödemek durumundadır. İşte tam bu noktada mevcut sistemin yetersizliği hemen ortaya çıkmaktadır. Maliye idaremiz bu müşterimin artı olarak ödemesi gereken 360 TL. nin takibini, denetleme işini her nasılsa yapamıyor, kendi görevini bu kez bana yüklüyor, KDV'yi vatandaştan al, alacağın ücretin üzerine ekle toplamı kadar serbest meslek makbuzu kes diyor. Öte yandan ben ve benim gibileri (mimar, makine mühendisi, elektrik mühendisi) tam ve en kolay bir şekilde denetleyebiliyor. Tekrar başa dönelim. Müşterim % 18 KDV ödeme, ben de 2.000 TL.lık gelirimden dolayı mali yıl sonunda yaklaşık % 25 gelir vergisi ödeme yükümlülüğündeyim. Eğer MBS uygulamada olsaydı bu konu kolayca şöyle çözüldü:

a) Mali Kurulun tespit edeceği KDV kesinlikle bu kadar yüksek oranda olmazdı. Yaklaşık % 5 civarında olurdu.

b) Ödeme yükümlülüğünde bulunduğum gelir vergim de yine yaklaşık % 5-10 civarında olurdu. Yani gerçek kazancım üzerinden tek bir oran olurdu. Şimdiki gibi gelir şu dilimde olursa oran % 15, bu kadar olursa % 25, şu kadar olursa % 35 gibi ince hesaplara girmeye gerek kalmazdı.

c) Hizmet alan şirket ise stopaj (peşin vergi) yatırır, şahıs ise stopaj yatırmaz gibi bir ikileme girilmezdi.

d) KDV ödemek için takip eden ayın 25'ine kadar beklemeye gerek yoktu. Anında saniyesinde ödemeyi yapabilecektik.

e) KDV'den doğan ödemem gereken miktarı aşağıya çekmek için, sağdan soldan geçerli olacak fatura ve fiş toplamama gerek yoktu. V.s.,v.s...

Mevcut sisteme göre şimdi tüm bunları konumuza bağlayalım.

Müşterim, 2000 TL.lık hizmetim için buna ilaveten artı olarak % 5 karşılığı 100TL. ödeyecektir. Ben de gelir vergim olarak % 10 karşılığı 200 TL. ödeyeceğim. Bu durumda müşterim toplam 2.100 TL ödeyecektir.

a) Peşin olarak bir defada ödeme yapacaksa benim POS aygıtıma 2.100 TL. yazılır. Müşterimin Yurt Kartı POS aygıtımıza takıldığı anda:

1) Müşterimin YurtKart'ından anında 2.100 kontörTL. eksilmiş olur.

2) En yakın maliye biriminin ÇİP'ine müşterimin (x) kod no.lu YurtKart'ından 100 TL.lık KDV geliri saniyesinde kaydedilmiş olur.

3) Benim (y) kod nolu ÇİP'imın aynısı en yakın maliye biriminde mevcut idi. Müşterimin YurtKartı benim POS aygıtıma takıldığı anda 1.800 TL. proje hizmet bedelim (gelirim) olarak ÇİP'ime girerek kaydedilir. Aynı anda 200 TL. gelir vergim olarak saniyesinde maliyenin ÇİP'ine girerek kayda geçer.

b) İki, üç, beş, on taksit halinde ödeme yapacaksa; her yaptığı ödemenin her defasında % 5 artışı KDV olarak, % 90'ı bana gelir olarak, % 10'u da benim gelir vergim olarak işlem görür.

Sanırım okuyucumun kafası biraz karıştı. Ancak bunun sebebi ben değilim. Bunun sebebi halen kullanmakta olduğumuz maliye sistemidir. Elbette kafalar karışacaktır. Çünkü tek bir ödeme yapılmış, ancak iki ayrı kişiden iki ayrı vergi tahsil edilmiştir. Konuyu biraz açalım. Günlük yaşamınızda günde en az bir veya birkaç kez mal veya hizmet alışverişi yapıyorsunuz. Çoğunlukla da ödemelerinizi "KDV dâhil" olarak yapıyorsunuz. Peki, yaptığınız ödemenin içindeki KDV yerine ulaşıyor mu? Yani, devletin kasasına giriyor mu? Resmi belgelerden öğrendiğimize göre maalesef ancak % 10'u giriyor, geri kalan yüzde 90'lık kısmı satıcının cebinde kalıyor. Bu da ülkenin çok büyük düzeyde vergi kaybına yol açıyor. Peki bunun sebebi ne? Sebebi basit. Vatandaşlarımızın vergi konusunda yeterince duyarlı olmamaları ve alışverişlerimizde fiş ve fatura isteme alışkanlığımızın olmaması. Bir de çok sık karşılaştığımız bir durumdur. Satıcılar şöyle der: "Efendim! Fiş istemezseniz 100 liraya veririm. Fiş isterseniz 115'ten aşağı olmaz". Peki devlet bunu önleyemiyor mu? Alabileceği bir önlem, bir yaptırım yok mudur? Sanırım yoktur. Böyle giderse devlet bunu 50 sene belki de 100 sene daha önleyemez. Çünkü: Tek kuruş vergi kaçırtmayan, fiş, fatura istenmesine gerek bırakmayan, tereyağından kıl çeker gibi yüzde yüzlük bir oto-

kontrol ile tüm vergilerini kuruşuna kadar toplayabilen MBS gibi bir sisteme sahip değil henüz Maliyemiz.

Örneğin: “Emlak vergisi ilk taksiti 1 Mart ila 1 Eylül arasında ödenir. İkinci taksit 1 Eylül ile takip eden yılın 1 Martına kadar ödenir”. “Kurumlar vergisi ilk taksiti şu tarihler, 2. taksiti şu, şu tarihler arası ödenir” gibi durumlar artık söz konusu olmayacaktır.

Doğal olarak hepimiz insanız. İnsan olduğumuzdan, yaratılış gereği olarak nedense zaaflarımızdan kopamıyoruz. Müşteri olarak ödemelerimizi genellikle “her türlü vergisi içinde” olarak yapıyoruz. Ama bir yandan alışkanlıklarımızdan dolayı öte yandan da mevzuattan dolayı aldığımız paranın vergi olan kısmını götürüp yatırmayız. Ya para cebimizi sıcak tutuyordur, ya da ihmalkârlık bizim ayaklarımızı bağlıyordur. Bir türlü elimiz cebimize gitmez veya cebimize giren para bir türlü cebimizden çıkmaz. Tıpkı maliyemizin kasasına girenin kolay kolay çıkmadığı gibi... Tahsil edip kasamıza koyduğumuz her Lira belki psikolojik yönden ve geçici olarak bizi mutlu ediyor olabilir. Ancak zamanında ödenmeyen vergiler bir zaman geliyor, önce mükellef olarak bizi ve sonra da devletimizi üzüyor.

Yukarıda da söylediğimiz gibi: Bir Vergi Takvimi elbette olacaktır. Yürürlükte olan vergi mevzuatımıza göre; mükellefin bu takvime göre belli olan zaman diliminde maliye idaresine gelip vergisini ödemesi beklenmektedir. Ancak yıllardan beri yaptığımız gözlemler bunun tam tersini göstermektedir. Hangi vergi zamanında yatmıştır? Hiç biri... Mükellefler son günü beklerler. Son gün binlerce mükellef veznelerin önünde, kuyruklar oluşturur. Üstelik herkes bir tuhaf rahatlık, adeta bir beklenti içerisinde. Çoğu zaman da vatandaşın bu beklentisi gerçekleşir. Maliye İdaresi süreyi 1 ay uzatmıştır. Genellikle 29 gün boyunca yine kimsecikler yoktur. 30. gün binlerce kişi yine kuyruklardadır. Özet olarak yine ödenmeyen vergiler, yine devletin mağduriyeti... Ne yapıp yapıp ülke ekonomisinin düzeyini yükseltmedikçe, yurttaşının emek ve ticaretinin karşılığında yüksek kazanç elde etmesini sağlamadıkça, bu tür sıkıntılar daha uzun yıllar sürecek, mükellefin; vergisini “sevdiği birine gül verir gibi vermesi” de mümkün olmayacaktır.

Atalar sözüdür: “Elden gelen öğün olmaz, o da vaktinde bulun-

maz". Yine biliriz ki; "Damlaya damlaya göl olur". Evet, bu damlaları bekleyelim ki gölü oluştursun diye öyle mi? Ama küreselleşen Dünya'nın gerçekleri hiç de böyle değil. Çünkü; "Göle su gelinceye kadar kurbağanın gözü patlayacak". Mükellefim vergi ödeyecek de ülkem bütçesini karşılayacak da, yatırımlarını gerçekleştirecek de. Vay benim Türkiye'm vay !

MBS'miz her yurттаşta bulunan ÇİP'li Yurттаşlık Kartı (YurtKart) ve her ticaret erbabında bulunan POS (veri-bilgi kaydedici) aygıtı sayesinde "saniyeler içerisinde", "veresiyesiz" ve "peşin" olarak her çeşit verginin toplanmasını sağlar. Her ay beyanname verme yükümlülüğü ve Mali yılbaşını bekleme korkusu olmadığından "hizmet alan"ı da, "hizmet veren"i de rahatlatır. Hatırına ve kişiliğine bakmaksızın hiçbir kimsenin bir kuruş dahi olsa vergi kaçırmasına izin vermez.

Diyeğim otomobil alacağız. Sayın maliye, bana taşıt alım vergisi (TAV), mali denge vergisi (MDV), özel tüketim vergisi (ÖTV), lüks tüketim vergisi, damga vergisi, araç ruhsat harcı, plaka vergisi, motorlu taşıtlar vergisi (MTV), çevre kirliliği vergisi (egzost vergisi), zorunlu trafik sigortası, kaşko vergisi gibi on çeşit vergiyi önüme çıkarma, beni on tane taştan alıp kayaya çalma. Lütfen hepsini üst üste topla, bir veya iki çeşit vergi yap, ben sadece ödediğim miktar parayı bileyim. Oranı da yüzde 20 ise, sen 30 yap. Diyeğim ki; arabanın fiyatı 30.000 lira olsun. Ben YurtKart'ımdan satıcının POS aygıtına 39 bin lira ödeme yaparım. Satıcının vergi oranı % 10 ise, YurtKart'ımı POS aygıtına takar takmaz saniyesinde, satıcının YurtKartına 27.000 lira gelir olarak, Maliyenin ÇİP'ine de 12.000 lira vergi olarak kaydedilmektedir.

Dolmuşu bindik. Ücret 2 lira olsun. Dolmuşun girişinde bulunan POS aygıtına 2 lira yazar, YurtKart'ımı POS aygıtına takarım. 180 kuruşu dolmuşçuya gelir, 20 kuruşu da saniyesinde maliyeye vergi olarak kayda geçer.

Manavdan sebze, meyve aldık diyeğim. Toplam 17 Lira tutsun. VatKartımı manavın POS aygıtına taktığım anda 15,3 lira manavın ÇİP'ine gelir olarak, 1,70 Lira da saniyesinde Maliyenin ÇİP'ine vergi olarak kaydedilir.

Bir giyim mağazasından 200 liralık giyim eşyası aldık. YurtKartımızı mağazanın POS aygıtına taktığımız anda, 180 lirası mağazanın ÇİP'ine gelir olarak, 20 lirası da yine saniyesinde Maliyenin ÇİP'ine vergi olarak kaydedilir.

Bir Lokantada ailece yemek yedik. Diyelim ki; toplam hesabımız 50 lira tuttu. YurtKartımızı lokantanın POS aygıtına taktığımız anda, 45 lirası lokantaya gelir olarak, 5 lirası da yine saniyesinde Maliyenin ÇİP'ine vergi olarak kaydedilir.

Binlerce örnek vermek mümkündür.

Konuyu toparlama bağlamında San-Ver (Saniyesinde vergi) Projesimizin yararlarını ve ülke ekonomisine katkılarını sıralayalım: MBS:

1) Hiçbir kimsenin 1 kuruş ta olsa vergi kaçırmaya izin vermez.

2) Cinsi ve türü ne olursa olsun tüm vergileri veresiyesiz, taksitsiz, peşin ve saniyesinde (işlem anında) tahsil eder.

3) Vergi tahsilâtı mükellefin keyfiyetine tabi değildir. Örnek 1: Emlak vergisi yıllık (her yıl, yılda bir kez ödenen) bir vergidir. Sistemimiz mükellefin yılın her hangi bir gününde gidip ödemesini beklemez. Verginin günü ve saati geldiğinde mükellefin YurtKartından otomatik olarak çeker.

Örnek 2: A isimli kişi vefat etti. Sistem; ölen kişinin varislerini, varislerin de Asliye Hukuk Mahkemelerinden Veraset ilamı çıkarmalarını beklemez. Ölümün ertesi günü ölen kişiyi otomatik olarak kayıttan düşer, Veraset ilamını çıkarır, internetten varislere bildirimini yapar. Eğer MBS'nde Veraset ve İntikal Vergisi alınmaya devam ediliyorsa kayıttan düşürmeden önce ölen kişinin YurtKart'ından alması gereken vergileri alır, kalanını varislere, varislerin hukukuna göre dağıtır. Varislerin Veraset ilamı çıkarmasını beklemek gibi, uzun yıllar hiç başvuru yapılmaması gibi, bunun sonucunda da vergilerin tahsil edilememesi, varisler aleyhine yüklü miktarda gecikme zammı tahakkuku veya varislerin mağduriyetine sebep olacak yaptırımların uygulanması gibi risklerin tamamını ortadan kaldırır.

4) Vergi gelirlerinin 20 katına çıkarılmasında yaptığı işlevle Mil-

li gelirin 4-5 katına çıkarılması konusunun oluşturulmasında vazgeçilmez (zaruri) temel altyapı projemizdir.

5) En küçük bir zaman kaybı olmaksızın vergiler peşin olarak toplanıp devletin kasasında biriktiğinden dolayı Hükümet; her türlü teknik ve sosyal hizmeti vermek, gerekli harcamaları yapmak, yatırımları zamanında gerçekleştirmek hususunda asla güçlük çekmez. Çünkü projemiz otomatik olarak bu kolaylığı sağlamıştır.

6) MBS'miz yüklediğimiz program gereğince tam otokontrol bir sistem olduğundan ve sisteme yurttaşımızın dahli asla mümkün olmadığından dolayı, istese bile yanlış ve hata yapması söz konusu olamaz. Buna dayanarak şunu söyleyebiliriz. MBS'nden sonra "mükellefiyle kavgalı devlet" ve "devletiyle mahkemelik mükellef" kavramları tamamen ortadan kalkacaktır.

7) MBS; 70 milyon insanımızın tamamından, kimseye en küçük bir tolerans tanımadan her saat, her dakika vergisini toplamaktadır. Sistem adil bir sistemdir. Herkese eşit mesafededir. Mevcut sistem sebebiyle vatandaşlarımızın zihninde oluşan "devlet vergide adil davranmıyor, filancalardan alamıyor, falancalara çöküyor, falancaların üstüne gidemiyor, bizim de tepemizden inmiyor" gibi kötü imajlar MBS'nden sonra tamamen silinecektir. Vatandaşlarımızın sisteme ve yasalara güveni daha da sağlamlaşacaktır.

8) MBS'nden sonra kesinlikle "kara para" söz konusu olamaz. Her kuruş "ak"tır, "apak"tır. Çünkü geldiği yer bellidir. Gittiği yer bellidir. Yapılan işlem bellidir, kayıtları sabittir. MBS'miz aşağıda yazılan önlemleri almaya, bu ve buna benzer yaptırımlara asla gereksinim duymaz.

Karapara ile mücadelede ciddi önlemler alınıyor.

Ekonomik suçlarla mücadele için Maliye Bakanlığı bünyesinde, 'Mali Suçları Araştırma Kurumu' kuruluyor. Kurum, her türlü para hareketi ile gayrimenkul, değerli taş ve madenler, tarihi eser, antika ticari, noterlik işlemleri ile spor kulüplerinin her türlü finansal işlemlerini takip edecek. Finansal kurum ve kişiler, defter kayıtlarını ve kimlik bilgilerini 10 yıl muhafaza edecek. Yükümlülükle-rini yerine getirmeyenlere para ve 3 yıla kadar hapis cezası verilecek.

Karapara aklama suçu işlediklerine dair kuvvetli şüphe bulunanların mal varlıklarına el konulabilecek.Teröre kaynak sağlayanlar 5 yıla kadar hapis ve bin 500 güne kadar para cezasına çarptırılacak.Terörün finansmanının önlenmesi ve uluslararası yasadışı para akışının kontrolü için yolcular para ve her türlü ödeme aracını açıklamakla yükümlü olacak.Gerçeğe aykırı beyanda bulunanlara para cezası verilecek.(Ahmet Ağbaba , 11 Haziran 2005)

Yukarıdaki konuları tek tek ele alıp irdeleyelim. Diyelim ki; Mali Suçları Araştırma Kurumu'nu (MASAK) kurduk. Kurum her türlü para hareketini takip edecekmiş. Nasıl edecek? Nakit para kullanma olayını ortadan kaldırmadığınız sürece asla takip edemezsiniz. Diyelim ki; takibe kalkıştınız. Türkiye'de 70 milyon kişi var. Nüfus başına günde tek bir alışveriş yapıldığını varsayarsak, bu 70 milyon adet para hareketi demektir ki; Müdürler, şefler dâhil Maliyenin tüm personelinin seferber etseniz bile ancak bir milyonunu takip edebilirsiniz. Geriye kalan 69 milyon adet para hareketini ne yapacaksınız. Bu söyledığınız fikir akla ve mantığa tamamen aykırıdır.

Gelelim gayrimenkul, değerli taş ve madenler konusuna. Gayrimenkul konusunu 4 no.lu Gel-Ar-Kat projemizde geniş bir şekilde incelemiştik. Kısaca tekrar söyleyeyim. Beyan değeri ne olursa olsun MBS'miz gerçek satış değeri üzerinden vergisini almıyor muydu? Değerli taş olsun, maden olsun, tarihi eser ve antika ticareti olsun hiç kimse üzerine kayıt ettirmediği veya kayıt altına almadığı bir malı MBS'ne göre nasıl satabilecek ki? Milyarda bir dahi olasılıkla -ki; mümkün değil- ödemesini (parasını) nasıl ve ne şekilde alabilecek ki? Noterlik işlemleri de öyle. Takibe ne gerek var ki! Spor kulüplerinin her türlü finansal işlemlerini takip edecekmişsiniz. İnsanı güldürmeyin kardeşim. Şimdi bir kulüp 3 milyon dolara bir futbolcu transfer etti diyelim. Elinizde MBS gibi bu olayı otomatik olarak takip edecek bir sisteminiz de yok. Tek bir şansınız olabilir. O da şudur: "Yapılan sözleşme sporcu- kulüp arasında veya menajeri ile kulüp arasında kalmayacak, gerçek transfer değeri üzerinden TFF tarafından onaylandıktan sonra FIFA'ya gönderilerek onun tarafından da onaylanarak yürürlüğe girecektir" ibaresini yasa ve yönetmeliklere koymanızdır. Diyelim ki yasa ve yönetmeliklere koyduk. Peki, bu şartlara kaç kişi uymuştur. Yılda binlerce sözleş-

me imzalanmaktadır. Şimdiye kadar kaç kişiyi denetleyebildiniz? Neleri ortaya çıkarabildiniz? Mevcut mevzuatımızın açıklarından yararlanıp daha az vergi vermek dururken sporcu veya kulüp kendini -genel bir yaptırım olmadığı sürece - niye sıkıntıya soksun ve gerçek ücret üzerinden daha fazla vergi ödesin?. (Mevcut sistemde genel olarak herkes böyle düşünüyor.)

Finansal kurum ve kişiler defter kayıtlarını ve kimlik bilgilerini 10 yıl süreyle muhafaza etmeye mecbur tutuluyor. Ve üstüne üstlük yükümlülüklerini yerine getirmeyenlere de para cezası ve hapis cezası verilecekmiş. MBS'mize göre uygulanması düşünülen bu yaptırımların hiç birine gerek yoktur. Asabi, sert mizaçlı, duvar gibi devlet imajına gerek yoktur. Birçok konuda olduğu gibi devletin, öz vatandaşlarını yasaklarla, para ve hapis cezalarıyla tehdit etmesine de gerek yoktur. MBS ne vatandaşla devleti, ne de devletle vatandaş muhatap etmez, yüzgöz etmez. Şimdi MBS'ne göre bu konuları çözelim:

a) Diyelim ki bir sporcu 3 milyon Dolara transfer yapmış olsun. Nakit para kullanılmadığına göre sırayla, bu 3 milyon Dolar kulübün YurtKart'ından çıkıp sporcunun POS aygıtına girmiştir. Bu 3 milyon Doların - vergisi % 10 ise- 2 milyon 700 bin Doları sporcunun kazancı olarak saniyesinde ÇİP'ine, 300 bin Doları da vergi olarak en yakın maliye biriminin ÇİP'ine vergi geliri olarak kaydedilmiştir. Ne kulübün, ne sporcunun, ne de menajerinin bu paranın 1 cent'ini dahi saklaması, kaçırmaması mümkün değildir.

b) Bir vatandaş tarihi eser buldu ve satmaya kalkıştı. Mevcut uygulamada nakit para kullanımı söz konusu olduğu için bu konunun çözümü yoktur. BU kişi müşteri de bulabilir, yüksek fiyata da pazarlayabilir ve hatta yakalanmayabilir de... Ancak; MBS'ne göre böyle bir durum asla mümkün değildir. Çünkü satmaya çalıştığı mal, kişinin üzerine kayıtlı değildir. Alıcısını bulsa bile satıcının POS aygıtında söz konusu malın kaydı olmadığı için alıcı ödemesini yapamayacak, satıcı da parasını alamayacaktır. Üç çıkar yol vardır.

Birincisi: götürüp devlete teslim edecektir. Ödülünü devletten alacaktır.

İkincisi: Kendisinde saklayacaktır. Bu da günlük hayatını sürekli risk altında tutması demektir.

Üçüncüsü: Alıcıya bedava verme durumudur ki; bu da mantığa uymaz.

Aynı şekilde değerli taşların, madenlerin, antika eşyanın da bir şahıs veya bir firma üzerine kaydı yoksa alınması da satılması da mümkün değildir.

c) Finansal kurum ve kişilerin kayıtlarını 10 yıl süreyle saklama mecburiyetinde tutulması mevcut mali sistemin vatandaşına bir zulmüdür. Acaba bundan maksadınız dokuz yıl bekleyip, onuncu yılında kurum veya kişilerden makbuzunu isteyip, kayıp halinde veya ibraz edemediği takdirde hemen cezaya çarptırmak mıdır? Böyle saçma bir şey olamaz. MBS'mize göre hiçbir kurum veya kişi -kendisince gereksinim duymadığı sürece - hiçbir evrakı değil 10 yıl, 10 dakika bile saklamak mecburiyetinde değildir. Çünkü, konu zaten saniyesinde devletin kayıtlarına geçmiştir ve bu kayıtların saklanacağı yer de Kurum ve kişilerin kasaları değil, MBS'nin Ankara merkez binasındaki sabit Diskleri, CD'leri ve DVD'leridir.

d) Karapara aklama suçunu işlediklerine dair kuvvetli şüphe bulunanların malvarlıklarına el konulabilecekmış. Allah, Allah! Hayret ki, hayret, bin defa hayret! 1923'ten bu yana Hukuk Devleti olduğuna yürekten inandığımız bir T.C. Devleti şüphe üzerine vatandaşın mal varlıklarına el koyacak öyle mi? Komik olmayın kardeşim. Koskoca Türkiye Cumhuriyeti şüphe üzerine, zan üzerine böyle bir hukuksuzluğa düşmez. Ancak mevcut mali sistemi ortadan kaldırmayıp kullanmaya devam ettiğiniz sürece devlet her an bu tuzağa düşebilir. Söyleyeceğimiz şudur: MBS şüphe ve zan üzerine iş yapmaz. Onun yaptığı tüm işlemler net ve berraktır, kesindir. MBS'nden önce paranın kara mı ak mı olduğunu bilemeyiz. Bildiğimiz net bir olay var ise o da şudur: MBS'ne göre; sistem devreye girdiği andan itibaren hiç kimse 1 lira dahi "karapara" edinemez, edinilemeyen bir paranın da aklanması söz konusu olamaz.

e) Teröre kaynak sağlayanlara hapis ve para cezası verilmesi, terörün finansmanının önlenmesi ve uluslar arası yasadışı para akışının kontrolü için yolcuların para ve her türlü ödeme aracını açıklamakla yükümlü olması konusu devletin güvenliğinden sorumlu makamların işidir.

‘Nereden buldun?’ olsa bunlar olmaz

Paranın kaynağı üretimdir. Bir mal veya hizmet üretilip satılacak-
sınız ki, para sahibi olacaksınız.

Büyük gelir ve büyük servet elde etmenin yolu da büyük ölçüde
mal ve hizmet üretmektir.

Bizim gibi ülkelerde ise üretim imkânları sınırlıdır. Bir üretim
konusu, bir üretim alanı bularak, üretim yapacak bir işyeri açmak
ve üretimden para kazanmak imkânı azdır. Üretimin boyutu (ölçüsü)
küçüktür. Küçük üretim yapan işyerlerinde, büyük ölçüde para ka-
zanarak servet sahibi olmak da kolay değildir.

Bütün bunlara karşı, bizim gibi ülkelerde üretmeden de para ka-
zanmak, hem de çok para kazanmak ve de büyük servet sahibi olmak
mümkündür.

Bunun için illa da soygun yapmak, devleti dolandırmak, kanun-
suz yollara başvurmak, vergi kaçırmak gerekmez.

Suç bozuk düzende

Bozuk düzen, bazı kişi ve kuruluşlara üretim yapmadan büyük
gelir sağlamak, büyük servete sahip olmak imkânı sağlar.

Yüksek enflasyon uzun yıllar devam etti. Enflasyon gelir dağılı-
mını çarpıttı. Paradan para kazanma imkânı yarattı.

Hızlı nüfus artışı, göç, çarpık şehirleşme arsa rantı yarattı. Be-
lediyelerin imar yasalarıyla devamlı oynaması spekülasyon rant ka-
zançlarına yol açtı.

Yüksek reel getirisi olan devlet bonoları, borsadaki hareket pa-
rası olanlara yüksek getiri sağladı.

Mevcut vergi sistemindeki yetersizlik nedeniyle belli kişiler ver-
gi kaçırarak ama yatırımcıların çoğu (kanunun açık kapısından ge-
çerek) vergiden kaçınarak vergi kapsamı dışında kalabildi.

Bu çarpık düzen, "sap ile samanın karışmasına yol açtı". Yüksek
gelir ve büyük servet sahibi olanlara (veya olduğu sanılanlara) şüp-
heyle bakılmaya başlandı.

Helal gelirin kaynağı üretim

Halbuki üretimden elde edilen yüksek gelirin, büyük servetin sa-
hiplerinin ayıplanması değil, alkışlanması gerekir. Büyük üretimin,

yüksek gelir ve büyük servet imkânı verdiği görülecek ki, insanlar üretimi artırmak için yarışsın. Üretim arttıkça istihdam artsın. Ülke kalkınsın. Refah artsın...

İşte şimdi geliyoruz bu yazının en önemli noktasına... Bu ülkede "Nereden buldun?" kanunu çıkaracağız ki, alın terinin ürünü olan, başarının mükâfatı olan, mal ve hizmet üretiminden kaynaklanan gelir ve servete şüpheyle bakılmasın.

Geleceğe bakalım. Kanunla her vatandaşa servetini beyan etme fırsatı tanıyalım. Vatandaşa, beyan ettiği servetin geçmişiyile ilgili soru sorulmayacağı güvencesini verelim. Ama beyandan sonra sıkı bir "Nereden buldun?" uygulamasını başlatalım...

Bu iş ya, "hep olur", ya da "hiç olmaz"... Bugün başbakan servetini açıklar, yarın bir başkası açıklar. Açıklananlar tartışılır... İşte o kadar... Biz soruna köklü çözüm getirmeye mecburuz. Bunun da yolu "Nereden buldun?" kanununu çıkarmaktır. (Güngör Uras, Mil-liyet)

Nereden buldun isteği

İstanbul Serbest Muhasebeci Mali Müşavirler Odası Başkanı Yahya Arıkan, altyapısı hazır olan 'Nereden Buldun Yasası' nın geri getirilmesini istedi. Arıkan 'Beyaz sayfa açalım' dedi.

Çıkartılması konuşulduğu dönemde herkesi tedirgin eden 'Nereden Buldun Yasası' nın uygulanması istendi. İsteğin sahibi İstanbul Serbest Muhasebeci ve Mali Müşavirler Odası (İSMMM) Başkanı Yahya Arıkan. 'Şu anda yapılan her şey Zekeriya Temizel dönemindeki 'Nereden Buldun' a doğru gitmektedir' diyen Arıkan, 'Bu yasa-nın altyapısı, her şeyi hazır, sadece uygulanmıyor. Hükümet 'Nere-den Buldun' yasasını geri getirsin' dedi.

Arıkan, 'Devlet, hukuka uygun ve parlamentonun kabul ettiği Nereden Buldun yasasını getirsin. Bir beyaz sayfa açalım. Devlet, 'gelin size bir süre veriyorum. Her şeyinizi resmileştirin ve ortaya koyduğunuz değerleri hiçbir şekilde vergilendirmeyeceğim. Ama bundan sonra izah edemediğiniz gelirinizin vergisini alırım' desin' diye konuştu. Türkiye'de kayıtdışılık oranının yüksek boyutlara ulaştığına da dikkat çeken Arıkan, sistemin bir çok bölümünün düzeltilmeden kayıtdışı ekonominin polisiye yöntemlerle çözülmesinin başarısızlığa neden olacağını söyledi. (AA)

ÜCRET BANKADAN ÖDENSİN

Kayıt dışıyla mücadelede bir çok şeyin birarada yapılması gerektiğini belirten Arıkan, 'Sistem şu anda tam olarak bankalardan geçmemekte. Bunun ilk adımı atıldı. '8 bin YTL' nin üzerindeki işlemler bankalardan geçecek' diye. Ancak otomobil, gayrimenkul alım satımında böyle bir limit söz konusu değil' diye konuştu. Yahya Arıkan, 'Kayıtdışı istihdam engellenmek isteniyorsa, herkes çalışanların ücretlerini bankalardan ödesin. Çalışanların ücretleri bankalardan geçtiği zaman kayıtdışılık yapmak söz konusu olmayacak. Çünkü vergi var' görüşünü dile getirdi. (25.10.2006,star,sayfa:8)

9) MBS asla 'nereden buldun?' yasası çıkarmayacaktır. MBS'nin devreye girdiği dakikaya kadar vatandaş nereden bulmuşsa bulmuştur. MBS bunu sorma, sorgulama konumunda değildir. Çünkü; sorulacak her sorunun, yapılacak her işlemin şu aşamada hukuka, demokrasiye uygun olmama riski vardır. Şu sebeplerle ki;

Eğer devlet olarak elinizde kara paraya, suistimale, bir yerlerden bulup aşırıya engel olabilecek teknik ve adamakıllı bir sisteminiz yoksa, elinizde açık seçik delilleriniz yoksa, kuşkuyla, şüpheyle, zanla, dedikoduyla, varsayımlarla kime ne soracaksınız? Ve acaba ne sonuç alacaksınız?

Yoksa T.C.Devletin samimiyetinden şüphemiz mi var? Yani devlet şimdiye kadar ne sordu ise, samimiyetsiz olarak mı sordu? Olur mu öyle şey? Devlet şimdiye kadar kime ne sordu da samimi bir cevap alabildi ki! Diyelim ki sordunuz: Kaç kişi samimi olarak cevap verecek? Hadi, diyelim 100 kişi samimi olarak cevap verdi. Kalan milyonlarca kişi ne olacak? Ve Sayın Arıkan kardeşim, sormak durumundayım: Bir tarafta - başına gelecekleri bildiği için - samimi davranmayıp ketum, ağzının fermuarını kapatmış hiçbir şey söylemeyen milyonlarca kişi dururken, diğer taraftaki 100 kişiden almış olduğunuz samimi cevap sizi tatmin edecek mi? Çözümünüz bu kadar mı?

Ve bir soru daha sorayım affınıza sığınarak. Siz, bu karapara sahiplerinden biri olsaydınız size sorulan "nereden buldun" sorusuna, başınıza gelecekleri bile bile, kendinizi ve geleceğinizi riske sokarak, samimi davranıp, durup dururken kendinizi ele verir miydiniz?

“Devlet hukuka uygun ve Parlamentonun kabul ettiği Nereden Buldun yasasını getirsin. Bir beyaz sayfa açalım” diyorsunuz. Beyaz sayfa filan açılmaz güzel kardeşim. Birkaç “günah keçisi” ortaya sürülür, diğer tarafta milyonlarca kişinin yaptığı yanına kalır. Başka da bir sonuç çıkmaz. “Sistemin birçok bölümünün düzeltilmeden kayıtdışı ekonominin polisiye yöntemlerle çözülmesinin başarısızlığa neden olacağını” söylüyorsunuz. Cümlenizin ikinci bölümüne katılıyorum ama birinci bölümüne katılmam mümkün değil. Çünkü şu anda MBS’imizi tanımadığınız ve böyle bir sistemden haberdar olmadığınız için söylediklerinizi nihai çözüm olarak gördüğünüzü sanıyorum. Ancak; mevcut sistemin bazı bölümlerinin düzeltilmesi ile yani yamalarla bu iş çözülmez.

Bir kez daha söylüyorum: “Eğer devlet olarak elinizde kara paraya, suüstimalle, bir yerlerden bulup aşırıya engel olabilecek MBS gibi teknik, elektronik ve tam otomatik, adamakıllı bir sisteminiz yoksa o sorunu asla kökünden çözemezsiniz.

Yazınızın ikinci bölümünde “kayıtdışı istihdamı önlemek için çalışanların ücretlerinin bankalardan ödenmesini” istiyorsunuz. Bir de bankaları işin içine sokarak olayı daha da karmaşık ve içinden çıkılmaz hale getirmeyiniz lütfen güzel kardeşim. Mevcut mevzuat, bürokrasi ve prosedürler yetmiyormuş gibi...

Bankaların aracılığına, banka dekontlarına filan da gereksinim duymuyoruz.

Yıllar önce, Sayın Temizel’in Bakan olduğu dönemde idi. Sayın Temizel’in “Nerden buldun yasası çıkaracağız” demeci basında ve ajanslarda yer aldığı gün o anda çevremde bulunan arkadaşlarıma “Eyvah! Türkiye yine büyük bir krizle karşı karşıya bırakılıyor” demiştim. Bunu yerel bir gazetede ki köşe yazıma da aktarmıştım. O gün ne yazmışsam bu gün de yine aynı görüşümü muhafaza ediyorum. Endişem şu idi: Siz, devlet olarak iyice köşeye sıkışmışsınız. İşçinizin, memurunuzun maaşlarını ödeyememişsiniz. Acilen sıcak paraya ihtiyacınız var. Çözüm olarak yüksek faizli devlet tahvili çıkarıp halka satmak suretiyle tahvil karşılığı halktan borç para istiyorsunuz. Bu tahvilleri o, siz, ben alamıyoruz. Niçin? Her halde o kadar paramız olmadığı için. Pekî, bu tahvilleri sanayici, esnaf ve tüccarlar mı almış? Hayır, öyle bir durum da yok. Zaten ekonomik

darboğazda bulunan adamcağızlar işlerinin yürümesi için kullanabilecekleri ellerindeki nakit paralarını niçin tahvile yatırırsınlar ki! Bu tahvilleri kimlerin satın aldığını da araştıramıyorsunuz. Çünkü yasalar izin vermiyor. Eğer yasalar izin verseydi de o listeyi görebilseydiniz. Çok değişik şeyler görebilecektiniz. Hepsini aynı kefeye asla koyamayız ama alın teriyle, helal kazancıyla o tahvilleri alanların yanında, bir şekilde devletten çaldığı, hortumladığı parayı yine devlete satarak devletin parasıyla para kazanan insanları da görecektiniz.

Sonuçta devlet, ihtiyacı olan sıcak parayı - kaç katrilyon lira ise - iki, üç gün gibi kısa bir zamanda toplayabiliyor. Şimdi konunun en can alıcı noktasına geldik. Ben, vatandaşın olarak sana, yani devlete çok sıkıştığın bir anda borç para vermişim, ihtiyacını gidermişim, seni rahatlatmışım. Sen, devlet olarak o anda dönüp “bana borç olarak verdiğin bu parayı nereden buldun, kaynağını açıkla” dersen, kusura bakma ben bundan ürkerim, tırsarım arkadaş. Bir başka sefere tekrar benden borç para istemeye kalkarsan sana tek bir cevabım olur: “veremem”, “Ne halin varsa gör” derim. İşte sana bir kriz. Atlatabiliyorsan atlat. Kim sana borç para verir, nereden bulursun, bilemem. Artık o senin sorunundur.

İşte MBS olarak “nereden buldun” sorusunu niçin sormayacağımızın sebeplerinden biri budur. Sakın devlet olarak “ben bu soruyu sorarım, bir daha da senden borç para istemem” demeyin. Çünkü bu gün itibariyle iç borcumuzun hangi yüksek rakamlarda olduğu bellidir. Devlet bu borçlanmayı bir defada, bir günde mi yapmıştır? Hayır, yıllar içerisinde ve sayısız kerede borçlanmıştır. Yani devlet olarak her an sıcak paraya ihtiyacınız olabilir, her an yine iç borçlanma ihtiyacı duyabilirsiniz. Her an ortaya çıkabilecek bu iç borçlanma meselesi Demokles’in kılıcı gibi her an başınızın üzerinde ise devlet olarak hesap sorma konusunda da “kısıtlı” bir durumdasınız demektir. Yani aynı anda hem borçlu, hem hesap sorucu konumda olamazsınız. Aynı anda “hem kel, hem fodul” olamayacağımıza göre yapılacak şey gayet basittir. Bir an önce MBS’ni uygulamaya koyarak hem iç borçlarımızın hem de dış borçlarımızın tamamını ödeyerek bu sorundan kurtulmaktır.

Sonuç olarak:

MBS; devreye girdiği andan itibaren kimseye “nereden buldun?” diye asla sormayacaktır. Çünkü bu soruyu sormaya gerek kalmamıştır. Herkesin her saat, her dakika nereden bulduğu bellidir. Çünkü MBS: bedavaya, hiçbir kimseye hiçbir yerden, hiçbir şey bulabilme şansı tanımaz.

NOT: MBS devreye girdikten sonra eğer; bazı kişiler ve kurumlar hakkında devletin elinde sağlam kanıtları varsa mahkemeler kanalıyla gerçeği ortaya çıkarmaya, alacağını tahsil etmeye çalışacaktır elbette. Ancak geriye dönük olarak nereden buldun sorusunu sormak MBS’nin işi ve programı içinde değildir. Bu tamamen devletin inisiyatifinde olan bir konudur.

YAY - VER PR. (YAYGIN VERGİLENDİRME) PROJESİ:

Genel olarak Vergilerin 3 104 576 mükellefin sırtından alınıp 70 milyon insanımıza yayılması projesidir. Aşağıdaki yazılarda dikkat çeken en önemli konu vergi kaybı ve vergi kaçağının da öncesinde ille de vergi tabanının genişletilememesi, yani verginin daha geniş tabana yaygınlaştırılmamasıdır.

Vergi tabanının genişletilememesi, kayıp ve kaçağın etkin önlemler üretilerek kapsam içine alınamaması Türkiye'nin önde gelen sorunlarından biri. Bu yapının tersine çevrilememesi yükün, vergisini zaten düzenli ödeyen kesimler üzerine her geçen gün daha da fazla binmesi sonucunu doğuruyor. Zamanla taşınamaz hale gelen bu yük bu mükellefleri de yan yollar aramaya yönlendiriyor. (İ.Kıbrızlı, Zaman, 02.05.2002)

Ekonomik krizlerle karşılaşmamak için vergi yükünün gerekli düzeylere getirilmesi ve dolaylı-dolaysız vergi uyumunun sağlanması gereklidir. Sosyal devlet anlayışı ilkeleri çerçevesinde devlet görevlerinin yerine getirilebilmesi için ülkemizdeki vergi yükünün % 25-30 aralığına yükseltilmesi ve bu yükselmede dolaysız vergilerin daha fazla paya sahip olması sağlanmalıdır. Dolaysız vergilerin payının artırılabilmesi için de öncelikle azalan yükümlü sayısı üzerindeki vergi yükünü artırmak yerine, vergi yükümlüsü sayısını artırarak kayıt dışı ekonominin kayıt altına alınması, gelir ve kurumlar vergilerinde vergi oranları düşürülerek vergi yükünün bireylerin ve firmaların katlanabilecekleri düzeye getirilmesi, istisna ve muafiyetlerin kapsamı daraltılarak verginin yaygınlaştırılması gibi önlemlere başvurulmalıdır. (Dr. Mehmet ÖZKARA, Anad. Üni. Aç. Öğr. Fak. Öğr. Üyesi, 17.09.2004)

Sadece yukarıdaki birkaç yazı sahibi mi böyle söylüyor? Hayır, asla! Tüm ekonomistler böyle söylüyor. Tüm profesörlerimiz böyle

söylüyor. Maliye Bakanlığımız yıllardır aynı konudan şikâyetçi. Pe-ki, bu sorunun bir çözümü var mıdır? Olmaz olur mu? Elbette var. Önce bir durum tespiti yapalım.

Tekrar yine vergi uzmanı Sayın Veysi Seviğ hocamızdan rakam-ları alalım.

Ülkemizde 2006 yılı Mayıs ayı itibariyle toplam mükellef sayısı;

- Faal gelir vergisi mükellefi 1.717.373

- Faal kurumlar vergisi mükellefi 600.307

- Basit usulde vergiye tabi olanlar 786.896

Toplam: 3.104.576

Ülkemizin vergi gelirleri bu yükümlülerden sağlanmaktadır.

Ülkemizin nüfusu 2006 yılı itibariyle yaklaşık 72 milyondur. Biz yuvarlak rakam olarak 70 milyon kabul edelim. Bu 70 milyon nü-fustan toplam 3 milyon kişi vergi mükellefidir. Yani kayıt içi, kayıt-lı mükelleftir. Dolaylı vergi ödemelerinin dışında mutlak dolaysız vergi (direkt vergi) ödemekle mükelleftirler. Geriye kalan 67 mil-yon insanımız ise henüz kayıt dışıdır. Direkt vergi ödemezler. Genel olarak sadece dolaylı vergi öderler. Her ne kadar bir sebeple 30-35 milyon vatandaşımız vergi no.suna sahip ise de bu onların aktif ola-rak vergi mükellefi olduğu/yapıldığı anlamına gelmez.

Bir saptama daha yapalım. TDK'nun Güncel Türkçe Sözlüğünü açtım.. 28 harften isim ve sıfat olarak toplam 866 adet serbest mes-lek mensubu tespit edebildim. Eş anlamlıları almadım. Aktar, aktör, aktris, amele, antrenör, antenci, ayakkabı boyacısı, bahçıvan, balcı, balıkçı, bıçakçı, bohçacı, boyacı, butikçi, ciğerci, ciltci, çalgıcı, çi-çekçi, çaycı, çiftçi, dansçı, davulcu, demirci, dişçi, doktor, dolmuş-çu, dönerci, duvarcı, eczacı, editör, ekmekçi, elektrikçi, emlakçı, fa-izci, fayansçı, fındıkçı, fırıncı... gibi uzayıp gidiyor. Tam 866 adet.

2006 yılı itibariyle 15 yaş üstü nüfusumuz tam 51 milyon kişi. Yani bu çalışabilecek nüfus sayısı demektir. Tüm bu saptamaları ni-ye yapıyoruz acaba? Çok gerekli olduğuna inandığımız birkaç soru sormak ve bunlara makul ve mantıklı cevaplar alabilmek için elbet-te. Sorularımızı soralım.

1) Asgari kayıt içi olması gereken 51 milyon kişiden sadece 3 milyon kişi kayıt içi olduğuna göre kalan 48 milyon insanımız niçin hala kayıt dışıdır?

2) Kullanımda olan mevcut maliye sistemimiz niçin bu 48 milyon kişiyi kayıt içine alamıyor? Ne gibi güçlüklerle karşılaşılıyor? Zorluk bunun neresinde?

3) Maliyemiz yukarıdaki 866 serbest meslek gurubundan diyalım 100'ünün kazancını ve vergisini takip edebildiği halde, diğer 766 gurubun kazancını ve vergisini niçin takip edemiyor?

4) Devletin; kayıt altına aldığı 100 serbest meslek gurubu üzerinde yasaların izin verdiği tüm yaptırımları uygulama erkine sahip olduğu halde; diğer 766 gurup üzerinde hiçbir yaptırımda bulunmaması adil midir? Hakka, hukuka uygun mudur?

1982 Anayasasının "Kanun Önünde Eşitlik " başlığını taşıyan 10'uncu maddesi şöyle demektedir:

Herkes, dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasî düşünce, felsefî inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle

ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir.

Hiçbir kişiye, aileye, zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınamaz.

Devlet organları ve idare makamları bütün işlemlerinde kanun önünde eşitlik ilkesine uygun

olarak hareket etmek zorundadırlar".

A. Hukukî Niteliği

Eşitlik ilkesinin hukukî niteliğine ilişkin üç soru sorulabilir: 1Eşitlik ilkesi, "hukuk devletinin bir parçası" mıdır? 2 Eşitlik ilkesi bir "temel hak" mıdır? 3 Eşitlik ilkesi, devlet yönetimine egemen olan bağımsız bir "temel ilke" midir?

Eşitlik ilkesinin hukukî niteliği tartışmalıdır. Bir kere, eşitlik ilkesinin hukuk devleti ilkesinin içinde mevcut olduğu düşünülebilir. Diğer yandan eşitlik ilkesinin bir temel hak olduğu da düşünülebilir. Zira bu ilkeden yararlananlar bakımından eşitlik ilkesi, eşit işlem görmeyi ya da ayırım gözetilmemesini isteme hakkını doğurur. Nihayet eşitlik ilkesi, devlet yönetimine hâkim olan bir temel ilke olarak da kabul edilebilir. Çünkü eşitlik ilkesi devlet organları ve idare makamlarına eşit işlem yapmaları konusunda verilmiş bir emir niteliğindedir

5) Mademki Anayasamızın 10.maddesine göre "tüm vatandaşlar ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir"; mademki "Devlet organları ve idare makamları bütün işlemlerinde kanun önünde eşitlik

ilkesine uygun olarak hareket etmek zorundadırlar”; mademki “eşitlik ilkesi devlet organları ve idare makamlarına eşit işlem yapma konusunda verilmiş bir emir niteliğindedir”.

Öyleyse: Anayasa tarafından verilen bu emrin devlet organları ve idare makamlarınca gerektiği şekilde ve layıkıyla uygulandığını görmek ve gözlemlemek de T.C. vatandaşları olarak bizim en doğal hakkımızdır.

Ancak devlet organlarının ve idare makamlarının uygulamaları-na baktığımızda o kadar çok eksik ve aksak konular var ki; Anayasa’da yazılı olan şekli ile uygulama şekli arasında ne yazık ki; çok büyük farklılıklar görebiliyoruz.

İşte bu noktada ister istemez şu soru zihnimize takılıyor. Günümüzün teknolojik olanaklarından yeterli düzeyde yararlanamadığı için Devletimiz bazı uygulamalarında Anayasaya aykırı hareket ediyor olabilir mi?

Aşağıda vereceğim olay gerçekte olmuş, üstelik tüm sonuçları ve yaptırımlarıyla yaşanmış bir olaydır. Mesleğim itibariyle beni de yakından ilgilendirdiği için bu konuyu bir örnek olarak seçtim. Dikkatlice inceleyelim.

2002 yılının sonbaharında Maliye Bakanlığının Adana Bölge Müdürlüğünden müfettiş arkadaşlar Mersin Defterdarlığına gelirler. Bir şekilde mükelleflerle irtibata geçilir. Konu şudur: Serbest meslek mensuplarının 2000 yılı defterleri denetlenecektir. Aldığımız bilgilere göre o anda Mersin’de gerek şahıs gerekse şirket statüsünde ancak, serbest olarak çalışmakta olan 34 tane proje bürosu vardır.

Bilgi notu: Proje Bürolarında yapılan işler şunlardır: Mimar binanın mimari planını hazırlar. İnşaat mühendisi binanın statik hesaplarını yapar, betonarme projesini hazırlar. Makine mühendisi sıhhi tesisatını, Elektrik mühendisi de elektrik projesini hazırlar. Gerektiği hallerde Jeoloji mühendisi veya jeofizik mühendisleri de projeye katkıda bulunur. Ancak Yapı Ruhsatı’nda mutlaka ilk dördünün imzası bulunur.

Doğal olarak muhasebecilerden defterler ve evraklar alınır, teftiş kuruluna teslim edilir. Bu arada teftiş kurulu tüm merkez ve civar Belediyeleri dolaşarak 2000 yılında Belediye olarak kaç adet Yapı

Ruhsatı verdiklerini tarih, sayı ve isim olarak dökümlü listesini temin eder. Listeye göre firmaların dökümü çıkarılır. 1,5 - 2 ay süren çalışmalardan sonra konu sonuçlanır. Örneğin: A firmasına: “siz 2000 yılında 27 adet Ruhsat almışsınız. Bunlardan 21 tanesine Serbest Meslek makbuzu kesmişsiniz, 6 tanesine kesmemişsiniz. Bundan dolayı sana şu kadar Usulsüzlük cezası kestik” denilmiş. B firmasına: “Siz 2000 yılında 51 adet Ruhsat imzalamışsınız. 43 tanesine Serbest Meslek Makbuzu kesmişsiniz. 8 tanesine kesmediğinden dolayı sana da şu kadar usulsüzlük cezası kestik” denilmiş. C firmasına: “Sen 2000 yılında 34 tane Ruhsat imzalamışsın. 28 tanesine serbest meslek makbuzu kesmişsin. 6 tanesine kesmediğinden dolayı sana da şu kadar usulsüzlük cezası kestik” denilmiş. Sonuçta - edindiğimiz bilgiye göre - 34 proje bürosundan 4 tanesi cezadan kurtulmuş, geriye kalan 30 büroya 6 milyar ile 78 milyar lira arasında ceza kesilmiş. 2003 yılı başlarında Hükümet tarafından “vergi barışı” adı altında çıkarılan uzlaşma yasasının da yardımı ile bu cezalar ödenmiş. Maddi hazırlığı olanlar hemen ödemiş. Hazırlıksız olanlar 9 taksit halinde ödemiş. Ancak bunların içerisinde evini, arabasını satıp ödeyenler olmuş. Tabii bu arada birçoğunun düzeni bozulmuş. Kimi bürosunu kapatıp Kıbrıs’a gitmiş. Kimi yurt dışına çıkmış. Bu tür imkânı olmayanlar da sineye çekip Mersin’de çalışmaya devam etmişler.

Hak:

1. Adalet:
2. Adaletin, hukukun gerektirdiği veya birine ayırdığı şey, kazanç:
3. Dava veya iddiada gerçeğe uygunluk, doğruluk:

Hukuk: çokluk, isim Arapça

1. Toplumu düzenleyen ve devletin yaptırım gücünü belirleyen yasaların bütünü, tüze:
2. Bu yasaları konu alan bilim;
3. Yasaların ceza ile ilgili olmayıp alacak verecek v.b. davaları ilgilendiren bölümü :

4. Haklar:

Kaynak: TDK Türkçe sözlük

Bir tespit yaptık. Hak ve hukuk kelimelerinin sözlük anlamlarını öğrendik. Şimdi tekrar yukarıdaki konumuza dönelim. Birinci sorumuzu soralım: Yukarıdaki olayda bir haksızlık söz konusu mudur? Bence bu olayda herhangi bir haksızlık söz konusu değildir. Devlet bu konuda tamamen haklıdır. Çünkü 51 projeden 43 tanesinde makbuzunu kesmiş, devletin hakkını vermişsin. Vatandaştan parasını aldığı halde, 43 tanesinde yaptığın gibi yapmamışsın, makbuz kesmeyerek devletin hakkı olan vergini ödememişsin. Sonuçta devlet de alacağını almış. Bu olayda en küçük bir haksızlık yoktur. “Makbuzunu kesseydin, vergini de ödeseydin kardeşim” denilir, başkaca da söylenecek bir söz yoktur.

İkinci bir soru soralım: Yukarıdaki olayda her hangi bir haksızlık var mıdır? Vardır. Hem de bir, iki değil, yüzlerce haksızlık vardır. Hemen birkaç örnek verelim. 866 serbest meslek gurbundan sadece dördünü teşkil eden biz Mimar ve Mühendisler çok büyük rahatsızlık duyduk. Çünkü bizler mağdur edildik. Çünkü bizler yasalar karşısında eşit olduğumuzu zannederek eşit muamele görmeyi, devletimizin bize öz evlat muamelesi yapmasını beklerken tam tersine üvey evlat muamelesi yapıldı. Yani devlet bizi kedi yerine koydu. Göz önünde olmakla, Ruhsata imza atmış olmakla biz kedi yerine konulduk. Devlet kuyruğumuza yapışmış, bırakmıyor. Biz de “mecburcu dürüst vatandaş” konumunda olmamız hasebiyle kedi olarak geriye dönüp devletimizi tırmalama durumunda olamıyoruz. Biraz abartılı olmakla beraber bir örnek verelim.

Ömründe hiç cinayet işlememiş bir insan yanılmış, şaşırmış bir cinayet işlemiş. Ama şansa bakın ki cinayet mahalli Emniyet Amirliğinin bitişiğinde imiş. Adam yakalanıyor, yargılanıyor ve diyelim 30 yıl ceza alıyor. Ancak; aynı anda karşı dağın arkasındaki bir vadede bir başka adam her gün bir cinayet işliyor. Şehirde cinayet işleyen adam yargılama sırasında bağırıyor. “Bana bu kadar ceza veriyorsunuz, peki onu niçin yakalamıyorsunuz, ona niçin ceza vermiyorsunuz?” diye soruyor. Yürürlükteki yasalarımıza göre genelde devletimizin cevabı şu şekilde oluyor: Sana ulaştım, yakaladım ve cezalandırdım. Ama ona ulaşamıyorum.” Devletimin böyle bir yorumu, tutumu, cevabı olabilir mi? Olmaması gerek. Çünkü sen dev-

letsin bana nasıl ulaşıyorsan ona da ulaşmalısın. Hani herkes yasalar karşısında eşit idi.

Şimdi bunu pratikteki uygulamalarla karşılaştıralım ve bunun böyle olup, olmadığını hep birlikte görelim.

2000 yılı için diğer serbest meslek sahiplerini nasıl ve nereye kadar denetleyebildiniz bilemiyoruz ama kesin olarak bildiğimiz bir şey var ki; 866 serbest meslek gurubundan mağdur olan biz 4 gurup serbest meslek sahibi olarak rahatsızlığımızı dile getiriyoruz ve devletimize sesleniyoruz. Maliye idaresi olarak biz dört serbest meslek sahibinin tepesine binmişsiniz, her türlü yasal yaptırımı üzerimizde uygulamışsınız. Peki, bizim dışımızda kalan diğer 862 serbest meslek sahibini niçin bizi denetlediğiniz gibi denetlemediniz ya da denetleyemediniz? Bize verdiğiniz cezayı onlara veremiyorsanız - mademki yasalar karşısında eşitiz - bize de ceza vermeyin. Veya onları denetlediğiniz kadar bizi de denetleyin ve onlara verdiğiniz ceza kadar da bize ceza verin. Hak ve hukuk söz konusuysa böyle olması gerekmez mi? Bu hukuksuzluk konusu üzerine yüzlerce örnek verebiliriz. Ancak biz birkaç örnekle yetinelim.

Akçalı köyünden Veli Dayı yol kenarında beş aylık bir sezonda 50 milyarlık üzüm ve şeftali satmış. Kazandığı net kazancı benim yıllık net kazancımın tam 5 katı. Şimdi soruyorum: Benim 5 katım kadar net kazanç elde etmiş olan bu Veli Dayıyı Maliye İdaresi olarak nasıl denetlediniz? Ne gibi yaptırımlar uyguladınız? Ne kadar ceza verebildiniz? Bize yaptığınız gibi ona da Usulsüzlük cezası kesebildiniz mi? Cevabı ben vereyim: Hiçbir şey yapamadınız! Niçin? Çünkü bu kişi şu anda hala kayıt dışı. Daha kayıt altına bile alamadığınız bir kişi hakkında ne gibi bir yaptırım uygulayacaksınız ki! Biz, dört serbest meslek mensubu kuyruğu bir kez tutturmuşuz diye tepemizden inmiyorsunuz. Hukuk bu mudur? Hak, adalet bu mudur? Eğer hakka ve Hukuka uyulacaksa bizi denetlediğiniz kadar Veli Dayıyı da denetleyin. Bize verdiğiniz ceza kadar da Veli Dayı'ya ceza verin. Bunu yapamıyorsanız o zaman da Veli Dayı'yı denetlediğiniz kadar da bizi denetleyin. Ona verdiğiniz ceza kadar da bize ceza verin. Ancak o zaman hakkımıza ve hukukumuza razı olabiliriz.

Çınarlı köyünden Ali amca kendi halinde bir “arıcı”. Bal zamanı 1250 kilo bal satmış. Fazla bir kazanç sayılmaz ama 18-20 milyar Lira para kazanmış. Yine soruyorum: Bu Ali amca’yı nasıl denetlediniz? Ne gibi yaptırımlar uyguladınız? Cevabı gayet basittir. Kesin biliyorum ki; hiç bir şey yapamadınız. Nedeni bellidir. Çünkü Ali amca da henüz mükellef değil ki! Mükellef olmayan adama ne yapabileceksiniz. Durum bu ise o zaman; Ali amca’yı denetlediğiniz oranda da bizi denetleyin. Ali amcaya kestiğiniz ceza kadar da bize ceza kesin. Hukuk ve hak ancak o zaman yerine gelir ki; biz de hakkımıza ve hukukumuzla razı oluruz.

Köşedeki kahveci Ruhi akşama kadar sadece çay olarak -diğer sattıkları hariç- en az 1000 marka işliyor. 300 binden günde 300 milyon Lira yapar. Masrafı çıktıktan sonra geriye günde temiz 150 milyon kalır. Ayda 4.5 milyar Lira yapar. Kahveci Ruhi kayıtlı mükellefinizdir. Kaç kişiye fiş kesiyor? Bu kayıtlı mükellefinizi nasıl denetliyorsunuz?

Karşı pasajdaki Doktor Hulki Bey’i ele alalım. Maaşının haricinde özel muayenehanesinde günde en az 8 hasta muayene ediyor. 80’er milyondan günde 640 milyon kazanır. Kayıtlı mükellefiniz olduğu halde kaç hastasına serbest meslek makbuzu kestiğini veya en azından kesip kesmediğini nasıl biliyorsunuz? Hele hele müşterisi, doktorumuzun kapısından dışarıya çıktığı andan itibaren bu olayı nasıl takip edebiliyorsunuz? Alabileceğim makul ve mantıklı bir cevabınız var mı? Kaldı ki; Türkiye’de on binlerce doktor var...

Diyelim ki; minibüsçü Kamil kardeşimiz... Osmaniye - K.Maraş arasında bir günde taşıdığı 72 müşterisinden kaç tanesine fiş kesmiştir? Başına iki üç tane Maliyeci mi diktiniz? Yoksa 72 tane gözünüz mü var? Yoksa o günkü 72 müşterisini radarlarla uzay üssü Alfa’dan mı gözetliyorsunuz? Kamil usta kayıtlı mükellefiniz değil mi?

Aktarı, aktörü, aktrisi, amele, antrenörü, antenci, ayakkabı boyacısı, bahçıvanı, balıkçı, bıçakçı, boğacı, boyacı, butikçi, ciğerci, ciltçi, çalgıcı, çiçekçi, çiftçi, dansçı, davulcu, demirci, dişçi, dolmuşçu, dönerci, duvarcı, eczacı, editör, ekmekçi, elektrikçi, emlakçı, faizci, fayansçı, fındıkçı, fırıncı nasıl denetliyorsunuz? Bunların bir kısmı ka-

yıtlı mükellefiniz ama çoğunluğu daha henüz mükellef bile değil. Bunlara nasıl bir yaptırım uyguluyorsunuz? Ben burada sadece 38 tane serbest meslek mensubunu saydım, daha geriye 828 tane serbest meslek sahibi var. Onlara ne gibi bir yaptırım uyguluyorsunuz? Bize yaptığınız gibi onlara da usulsüzlük cezası kesebiliyor musunuz? Hiç sanmıyorum. Çünkü kullandığınız sistem içerisinde tüm bunları yapabilmeniz mümkün değil. Özetle:

Yukarıdaki 862 serbest meslek gurubuna da biz, yani dört serbest meslek mensubuna davrandığınız gibi davranamıyorsanız, bizi denetlediğiniz oranda onları da denetleyemiyorsanız, bize kestiğiniz usulsüzlük cezasını onlara da kesemiyor iseniz Lütfen! Allah aşkına inin tepemizden. Eğer ortada bir hak, hukuk varsa, bu ülkede Adalet ve yasalar karşısında eşitlik varsa - var olması gerektiğine inan-cımız tamdır - inin tepemizden ve ödenen cezalardan hakkınız olanını alın, kalanını mükellefinize geriye iade edin. Dürüstlük bunu gerektirir. Sadece vatandaşın dürüst olması yetmez, bu işler karşılıklıdır. Biz, devletimizin de bize karşı dürüst olmasını bekleriz.

Yukarıda anlattığımız bu olayda haksızlık yok ancak, yüzlerce hukuksuzluk var demiştim. Buyurun işte size 862 tane hukuksuzluk örneği...

Biz bu devletin vatandaşlarıyız. Biz bu devletin kayıtlı mükellefleriyiz. Bizim gidecek başka bir yerimiz yok. Çünkü başka Türkiye yok. Biz toprağıyla, sınırlarıyla, yurttaşlarıyla "VATAN" dediğimiz bir bütünün ayrılmaz parçalarıyız. Buradan, hukuksuzluğa uğramış 30 adet proje bürosu olarak önce kendi adımıza sonra, bu güne kadar hukuksuzluğa uğramış ve bundan sonra uğrama olasılığı bulunan milyonlarca yurttaşımız adına; ünlü, ünsüz Türkiye'nin tüm hukukçularına sesleniyoruz. Lütfen el birliğiyle, gönül birliğiyle hep birlikte bir an önce bu hukuksuzluğu ortadan kaldırınız. Biz milletçe büyük bir aileyiz. Kimse sırrımızı bilmemeli. Varsa; kirli çamaşırlarımız, aile içerisinde temizlenmelidir. Bu konu ülkemizin, insanımızın önemli bir sorunudur. Gönümüzün istediği; bu sorunun ülke içinde, ülkemizin hukukçuları tarafından çözülmesidir. Çözülmediği takdirde geriye bizce yapılacak iki şey kalıyor. Birincisi: Sesimiz kısılcıncaya kadar ve ömrümüz yettiğince, bağıra bağıra "hukukumuzu geri istemek", İkincisi ise: istemeye, istemeye, içimiz

kan ağlayarak bu konuyu Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne taşımak olacaktır.

Yukarıdaki paragrafta ortadaki hukuksuzlukların giderilmesi konusunda Türkiye'nin tüm hukukçularını göreve davet etmiştim. Merak ediyorum: acaba kaç hukukçumuz bunların farkında olmuştur? Konumuz mevcut maliye sistemimiz olduğuna göre acaba kaç maliye yetkilimiz konunun farkında olmuştur? Mutlaka bu haksızlık ve hukuksuzlukların farkında olan, çözüm getirmek isteyen ancak, elinden bir şey gelemediği için kıvranan, sıkıntıya giren samimi maliyecilerimiz vardır. Ancak ülke olarak bu konuyu kökünden çözecek bir sisteme henüz sahip olmadıkları için onlar çaresizdirler. Yapacakları bir şey yoktur.

Öte yandan; acaba kaç siyasimiz bu haksızlık ve hukuksuzlukların farkındadır. Acaba bunu gidermek için ne gibi çabalara girdiler, hangi çalışmaları yaptılar. Ne kadar çaba harcarsalarsa harcasınlar çalışmaları hiçbir sonuç vermeyecektir. Çünkü davetimiz üzerine birkaç vekil arkadaş yasa teklifi hazırlayacak, meclise sunacak, teklifinin kabul edilmesini bekleyecektir. Bu çalışmalar kaç ay sürecektir? Hükümetin ömrü yetecek midir? Gelecek seçimleri kim kazanacaktır? Gelenlerin konuya yaklaşımları ne olacaktır? Yoksa yasa teklifimiz kadük (düşmüş) mü olacaktır? Sonra; yasayı çıkarmakla bir şey çözülmüyor ki! Yasa zaten var. Önemli olan uygulamadır diyebilirsiniz. Diyelim ki öyle! Elinde yeni ve değişik bir sistem yok ki... Eski uygulama olduğu gibi devam edecek...

ÖZET ve SONUÇ:

Ne Maliye Bakanlığımızın, ne maliye İdaremizin ne de milletvekillerimizin bu kadar sıkıntıya girmelerine hiç gerek yoktur. Bu konuda da Merkezi Bilgisayar Sistemi projemizin önemi bir kez daha öne çıkıyor. MBS'miz bu konuyu da kökünden ve % 100 oranında halleder. Şöyle ki:

1-) Türkiye'de 15 yaş üstü grubunda bulunan 51 milyon kişi var idi. Bu 51 milyon kişinin de asgari kayıt içi olması gerekirken - mevcut sisteme göre - bunlardan ancak 3 104 576 kişi kayıt içine alınabilmiş idi. Genel olarak konuya baktığımızda da 70 milyon ki-

şiden sadece bu 3 milyon küsur kişi dolaysız vergi ödüyor, kalan 67 milyon yurttaşımız kayıt altına alınamadığından - mükellef yapılamadığından - dolaysız vergi ödemiyor, sadece günlük alışverişleri nedeniyle dolaylı vergi ödüyor idi. Şimdi biz MBS sayesinde bu olayı tamamen değiştiriyor, 15 yaş altı, 15 yaş üstü gibi bir ayırım yapmıyoruz. 70 milyon insanımızın tamamını ÇİP’li Yuttaşlık / Vatanandaşlık Kartı sahibi yaparak kayıt altına alıyor, “kayıt içi vatandaş” yapıyoruz. Aynı zamanda 70 milyon insanımızın tamamını her an dolaylı/dolaysız vergi ödeyebilecek “ mükellef “ durumuna getiriyoruz.

2-) 15 yaş üstü 51 milyon kişiden devlet, 3 milyon küsur kişiyi kayıt altına almış, kalan 48 milyon kişiyi niçin kayıt altına alamıyor, niçin güçlük çekiyor? Zorluk bunun neresinde? diye sormuştuk. 1. şıktaki anlatımdan anlaşıldığına göre demek ki hiçbir zorluğu yokmuş. Sadece MBS gibi kolay, basit ve tam teknik bir sistemi devreye sokmak yeterliymiş.

3-) Kamu kesiminde çalışan memurların tamamı bordrolu oldukları için kayıt içidir. 18 471 kamu işyeri ve 364 461 özel işyerinde çalışanların da büyük çoğunluğu kayıt içine alınmıştır. Ancak ne yapılırsa yapılsın kayıt altına alınan vergi mükellefi sayısı 3 104 576 dır. Uygulamada olan mevcut mali sistemimiz bir türlü bunun ilerisine geçememiştir. İşte MBS’mizin özelliği ve pratikliği bu konuda da kendini göstermekte ve YURTKART vermekle 70 milyon insanımızın tamamını bir anda kayıt altına almakta ve vergi mükellefi konumuna getirmektedir. Bu, değeri ölçülemeyecek kadar pozitif bir olgudur. Bu pozitif olgu ışığında bir değerlendirme yaparsak; MBS’ne göre serbest meslek gurubu sayısı ister 866 adet isterse 1866 adet olsun hiç fark etmez. Tamamını kayıt altına alıyor, her an gerçek kazancını takip edebiliyor ve vergisini de saniyesinde kurşuna kadar tahsil edebiliyor. İşte, bana göre; bir Milat olan MBS’nden sonra yukarıda örnekleriyle uzun uzun anlatmaya çalıştığımız hukuksuzlukların ve haksız uygulamaların tamamı ortadan kalkacak, bir tanesi dahi olmayacaktır. Sistemimize göre olması da asla mümkün değildir.

4-) MBS devreye girdiği andan itibaren devletin, kuyruğundan yakaladığı bazı serbest meslek mensuplarına her türlü yaptırımını uy-

gulayıp, diğer çoğunluk serbest meslek guruplarını es geçmesi asla söz konusu olmayacaktır. Bu bağlamda devletin, vatandaşlarına eşit davranmaması sebebiyle Anayasa'mızın 10. maddesine uygun olarak hareket etmediği tartışmaları da kesinlikle son bulacaktır. Bu arada MBS'nin devreye girdiği ana kadar mevcut sistemin uygulanmasından kaynaklanan haksızlıklar ve hukuksuzluklar sebebiyle bir şekilde mağdur olmuş vatandaşlarının mağduriyetlerini gidermek Devletimizin asli görevidir kanaatini taşıyorum. MBS, devreye girdiği andan itibaren 1982 Anayasasının "kanun önünde eşitlik" başlığını taşıyan 10. maddesini zaten otomatik olarak uygular. (yüklediğimiz program gereği) Tek bir mağduriyet dahi söz konusu olmayacağı için bu konu kapanacak, asla gündeme taşınmayacak, hatta hiçbir yurттаşımız Anayasanın 10. maddesinin sesiz sedasız bir şekilde MBS tarafından otomatik olarak uygulandığının farkında bile olmayacaktır. "Eşit işlem yapma" konusunda Anayasa tarafından devlet organlarına ve idare makamlarına verilmiş olan bir emrin gerektiği şekilde ve layıkıyla uygulandığını da vatandaşlarımız memnulukla görececek ve gözlemleyebilecektir.

5-) MBS devreye girdiği andan itibaren Veli dayının yol kenarında şeftali ve üzüm satması, Arıcı Ali amcanın ne kadar bal sattığı, kahveci Ruhi'nin kaç çay sattığı, Doktor Hulki Bey'in günde kaç hasta muayene ettiği, minibüsçü Kamil'in günde kaç yolcu taşıdığı artık önemli değildir. Aktarın aktörü, amelenin ayakkabı boyacısını, balıkçının bohçacıyı, dönercinin fındıkçıyı çekiştirmesi, eleştiri konusu yapması, kendisiyle mukayese etmesi, eşit muamele yapıldığı, haksızlığa uğradıkları konusu artık kesinlikle olmayacaktır. Kimsenin kimseye bir diyeceği olamaz. Çünkü herkes kayıt içindedir. Herkes gerçek kazancı oranında vergisini ödemektedir. Haksızlık, hukuksuzluk, adaletsizlik asla söz konusu değildir.

6-) Yay-Ver projemizin temel konusu yaygın vergilendirmedir. Yani vergi yükünün 3 104 576 vergi mükellefinin sırtından alınıp 70 milyon kişilik geniş bir kesime yayılmasıdır. Zaten biz de YurtKart ve POS aygıtı ikilisi sayesinde bunu başardık. Bunun sonucunda da:

a) Bu ağır - her gün daha da ağırlaşan - vergi yükünü, vergisini zaten düzenli olarak ödeyen 3 milyon küsur mükellefin sırtından almak suretiyle bu kesimi rahatlattık.

b) Vergi yükünü 70 milyona yaymakla ve herkesi mükellef yapmakla vergi kayıp ve kaçaklarının tamamını önlemiş olduk.

c) 3 milyon küsur mükellefin vergi yükünü hafifletmekle bu kesimin başka yan yollar aramaya yönelmesini önlemiş olduk.

d) Dolaysız vergileri tam olarak kayıt altına alarak ve herkesin gerçek kazancı üzerinden vergilendirilerek zaten gün geçtikçe azalmakta olan vergi yükümlüsü sayısını 70 milyona çıkararak kayıt dışı ekonominin kayıt altına alınmasını sağladık.

e) Mükellef sayısını 3 milyon küsurdan 70 milyona çıkarmakla Ver-Düş projemizle bağlantılı olarak vergi oranlarında % 60'lara varan düşüşler sağladık. Yatırımcıları, sanayicileri daha fazla yatırım yapmaya ve işyeri açmaya teşvik etmiş olduk. Bunun sonucunda da istihdam oranını katlamış olduk.

f) 70 milyon kişiden, 67 milyon kişinin kayıt dışı olması sebebiyle günlük ticaret dolaşımından örneğin: KDV olarak ancak % 9.3 olarak devletin kasasına giren KDV'nin, kalan % 90.7'sini de tahsil ederek % 100 oranında devletin kasasına koymuş olduk.

g) 70 milyon kişiyi vergi mükellefi yapmakla Gel-Ar-Kat projemiz sayesinde vergi gelirlerimizi tam 20 katına katlamış olduk, aynı zamanda GSMH'yı teşkil eden milli gelirimizi de birkaç katına katlamış olduk.

h) 70 milyon kişinin tamamını kayıt altına alıp mükellef yapmakla iç ve dış borçlarımızın tamamını bir yılda ödeyip temizleyecek kadar ekonomik güce ulaşmış olduk. Ve yine ülkeyi yöneten hükümetlere hiçbir kısıtlamaya gerek kalmaksızın her çeşit yatırımları yapma, her türlü toplumsal ve ekonomik eylemlerinde serbestçe davranabilme olanağı yaratmış olduk.

İÇ- DIŞ BORÇ PR. (İÇ VE DIŞ BORÇLARIN ÖDENMESİ) PROJESİ:

2006 yılının ikinci yarısı itibariyle brüt 367 milyar Dolarlık iç ve dış borcumuzun (toplam kamu borç stoku) 1 Yıl gibi kısa bir zamanda ödenebilmesi projesidir. MBS sayesinde yaklaşık 20 yıllık Borç ödeme süreci (1983-2003) 1 yıla çekilebiliyor. MBS yıllardır sırtımızda taşıdığımız bu kamburu tamamen kaldırıyor. Artık her yeni doğan Türk çocuğu (nüfusumuzu 72 milyon kabul edersek) 5100 Dolar borçla doğmayacak. Borçsuz, özgürce güzel bir dünyaya gözlerini açacak. Türkiye’de toplanan Vergilerin (yıllara göre değişiyor) yaklaşık % 23 - 61.2’si borçların faiz ödemelerini ancak karşılayabiliyor. Anaborç’a dokunamıyoruz bile. (aslında borçlar anapara+faizi olarak ödeniyor ancak anaborç azalmayıp, sürekli arttığı için böyle yorumluyoruz). ATO’nun bir tespitine göre bu 1 yılda 6 kamyon dolusu altın demektir. Kalkınmayı, büyümeyi, yatırımları engelleyen başlıca ana nedendir.

2000 yılında iç borç 36 katrilyon liraydı. Bu borç, 2001-2005 arasındaki dört yıllık dönemde, yüzde 624 artarak 224,5 katrilyon liraya çıktı. Türkiye’nin 2005 yılında, iç-dış toplam 323,9 milyar dolar borca ulaştı. (67)

Türkiye Cumhuriyeti’nin 1980 yılında, borç faizlerine bütçeden ayırdığı pay yüzde 2,7’yken, 1999 yılında yüzde 46,1’e çıktı. (71) 2000 yılı bütçesinde, yalnızca borç faizlerine ödenecek para, milli gelirin yüzde 17’sine ulaştı. Bu da, vergi gelirlerinin üçte ikisine eşitti. (72) 59. Hükümetin 2,5 yıllık AKP iktidarında, halka çıkarılan onca vergiye ve AKP’ye verilen destek nedeniyle bir kısım dış borcun ertelenmesine ve ekonomi düzeldi denmesine karşın, bütçenin borcu karşılama oranı yüzde 69,2 de kaldı. (73) Oysa, ekonomik bunalmaların çıktığı 2001 başında vergi gelirlerinin borcu karşılama oranı yüzde 77,1’di. (74)

Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin 2005'teki borcu devlet gelirlerinin yüzde 106'sı oluşturuyor. Ve devlet gelirleri borç taksitlerini ödemeye yetmiyor. Türkiye'nin toplam borcu bugün, 2004 bütçesinin yüzde 291'ini aşıyor, yani bütçenin 3 katına yakın. (102)

Mustafa Kemal Atatürk'ün şu sözleri hiç unutulmamalıdır: "Bir milletin yüzü gülüyorsa o millet mutludur. Bir ülkede yüzü gülmeyen insanlar çoğunlukta ise, o ülkenin yöneticilerini değiştirmek gerekli olmuş demektir." (105 Metin AYDOĞAN, Türkiye Üzerine Notlar: 1923 - 2005)

345 Rakımlı Borç Tepesi Raporu

2005 Yılında Toplam Borç Stoku 345.9 Milyar Dolara Çıktı

2003 Yılı Sonundan Bu Yana İç Borç 41.3 Milyar Dolar, Dış Borç 19.5 Milyar Dolar, Toplam Borç 60.8 Milyar Dolar Arttı. Bu Artışın Yüzde 68' i İç Borçlardaki Artıştan Kaynaklandı.

2005 Yılıının On Bir Ayında 159 Katrilyon Lira Borç Ödememize Rağmen Yeni Borçlanmalarla İç Borç Stoku 243.8 Katrilyon Tl. Ye Yükseldi.

Aynı Dönemde 35 Milyar Dolar Da Dış Borç Ödendi, Ancak Dış Borç Stoku Dokuz Ayda 165.3 Milyar Dolar Oldu.

Ato Başkanı Aygün: "Dağ Başını Borç Almış "

Ankara Ticaret Odası (ATO) tarafından hazırlanan "345 Rakımlı Borç Tepesi Raporu" 2003 yılı sonundan bu yana iç borcun 41.3 milyar dolar, dış borcun 19.5 milyar dolar, toplam borcun ise 60.8 milyar dolar artarak toplam borçların 345.9 milyar dolara çıktığını ortaya koydu. Rapora göre borç artışının yüzde 68'i iç borçlardan meydana geldi.

Hazine Müsteşarlığı verilerinden yararlanılarak hazırlanan rapora göre 2005 yılının 11 ayında 159 katrilyon lira iç borç ödemesinde bulunulmasına rağmen, 2004 yılında 224.5 katrilyon lira olan iç borç stoku yeni borçlanmalarla, 243.8 katrilyon liraya yükseldi.

Aynı dönemde 35 milyar dolar da dış borç ödendi. Ancak, 2004 yılında 161.9 milyar dolar olan dış borç stoku da 2005 yılının 9 ayında 165.3 milyar dolara çıktı.

Böylece 2002 yılında 222 milyar dolar, 2003 yılında 285 milyar dolar, 2004 yılında 329 milyar dolar olan toplam borç stoku, 2005 yılında 345.9 milyar dolara çıkmış oldu.

2003 yılında 4 bin 59 dolar olan kişi başına borç miktarı da 2005 yılı sonu itibariyle 4 bin 800 dolara çıkmış durumda.

ÖDE ÖDE BİTMİYOR

Rapora göre Türkiye 2002-2005 yılları arasında 468.4 katrilyon lira anapara, 181.6 katrilyon lira faiz olmak üzere toplam 650 katrilyon lira iç borç ödemesinde bulundu.

Buna karşılık Türkiye, 2002 yılında 125.3 katrilyon, 2003 yılında 158.2 katrilyon, 2004 yılında 163.6 katrilyon, 2005 yılının ilk 11 ayında ise 142.8 katrilyon olmak üzere son dört yılda 589.9 katrilyon lira iç borçlanma gerçekleştirdi.

VER VER YETMİYOR

Türkiye büyüyor, kişi başı milli gelir de artıyor. Kişi başı 4 bin 968 dolar milli gelire ulaşan Türkiye kişi başı borç miktarında da her yıl yeni rekorlar kırıyor. 2000 yılında 2 bin 563 dolar, 2003 yılında 4 bin 59 dolar olan kişi başına borç miktarı 2005 yılı sonu itibariyle 4 bin 800 dolara çıkmış durumda.

Türkiye’de mükellef sayıları artmıyor, buna karşılık vergi gelirleri artıyor. Ancak, vergi gelirlerindeki artış yüzde 70’leri aşan dolaylı vergilerden kaynaklanıyor.

Vergiler ise faize gidiyor. 2005 yılının on bir ayında 119.2 katrilyon lira bütçe geliri, 96.7 katrilyon lira vergi geliri elde eden Türkiye, vergi gelirlerinin 62.3 katrilyon lira üzerinde iç borç ödedi. Türkiye onbir ayda tüm gelirlerinin yüzde 33’ünün, vergi gelirlerinin ise yüzde 64’ünün üzerinde iç borç ödemesinde bulundu.

2000 yılında yüzde 86.4 olan borçların milli gelire oranı, 2001-2004 yılları arasında yüzde 100’lerin üzerinde seyretmesine rağmen 2005 yılı sonu verilerine göre yüzde 96.6 seviyesinde yüksekliğini koruyor.

Hazine 2006 yılında da 97.8 katrilyon lira ana para, 34.9 katrilyon faiz ödemesi olmak üzere toplam 132.7 katrilyon lira ödeme yapacak ve bu ödemeleri gerçekleştirebilmek için yeniden borçlanacak. 2006 yılında da ver ver yetmeyecek, öde öde bitmeyecek.

ÖDESEK DE ARTIYOR

Türkiye her yıl yüklü miktarda dış borç ödüyor, ancak iç borç gibi dış borçlar da düşürülemiyor. 2002 yılında 130.2 milyar dolar olan dış borç stokumuz, 2005 yılı üçüncü dönem itibariyle 165.3 milyar dolara yükselmiş durumda.

Türkiye, 2002 yılında 22.5 milyar dolar ana para, 6.4 milyar dolar faiz ödemesi olmak üzere toplam 28.9 milyar dolar , 2003 yılında 20.8 milyar dolar ana para, 7 milyar dolar faiz ödemesi olmak üzere toplam 27.8 milyar dolar, 2004 yılında 23.3 milyar dolar ana para, 7.1 milyar dolar faiz ödemesi olmak üzere toplam 30.5 milyar dolar, 2005 yılı dokuz ayında 27.1 milyar dolar ana para, 7.9 milyar dolar faiz olmak üzere toplam 35 milyar dolar dış borç ödedi.

Buna göre Türkiye son 4 yılda 93.7 milyar dolar ana para, 28.4 milyar dolar faiz olmak üzere, toplam 122 milyar dolar dış borç ödemesi gerçekleştirdi.

2002 -2005 döneminde 122 milyar dolar dış borç ödememize rağmen 2001 yılında 113.6 milyar dolar olan dış borç stoku , 2005 yılı dokuz ayı sonunda 51.7 milyar dolar artışla 165.3 milyar dolara çıktı.

Bu artış doların değer kaybetmesi nedeni ile yaşanan 8.1 milyar dolarlık azalmaya rağmen gerçekleşti.

BEŞ YILDA YÜZDE 100 ARTIŞ

İç ve dış borçları içine alan toplam borç stokunda ortaya çıkan tablo Türkiye'nin borçlanma kısılacındaki kara tabloyu ortaya koymaya yetiyor. 2000 yılında 172.8 milyar dolar olan toplam borç stoku, 2005 yılı sonu itibariyle yüzde 100 artarak 345.9 milyar dolara çıkmış durumda.

ATO BAŞKANI AYGÜN

Rapora ilişkin değerlendirmelerde bulunan Ankara Ticaret Odası Başkanı Sinan Aygün 2005 yılı sonu itibariyle 345 milyar dolara çıkan borçların 345 rakımlı bir borç dağına dönüştüğünü söyledi. Aygün, "Dağ başını borç almış" dedi. (Ankara Ticaret Odası (ATO) Raporu)

Toplam (iç-dış) Borç Stoku (brüt)

Yıllar	milyar dolar
2001	189.314
2002	256.811
2003	296.866
2004	331.721
2005	348.439
2006	367.212

Yüksek faizi halk ödüyor (ödüyor da borç stoku azalmıyor, artıyor)

2006 yılı ocak-ağustos arasında (8 ayda) halkımız, iç borç kâğıtlarına para bağlayan yerlilere ve yabancılara tam 108 milyar YTL anapara ve faiz ödemesi yaptı. Bu ödemeye rağmen, yıl başında 244 milyar YTL olan iç borç stoku 251 milyar YTL'ye çıktı. Nasıl olur böyle bir şey? Sekiz ayda borç stokunun yüzde 43'ü kadar para ödeniyor. Stok azalmıyor, artıyor. Cevap: Çünkü faiz çok yüksek...

Büyük fedakârlıklarla halkın cebinden yapılan ödemeler, birikmiş borcun anapara ve faiz ödemelerini karşılayamadığından, faizi ödemek için, Hazine yüksek faizle yeniden borçlanıyor.

Her şey ucuz döviz için

2006 yılının ilk 8 ayında bütçe harcamaları içinde iç borç faizi-ne ayrılan pay yüzde 25.7 dolayında. Ucuz dövizle bağlanan ekonomik yapıyı ayakta tutabilmek Merkez Bankası yüksek faiz politikasını sürdürüyor. İç borcu döndürebilme çabasındaki Hazine, yerli ve yabancıların bono ve tahvil alımlarının aksamaması için bono faizini devamlı yükseltiyor.

Geçen yıl ağustos ayında Hazine, ortalama yüzde 17.10 faizle borçlanmıştı. Bu yıl yüzde 21.43 faizle borçlanabildi. Eylül sonunda bono satabilmek için faizi 23.30'a yükseltti. Yüzde 23 dolayındaki bono faizinin reel getirisi (enflasyondan arındırılmış getirisi) yüzde 13 dolayındadır.)

Enflasyonlu dönemlerin yüksek faizli borçlanmasında bile bu ölçüde reel faiz ödenmiyordu.

Yüzde 5 - yüzde 7 dolayında büyüyen bir ekonomide yüzde 13 reel faiz ödemesi, fakirden varlık sahibine, içeriden dışarıya gelir ve servet transferinin tehlikeli boyuta ulaştığını gösterir.

Hükümet yatırımı, üretimi artırmak, halka verdiği hizmetleri artırmak için kaynak arayışına çıkabilir, borçlanabilir. Bu tür borçlanmada, yapılan yatırımların, üretimin, hizmetin yarattığı ek katma değerle alınan borçların anaparası ve faizi kolaylıkla ödenebilir. Şimdilerde hükümet daha fazla yatırım, üretim, hizmet için değil, sadece faiz ödemek için borçlanıyor.

Borçlanılarak bulunan para faize gittiği için, borç stoku küçülüyor. Hükümet faizi ödemek için devamlı olarak halktan almak, daha fazla almak zorunda kalıyor.

Üretmeden olmaz

Bütün bunlara rağmen yüksek faiz politikası neden ısrarla sürdürülüyor?

Çünkü, Hazine yüksek faiz ödemez ise, yerliler, yabancılar ülkeye döviz getirerek ve de döviz bozdurarak bono satın almazlar. O zaman, iç borcu çevirmek de, döviz bulmak da güçleşir. O zaman (mecburen!) ülkenin yatırım, üretim ve ihracat yaparak, insanlarını çalıştırarak kendi dövizini kendi bulmasına imkân verecek bir ekonomik yapının oluşturulması gerekir.

Kim alacak başına böyle bir belayı? Kim uğraşacak bunlarla? Kimin umurunda ucuz dövizin, ülkede üretim yapısını rezil ettiği, işsizliği artırdığı, cari açığı (döviz açığını) büyüttüğü. Nasıl olsa halk sesini çıkarmadan faturayı ödüyor!..(Güngör URAS, Milliyet)

ATO Başkanı Sinan Aygün, “*Bu ülkeyi tefecinin eline düşürdüler.*” diyor.

Ama daha önemlisi ve acı olanı, borçlanma ekonomisinin geleceğimizi de ipotek altına alması... Araştırmaya göre, “Türkiye bugünden itibaren hiç borç almasa bile 2010 yılına kadar 123 milyar doları iç borç, 147 milyarı dış borç olmak üzere toplam 270 milyar dolar borç ödeyecek.”

ATO Başkanı Aygün bu konuda ilginç bir saptama da yapıyor. Diyor ki : “Bugün aldığımız her borç, yarın çocuklarımıza miras olarak kalıyor. Türkiye’nin bugün dış politikada yaşadığı sancılarının kökeninde aşırı borçlanmış olması ve yeni borçlanma gereksiniminde olması yatıyor. Türkiye bu yüzden 1 lira faiz ödemesi gereken borçlara 2 lira faiz ödüyor. Dış politikada açmazlara giriyor. Bu ül-

keyi tefecinin eline düşürdüler. (Kalkınıyoruz) nutuklarıyla borç alıp kurda kuşa yem ettiler...”

ATO Başkanı Aygün ne mi diyor ? “Borç yiğidin kamçısı değildir. Bunu kim söylediye gelsin ödesin. Doğru söz ‘borç yiyen kesesinden yer’ olmalıdır. Ancak ne yazık ki devlet, yediği borcu vatandaşın kesesinden yemektedir”

İşte, gırtlığına kadar borca batan Türkiye’nin hali pür melali budur !

* * *

Türkiye, bugün bir borç batağına saplanmışır. Her şey bir yana 2004 yılı bütçesi bile Türkiye’nin nasıl bir borç sorunu ile karşı karşıya olduğunu göstermeye yeterlidir. 2004 yılında Türkiye 66 katrilyon lira borç ödeyecektir. Son 20 yılda 1 TRİLYON 55 MİLYAR DOLAR’lık borç yükü altına giren ülkemiz, 2010 yılına kadar, bugünden itibaren hiç borç almasa bile, dış ve iç borç olarak 270 MİLYAR DOLAR daha borç ödeyecektir.

Şüphesiz belli sınırlar içinde, ekonomik yaşamın gereklerinin yerine getirilmesi için borçlanma kabul edilebilir. Ama ülkemizin sırtındaki borç yükü normal şartlar altında söz konusu olan borçlanma ile alakalı değildir. Bugün Türkiye borçlar yolu ile sömürülmektedir. Bu durumu, “ne yapalım hepimiz suçluyuz” şeklinde, gerçek suçluları gözlerden saklayarak hoş göstermeye çalışmak kabul edilemez.

Borç sorununa bu mantık çerçevesinde yaklaşmakla, Birinci Dünya Savaşı sonrasında Hürriyet ve İtilaf Partisi ile Saray’ın “ne yapalım savaştık ve kaybettik. Suçluyuz ve şimdi cezamıza katlanacağız” diyerek, Sevr gibi ihanet belgelerinin yarattığı sonuçlara boyun eğmemiz gerektiğini savunmaları arasında fark yoktur. Sevr, eğer uygulanabilseydi, ülkemiz parçalanacak ve elde kalan kısım da bir sömürge olacaktı. 2010’a kadar ödenecek olan 270 milyar doları kabul etmek de Türkiye’ye sömürgeliği lâıyk görmektir.

O zaman ne yapılabilir? Borçlar ödenmemeli midir? Yoksa ertelenmeli midir? Borç ödemeleri yeni bir takvime bağlanabilir mi? Bu ve benzeri konularda çeşitli siyasi partilerin ve kesimlerin önerileri ve projeleri bulunmaktadır. (*Serdar ANT, Rakamlarla Borç Sorunu*)

Yukarıdaki yazılardan, belgelerden ve çizelgelerden anlaşıldığı-

na göre Türkiye'nin 2005 yılında iç ve dış borçlarının toplam 323,9 milyar Dolara, 2006 yılının ikinci yarısı itibariyle de (Eylül 2006) brüt 367 milyar dolara ulaştığını görmekteyiz.

Başlangıcından bu yana iç ve dış borçlanmaya niçin gereksinim duyulduğu, hangi hükümet zamanında ne kadar borçlanma yapıldığı, borçlanmaya krizlerin mi sebep olduğu yoksa hükümetlerin yönetim felsefesinden mi kaynaklandığı burada ana konumuz değildir.

Buradaki çıplak gerçek; iç ve dış borçlarımızın 367 milyar dolara ulaştığı, her yıl bütçe gelirlerinden yüklü miktarda hem anapara hem de faiz olarak ödendiği halde borçlarımızın azalmadığı, üstelik daha da artarak devam ettiği gerçeğidir.

Yukarıdaki yazılarda iç ve dış borçlarımız üzerine tespitler, duyulan endişeler ve söylenebilecekler aşağı yukarı başlıklar halinde de olsa söylenmiştir. Bize göre Türkiye bu sıkıntılarından tamamen ve 1 yıl gibi çok kısa bir zamanda kurtulabilir. Şöyle ki;

Önce birkaç tespit yapalım: Yukarıdaki yazılardan anlaşıldığına göre önce 2000 yılında borçlarımız konusunda durum ne idi, onu görelim: "2000 yılı bütçesinde, yalnızca borç faizlerine ödenecek para, milli gelirin % 17'sine ulaştı. Bu da vergi gelirlerinin üçte ikisine eşitti." Buna göre 2000 yılında vergi gelirleri 26 katrilyon 600 trilyon lira iken; bunun 2/3 lük kısmının karşılığı olan 17 katrilyon 773 trilyon lirayı sadece borçlarımızın faizi olarak ödüyorduk. Bu miktarın da 2000 yılı milli gelirimizin % 17 sine ulaştığını tesbitle;

DİE verilerine göre, cari fiyatlarla 125 katrilyon 970.5 trilyon lira düzeyinde gerçekleşen GSMH, geçen yılki ortalama dolar kuru olan 626 bin 135 bin lira dikkate alındığında, 201.2 milyar dolar olarak hesaplandı. (BELGE net, 31 Mart 2001)

OECD, üye ülkeleri için hesapladığı 2005 yılı milli gelir rakamlarını açıkladı. Buna göre 2004 yılında 302 milyar dolar olan Türkiye'nin milli geliri geçen yıl cari kurlarla 41.6 milyar dolar artarak 343.6 milyar dolara kadar yükseldi. OECD ülkeleri arasında cari kurlarla en hızlı milli gelir artışı ise 2005 yılında bir önceki yılla göre yüzde 13.8'le Türkiye'de yaşandı. Türkiye'yi cari kurlarla milli gelir artışında yüzde 11.1'le İzlanda ve yüzde 6.4'le ABD izledi. (ANKA, 24/2/2006, Hürriyet USA)

ATO'nun verilerine göre 2000 yılında 172,8 milyar dolar olan

toplam borç stoku, 2005 yılı sonu itibariyle % 100 artarak 345.9 milyara dolara çıkmış, 2006 yılı Eylül ayı itibariyle de 367 milyar dolara ulaşmıştır. İki veriyi, yani OECD raporu ile ATO raporunu karşılaştırdığımızda; burada ilk bakışta göze çarpan husus şudur: 2005 yılı milli gelirimiz 343,6 milyar dolar, aynı 2005 yılı toplam iç ve dış borcumuz 345,9 milyar dolar. Yani Türkiye'nin bir yıllık milli geliri dahi borcumuzu ödemeye yetişmiyor, milli gelirimiz borcumuzun altında kalıyor. Durumun vahameti ortadadır.

Peki, bu durum böyle sürüp gidecek midir? Sürüp gitmek zorunda mıdır? Hayır! Asla değildir. Zaten bizim yapmak istediğimiz de mevcut sistemde olayın işleyişini tespit etmek, eğer uygulamada yanlış ve eksiklikler varsa bunları telafi etmek, konunun MBS ile ilgisini kurarak en güzel ve en kestirme çözümü ortaya koymak değil midir? Sayın Serdar Ant'ın yazısının son paragrafında söylediği gibi bu konuda proje ve önerisi olan kişilerden biri olarak şimdi bunu sağlayalım:

4 no.lu Gel-Ar-Kat projemizde geniş bir şekilde anlattığımız gibi; mevcut uygulamayı bir kenara bırakarak, MBS'ni devreye koyarak ilk aşamada devletin 200 lira olarak kayıt altına aldığı ancak 100 lira olarak toplayabildiği 200 liranın tamamını toplamak suretiyle (toplanan vergiyi 2 katına çıkararak) devleti 200 lira sahibi yapmıştık. İkinci aşamada; yine MBS sayesinde mükelleflerin gerçek kazançlarının ancak 1/5'ini beyan edip, 4/5'ini devletten saklamalarını engelleyip, tüm mükelleflerin gerçek kazançları üzerinden vergi ödemelerini sağlayarak vergi gelirlerini 10 katına (yani 5 ile çarparak 1000 liraya) çıkarmıştık. Üçüncü aşamada 70 milyonun tamamını VatKart/ YurtKart sahibi, en az 35 milyon kişi, kurum, kuruluş ve işyerine POS aygıtı edindirerek (aktif mükellef yaparak) ülkedeki tüm kayıt dışını da kayıt içine almak suretiyle devletin gelirlerini tam 20 katına katlamıştık. Önce milli geliri bir tarafa bırakarak sadece vergi gelirlerine bakalım ve ne kadar olduğunu görelim.

2005 yılında toplanan vergi 119 katrilyon 254 trilyon liradır.(Not: 4 no.lu projedeki tespitlerimize göre devlet kayıt altına aldığı ekonomiden 24 yılın ortalaması olarak ancak yüzde 53'ünü toplayabiliyordu). Biz şimdi iyimser bir varsayımla yüzde 40'ını toplayamadığını, % 60'ını topladığını varsayalım. Bu durumda eğer

MBS devrede olsaydı ilk aşamada bu para 200 katrilyon, (bugünkü kurdan hesaplırsak 136 milyar dolar eder) ikinci aşamada 10 katına katlayarak 1 trilyon 360 milyar dolar ve üçüncü aşamada ise bunu da ikiye katlayarak 2 trilyon 720 milyar dolar edecek idi. Şimdi bu hesaba göre hem yeni bir değerlendirme, hem de bir kıyaslama yapalım.

Uygulamadaki mevcut mali sistemimizin sonucu olarak 1 yıllık milli gelirimizin tamamını borçlarımıza yatırırsak ancak ödeyip kurtulabiliyoruz. Burada cümleye dikkat edelim. Özellikle “milli gelirimizin” diyoruz. “Vergi gelirlerimizin” demiyoruz. Çünkü milli gelir dediğimiz GSYH, vergi gelirlerimizin yaklaşık 5 katı bir rakamdır. Diğer bir deyişle; vergi gelirlerimiz milli gelirimizin yaklaşık beşte biridir. Diğer bir yorumla: 5 yılda toplayabildiğimiz vergi gelirlerimizin tamamını ödersek bu borçtan kurtulmuş oluyoruz. Sormak gerekiyor. Bu 5 yılda milletçe ne yiyip ne içeceğiz? Devletimiz nasıl ayakta kalacak, masraflarını nereden karşılayacak? Ne yazık ki bugün ülkemizin içinde bulunduğu durum budur.

Halbuki MBS uygulanıyor olsaydı: Milli gelirimizin değil, MBS sayesinde sadece 1 yılda topladığımız “vergi gelirlerimizin” küçük bir kısmı ile, (yedide biri) o yıla ve bir defaya mahsus olarak iç ve dış borçlarımızın tamamını ödeyip kurtulmuş olacaktık.

Sonuç olarak: Uygulamada olan mevcut mali sistemimizin yetersizliği ile hararetle uygulamaya konulmasını tavsiye ettiğimiz Merkezi Bilgisayar Sistemimiz arasındaki dağlar kadar fark bu konuda da net bir şekilde ortaya çıkmıştır. Kalkınmaya, büyümeye, yatırımlara, devletin gerekli harcamaları yapamamasına, vatandaşına yeterince hizmet verememesine engel olan, yıllardan beri tepemizde “Demokles’in kılıcı” gibi durup bizi tehdit eden, ülke ve Millet hayatımızın geleceğini de ipotek altına alan, 5100 dolarla bebeklerimizi dahi dünyaya geldiğine pişman eden bu “Borç Canavarı”ndan artık devletim korkmamalıdır.

Kanımca; bu konuda yapılacak tek şey: Bir an önce MBS’ni alıp, uygulamaya koyarak hayata geçirmektir.

AÇ - YOK - KAL (AÇLIK SINIRI VE YOKSULLUK SINIRI KAVRAMLARININ ORTADAN KALDIRILMASI) PROJESİ:

Türkiye nüfusunun % 26'sı bugün Yoksulluk ve Açlık sınırının altında yaşamaktadır. Türkiye; MBSistemine girdiğinde işi gücü olmayan tek kimse dahi kalmadığı gibi istisnasız herkes Sistemin güvencesi altında olacaktır. Olası işsizlere, çalışamayanlara, özürlülere ve 15 yaş altı çalışamayanlara ve öğrencilere Sistem tarafından karşılıksız, iadesiz, her ay ödeme yapılacaktır. 5 nüfuslu bir eve ayda 3 Milyar TL. Para girecektir. Artık bu ailenin açlıkla, yoksullukla ne ilgisi olabilir? Bundan sonra bu kavramlar Türkiye tarihinde, insanlarımızın hafızalarında belki ancak acı birer anı olarak kalacaktır.

Yurdum insanı asla açlığa, yoksulluğa mahkûm değildir, layık da değildir.

Açlık sınırı:

Dört kişilik bir ailenin dengeli beslenebilmesi için yapması gereken ve açlık sınırı olarak nitelendirilen aylık harcama tutarı,

Yoksulluk sınırı:

Dört kişilik bir ailenin gıdanın yanı sıra, kira, ulaşım, yakacak, aydınlatma, su, giyim, eğitim, telefon, kültür gibi temel gereksinimleri için yapması gereken harcama tutarı, olarak tanımlanmaktadır

SEPAM Açlık ve Yoksulluk Sınırı Araştırması

Aç kalmamak için 555,64 YTL gerekiyor (Eylül 2006)

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) verileri baz alınarak yapılan araştırmaların sonuçları her ay başına ve kamuoyuna duyurulmaktadır.

Asgari Gıda Harcaması (Açlık Sınırı) 4 kişilik bir ailenin asgari mutfak giderlerini kapsamaktadır. Açlık sınırı, çalışan, eşi, (0-6) ve

(6-15) yaş gruplarından iki çocuğun Dünya Sağlık Örgütü'nün belirlediği asgari kalori miktarı dikkate alınarak tespit edilmiştir. Buna göre 2006 Eylül ayında 4 kişilik bir ailenin tüketmesi zorunlu olan gıdalar için harcaması gereken tutar 555,64 YTL olarak belirlenmiştir.

4 Kişilik bir ailenin Asgari Geçim Haddi (Yoksulluk Sınırı) gıda, giyim, sağlık, barınma ve eğitim başta olmak üzere, vazgeçilmesi mümkün olmayan 14 zorunlu harcama kalıpları esas alınarak belirlenmiştir.

Açlık sınırının "4 kişilik bir ailenin asgari gıda harcaması anlamına geldiğini ve 2006 yılı Eylül ayı itibarıyla 555,64 YTL olduğunu, yoksulluk sınırının ise, "4 kişilik bir ailenin asgari geçim sınırı anlamına geldiğini ve 1.756,10 YTL olduğunu öğrenmiş olduk.

Memur-Sen'in açlık ve yoksulluk sınırı

Memur-Sen, Eylül 2006 itibarıyla "açlık sınırını" 717 YTL 5 YKr, "yoksulluk sınırını" ise bin 978 YTL 55 YKr olarak hesapladı. (01 Kasım 2006 10:43, Kaynak: AA)

Açlık ve yoksulluk sınırı rakamlarının TÜİK tarafından açıklanmasının hemen ardından diğer bazı kuruluşlar da kendilerince araştırma yaparak açlık sınırı ve yoksulluk sınırı rakamlarını hesaplamışlardır. Ancak her kuruluşça ayrı ayrı hesaplanan ve açıklanan rakamlar birbirini tutmamaktadır. Burada rakamların birbirini tutup, tutmaması bizce çok önemli değildir. Burada bize göre önemli olan ve önemli olması gereken asıl konu; ne yazık ki Türkiye'de "açlık sınırı" ve "yoksulluk sınırı" gibi kavramların tüm açıklık ve çıplaklığıyla "var" olduğu, bunu birebir yaşayan insanlarımızın da "var" olduğu, bu sayının da küçümsemeyecek rakamlara ulaşmış olduğu gerçeğidir.

19.5 milyon kişi yoksulluk sınırı altında yaşıyor

2002'de yoksulluk sınırının altında yaşayanların oranı yüzde 26.96 iken, 2003'te yüzde 28.12'ye çıktı. Yoksul kişi sayısı ise 1 milyon kişi artarak 19,5 milyona yaklaştı.

Son iki yıldır ekonomide yüksek büyüme oranları yakalayan Türkiye'de işsizliğin yanı sıra yoksulluk da artıyor, Devlet İstatistik

Enstitüsü'nün (DİE) 2003 yılı Hanehalkı Bütçe Anketi sonuçlarına göre 2002'de % 26.96 olan yoksulların genel nüfusa oranı 2003'te % 28.12'ye ulaştı. 2002'de 18 milyon 441 bin olan yoksul sayısı 1 milyon 17 bin kişi artarak 19 milyon 458 bin kişiye yükseldi.

Ücretliler fakirleşti

Son iki yılda reel ücretlerin gerilemesi ile ücretli-maaşlı kesimde yoksulluk oranı %13.642'ten % 15.28'e yükseldi. Kendi hesabına çalışanlar içindeki yoksulluk oranı % 29.91'den % 32.38'e çıktı

Toplam nüfusun % 7.29'unu oluşturan işverenler, yevmiyeli çalışanlar ve işsizlerin yoksulluk oranı ise azaldı. DİE hesaplamayı yaparken satınalma gücü paritesine göre dolar kurunu 2002 için 618 bin 281 lira, 2003 için de 732 bin 480 lira olarak esas aldı.

Çekirdek de yoksul

Toplam 16 milyon 744 bin aileden 3 milyon 693 bini yoksulluk sınırının altında. 11 milyon 966 binle en büyük gurubu oluşturan çekirdek ailelerdeki yoksulların oranı 2002 yılındaki % 20.55'ten, 2003'te % 21.97'ye yükseldi. 1-2 kişilik ailelerde yoksulluk oranı yüzde 13.41 olarak ölçülürken 3-4 kişilik ailelerde % 17.08, 5-6 kişilik ailelerde % 31.67, 7 ve daha fazla kişiden oluşan ailelerde ise % 48.01 oldu.

Hane halkı büyüklüklerine göre yapılan sıralamada, 1 milyon 321 bin yoksul aile sayısı ile en büyük yoksul kesimi 3-4 kişilik aile grubu oluşturdu. (Milliyet, Ekonomi Servisi, 25 Mayıs 2004 Çarşamba, sayfa 9)

Yoksulluk yardımında milyonluk kuyruk

Türkiye'deki her 100 aileden 7'si yoksulluk yardımı almak için başvurdu. 2005 yılsonu verilerine göre yardım isteyen 1 milyon 117 bin aileden 697 bin 904'ü yoksulluk yardımı almaya hak kazandı. (Ankara, ANKA)

Devlet Planlama Teşkilatı'nın (DPT) çalışmalarını yürüttüğü 9. Kalkınma Planı hazırlıkları kapsamında oluşturulan Gelir Dağılımı ve Yoksullukla Mücadele Özel İhtisas Komisyonu raporunu hazırladı. Buna göre, Türkiye'deki hane halkı sayısının 17 milyon 96 bin 537 olduğu dikkate alındığında, (yazarın notu: 22 aylık sürede aile sayısında yaklaşık 352 bin aile artışı olmuş) söz konusu yoksulluk

yardımdan yararlanmak için başvuruda bulunan toplam hane halkının % 6.5'ine denk geliyor.

Başka bir deyişle Türkiye'deki her 100 aileden yaklaşık 7'si yoksulluk yardımdan yararlanmak için başvuruda bulundu. Yoksulluk nedeniyle çocuklarını okula kaydettiremeyen ve sağlık kontrollerini yaptıramayan 1 milyon 117 bin 147 aile Sosyal Riski Azaltma Projesi'ne başvurdu.

Yüzde 62'si yararlandı

Şartlı Nakit Transferlerinden yararlanmak için başvuruda bulunanların % 62'sine denk gelen 697 bin 904'ü bu yardımlara hak kazandı. Yoksulluk yardımı alan aile sayısı toplam aile sayısının % 1'ine denk geliyor. Bu da her 100 aileden birinin yoksulluk yardımı aldığını gösteriyor.

2005 yılsonu verilerine göre yoksulluk yardımı alan ailelerin 249 bin 536'sının Güneydoğu Anadolu, 158 bin 79'unun Doğu Anadolu, 82 bin 807'sinin Karadeniz, 67 bin 510'unun Akdeniz, 39 bin 529'unun Marmara ve 36 bin 355'inin de Ege Bölgesi'nde olduğu belirlendi.

Güneydoğu Anadolu önde

28 Kasım 2001 tarihinde yürürlüğe giren Sosyal Riski Azaltma Projesi'nin amacı üst üste yaşanan ekonomik krizler sonrası oluşan yoksullukla mücadelede etkin politikaların geliştirilmesi ve bu politikaları uygulayan kamu kurumlarının kurumsal kapasitelerinin güçlendirilmesi olarak belirlenmişti.

Şartlı Nakit Transferi Yardımlarından yararlanmak için başvuruların % 27,2'sine denk gelen 303 bin 315'inin Güneydoğu Anadolu, % 18,7'sine denk gelen 208 bin 968'inin Doğu Anadolu, % 14,6'sına denk gelen 163 bin 624'ünün Karadeniz, % 11,7'sine denk gelen 131 bin 156'sının İç Anadolu, % 11,1'ine denk gelen 123 bin 716'sının Akdeniz, % 9'una denk gelen 101 bin 91'inin Marmara ve %7,6'sına denk gelen 85 bin 277'sinin ise Ege Bölgesi'nde bulunduğu belirlendi. (Milliyet, 25 Mart 2006, Cumartesi, Ekonomi sayfası, sayfa.7)

Türkiye Kamu-Sen'in TÜİK'in 2002 yılı Hanehalkı Bütçe Anketi'nden yola çıkarak ve 2002 yılı itibariyle ortalama dolar kuru-

nu, Merkez Bankası'nın açıkladığı 1.5058 YTL'yi baz alarak yaptığı araştırmaya göre, Türkiye'de 12 milyon 173 bin 840 kişi 2002 yılı için açlık sınırı olan 59 YTL'nin (günlük 1.3 dolar) altında gelir elde ediyor. Türkiye Kamu Sen'in araştırmasına göre Türkiye'de fertlerin yaklaşık yüzde 17.8'i açlık sınırının altında yaşıyor. 39 milyon 866 bin 853 kişi; yani fertlerin yüzde 58.29'u ise yoksulluk sınırı olan günlük 2.62 doların altında gelir elde ediyor. Türkiye Kamu-Sen'in yoksulluk çalışmasına göre Türkiye'de fertlerin yüzde 17.8'i aç, yüzde 58.3'ü ise yoksul olarak yaşıyor. (ANKA)

TÜİK ise açlık ve yoksulluk oranını daha düşük belirlediği yoksulluk araştırmasında satınalma gücü paritesine göre dolar kurunu esas alıyor. Bu nedenle de TÜİK'in son yoksulluk araştırmasında Türkiye nüfusunun yüzde 1.29'unun açlık sınırının, yüzde 25.6'sının ise yoksulluk sınırının altında yaşadığı hesaplanmıştı. (Kaynak: HürriyetUSA, 12 Kasım 2006)

2004 yılında Türkiye'de yaklaşık 909 bin kişi açlık sınırının; 17 milyon 991 bin kişi ise yoksulluk sınırının altındadır. 2004 yılında, 4 kişilik hanenin aylık açlık sınırı 182 milyon TL, aylık yoksulluk sınırı ise 429 milyon TL'dir. 2003 yılında %1,29 olarak tahmin edilen açlık sınırının altında yaşayan fert oranı 2004 yılında da aynı kalmıştır. Buna karşın yoksul fert oranı %28,12'den %25,6'ya düşmüştür. (Kaynak: TÜİK, 2006)

Açlık ve Yoksulluk Raporu

Ato'nun Raporuna Göre Türkiye'de Her 100 Ytl'nin Sadece 8.2 Ytl'sini Yoksullar Harcıyor... Her 100 Kişiden 26'sı Yoksul

Yoksullar, Eğitime Hane Başına Ayda 85 Kuruş, Sağlığa 5.2 Ytl. Ayırıyor

Türkiye'de 18 Milyon Kişi Yoksullukla Boğuşuyor... 909 Bin Kişi İse Aç

En Dipteki 50 Bin 933 Hane Günde 333 Kuruş Ve Daha Azı İle Geçiniyor. Bu Hanelerde Fert Başına Günde 66 Kuruş Düşüyor

Yoksullar Hane Başına Günde Ortalama 11.79 Ytl İle Hem Yiyip İçiyorlar, Hem Isınıyorlar, Hem De İlaç Alıyorlar.

Aygün: "Komşumuz Aç Yatıyor Ankara Ticaret Odası'nın (Ato) Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) Yoksulluk Çalışması Verilerin-

den Yararlanarak Hazırladığı Raporu Göre, Türkiye’de Her 100 Ytl’nin Sadece 8.2 Ytl’sini Yoksullar Harcıyor. Her 100 Kişiden 26’sı Yoksul...

Türkiye’de yaklaşık 18 milyon kişi yoksullukla boğuşuyor. 2004 yılı rakamlarına göre, Türkiye’de 909 bin kişi ise gıda harcamalarını bile karşılayamıyor. Bir başka deyişle 909 bin kişi aç... Açlık sınırı 1 kişi için ayda 81 YTL...

ATO’nun raporuna göre, 18 milyon yoksul, 3.5 milyon haneye tekabül ediyor. Bunların ortalama aylık geliri, 463.8 YTL, günlük geliri ise 15.5 YTL. Bu aylık değer ortalama hane halkı büyüklüğü olan 5 kişiye bölündüğünde, yoksul haneler kişi başına ayda ortalama 92.8 YTL, günde ise 3.1 YTL’yle yaşamlarını devam ettirmek zorunda...

EN DİPTEKİLER Yoksul hanelerin gelirleri kendi içlerinde de farklılık gösteriyor. 3.5 milyon yoksul hanenin yüzde 1.4’ünün aylık ortalama geliri 100 YTL ve altında... Bir başka ifadeyle “en dipteki” 50 bin 933 hane günde 333 kuruş ve daha azı ile yetinmek durumunda... Yoksul hanelerde ortalama hane halkı büyüklüğünün 5 olduğu varsayımına göre, bu hanelerde kişi başına ayda ortalama 20 YTL, günde ise 66 kuruş düşüyor...

2004 yılı rakamlarına göre 11 bin kişi günde 78 kuruş, 1 milyon 752 bin kişi 1 YTL 68 kuruş, 14 milyon 681 bin kişi de 3 YTL 35 kuruşun altında yaşamak zorunda.

HER 100 YTL’NİN 8.2 YTL’SİNİ YOKSULLAR HARCİYOR 2004 yılı rakamlarına göre her 100 YTL’nin sadece 8.2 YTL’si yoksullar tarafından harcandı. Yoksullar en çok “gıda, alkolsüz içkiler ile konut ve kira”ya harcama yaptılar. Toplam harcamaları içinde gıda ve alkolsüz içkiler yüzde 43, konut ve kira harcamaları yüzde 28 pay aldı.

Yoksullar 2004 yılında hane başına aylık ortalama 151.8 YTL, kişi başına aylık ortalama 30 YTL 36 kuruşluk gıda harcaması yaptılar. Fert başına günlük gıda harcaması miktarı ise 1 YTL oldu.

AKIL ERMEZ HESAP Raporu göre yoksullar, hane başına günde ortalama 11 YTL 79 kuruş harcadılar. Yani 11 YTL 79 kuruşa hem yediler, içtiler, hem ısındılar, hem de ilaç aldılar... Harcamaları içinde en az payı yüzde 1.5 ile sağlık ve yüzde 0.24 ile eğitim har-

camaları alırken, haberleşme ve ulaştırma harcamaları yüzde 7.5 pay aldı.

Yoksullar sağlığa hane başına ayda ortalama 5.2 YTL verirken, eğitime sadece 85 kuruş ayırabildiler.

EĞİTİMSİZLİK YOKSULLUKLA KOL KOLA 6 yaşından büyük yoksul fertlerin yüzde 20.8'i, yani 3 milyon 240 bin kişi okuma yazma bile bilmiyor. Yoksulların yüzde 30.6'sı (4 milyon 762 bin kişi) okur-yazar, yüzde 33.1'i (5 milyon 161 bin kişi) ilkokul mezunu.

Bir başka ifadeyle, 6 yaşından büyük toplam 15.6 milyon yoksul kişinin yarıdan fazlası (yüzde 51.4) ya sadece okuyup yazabiliyor ya da okuma-yazma bilmiyor. Üçte biri de ilkokul mezunu...

YOKSULLUK DİZ BOYU Yoksulların yüzde 85'i gecekondü ve gecekondü benzeri tek katlı müstakil evlerde oturuyor. Yüzde 40'ının evinde tuvalet yok, tuvalet evin dışında bulunuyor. Yüzde 17'sinin evinde banyo, yüzde 9.4'ünde de mutfak bulunmuyor.

Yoksulların tamamına yakını (yüzde 99.4) soba ile ısınmaya çalışıyor. Sobada kullandıkları yakıt ise odun (yüzde 82) ve tezekten (yüzde 9) oluşuyor.

YOKSULLUK ÇOCUK VE YAŞLILARI VURUYOR Yoksulların yarıya yakınını (yüzde 47) 15 yaşından küçük çocuklar ve 65 yaşından büyükler oluşturuyor.

17 milyon 991 bin yoksulun, yüzde 41'i 15 yaşın altında... Oyun ve okul çağındaki 7 milyon 325 bin çocuk anne ve babaları ile birlikte yoksulluğun kucağında... 7 milyon 325 bin yoksul çocuğun da yüzde 40'ı (2 milyon 919 bin) 6 yaşından küçük...

17 milyon 991 bin yoksulun yüzde 11.5'i, yani 2 milyon 64 bin kişi de 55 yaşından büyük... Bunların da 56.3'ü 65 yaşından büyük... Diğer bir ifade ile 65 yaşın üzerindeki 1 milyon 161 bin kişi, yaşamlarının son günlerinde yaşlılık ve hastalığın yanı sıra yoksullukla da boğuşuyor.

YÜZDE 13.9'U TRANSFER GELİRİYLE GEÇİNİYOR 3.5 milyon yoksul hanenin yüzde 13.9'u transfer gelirleriyle, yani devlet ya da özel sektörden aldıkları "emekli maaşı, öğrenci bursu, yaşlılık maaşı, işsizlik maaşı, sosyal yardım fonu ödemeleri" gibi gelirler veya özel kişi ve teşebbüslerden elde ettikleri yardım, burs ve benzeri yollarla geçinmeye çalışıyorlar.

Yoksul hanelerde, hane başına aylık ortalama transfer geliri 315 YTL'yi bulurken, transfer gelirlerinin yüzde 73'ü devletten elde ediliyor. Devletin bu hanelere emekli maaşı, vergi iadesi, öğrenci bursu, yaşlılık maaşı, sosyal yardım fonu, işsizlik maaşı, dul, yetim, öksüz maaşı, gazilik ve malullük maaşı olarak ödediği nakdi ve aynı miktarların tutarı hane başına ortalama 230 YTL'yi buluyor.

Transfer geliri elde eden hanelerin transfer gelirlerinin yüzde 26'sı komşulardan, sosyal yardım derneklerinden, sivil toplum örgütleri benzeri özel kurum ve kuruluşlardan, yüzde 1.1'i de yurtdışında yaşayan yakınlarından geliyor.

ÇOĞU TARIM SEKTÖRÜNDE ÇALIŞIYOR Yoksul kişilerin içinde çalışan sayısı 5.2 milyon kişi. Bunların 3.2 milyonu (yüzde 62) tarımdan ekmeğini çıkarmaya çalışıyor. Yoksulların tarımdan sonraki ikinci ekmek kapısı ise hizmet sektörü... Yüzde 22.1'i hizmet sektöründe çalışıyor.

Ücretli veya maaşlı olarak çalışanlar, çalışan yoksulların içinde 1 milyona yakın sayıları ile yüzde 19 pay alırken, yevmiyeli olarak çalışanlar da 829 binin üzerindeki sayıları ile yüzde 15.6 pay alıyorlar.

AYGÜN: KOMŞUMUZ AÇ YATIYOR ATO Başkanı Sinan Aygün, Türkiye'de açlık ve yoksulluk rakamlarının ürkütücü boyutlara ulaştığını belirterek, "Bir zamanlar Türkiye'de açlık olmamasıyla övünürdük. İnsanın maalesef açlık ile de tanıştı. Açlık o kadar arttı ki, hemen yanı başımızda komşumuz aç yatıyor" dedi.

Yoksulluk kelimesinin ardında büyük dramlar yattığını belirten Aygün, "Yoksulluk günümüzün en önemli sorunu... Bugün güvenlikle ilgili sorunlarımızın çoğunun temelinde yoksulluk bulunuyor" dedi.

Gelir dağılımı eşitsizliği arttıkça yeni yoksullar ortaya çıktığını ve mevcut durumun daha da kötüleştiğini vurgulayan Aygün, şunları kaydetti:

Gelir dağılımı adaletsizliğinin ortadan kaldırılması yoksullar açısından son derece önemli... 2004 yılı gelir dağılımı sonuçlarına göre, en yoksul yüzde 10'luk kesim gelirden yüzde 2.3, en zengin yüzde 10'luk kesim yüzde 30.9 pay alıyor. En zengin, en yoksuldan 14 kat daha fazla gelir elde ediyor. Yoksulluğun önlenmesi için dev-

lete çok büyük görevler düşüyor. Sivil toplum örgütleri olarak bizim de özellikle eğitim konusunda güçlerimizi birleştirmemiz gerekiyor. Yoksullukla savaşıırken sadece toplam rakamlar değil, bu rakamların arkasındaki gerçekler ve yoksulluk riski çok yüksek olan kesimler ele alınmalı.” (Kaynak : ATO Raporu)

Yukarıya aldığımız ATO Raporu ülkemizin en acı gerçeklerinden birini daha “açlık” ve “yoksulluğu” tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyor. Ülkemiz insanların her gün birebir yaşadığı sorunlar, dertler, açmazlar... ATO’nun ellerine, dillerine sağlık. Rapor içerik olarak çok güzel, çok gerçekçi. Ama üzüldüğüm nokta; yazılı bir belge olduğundan -her zaman olduğu gibi- yine dosyaların sayfaları arasında kalmaya mahkûm olacak. Bu günlerde daha da gerçekçi ve çarpıcı olanı görsel medyamız. Yani ekranlarımız. Her akşam haberleri dinlemek için TV’lerimizi açtığımızda artık yüreklerimiz izlemeye elvermiyor. Artık dayanamıyoruz, kaldıramıyoruz. Gözyaşlarımızı tutamıyoruz. Her gün onlarca haber... Feryatlar, figanlar, çığlıklar... Yoksulluk nedeniyle intiharlar, işlenen cinayetler, yıkılan yuvalar, parçalanın, perişan olan aileler. Geçirilen cinnetler. Henüz hayatının baharında kıyılan yavrular, çocuklar. Bir daha geri getiremeyeceğimiz kadınlı, erkekli canlar... Günde onlarca, yüzlerce hırsızlık, kapkaç olayı... Sürüklenen, yaralanan, sakat bırakılan ve hatıta öldürülen insanların. Sabahleyin işe gelirken, akşam eve giderken hep dikkatimi çekiyor. Çöp konteynerlerinin, bidonlarının, çöp yığınlarının başı hiç boş kalmıyor. Bir tarafta kediler, köpekler tarafından günlük rızklarının temini maksadıyla, koku alma organlarının yettiğince karıştırılırken, öte yandan sefilliğin doruğunda olduğu her hallerinden belli olan kadınlarca, yalınayak, başı açık, zayıf, kirli, incecik bilekli kızlı erkekli küçücük çocuklar tarafından da karıştırılıyor. Kirli zayıf parmaklarıyla alelacele kopararak temizlediği onsekiz-yirmi yapraklı kocaman maruldan, tam göbeğinde bulduğu üç temiz yaprağını, ya da bir kasa domatesten ayıklayarak seçtiği yanağı çürümüş beş-altı domatesi torbasına atarken bir görseydiniz onları. Ucu ve topuğu delik bir çift çorap, altı delik ama tam ayağına göre bir çift pabuç, birkaç metrekare tutarında eskimiş, delinmiş naylon sera örtüsü, birkaç pet şişe veya içini içemedikleri ama boşunu buldukları birkaç alüminyum kola kutusunu kucakladıkla-

rında göreceksiniz yüzlerindeki sevinci.. Ahhh! O “sevinç” denilen kelime.. o sihirli kelime. Birileri “dolusunu”, kullanarak, yiyerek, içerek “o”nu yaşıyor, öte yanda yine birileri kullanamadan, yiyemeden, içmeden “o”nu yaşıyor.. Siz şimdilik devam edin “küçük” ama aslında “çok büyük”lerim, yaptığınızdan asla utanmayın. Sizler değil, sizlere yaşamınızın ilk sahnesinde Pollyanna’cılık oynatanlar utansın.

Binlerce sayfa, onlarca kitap yazılabilir bu konuda. Ama insanların sorunları, dertleri yazmakla biter mi? Yazacak olsak kitaplara sığar mı?

Siyasetçi çıkmış, kürsüden bağırıyor: Fukaralığı, yoksulluğu ancak biz ezeriz. Nasıl ezeceksiniz? diye soruyoruz. Makul ve mantıklı bir cevap yok. Zaten olması da mümkün değil. Hemen hemen bütün partilerin programlarına baktım. Bu konuyu programına almamış bir parti bulamadım. Genel olarak hep “Şunun şöyle, bunun böyle olması lazım” gibi yuvarlak laflar. Ama hiç biri kabul edilebilir, uygulanabilir nitelikte teknik bir mekanizma veya teknik ürünü bir proje ortaya koyamamış. Bu partilerden bazıları tek başına, bazıları da koalisyon ortağı olarak Hükümet olmuşlar. Ancak görünen o ki; hiç biri bu konuya köklü bir çözüm getirememiş. Peki, Hükümetler bazında bile bu konu çözülememiş ise; ülkem insanı daha onlarca yıl boyunca açlığa, yoksulluğa, sefaletle mahkum olarak mı yaşayacak?

Yurdum insanı rahat olsun, umutsuzluğa kapılmasın. Her problemin, her konunun mutlaka bir çözümü vardır. Hele hele MBS’miz içerisinde çözümü olmayan bir konu yoktur, olamaz.

Önce bir durum tespiti yapalım.

1) 4 no.lu Gel-Ar-Kat projemizde görüldüğü üzere; MBS’miz sayesinde ilk aşamada devletin 200 lira olarak kayıt altına aldığı ancak yaklaşık 100 lira olarak toplayabildiği vergiyi ikiye katlamak suretiyle 200 lira olarak toplayıp, ikinci aşamada mükelleflerin, gerçek kazançlarının ancak 1/5’ini beyan edip, 4/5’ini devletten saklamalarını engelleyip, tüm mükelleflerin gerçek kazançları üzerinden vergi ödemelerini sağlayarak vergi gelirlerini 10 katına (yani beşe katlayarak 1000 liraya) çıkarmıştık. 3. aşamada 70 milyon insanı-

mızın tamamını VatKart/YurtKart sahibi yaparak kayıt içi, en az 35 milyon kişi, kurum, kuruluş ve işyerine POS aygıtı edindirek (aktif mükellef yaparak) ülkedeki tüm kayıt dışını da kayıt içine almak suretiyle devletin vergi gelirlerini tam 20 katına katlamıştık.

2) 2005 yılında toplanan vergi 119 katrilyon 254 trilyon liradır.(Not: 4 no.lu projedeki tespitlerimize göre devlet kayıt altına aldığı ekonomiden 24 yılın ortalaması olarak ancak yüzde 53'ünü toplayabiliyordu). Biz şimdi iyimser bir varsayım ile yüzde 40'ını toplayamadığını, % 60'ını topladığını varsayalım. Bu durumda eğer MBS devrede olsaydı ilk aşamada bu para 200 katrilyon, (bugünkü kurdan hesaplırsak 136 milyar dolar eder) ikinci aşamada 10 katına katlayarak 1 trilyon 360 milyar dolar ve üçüncü aşamada ise bunu da ikiye katlayarak 2 trilyon 720 milyar dolar edecek idi.

Sayıları tam olarak bilinmemekle birlikte görme, işitme, konuşma, zihinsel, ortopedik ve diğerleri olarak sınıflandırılabilir yaklaşıklık 9 Milyon engelli (sakat, özürlü) vatandaşımızın bulunduğu tahmin edilmektedir. (01 Mart 2005, Levent Gençyürek, Maliye Müfettişi, 9 Eylül Üniversitesi öğretim görevlisi, Engelliler ve Dostları Kulübü, EngelliNet)

3) Daha önceki tespitlerimize göre; 2006 yılı itibariyle Türkiye'nin nüfusunu 70 milyon kabul ederek bunun 51 milyon kişinin 15 yaş üstü (çalışabilen nüfus), kalan 19 milyon kişinin de 15 yaş altı (çalışmayan nüfus) olduğunu görmüştük.

Yukarıdaki belgeye göre ise: ülkemizde yaklaşık 9 milyon engelli (sakat, özürlü) vatandaşımızın bulunabileceğini gördük. Basit bir orantı hesabıyla bu 9 milyon engelli yurttaşımızın yaklaşık olarak 2 milyon 500 bininin 15 yaş altı grubu (19 milyon kişi) içerisinde, kalan 6 milyon 500 bin kişinin 15 yaş üstü grubu (51 milyon kişi) içerisinde yer aldığını varsayabiliriz.

4) İlerideki projelerimizde görüleceği üzere; MBS sayesinde gerekli her türlü altyapının hazırlanması, her türlü bilginin ekranımızda olması, bu sebeple her çeşit sını ve tarımsal faaliyetler ile kent sel ve bölgesel yatırımların, aynı zamanda çalışacak işgücü temini ne ilişkin insan kaynakları çalışmalarının MBS'nin organizasyonu altında yapılması sonucu çalışabilir iş gücünde bir tek kişinin dahi işsiz kalmayacağını söylemiştik. Ancak; buna rağmen olası bazı

ufak tefek konuları da söylememiz gerekir. Örneğin: 51 milyon 15 yaş üstü (çalışabilir) nüfusumuzun içinde yaklaşık 6 milyon 500 bin civarında engelli, özürlü insanımız da dâhildir. Bunları birbirinden çıkarırsak 15 yaş üstü çalışabilir yurttaşlarımızın sayısı 44 milyon 500 bin kişi olarak ortaya çıkar. Çalışanlarımız sonuçta insandır, robot değildir. Dolayısıyla işyerlerinin kapanması, iş değiştirme, tayin ve atamalar, işyerlerinin değişmesi, onarım ve tadilat, makine ve donanımlarda meydana gelebilecek teknik aksaklıklar, grev ve lokavtlar gibi hesapta olmayan bazı sebeplerle, insanlarımız geçici olarak çalışma hayatlarına ara vermiş olabilirler. Bu durumda olanlar da toplam 500 bin dolayında olsun. Şimdi bu üç gurubu yani, 19 milyon, 6 milyon 500 bini ve 500 bin kişiyi toplarsak toplamda 26 milyon kişi eder.

5) Daha önceki paragraflarda:

DİE verilerine göre, Türkiye genelinde nüfusun yüzde 1.29 (900 bin kişi) satınalma gücü paritesine göre günlük bir doların altında harcama yapabiliyor. Nüfusun % 2.39'u günlük 2.15 doların, % 23.75'i ise 4.3 doların altında harcanabilir gelire sahip tespitini yapmıştık. Şimdi en az harcanabilir gelire sahip bu üç gurubun ülke nüfusu içerisindeki oranını bulalım.

$$\% 1.29 + \% 2.39 + \% 23.75 = \% 27.43$$

Şimdi de yukarıdaki üç gurubun günlük ne kadar harcanabilir gelire sahip olduğunu görelim.

a) Nüfusun % 1.29'u olan 900000 kişi günlük maksimum 1'er dolardan 900.000 dolar

b) Nüfusun % 2.39'u olan 1.673.000 kişi, günlük maksimum 2.15'er dolardan 3.596.950 dolar eder.

c) Nüfusun % 23.75'i olan 16.625.000 kişi, günlük maksimum 4.3'er dolardan 71.487.500 dolar eder.

Bu rakamlar toplam ülke nüfusumuzun % 27.43'ünün, sahip olduğu gelirden 1 günde harcayabileceği maksimum miktarlardır.

Şimdi bu üç gurubun önce 1 aylık harcanabilir gelirini, sonra da 1 yıllık harcanabilir toplam gelirini bulalım.

$$(900.000.+3.596.950+71.487.500) \times 30 \text{ GÜN} = 2.279.533.500 \text{ dolar (1 aylık)}$$

$$2.279.533.500 \text{ dolar} \times 12 \text{ ay} = 27 \text{ milyar } 354 \text{ milyon } 402 \text{ bin do-}$$

lar eder. Bunu 2006 yılı Ekim ayı döviz kuru ile çarparsak yaklaşık 39 katrilyon 400 trilyon lira yapar. Son olarak üç temel tespit yapıp sonuç bölümüne geçebiliriz.

1) Maliye bakanlığının açıklamasına göre 2005 yılı vergi gelirlerimiz 119,2 katrilyon liradır.

2) ATO'nun raporuna göre Türkiye 2005 yılında (11 ayda) 62,3 katrilyon lira iç ve 2005 yılının ilk 9 ayında 35 milyar dolar (yaklaşık 52,7 katrilyon lira) dış borç olmak üzere toplam 115 katrilyon lira borç ödedi. (Toplam vergi gelirlerinin % 96,7'si)

3) ATO raporuna göre Hazine 2006 yılında da 97,8 katrilyon lira anapara, 34,9 katrilyon lira faiz olmak üzere toplam 132,7 katrilyon lira ödeme yapacak ve bu ödemeleri gerçekleştirebilmek için yeniden borçlanacak.

SONUÇ:

Geçmiş Hükümetlerin ve mevcut hükümetin “açlık sınırı” ve “yoksulluk sınırı”nın ortadan kaldırılmasına ilişkin her türlü iyi niyet ve çabalarına karşın mevcut mali sistem kullanılmaya devam edildiği sürece, ülke ekonomisinin içinde bulunduğu durum değiştirilemediği sürece ve tüm bunları kökünden halledebilecek daha iyi bir sistem kullanılmadığı sürece açlık ve yoksulluğun kaldırılıp yok edilmesi teknik olarak asla mümkün değildir. Şu sebeplerle ki;

a) Yukarıda 1) no.lu tespitimize göre 2005 yılı vergi gelirlerimiz 119.2 katrilyon liradır. 2) no.lu tespitimize göre aynı yıl toplam borç ödememiz ise 115 katrilyon liradır. Vergi gelirlerimizden, ödediğimiz borç miktarını çıkarırsak geriye kalan sadece 4,2 katrilyon liradır ki; bu miktar açlık ve yoksullukla mücadele bir yana ancak kamu giderlerinin yirmide biridir.

b) 3) no.lu tespitimize göre Hazine 2006 yılında 132.7 katrilyon lira borç ödemesi yapacaktır ki; 2006 yılı vergi gelirlerinin başa baş gelmesi ya da borç rakamlarının altında kalması büyük olasılıktır.

Şimdi küçük bir hesap daha yapalım. Yoksulluk sınırı limitinin 4.3 dolar/kişi/gün olduğunu yukarıda görmüştük. Bu limitin üstüne çıkan her rakamın doğal olarak açlık ve yoksulluk sınırı kavramlarını yok ettiğini varsayalım. Bu rakam örneğin kişi başına günlük 5

dolar olsun. Yine tespitlerimize göre ülke nüfusunun % 27,43'ünün günlük 4.3 doların altında harcanabilir gelire sahip olduğunu görmüştük. Ülke nüfusunun 72 milyon kişi kabul edersek bu durumdaki kişilerin $72.000.000 \times \% 27,43 = 19.750.000$ kişi olduğunu görürüz.

Devletin, “alım gücü paritesine (değer eşitliği) göre yaptığımız hesaplar ve tespitler sonucu Türkiye’de açlık ve yoksulluk sınırı altında yaşayan 1 kişi dahi yoktur” diyebilmesi için günlük/kişi başı 5 doların, fon yardımı, doğrudan yardım, transfer geliri v.b. adı altında, bir şekilde, bu durumdaki vatandaşlara ödenerek yoksulluk ve açlık sınırı kavramlarının devlet eliyle ortadan kaldırılabilceğini varsayalım. Buna göre devletin bu vatandaşlara ödemesi gereken miktarın günlük 98 milyon 750 bin dolar, aylık 2 milyar 962 milyon 500 bin dolar, yıllık 35 milyar 550 milyon dolar olduğunu görürüz. Bunun da yeni birime göre 51 milyar 550 milyon YTL’ye, eski birime göre ise 51 katrilyon 550 trilyon TL.’ye denk geldiğini görürüz. Birkaç değerlendirme yapalım.

1) Devletin bir yıllık tüm vergi gelirlerinin dahi ödenecek borçları karşılayamaması, Bütçenin yaklaşık % 80’ini teşkil eden kamu harcamalarının karşılanamaması, yatırımlara ayrılacak bir paranın ortada olmaması gibi yüzlerce devasa sorunlarımız karşımızda dururken, tüm bunların üzerine bir de bütçeden 51 katrilyon 550 trilyon lira ödeyerek “açlık ve yoksulluk” kavramlarının ortadan kaldırılmaya çalışılması hiçbir hesaba uymamaktadır. Kısaca; mevcut şartlar altında, “açlık ve yoksulluğun” devlet eliyle ortadan kaldırılması kesinlikle mümkün değildir.

2) Akıllı başında, adam gibi, uygulanabilir teknik çözümler ve projeler ortaya koyamadıkları sürece siyasi partilerinin “yoksulluğu, fukaralığı ancak biz ezeriz” gibi söylemleri boş vaatlerden öteye geçemez.

ÇÖZÜM:

Şimdi birkaç durum tespiti daha yapalım.

1) Bu projenin daha önce 1. şıkkındaki tespitimiz olan “devletin vergi gelirlerinin 20 katına katlanması” ve 2. şıkkındaki “mevcut sistem yerine MBS’nin devreye konulmasıyla toplanacak olan ver-

gi miktarının 80 milyar dolar yerine üçüncü aşama sonunda 2 trilyon 720 milyar dolara yükseldiğini göz önüne getirelim.

2) 65 yaş üstü kişilerin sayısını bulalım.

Yaşlıların (65 yaş ve üstü kişilerin) toplam nüfus içindeki payının %7' den %14' e ulaşması. (Türkhaber, Sayı: 7, Haziran 2006)

Buna göre 65 yaş üstü nüfusumuz yaklaşık 72 milyon x % 7 = 5 milyon kişi olduğunu görürüz. (Tamamını sosyal güvencesi yok sayalım.)

3) Aynı bölümün 3. şıkında “15 yaş altı (çalışmayan) nüfusun 19 milyon kişi, engelli (sakat, özürlü) nüfusumuzun 6,5 milyon kişi (15 yaş üstü gurubu içindeki) ve geçici olarak çalışma hayatına ara vermiş olanların da 500 bin kişi olduğunu” görmüştük. Şimdi bu dört kesim yurttaşımızın toplam nüfus içerisindeki sayısını bulalım.

(5 milyon+19 milyon+6.500 milyon+500 bin) = 31 milyon kişi eder.

4) En taze bilgi olarak 2006 Ekim ayı Yoksulluk sınırı rakamlarına bakalım.

4 Kişilik bir ailenin Asgari Geçim Haddi (Yoksulluk Sınırı) gıda, giyim, sağlık, barınma ve eğitim başta olmak üzere, vazgeçilmesi mümkün olmayan 14 zorunlu harcama kalıpları esas alınarak belirlenmiştir... Buna göre 2006 Ekim ayında 4 kişilik bir ailenin asgari şartlarda geçinebilmesi için harcaması gereken tutar 1.774,39 YTL olarak belirlenmiştir. (Türk Harb-iş SEPAM (Sendikal Politikalar Araştırma Merkezi)

Buna yaklaşık 1 milyar 775 milyon lira diyelim. (Kaldı ki TÜİK'in açıkladığı resmi rakamlar çok daha düşük düzeydedir.)

Türkiye İstatistik Kurumu'ndan alınan ekim ayı fiyatlarına göre yapılan araştırmada ekim ayında 4 kişilik bir ailenin ortalama gıda ve barınma harcamalarının toplamı 778.86 YTL olarak tahmin edildi. (Hürriyet, 19 Kasım 2006, Pazar)

Şimdi elde ettiğimiz tüm bu bilgiler ışığında konunun MBS'mizle ilgisini kurarak konuyu kökünden çözelim.

MBS'mize göre; 2006 Ekim ayı itibariyle 4 kişilik bir ailenin Yoksulluk Sınırının (asgari geçim haddinin) 1 milyar 775 milyon lira olarak kabul edilmesi bizce mümkün değildir. Çünkü insan hayatı ve onuruna yakışmadığını şık durmadığını düşünüyorum. Ve

MBS olarak “Yoksulluk Sınırı” alt limitini en az 3 milyar lira olarak alıyorum.

Hemen yukarıda 65 yaş üstü, 15 yaş altı, engelli ve geçici olarak çalışma hayatına ara verenlerin toplamının 31 milyon kişi olduğunu söylemiştik. Açlık ve yoksulluk sınırları hesapları yapılırken genellikle 4 kişilik aile baz alındığı için biz de 4 kişilik aileyi baz alarak bu rakamı 4’e bölersek 7 milyon 750 bin aile yapar.

Öte yandan daha önceki tespitlerimize göre Türkiye’de Toplam 17 milyon 96 bin 537 aile olduğunu ve bunlardan 3 milyon 693 bininin yoksulluk sınırı altında olduğunu biliyoruz. Ortalama bunu 5 milyon aile olarak varsayabiliriz.

4 kişilik bir aileden hiçbirinin çalışmadığını ve bu 4 kişilik ailenin evine her ay mutlaka 3 milyar lira girmesi gerektiğini varsayarsak; Sistem 5 milyon aileye yani 20 milyon kişiye ayda 15 katrilyon lira, bir yılda ise 180 katrilyon lira ödeme yapmak durumundadır. Bu döviz olarak 120 milyar dolar eder ki bu rakam Türkiye’nin 2005 yılı vergi gelirlerinin yaklaşık 1,5 katıdır. Peki, Türkiye Cumhuriyeti Devleti bu kadar parayı vatandaşına verebilir mi? Bu olayı başarabilir mi? Elbette başarır. Hem de kolay bir şekilde. Çünkü yukarıda çözüm bölümünün 1) şikkında MBS sayesinde Türkiye’nin bir yıllık vergi gelirlerinin 2 trilyon 720 milyar dolar olduğunu görmüştük. Böyle bir rakamın yanında 120 milyar doların lafı mı olur? 23’te biri veya diğer şekilde % 4,4’ü yapar. Bunun anlamı şudur: Şu anda -tüm iyi niyet ve gayrete karşın- mevcut sistem sebebiyle devlet tarafından yapılamayan bir olay, MBS’miz kullanıma konulduğu takdirde olumlu bir şekilde gerçekleşecektir. Yani “açlık ve yoksulluk sınırı” hem kavram olarak hem de eylem olarak devlet tarafından tamamen ortadan kaldırılacaktır.

Üst paragrafta bu konunun çözümünü maksimum üst düzeyde ele aldık. Yani aileden hiç kimsenin çalışmadığını varsaydık. Buna rağmen çözdük. Hâlbuki uygulamada olay bu kadar üst düzeyde gerçekleşmez. Çünkü 4 kişilik bir ailede en az 1 kişi çalışıyordur. Kaldı ki MBS’mize göre çalışabilir durumda olan herkesin mutlaka bir işi, bir geliri vardır. İşsiz kimse yoktur. Bu konunun MBS içerisinde maksimum, ortalama ve minimum düzeyde olmak üzere en az üç çeşit çözümü vardır. MBS sayesinde devletin vergi gelirleri 20

katına katlandığı için her üç çözümün de mali yönden Sisteme bir zararı yoktur. Yani Sistem her üç durumda da açlık ve yoksulluk sınırlarını ortadan kaldırmak adına yurttaşına vaat ettiği ödemeleri rahatlıkla yapabiliyor. Biz her üç durumu da burada açıklayalım. Ancak gelecekte ülkenin içinde bulunacağı ekonomik koşullara ve MBS'nin başarısına göre uygulanacak seçenek ve usul, kurulmasını öngördüğümüz Teknik Danışma Konseyi'nce tespit edilip hükümetler tarafından uygulanacaktır. Önce maksimum düzeyde uygulamayı ele alalım:

Aa) 4 kişilik bir ailede sadece 1 kişi çalışıyor ve bu eve ayda 3 milyar lira giriyor ise, geriye kalan üç kişi için "Sistem" tarafından kişi başına ayda karşılıksız ve geri ödemesiz olarak 300 milyon lira verilecektir. Diğer bir deyişle bu eve bir ayda 3 milyar 900 milyon lira girmiş olacaktır. Çocuklardan biri öğrenci ise buna aylık 500 milyon lira verilecektir. O zaman bu eve 4 milyar 100 milyon lira girmiş olacaktır. Eğer bu ailenin ayda 4 milyarın üzerinde bir geliri varsa Sistem tarafından bu kişi başı ödemeler yapılmayacaktır. Sebebi şudur. Ayda 4 milyarlık gelire sahip 4 kişilik bir ailenin artık "açlık ve yoksulluk" ile bir ilgisi kalmamıştır.

Ab) Bu kez 5 kişilik bir ailenin olayını çözelim. Beş kişilik bir ailede eğer en az iki kişi çalışıyorsa; aylık eve giren para miktarı 6 milyar lira yapar ki; bu ailenin de açlık ve yoksullukla ilgisi kalmadığı için Sistem tarafından kişi başı 300 milyon lira olan ödemelerin yapılmasına gerek kalmamıştır. Eğer bu ailede sadece 1 kişi çalışıyor, 4 kişi çalışmıyor ise - MBS'ne göre günümüz koşullarında, basit şekilde kişi başına yoksulluk alt sınırı 1 milyar lira olarak düşünüldüğünden - 5 kişilik bir eve ayda en az 5 milyar lira girmesi gerekir. Giren para 3 milyar lira olduğuna göre kalan 2 milyarlık kısmı Sistem tarafından karşılanacaktır. Yani bu kez kalan 4 kişiye, kişi başına 500 milyon lira olarak ödenecektir.

Ac) 6 kişilik bir ailede sadece 1 kişi çalışıyorsa bu eve ayda 6 milyar para girmesi gerekirken 1 kişi çalıştığı için 3 milyar lira girer, kalan 5 kişi için kişi başına bu kez aylık 600'er milyon lira ödenecektir. Eğer bu ailede iki kişi çalışıyor ise eve giren aylık para, kişi başına 1'er milyar, toplam 6 milyar lira olduğundan Sistem tarafından ödeme yapılmasına gerek yoktur. Çünkü kişi başına aylık 1 milyar gelirle bu ailenin de açlık ve yoksullukla ilgisi kalmamıştır.

Ad) 7 kişilik bir ailede en az 3 kişi veya daha fazlası çalışıyor ise; bu eve aylık asgari 7 milyar yerine 9 milyar lira gibi bir para girdiği için Sistemin bu aileye ödeme yapmasına gerek yoktur. Eğer aileden sadece bir kişi çalışıyorsa bu eve aylık 7 milyar lira girmesi gerektiği, ancak 3 milyar lira girdiği için kalan 4 milyar 6 kişiye bölünerek, kişi başına 666 milyon lira olarak ödenecektir. Eğer 2 kişi çalışıyorsa; kazanç 6 milyar, eksik kalan 1 milyar olduğu için bu 1 milyar Lira da altıya bölünerek aylık, kişi başına 166'şar milyon lira olarak ödenecektir.

Ae) Aynı şekilde 8, 9, 10 kişi ve daha fazla birey barındıran aileler için de kişi başına 1'er milyar lira hesabıyla ve ailelerdeki çalışan sayısına göre hesaplar yapılarak Sistem tarafından ödenecektir.

B) Ortalama düzeyde uygulama:

Ba)) 4 kişilik bir ailede sadece 1 kişi çalışıyor ve bu eve ayda 3 milyar lira giriyor ise, geriye kalan üç kişi için "Sistem" tarafından kişi başına ayda karşılıksız ve geri ödemesiz olarak 300 milyon lira verilecektir. Diğer bir deyişle bu eve bir ayda 3 milyar 900 milyon lira girmiş olacaktır. Çocuklardan biri öğrenci ise buna aylık 500 milyon lira verilecektir. O zaman bu eve 4 milyar 100 milyon lira girmiş olacaktır. Eğer bu ailenin aylık 4 milyar liranın üzerinde bir geliri varsa Sistem tarafından sözkonusu olan kişi başı ödemeler yapılmayacaktır. Sebebi şudur. Ayda 4 milyar liralık gelire sahip 4 kişilik bir ailenin artık "açlık ve yoksulluk" sınırı ile bir ilgisi kalmamıştır.

Bb) 5 kişilik bir ailede bir çalışan, 1 öğrenci 3 çalışmayan varsa; çalışandan kazanç olarak 3 milyar 1 öğrenci için 500 milyon, 3 çalışmayan için 300'erden 900 milyon olmak üzere bu eve toplam olarak 4 milyar 400 milyon para girecektir. İki öğrenci 2 çalışmayan varsa 4 milyar 600 milyon lira, 3 öğrenci 1 çalışmayan varsa 4 milyar 800 milyon lira girmiş olacaktır.

Bc) 6, 7,...10 ve daha fazla birey barındıran ailelerde çalışanlar, kişi başına zaten ayda 3 milyar lira gelir getiriyorlar. Burada Sistem ailenin çalışmayan bireyleri için aylık kişi başına 300 milyon lira, öğrenciler için kişi başına aylık 500 milyon lira ödeme yapacaktır.

C) Minimum düzeyde uygulama:

Ca) 4 kişilik bir ailenin tek çalışanı varsa; çalışmayan kişi başına öğrenci olsun/olmasın aylık 300'er milyon lira olarak Sistem tarafından ödenecektir. Buna göre bu eve ayda en az 3 milyon 900 bin lira para girmiş olacaktır.

Cb) 5 kişilik bir ailenin tek çalışanı varsa bu eve ayda en az 4 milyar 200 milyon lira girmiş olacaktır. Eğer ailede çalışanlar birden fazla ise zaten sorun yoktur.

Cc) 6 kişilik bir ailenin tek çalışanı varsa bu eve ayda en az 4 milyar 500 milyon lira girecektir ki; eğer çalışan sayısı iki veya daha fazla ise yine sorun yoktur.

Yazarın notu: Ailedeki birey sayısı ne olursa olsun ailede sakat, özürlü, sürekli hasta, yatalak, yaşlı v.b. gibi sürekli çalışamayacak durumdaki bireyler bu projenin getirdiği olanaklardan daha da üstün koşullarla Sistemin özel güvencesi altında olacaklardır. (Örneğin: Özur-İns. projemizdeki gibi...)

Konuyu bu şekilde sınıflandırmamızdaki tek amaç Sistemin, tüm samimiyeti ile açlık ve yoksulluk sınırı kavramlarını tamamen ortadan kaldırmasına yönelik olmasındandır. Gönlümüzden geçen, Sistemin; uygulayıcılar tarafından tam ve aksaksız uygulanması sonucu (A) şıkında irdelendiği şekilde gerçekleşmesidir. (B) ve (C) şıklarının gündeme getirilmesi, konunun temelde "açlık ve yoksulluk" kavramlarının ortadan kaldırılmasına yönelik olmasına karşın öte yandan "Aile ve Nüfus Planlaması" konusu ile direkt bağlantılı olmasından kaynaklanmaktadır. Örneğin: (A) uygulamasında 4 kişilik bir ailenin tek çalışanına göre ve tek öğrencisi ile 3 kişi için Sisteme maliyeti 1 milyar 100 milyon lira iken 12 kişilik bir ailenin tek çalışanına göre Sisteme maliyeti 9 milyar liradır. Yani 4 kişilik ailede kişi başı maliyet 366 milyon lira iken, 12 kişilik ailede kişi başı maliyet 818 milyon liraya yükselmektedir. (C) uygulamasında ise 4 kişilik ya da 12 kişilik aile olsun Sisteme getirilen yük olarak tanımladığımız kişi başı maliyet değişmemekte, yani kişi başına 300 milyon lira olarak sabit kalmaktadır. İşte bu sebeptendir ki (A) uygulaması bir açıdan bakıldığında "çok çocukluluğu" yani hızlı nüfus artışını teşvik etmektedir. İleriki yıllarda Türkiye'nin Nüfus Politikasını ve bu konuda izleyeceği stratejiyi bugünden bilemediğimiz için

bu konunun değerlendirme ve uygulamasını Teknik Danışma Konseyine bıraktık.

Burada özellikle altını çizerek belirtmemiz gereken önemli bir konu daha vardır. Yaklaşık 10-12 yıldır çeşitli zamanlarda ve değişik mekanlarda projelerimi anlatırken anlatımdan değil algılama güçlüğünden kaynaklandığına inandığım pek çok soru ile karşılaş-tım.

- Abi, sonuçta hiçbir kimse işsiz kalmıyor. Çalışamayan nüfusa istisnasız ayda en az 300 milyon lira veriyorsun. O zaman insanlar evde oturur. Sistemden gelecek parayı bekler. Sistemin bu şekilde davranması insanları tembelliğe teşvik etmez mi?

Bu tür sorulara iki şık halinde yanıt verebiliriz.

a) Çalışamayan nüfusu 15 yaş altı, -çoğunluğu öğrencidir - özür-lüler, 65 yaş üstü yaşlılar ve geçici olarak çalışma hayatına ara ve-renler olarak tanımlamıştık. Bu gurubun çoğunluğu 15 yaş altıdır. Özellikle bu kesim henüz büyüme, gelişme, hayatı tanıma, hayatı her yönüyle yaşamaya hazırlık aşamasındadır. Ülkenin geleceği olan bu çocuklar, bu gençlere bu günün parasıyla verecek olduğumuz aylık 300 milyon lira ülkemizin vergi gelirlerine kıyasla deve-de kulak kalmaktadır. Bu parayı verme amaçlarımızdan biri yetiştir-me çağında olan bu gençlerin hiçbir yanlış yola sapmadan düzgün, adam gibi, ahlaklı, kişilikli bir şekilde yetiştirmelerine yardımcı ol-mak, olanak sağlamak, ailelerinin üzerindeki yükleri bir parça olsun hafifletmek, geleceğe umutla bakmalarını sağlamaktır. Yaşlılara ise geçim derdini hissettirmemek, Sistemin güvencesini üzerlerinde duymalarını sağlayarak, ömürlerinin sonunda rahat bir şekilde ya-şamlarını sağlamaktır.

b) Bu uygulama insanları tembelliğe teşvik eder mi? Kesinlikle etmez. Zaten biz de tembelliği önlemenin, insanları çalışmaya yö-neltmenin tek çıkar yolu olarak bu uygulamayı düşündük. Şöyle ki;

Yaşları aynı, güç ve kuvvetleri aynı çalışabilecek halde iki insa-nı, A ve B kişilerini örnek verelim. A kişisi çalışabilir olduğu halde evde yatıp sistemin verdiği aylık 300 milyon lira ile geçinmeyi dü-şünüyor. B şahsı ise çalışıyor ve ayda asgari 3 milyar lira kazanıyor. A kişinin 1 yılda eline geçecek para miktarı 3 milyar 600 milyon li-ra, B kişinin eline geçecek para miktarı ise yılda 36 milyar liradır.

Yani kazanç oranı bire karşı 10'dur. Günümüz koşullarında bir TV, bir buzdolabı, bir çamaşır makinesi ve bir bulaşık makinesi alacak olsa üst üste dördü birlikte 2 milyar 200 milyon eder. B kişisi bir aylık maaşıyla bunları alabilir ve artan 800 milyon lira ile de rahat rahat ay sonunu getirebilir. Her ay beyaz eşya alacak hali yok ya! Bir de araba fiyatlarına göz atalım. Ortalama bir arabanın fiyatı 20-27 milyar lira civarında. Bir yıl sonunda eline geçen para 36 milyar lira olduğuna göre B kişisi rahatlıkla hem evini geçindirir hem de yıl sonunda sıfır otomobilini evin önüne çekebilir. A kişisi ise evde oturmakla ancak dışının kanını emer ve geçim sıkıntısı çeker. Kendisini B kişisi ile kıyaslar. Bir kendi yaşamına bakar, bir de karşıdakinin. Gücü kuvveti yerinde, çalışabilir olduğu halde acaba kaç ay daha çalışmamak için direnecektir. Bence en fazla 3 ay direnir. Dördüncü ay bu kişi Sisteme başvurup iş isteyecektir. Zaten bizim istediğimiz de budur. Yani A kişisi bizim istediğimiz noktaya gelmiştir. Sistem olarak kendisini hemen ayda 3 milyar lira kazanabileceği bir işe yollarız.

YAR-İ-SAD. (YARDIM, İANE ve SADAKANIN ORTADAN KALDIRILMASI) PROJESİ:

Bir önceki 10 no.lu Aç-Yok-Kal projemizde devlet eliyle “açlık ve yoksulluk sınırı”nı hem kavram olarak hem de eylem olarak ortadan kaldırmıştık.

MERKEZİ BİLGİSAYAR SİSTEMİ sayesinde tüm vatandaşlarımız belli bir gelir seviyesine ulaşmıştır. Artık yardıma, sadakaya, ianelere benim vatandaşımın ihtiyacı kalmamıştır. Bundan sonra falanca kişinin, filanca kurumun yardımından yararlanmak uğruna artık “İnsan onur ve haysiyeti kesinlikle çamurlarda sürüklenmeyecektir”.

Vermek isteyenlerin yardım, iane, fitre zekât ve sadakaları artık Türk insanına verilmeyecek -çünkü ihtiyacı kalmamıştır- bir Sandık veya Kurumda toplanacak, ihtiyacı olan yoksul Afrika ülkelerine, tüm dünyanın afetzedelerine ya da felaketzedelerine gönderilecektir.

MBS sayesinde kimse, kimsenin karşısında yoksulluk sebebiyle ezilip-büzülmeyecek, karnı tok, başı dik insanca yaşayabilecektir. Televizyonlarda izlenen yardım dağıtım manzaraları onur kırıcı.kadınlar, bebeler, çocuklar değil... Çamurlarda sürüklenen “insan haysiyeti”, “insan onuru”...

Yardım is.

1. Kendi gücünü ve imkânlarını başka birinin iyiliği için kullanma, muavenet
2. Etki
3. Bağış, iane
4. Bir ülkeye bağış veya ödünç olarak verilen para, ihtiyaç maddeleri

İane is. (ia:ne)

1. esk. Yardım

2. Yardım amacıyla toplanan para

Sadaka is. Ar.

1. Dilenciye verilen para

2. Yoksullara yardım olarak karşılıksız verilen şey (Halıcı Türkçe Sözlük)

Fitre

Ramazan Bayramına kavuşan ve dinen zengin sayılan Müslümanların, kendileri ve bakmakla yükümlü oldukları kişiler için fakirlere vermeleri gereken belli miktarda mal ya da para

Zekât

Kelime anlamıyla zekât; temizlik, artmak, bereketli olmak, iyi ve düzgün olmak manasına gelir.

Dini anlamıyla ise; nisap miktarı zenginliğe sahip olan Müslüman'ın Allah'ın hakkı olanlara verilmesini emrettiği belli miktarda malı vermesidir.

Zekat konusunda Kur'anda adı geçen sekiz adet zekat verilebilecek yerler ve kişiler dışında insan olarak kendimize ödev kabul edebileceğimiz ya da günlük yaşamımızda kendimizi yapmakla yükümlü duyduğumuz daha bir çok konu vardır. Bunlar:

a) Peygamberimiz'in (SAV) : "Komşusu aç iken tok yatan bizden değildir" hadisi gereğince komşularımıza her çeşit maddi ve manevi yardımda bulunmak,

b) Öksüzleri, yetimleri giydirip kuşatmak,

c) Öğrenci okutmak suretiyle onların geleceklerini kazanmalarına yardımcı olmak, devlet veya özel sektör olarak öğrenim görenlere burs sağlamak,

d) Okul, yurt, barınma evleri, aşevleri, yol, köprü ve cami yaptırmak,

e) Bir köyü, mahalleyi, sokağı susuzluktan kurtarmak için su getirmek, çeşmeler ve hayratlar yaptırmak,

f) Yoksullara yiyecek ve giyecek yardımı yapmak,

g) Dilencilere para, yiyecek, giyecek vermek,

h) Gerek ülke içinde, gerekse dış ülkelerde zaman zaman meydana gelen deprem, sel v.b. gibi doğal afetlerde insan gücü, uzman, her çeşit lojistik destek sağlayarak afetzedelere para, barınma, korunma, ilaç, gıda gibi ayni ve nakdi yardımda bulunmak

1) Dernekler ve Vakıflar aracılığıyla yoksulların kiralarnı karşılamak, evlenmelerine yardımcı olmak, ev edindirmek ve evin donanımını sağlamak,

i) Yasalar ve Karamnelere göre Hükümet eliyle Sağlık konusunda Sosyal Yardım Fonu'ndan "Yeşil Kart" vermek, ilaç masraflarını karşılamak, 8. sınıfa kadar öğrencilerin kitaplarını bedava vermek, 20 torba kömür vermek, engelli ve özürlülere ilaç, aygıt, özürlü arabası ve ortopedik malzemeler gibi araç - gereç yardımında bulunmak,

j) Özürlü, engelli, sakat hasta sahibi olup ta ameliyat ve tedavi masraflarını karşılayamayacak durumda olan ailelerin ameliyat ve tedavi masraflarını karşılamak,

k) Yoksul hanelere "transfer geliri" adı altında (yüzde 73'ü devletten elde ediliyor) emekli maaşı, vergi iadesi, yaşlılık maaşı, işsizlik maaşı, dul, yetim, öksüz maaşı, gazilik ve malullük maaşı gibi nakdi ve aynı yardımda bulunmak, gibi başlıklar altında toplanabilir.

NOT: *Transfer geliri elde eden hanelerin transfer gelirlerinin yüzde 26'sı komşulardan, sosyal yardım derneklerinden, sivil toplum örgütleri benzeri özel kurum ve kuruluşlardan, yüzde 1.1'i de yurtdışında yaşayan yakınlarından geliyor. (Kaynak: ATO Raporu)*

Yine "yardım" kavramı içerisinde olup da yasal olarak kurulmuş bulunan dernek ve siyasi partilere üye vatandaşlarımızın "aidat" olarak adlandırılan aylık ödentilerinin dışında yapmış oldukları bağış ve nakdi yardımları ve buna paralel olarak özellikle seçim zamanlarında ortaya çıkan beğendiği veya seçilmesini arzu ettiği milletvekili veya belediye başkan adaylarına maddi destek anlamında yapılan nakdi yardımları sayabiliriz.

YARDIM TOPLAMA OLAYI

2860 sayılı Yardım Toplama Kanunu ile 3294 sayılı Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Teşvik Kanununa göre yapılabilmektedir.

Bu kanunun Yönetmeliğinin 22. maddesine göre:

Takvim yılı sonunda deri, bağrsak, fitre ve zekât gelirlerinden 20 nci maddede sayılan giderler düşüldükten sonra kalan gelirin %96'sı söz konusu gelirleri toplayan Sosyal Yardımlaşma ve Daya-

nışma Vakıflarının mahallindeki hesaplarına kaydolunur, %1'i Türk Hava Kurumu, %1'i Türkiye Kızılay Derneği, %1'i Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu, %1'i Türkiye Diyanet Vakfı'nın merkezdeki hesaplarına ödenmek üzere Fon Sekreterliği'ne gönderilir.

Ayrıca yukarıda görüldüğü gibi Yasa ve Yönetmelikler kapsamında olmasına karşın özellikle Anadolu'da kurban derilerinin toplanmasına ve paylaşılmasına ilişkin vatandaş ile mevcut sistem arasında - büyük boyutlarda olmasa da - bazı sürtüşmeler söz konusu olmaktadır. Kurban derileri toplandıktan sonra bu konuda yasal yetkili Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakıfları yerine bazı derneklere, kuruluşlara, Kuran kurslarına, bazı grup ve kesimlere ve hatta yerel olarak halkın inanç açısından kendine bir önder olarak kabul ettiği kişilere dahi verilebilmektedir. Kanımca; mevcut sisteme göre burada yapılması gereken hiçbir kişi, grup, dernek ve mensuplarını incitmeden konunun devlet tarafından hem yasal yönden, hem de pratikte çözülmesidir. MBS açısından çözüme biraz sonra değinilecektir.

Söz etmeden geçemeyeceğimiz son ve önemli bir konu da şudur: Ne yazık ki ülkemiz yaklaşık yirmi yıldır bir terör ve terörle mücadele süreci yaşamaktadır. Terörle Mücadele Yasasında adı sıkça geçen "yardım ve yataklık" maddesi vardır. Bu süreçte bu maddeden dolayı mahkûm olmuş, mağdur olmuş insanlarımız vardır. Gerekli teknik, ekonomik ve sosyal önlemler alınmadan, yerel ve doğal şartlar göz önüne alınmadan, sadece, yasalar doğrultusunda yapılan uygulamalar ve yargılamalar bu mağduriyetlere sebep olmuş olabilir. Yani yapılan eylem hangi noktaya kadar bilerek ve isteyerek yardım ve yataklıktır, hangi noktadan sonrası zoraki, mecburi, istemeden yapılan yardım ve yataklıktır. Bu ince çizgi yasalarımızca en güzel şekilde belirlenmeli, bu konumda olan vatandaşlarımızın mağduriyetlerine meydan verilmemeli hatta varsa yasal hakları kendilerine iade edilmelidir.

SONUÇ, ÇÖZÜM ve ÖNERİLER:

4 No.lu Gel-Ar-Kat projemize göre ülkemizin vergi gelirlerini 20 katına katlamıştık. 10 No.lu Aç-Yok-Kal. projemizde ise yakla-

şık 20 ila 23 milyon insanımızı yakından ilgilendiren “açlık sınırı” ve “yoksulluk sınırı” kavramlarını devlet eliyle ortadan kaldırmış, herkesi insanca yaşayabileceği belirli bir gelir düzeyine kavuşturmuştuk. Bu iki projemizin sonuçlarından hareket ederek açık, somut bir şekilde artık şöyle söyleyebiliyoruz: MBS sayesinde artık bu ülkede yardım, iane ve sadakalara muhtaç insanımız kalmamıştır, hiç kimse aç, sefil, perişan değildir, herkes sistemin güvencesi altındadır, bundan sonra hiç kimse yoksulluğu sebebiyle kimsenin karşısında iki büklüm olmayacak, ezilip, büzülmeyecek, karnı tok, başı dik, onur ve haysiyeti ile yaşayabilecektir. Artık “insan onur ve haysiyeti kesinlikle çamurlarda sürüklenmeyecektir”.

MBS’nden sonra toplum hayatımızda ve özel hayatımızda meydana gelebilecek köklü değişiklikleri şöyle sıralayabiliriz:

a) Komşularımızdan hiçbiri aç olmadığından, artık hem komşumuz hem de biz tok yatabileceğiz. Ülkenin ve insanlarımızın içinde bulunduğu ekonomik koşullar nedeniyle nerede ise unutulmaya yüz tutmuş komşuluk ilişkilerimizi tazeleyecek, birbirimizi sıkıntıya sokma gibi, varlık, yokluk gibi, gelir adaletsizliği gibi her çeşit maddi kaygılardan uzak bir şekilde eskilerde olduğu gibi tüm sıcaklığı ve samimiyeti ile bu komşuluk ilişkilerimizi yeniden yaşayabileceğiz.

b) MBS öncesi öksüzlerimizi ve yetimlerimizi giydirip kuşatarak sevindiriyor iken MBS sonrasında onlar Sistemin maddi güvencesi altında bulunduklarından artık sadece giyim kuşamla sınırlı bırakmıyoruz. Daha büyük, örneğin: bisiklet, cep telefonu, kitap ve CD setleri ve bilgisayar gibi hediyelerle sevindirmenin yanında onlara daha fazla sevgi ve şefkat göstererek sevindirebileceğiz.

c) Tahsilini tamamlayıp okumak isteyen her öğrenciye gerek ülke içi, gerekse ülke dışından devlet veya özel sektör olarak burs sağlamaya devam edeceğiz. Ancak bu yardım ve burslar asla ve asla “pazarlığa tabi mecburi hizmet” karşılığı olmayacaktır. Hiçbir öğrenci hiçbir kişi, kurum veya kuruluşa karşı kendisini minnet borcu içerisinde hissetmeyecektir.

d) Okul, yurt, barınma evleri, aşevleri, yol, köprü, cami yaptırmak MBS’den sonra artık sistemin görevidir.

e) Bir köyü, mahalleyi, sokağı susuzluktan kurtarmak sistemin

görevidir. Ancak çeşme ve hayrat yaptırmak isteyen - eğer yoksa - en yakın maliye birimine başvurarak YurtKart'ına hayır işleri yapma muhasebe kodunu işletir, maliyeti karşılayarak hayrını yerine getirmiş olur. Çünkü yapılan hayrın miktarı bellidir, gittiği yer bellidir.

f) MBS devreye girdikten sonra yoksullara yiyecek, giyecek yardımı yapılması söz konusu olmayacaktır. Çünkü ülkede bu yardımı kabul edecek durumda aç ve yoksul kalmamıştır. Dolayısıyla herhangi bir Belediyenin, kurumun veya tüccarımızın böyle bir yardım yapmasına gerek kalmamıştır. Hiçbir vatandaşımız da - böyle bir hizmet almadığından - hiçbir kurum, kuruluş, belediye ve kişiye karşı eziklik, burukluk yaşamayacak, başı dik, onurlu ve gururlu bir şekilde yaşamını sürdürecektir, gelecekte de hiçbir konuda kendisinin kullanılmasına, istismarına izin vermeyecektir.

g) MBS'ne geçildikten sonra ülkenin tüm sokaklarında bir tek olsun "dilenci" kalmayacaktır. Dilencilik, meslek olmaktan çıkacaktır. Vicdan sömürüsü yapılamayacaktır. Çünkü dilencilerimiz de sistemin güvencesi altına alınmıştır. Genç olup çalışabilecek olanlar iş-güç sahibi yapılmıştır. Yaşlı, düşkün, özürlü dilencilerimiz ise hem kişi başı aylık 300 YTL. yardımdan yararlanacak, hem de düşkünler yurdu veya sığınma evlerinde barınma ihtiyaçları giderilecek, hem de yeme, içme, giyim, harcama, sağlık ve tedavi harcamaları sistem tarafından karşılanacaktır.

TÜRKİYE KIZILAY DERNEĞİ

Her yıl 29 Ekim - 4 Kasım tarihleri arasında Kızılay Haftası'nı kutlarız. Kızılay bir yardım kurumudur. Yardım insancıl bir duygudur. İnsanları yücelten bir düşüncedir. Bu düşüncenin yaygınlaşması, dünyamızı güzelleştirir. Barış içinde bir arada yaşamamızı sağlar. İnsanlar arasında birlik ve beraberlik duygularını geliştirir.

Felakete uğrayanlara din, dil, soy ayrımı yapmadan yardım edilmesi gerektiği görüşünü ilk olarak İsviçre'li bir yazar savundu. Tek tek yapılan yardımın yeterli olmadığı görüşünde birleşen Avrupalı devlet adamları İsviçre'nin Cenevre kentinde toplandılar. 1859 yılında İlk Yardım Derneği'ni kurdular. Bağımsız, yansız uluslararası bir kuruluş olan bu dernek daha sonra Kızılhaç adını aldı. Kızılhaç

Derneği'nin kuruluşundan kısa bir süre sonra ülkemizde 1868 yılında Yaralı Askerlere Yardım Derneği kuruldu. Dernek bir süre sonra Hilal-i Ahmer adını aldı. Hilal ay, ahmer kırmızı demektir. Cumhuriyet döneminde derneğin adı bu anlamı açıklayıcı biçimde değiştirildi. Türkiye Kızılay Derneği oldu.

Kızılay; savaş, deprem, sel baskını, yangın, salgın hastalık gibi felakete uğrayanlara yardım eder. Depremden, selden, yangından zarar görenlerin yardımına koşar. Felakete uğrayanların barınmaları için çadır, battaniye yiyecek, giyecek dağıtır. Yaralananların iyileşmeleri için geçici hastaneler kurar. Savaşta yaralanan askerlerin iyileşmeleri için çaba gösterir. Onlara her tür yardımda bulunur.

Kızılay salgın hastalık durumlarında hastalara yardım eder. Aşevleri açar, aşevlerinde yoksul, kimsesiz, düşkün yurttaşlara yiyecek ve içecek verir.

Yurt içinde ya da yurt dışında deprem, sel baskını, savaş olur olmaz Kızılay depolarını açar, felaket bölgesine çadır, battaniye, giyecek, yiyecek, kan ve ilaç gönderir. Bu yardımların dağıtımını sağlar. Kızılay ülke içinde ve ülke dışında yaptığı bu yardımları ; üyelerin ödentileri, yardımseverlerin bağışları ve öğrencilerin satın aldıkları Kızılay pullarından elde ettiği gelirlerle karşılar. hiç bir ayırım gözetmeksizin doğal yıkımlara uğrayanlara, savaş yaralılarına, düşkünlere, salgın hastalıklara yakalananlara, din, dil, ulus ayrımı yapmadan yardım elini uzatır. Kızılay gerektiğinde aynı amaçlı Kızıllaç, Kızılaslan, Güneş gibi yardım kuruluşları ile işbirliği yapar. Kızılay gençlik kampları, aşevleri, hastaneler, dispanserler, kan merkezleri gibi sağlık ve yardım kuruluşlarını çalıştırır

Türkiye Kızılay Derneği'nin beyaz zemin üstünde kırmızı aydan oluşan bir bayrağı vardır. Kızılay bayrağındaki beyaz renk yaralı askerlerin gömleklerini, kırmızı ay ise kan izlerini simgelemektedir.

Kızılay bir yardım kuruluşudur. Savaşta ve barışta halkın karagün dostudur. Savaşta yaralananlara, ölenlerin ailelerine yardıma koşar. Yaraları sarar. Her türlü yardımı yapar. Barışta yangın, sel, deprem felaketlerine uğrayanlara sıcak yardım elini uzatır. Fakirlerle, düşkünlere, kimsesizlere yardım eder. Onlara yiyecek, giyecek, içecek, yakacak, çadır ve para yardımı yapar.

*Kızılay'ın, halka yaptığı yardımlar, yine halkın bu kuruluşa yaptığı yardımlardan, bağışlardan oluşur. Durumu iyi olan her vatan-
daş, Kızılay'a yardım etmeli, bağışta bulunmalıdır. Hepimiz Kızı-
lay'a yardım edelim. Kızılay pulu alalım. Kurban Bayramında kes-
tiğimiz kurban derisini bu kuruluşa bağışlayalım. Kızılay'a yaptığı-
mız yardım fakire, fukaraya, felakete uğrayanlara yapılmış sayılır.
Biz de bir gün felakete uğrarsak, Kızılay bizim de yardımımıza ko-
şar. (Kaynak: Çiğdem ARDA, Memocal.com)*

h) Yukarıya Türkiye Kızılay Derneği hakkında kısaca bilmemiz gereken bilgileri aktardık. Kızılay, adı üzerinde kurum olarak bir dernektir. Devletin her hangi bir birimine bağlı resmi bir Kurum değildir. Ancak 2005 yılında meydana gelen bir doğal afetin ikinci gününde devletin bu işlerle ilgili bir kurumunun başında bulunan kişi “Kızılay’ın zamanında yetişemediği, gerekli müdahaleleri zamanında yapamadığı, çalışmalarının yetersiz kaldığı” gibi konularda Kızılay’ı suçlarcasına adeta fırçaladı. Bilgi eksikliğinden kaynaklandığını düşündük. Hemen sonrasında Kızılay Genel Başkanımız bir açıklama yaparak “ Kızılay’ın bir dernek, bir yardım kuruluşu olduğunu, Hükümetin, bir kurumun ya da bir bürokratin emri ile hareket etmek zorunda olmadıklarını” söyleyerek hem halk tarafından yanlış olarak bilinen bir konuyu düzeltti, hem de doğru bilgi aktararak bilgisizliğimizi gidermiş oldu. Kendilerine buradan teşekkür ediyorum.

1) MBS’ne göre Dernekler ve Vakıflar varlıklarını sürdürmeye devam edeceklerdir. Ancak MBS’imizin temel iki elemanı burada da uygulamaya girecektir. Şöyle ki; Her dernek ve Vakıf’ın mutlaka en yakın maliye birimine kayıtlı bir POS aygıtı olacaktır. Bilindiği gibi üzerinde de mutlaka bir Sicil Kod No.su ve ÇİP’i bulunacaktır. O ana kadar olan tüm mal varlıkları ve diğer sahip oldukları değerleri bu ÇİP’e kaydedilecektir. MBS uygulamaya girdikten sonra ise:

a-) Üye ödentileri: Dernek ve Vakıfların Genel Kurulda tespit etmiş oldukları aylık üye ödentileri, üyelerin YurtKart’larından otomatik olarak Dernek ve Vakıfların POS aygıtlarına aktarılacaktır.

b-) Hayırsever vatandaşlar ise; hayır yapma isteklerini Sisteme bildirerek “yardım” muhasebesel kodunu YurtKart’ına işletecek,

söz konusu kurumun ÇİP'indeki Kod No.suna girerek yardımda bulunabilecektir.

c-) Bu kurumların “diğer gelirleri” ise muhasebesel kodlarına göre hem miktar hem de kaynak göstererek ÇİP'inde yer alacaktır.

Bu uygulamalara girmemizin sebepleri şunlardır: Her türlü gelir, girdi ve faaliyetlerin açık, şeffaf ve izlenebilir olmasını sağlamak, olası istismarlara açık kapı bırakmamaktır. Ayrıca, bu kuruluşlar hakkında maliyemizi, polisimizi, jandarmamızı ve istihbarat teşkilatımızı haftalarca, aylarca meşgul etmemize gerek kalmaksızın her çeşit yasal ve yasadışı olabilecek tüm faaliyetlerin basit ve kolay bir şekilde denetlenebilmesini sağlamaktır.

i) İçinde bulunduğumuz dönem de dahil olmak üzere özellikle 80'li yıllardan itibaren iş başına gelen hükümetler döneminde zaman zaman “iyileştirme” ya da “reform” adı altında bazı sosyal konular ele alınmış, - yeterli olmasa da - belli bazı çözümler getirilmiştir. Hakeden ihtiyaç sahiplerine, Örneğin: 65 yaş maaşı denilen “yaşlılık maaşı”, sağlık konusunda “Yeşilkart” verilmesi ve ilaç masraflarının karşılanması, 8.sınıfa kadar öğrencilerin kitaplarının bedava verilmesi, yılda 20 torba bedava kömür verilmesi bunlardan birkaçıdır. Bu uygulamaların kötü bir yanı var mıdır? Asla yoktur, iyidir. Hatta vatandaşlar “bu hükümetten Allah razı olsun. Allah devletimize zeval vermesin” deyip hayırdualar etmektedir. Çünkü kullandığımız mevcut mali sistem içerisinde yapılabileceklerin azamisi budur. Aslında tüm bu hizmetlerin yerine getirilmesi devletimizin asli görevi olmasına karşın - eğitim düzeyinin yüksek olmaması sebebiyle - halk tarafından yanlış olarak algılanmakta, sanki bu hizmetler kendilerine ekstradan veriliyormuş duygusuna kapılmaktadırlar. Bu duygularını da “ sağ olsun, hükümet her şeyimizi veriyor, daha Allah'tan belamızı mı isteyelim” şeklinde dile getiriyorlar. Ve mevcut ekonomik sistemin sebep olduğu bu yoksulluk, ezilmişlik duygularıyla mevcut hükümetlere karşı kendilerini bir minnet ve şükran borcu altına girmiş sayıyorlar. Bu borcun altında kalmamak için de özellikle seçim zamanlarında daha duyarlı davranıp, diğer partileri de araştırmak suretiyle bu işi daha iyi yapabilecek, daha köklü çözümler getirebilecek partiler olup olmadığına bakmaksızın sadece duygusal davranarak seçmenlik görevini yerine getirmekte-

dirler. Dar pencereden baktığımızda seçmenin bu hareketi normalmiş gibi gözüksede daha geniş açıdan baktığımızda bunun olaylara ancak yüzeysel bakabilen bilinçsiz seçmen davranışının tipik bir örneği olduğunu görürüz. Seçmenin bu davranışı sebebiyle bilinçli seçmen kitleleri oluşturulup ortaya çıkarılamamakta, dolayısıyla siyaset, seçmenden beklentilerini alamamakta ve işlevini yerine getirememektedir. Yani siyaset, seçmenden, altyapıyı oluşturacak verileri alamamakta, dolayısıyla gerekli analiz ve sentezleri yapıp bilinçli seçmen oluşturma yolunda yol göstericilik ve rehberlik yapmamaktadır. Diğer bir deyişle karşılıklı etki-tepki oluşmamaktadır.

j) 10 No.lu Aç-Yok-Kal projemizde görüleceği gibi özürlü, engelli, sakat insan sayımızı - kullandığımız sistem sebebiyle - kesin olarak bilemiyoruz. 9 milyon civarında olduğunu tahmin ediyoruz. Ancak yakın, tanıdık çevremizde oldukları takdirde ya da gazetelerden, radyolardan veya televizyonlardan feryatlar yükseldiği zaman bu insanlarımızın farkında olabiliyoruz. Onda da hepsinin değil, ancak belli bir kısmının... Peki sesini yükseltmeyenler, feryadını duyuramayanlar ne olacak?.. Böyle mi olması gerek? Asla. İşte MBS uygulamaya girdiğinde bu durum da kesinlikle ortadan kalkacaktır. Çünkü istisnasız her yurttaşımız VatKart/ YurtKart sahibidir. YurtKart'ındaki ÇİP'inde de her çeşit özlük bilgileri yani geliri, gideri, mali durumu, geçim kaynakları, tahsili, fizik olarak özürlü, engelli, sakat olup olmadığı, yaşı, yardıma muhtaç durumda olup olmadığı gibi her çeşit bilgi yazılı durumdadır. İstendiği anda tek tuşla ülkede kaç özürlü, engelli, sakat yurttaşımız olduğunu öğrenebiliriz. Yani Sistemin bu durumdaki tek bir yurttaşımızı dahi es geçmesi mümkün değildir. Her yurttaşımızın olduğu gibi bu insanlarımız da her yönüyle mutlaka Sistemin güvencesi altında olacaktır. Bu konu ileride Özür-İns. projemizde çok daha geniş bir şekilde ele alınacaktır.

ÖNERİLER:

10 no.lu Aç-Yok-Kal projemizdeki bir tespitimizi hatırlayalım. MBS sayesinde Vergi gelirleri 20 katına katlanmış bir Türkiye gerçeği var idi. Yaklaşık 72 milyon nüfustan 26 milyonluk kesimini ilgilendiren konu ise sözkonusu vergi gelirlerinin 23'te birini yani, % 4,4'ünü bu iş için ayırmak suretiyle yoksulluk ve açlık sınırı kav-

ramlarının devlet eliyle ortadan kaldırılmasıydı. Bu tespitimizden hareket ederek:

1-) Sonuç ve Çözüm bölümündeki açıklamalara sadık kalınması, bunların ışığında uygulamalar yapılması gerekir. Bunların dışında:

2-) Türkiye Kızılay Derneği'nin dernek statüsünde bırakılması ancak dokuz kalemden oluşan gelirlerinin sadece bunlarla sınırlı kalmaması, MBS'nin ilgili Fon'larından resmi olarak ve ne kadar gerekli ise o kadar maddi destek yapılması gerekir. Çünkü Kızılay'ın afet, savaş ve insanlığın karşı karşıya kalabileceği olası her mağduriyete karşı maddi ve lojistik her olanağa sahip, her an hazır çok güçlü bir kurum olması gerekir. Dernek statüsünde kalmasında iki amaç güdülmektedir.

Birincisi: İdari yönden her şeyin MBS'nde kayıtlı ve Sistemin kontrolü altında olması sebebiyle en küçük bir yolsuzluğun dahi yapılamayacağı, bundan kesin emin olunması gerçeğidir.

İkincisi ise: Hükümetlerin olası zaaflarından böyle bir kurumun kesinlikle etkilenmemesi gerektiğidir.

3-) Açlara, yoksullara, muhtaçlara yardım yapmak başlıca insanlık görevimiz olmakla birlikte yardım ve iane yapmak, sadaka, fitre ve zekât vermek aynı zamanda dinimizin gereğidir, Allah'ın emridir. Niçin yardım yapıyoruz, sadaka, fitre ve zekât veriyoruz? "İman edip iyi işler yapan, namaz kılan ve zekât verenler var ya, onların mükâfatları Rableri katındadır. Onlara korku yoktur, onlar üzüntü de çekmezler."(Bakara,277) ayeti gereğince ahiret hayatımız için hazırlık yapıyoruz. Çünkü Yüce Rabbimiz burada açık seçik kendi katından mükâfat vaat etmektedir. Bu yaklaşık 14 asırdan beri bu şekilde devam edegelmiştir. Peki, on dört asırdan beri sorunsuz bir şekilde normal seyrinde devam eden bir olayın şimdi MBS tarafından "yardım, iane ve sadakanın ortadan kaldırılması" adı altında belli bazı kısımlarının değiştirilmesi veya ortadan kaldırılması ne anlama gelmektedir? Bu, güzel örf, adet ve geleneklerimizden vazgeçmek anlamına gelmez mi? şeklinde sorulara neden olabilir. Verilecek yanıt şudur: Evet on dört asırlık bu süreçte tüm bu uygulamalar normal seyrinde yapılagelmiştir. Ancak; bu 14 asır ne yazık ki uygulamalarımızda teknolojiyi egemen kılamadığımız yıllardır.

Her yapılan işin felsefesi mutlaka bir temele oturtulmak zorun-

dadır. Bir Atasözümüz vardır. “İbadet’te gizlidir, kabahat de...” Bu, kullara göre bir değerlendirmedir. Allah’a göre hiçbir şey gizli olamaz. O her şeyi bilir, iştir ve görür. Sadaka, fitre ve Zekât da birer ibadettir ve gizli olması gerekir. Ancak on dört asırlık uygulama içerisinde bu hiçbir zaman böyle olmamıştır. Sadakayı alan sadakayı vereni görüyor. Fitreyi alan fitre vereni biliyor. Zekât vereni, zekât alan kişi ve kurumlar hem biliyor, hem de görüyor. Burada iki önemli konu ortaya çıkıyor.

Birincisi: gereken gizlilik sağlanamıyor.

İkincisi: Her kesim konumunu aynen koruyor, ne yapılırsa yapılırsın toplumsal farklılıklar bir türlü ortadan kaldırılamıyor. Toplum tarafından yardımsever, varlıklı, zengin kişiler yine sürekli yukarılarda, yardım alan yoksul kesimler ise yine hep aşağılarda olarak tanımlanıyor. Örneğin: Gariban Hasan birçok kez iyiliğini, yardımını gördüğü Hacı Ahmet emminin karşısında ömür boyu mahcubiyet ve eziklik yaşıyor. Daha sonra herhangi bir zamanda Hacı emmi, Hasan’a karşı yanlış yapsa da, dövse de, sövse de Hasan’ın, Hacı emminin karşısında bir şekilde “karşı duruş” sergilemesi mümkün değildir. Çünkü hep “veren el alan elden üstündür”. Bizim Gariban Hasan da “alan el” olarak kaldığı sürece bu duyguları bu ezikliği yaşamaya mahkûmdur. “Alan el”in toplum içerisindeki konumu zaten apaçık bellidir. Yapılan iyilik ve yardımlar da, yapana elbette ki büyük huzur ve mutluluk duyguları yaşatmaktadır. Ancak; “veren el”in daima göz önünde kişilikler olması ve “veren el” olduklarının toplum tarafından hep biliniyor olması -kendileri istemese de- bir zaman sonra bu saf, temiz huzur ve mutluluk duygularını -Allah korusun- “gurur” meselesi haline dönüştürebiliyor.

Bir Atasözümüz daha vardır: “İyilik yap, at denize; balık bilmezse halik (halkeden / yaratan) bilir” diye. Yapılan iyilik ve yardımların görülerek, bilinerek toplum tarafından takdir ve taltif (yüceltme) edilmesi yerine, yapıp, yerine getirilip takdirinin Yüce Allah’a bırakılması ve ödülünün de yine Allah katından beklenmesi en doğrusu değil midir?

Mademki; “İnsan, Allah tarafından yaratılan en şerefli varlıktır”. En şerefli varlık olan insanın diğer insanlar karşısında yoksulluğu sebebiyle ezilip, büzülmesine gerek yoktur. MBS sayesinde insanlar

Allah'tan başka hiç kimsenin yardım ve desteğine ihtiyaç duymadan karnı tok, başı dik, insanca yaşayabilecektir. MBS'nin ekonomik ve sosyal yönden insanı yükselttiği konum budur.

MBS bu noktada en azından şunu halletmiştir. “Veren el” ile “alan el”in birbirlerini görmeleri, bilmeleri ve muhatap olmaları olayını ortadan kaldırmıştır. “Veren el” sadece verdiğini bilir, “alan el”in kim olduğunu bilmesi mümkün değildir. “Alan el” ise sadece aldığını bilir, “veren el”in kim olduğunu bilemez.

MBS devreye girdikten sonra yardımseverlerin bağış, iane, fitre, zekât ve sadakaları artık Türk insanına verilmeyecektir. Yurdum insanının bu tür yardımlara ihtiyacı kalmamıştır. Çünkü MBS sayesinde herkes, her aile insanca yaşayabileceği bir gelir düzeyine kavuşmuştur. Yardımseverlerin yapacağı bağış, yardım, iane, fitre, zekât ve sadakalar bir Sandıkta veya Fon'da (Örneğin: Adı Sosyal Yardım Sandığı veya Sosyal Yardım Fonu olabilir) toplanacaktır. İster sivil yardım dernekleri, ister resmi sosyal yardım kurumları olsun, yapılan tüm işlemler, girdiler ve çıktılar bu sandığın ÇİP'inde kayıt altında olduğundan herhangi bir şekilde yolsuzluk yapılması veya zimmete geçirme olayı söz konusu olamaz. En küçük bir miktar gelir dahi herhangi bir parti, kişi, örgüt veya kurum tarafından ilişkilendirilemez, kullanılamaz, istismar edilemez. İlgili tüm kurum ve kuruluşlara (Vakıflar, Kızılay, Çocuk Esirgeme Kurumu, Yetiştirme Yurtları, Düşkünler Yurdu, Sığınma Evleri, Huzur Evleri, Aşevleri v.b.) bu merkezden dağıtım yapılacaktır. Ayrıca bu yardımlar Dünya'nın her hangi bir ülkesinde olası deprem, sel baskını, tsunami gibi doğal afetler ve savaş, yangın, salgın hastalık gibi felaketlere uğrayanlara ve afetzedelere, Etiyopya, Somali ve Eritre'de olduğu gibi yoksulluk, açlık ve kıtlığın toplu kırımlara sebep olduğu ülkelere gönderilecektir.

4-) Bu zamana kadar siyasi partilere ve siyasi kişilere - çoğunlukla gizlice ve el altından - yapılan yardım ve bağışlar MBS'nden sonra açık ve seçik bir şekilde yapılabilecektir. Kimin, kimden, hangi kesimden yardım ve bağış aldığı, kimin kime yardım ve bağışta bulunduğu belli olacaktır. Yapılan yardım ve bağışlar “belgeli” olduğu için daha sonraları kimse kimseyi suçlayamayacak, töhmet altında bırakamayacaktır. “Şu kadar paraya şu kadar oyunuzu satın al-

dım”, “seçim zamanı şu kadar paramı yediniz”, birilerine oy vermediği halde “verdim” demek, hiç ilgisi olmayan birine “filancanın aracılığıyla sana şu kadar para yollamıştım” şeklinde çirkin itham ve dedikodular olmayacaktır. Bunun yanında almış ve kullanmış olduğu bağış ve yardımlardan ötürü hiçbir siyasi kişi ve parti zan altında bırakılıp suçlanamayacaktır.

5-) MBS'den sonra tüm vatandaşlarımız yaptıkları yardımlar ve bağışlar sebebiyle daha dikkatli ve daha duyarlı olmak zorunda kalacaklardır. Nakit para kullanımı ortadan kalktığı için yasal veya yasal olmayan tüm dernek, topluluk, cemiyet ve örgütlere yapılacak yardım ve bağışların yasalar çerçevesinde olmasına dikkat edilecektir.

OK- YAZ. (OKUMA-YAZMA SEFERBERLİĞİ) PROJESİ:

Türkiye'nin kurtulma yolunda atacağı ilk adımlardan birisi hiç zaman kaybetmeden "okuma - yazma" seferberliğine girişmesidir.

Seferberlik kelimesini özellikle kullanmamızın sebebi "okuma-yazma öğretmek için gerekli hazırlık ve önlemlerin tümünü" anlam ve kapsamı içerisinde bulundurmasıdır.

Bir konuyu tartışmak, konuşmak o konuda bir fikir belirtebilmek için konuyu bilmek, konu hakkında bilgi sahibi olmak gerekir. Bilmek için öğrenmek gerekir. Öğrenmek için okumak gerekir. Okuma-yazması olmayan insanlar, bazı yaşamsal deneyimlerine dayanarak birçok şeyi başarabilirler. Ancak dilden dile anlatılanlarla, kuktan kulağa duyumlarla edinilen bilgiler insan yaşamı için çok önemli olan birçok konuyu çözmekte yetersiz kalmaktadır. Çünkü bu bilgiler pratik ve yüzeysel oldukları için asla bilimsel değerler taşımazlar.

Öğrenme Nedir?

Öğrenme davranışların değişmesidir. Bilmediğimiz bir bilgiyi bilir hale gelmemiz, yapamadığımız bir etkinliği uygulayarak duruma gelmemiz bir öğrenmedir. En yalın tanımla öğrenme, bilebilme, yapabilmedir. Öğrenmenin sınırı yoktur, yaşam boyu devam eder. İnsanoğlu her şeyi bilmek doğaya hakim olmak ister. Bugünkü uygarlığı da insanın öğrenme merakı yaratmıştır.

İnsanın bilinçli bir varlık olarak neyi, niçin ve nasıl yapacağını bilmek hem hakkı hem de insan olma sorumluluğunun gereğidir. Öğrenme işinin zaman, amaç, merak ve irade ile yakın ilgisi vardır. İrade ve zamanın nasıl kullanılacağını bilmek, öğrenme yollarını bilmektir. (Kaynak: Eğitim.com)

Merkezi Bilgisayar Sistemi'ne geçildiğinde "Yaşı gelmiş - yaşı geçmiş herkes okuma- yazma öğrenecektir, diplomasını alacaktır,

Bilgisayar kullanmasını öğrenecektir” diyoruz. Peki, neden? Milletçe hepimizi rahatsız eden o kadar çok neden var ki! “Bilgi”ye, özellikle “doğru bilgi”ye o kadar çok ihtiyacımız var ki! Bilgi ve doğru bilgi ile ilgili konular ileride “Her eve bir bilgisayar”, “Bilgi Toplumu” ve “Doğru bilgi aktarımı” projelerimizde geniş bir şekilde inceleneceği için burada sadece okumaz-yazmazlarla ilgili konulara değineceğiz.

Tüm sosyal karışıklıklar iki temel konudan kaynaklanıyor: Birincisi: Cehalet (bilgisizlik, eğitimsizlik), İkincisi: Yoksulluk. MBS % 100 itibarıyla her iki düşmanın da hakkından gelmemize yardımcı oluyor. Şöyle ki: Önce Türkiye’deki duruma bir göz atalım.

Türk halkının yüzde 12’si okuma yazma bilmiyor

A & G Araştırma Şirketi’nin Türkiye genelinde yaptığı araştırma sonuçlarına göre, Türk halkının yüzde 12’si okuma yazma bilmiyor. Halkın yüzde 43’ü ilkokul, yüzde 20’si lise, yüzde 13’ü ortaokul, yüzde 7’si ise üniversite veya yüksekokul mezunu.

Türkiye genelinde yüzde 12 olan okuma yazma bilmeme oranı erkeklerde yüzde 5 iken, kadınlarda yüzde 19’a kadar yükseliyor. Yüzde 7 olan üniversite veya yüksekokul mezunluğu, kadınlarda yüzde 5, erkeklerde ise yüzde 9 oranında.

Kırsal bölgelerde yaşayan halk, kentlilere ve büyükşehirliilere oranla ortalamanın üzerinde eğitimsiz ya da düşük eğitilmiş. Kırsal alanda yaşayan halkın yarısı (yüzde 49) ilkokul mezunu iken, yüzde 16’sının okuma yazması yok. Büyükşehirlerde yaşayanlarda yüzde 14 olan üniversite/yüksekokul mezunluğu, kırsal alanda yüzde 3’e kadar düşüyor

Coğrafi bölgeler açısından halkın eğitim durumuna bakıldığında, okur yazar olmama durumunun Güneydoğu Anadolu’da yüzde 30’a kadar çıkıyor. Diplomasız okur yazarlık Doğu Anadolu’da yüzde 9 oranıyla, Türkiye genelinin yüzde 5.2 üzerinde. Marmara ve İç Anadolu ise, Türkiye ortalamasının üzerinde üniversite veya yüksekokul mezunlarının yaşadığı bölgeler.

Bugün Türkiye’de yaklaşık 7 milyon kişi kendi adını dahi okuyup yazamamaktadır. Bu nüfusun büyük çoğunluğunu kadınlar oluşturmaktadır ve istatistiklere göre Türkiye’de her dört kadından

biri okur yazar değildir. Ayrıca, bölgesel olarak bakıldığında Doğu ve Güney Doğu Anadolu Bölgeleri'nde okuma yazma oranının özellikle kadın nüfusunda çok daha düşük olduğu görülmektedir. 1999 İnsani Gelişim Raporuna göre Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nde kadınlarda okuma yazma oranı % 56.63, erkeklerde ise % 82.51'dir. (Kaynak: AÇEV, 22.12.2006)

Yukarıdaki belgelerden edindiğimiz bilgilere göre: Türk halkının % 12'si okuma-yazma bilmiyor demek; "Türkiye'de okuma-yazma oranı % 88 dolaylarında" demektir. Konunun daha iyi anlaşılması bakımından bir de yurtdışına bakalım. Avrupa'da şu anda Birlik üyesi olan 25 ülkenin hem nüfusunu hem de okur-yazarlık oranlarını sayfalarıma aldım. Bu ülkelerden 15 tanesi uzun yıllardan beri Birlik üyesidir. Oranların ortalaması yaklaşık % 99. Sadece Portekiz bizim oranımızda. Bu durumu rahatlıkla anlayabiliyoruz. Çünkü bunlar çoğunluğu demokratik rejimlerle yönetilen ülkelerdir. Diğer 10 ülke ise Birliğe yakın zamanda katılmış olan eski Demirperde ülkeleridir.

Ülke	Nüfus:	Okur-Yazar Oranı%
Almanya	83.029.536	%99
Avusturya	8.150.835	%98
Belçika	10.264.212	%98
Çek Cum.	10.264.212	%100
Danimarka	5.352.815	%100
Estonya	1.423.316	%100
Finlandiya	5.175.783	%100
Fransa	59.551.227	%99
Hollanda	15.981.472	%99
İngiltere	59.647.790	%99
İrlanda	3.840.838	%98
İspanya	40.037.99	%97
İtalya	57.679.825	%98
Kıbrıs R. Kesimi	762.887	%94
Letonya	2.385.231	%100
Litvanya	3.610.535	%98
Lüksemburg	442.972	%100

Macaristan	10.106.017	%99
Malta	394.538	%88.76
Polonya	38.633.912	%99
Portekiz	10.066.253	%87.4
Slovakya	5.414.937	%99
Slovenya	1 930 132	%99
Yunanistan	10.623.835	%95
(Kaynak: Ntv)		

Şimdi de Türki Cumhuriyetlerin Durumuna Bir Bakalım:

Azerbaycan	Genel Nüfusun Okuma-Yazma Oranı: % 97
Türkmenistan	Genel Nüfusun Okuma-Yazma Oranı: %98
Kazakistan	Genel Nüfusun Okuma-Yazma Oranı: %100
Kırgızistan	Genel Nüfusun Okuma-Yazma Oranı: %97
Özbekistan	Genel Nüfusun Okuma-Yazma Oranı : % 100
Tacikistan	Genel Nüfusun Okuma-Yazma Oranı : % 99

Tabloda görüldüğü gibi durum çok açıktır. Ortalaması % 99 civarındadır. Üstelik bu ülkeler 1920'li yılların başlarından itibaren yaklaşık 70 yıl komünist rejim altında yaşamışlardır. Toplum olarak yıllarca eleştirdiğimiz, karşısında olduğumuz Komünizm bu ülkelere fazla bir şey vermemesine karşın bir tek şeyi iyi başarmış ki; her-kese önce okumayı, yazmayı öğretmiş. Aksi takdirde Komünist Partisi kitaplarını, manifestolarını soydaşlarımıza zorla, baskıyla nasıl okutabilirdi!

1923-1990 Nüfus Yapısı

Sayım Yılı	Toplam Nüfus	Okur-yazar Oranı %*
1923	12 475 000	0
1927	13 648 270	0
1935	16 158 018	19,25
1940	17 820 950	24,55
1945	18 790 174	30,22
1950	20 947 188	32,37

1955	24 064 763	40,87
1960	27 754 820	39,49
1965	31 391 421	48,72
1970	35 605 176	56,21
1975	40 347 719	63,62
1980	44 736 957	67,45
1985	50 664 458	77,29
1990	56 969 109	85

(*) Yeni Türk alfabesi 1928 yılında kabul edilmiştir.

(*) Kaynak: Ceteris Paribus.net

Rakamlara baktığımızda okuma yazma konusunda pek başarılı olduğumuz söylenemez. Hatta çoğu ülkelere göre epeyce geride kalmışız. Yukarıdaki tabloları sayfamıza almamızın sebebi bu konuda yapılan çalışmalara, gösterilen çabalara ve sürekli artan bir grafikte okur-yazarlık oranının yükseldiğini görerek kendimizi bir parça olsun avutabilmek içindir. Bu avuntumuzun iki sebebi vardır.

Biri; Osmanlı Devletinden genç Türkiye Cumhuriyetine geçtiğimiz yıl olan 1923'te her 100 insandan ancak dördü okuma-yazma bilirken, Atatürk'le birlikte, özellikle 1928 deki harf devriminden sonra oranın daha yoğun ve yükselerek artmasıdır.

İkincisi: yine aynı yıldan ve Atatürk'le başlayarak eğitim-öğretme bütçeden ayrılan payın kısıntı yapılmaksızın - küçük yüzdeler halinde olsa da - tüm Hükümetler döneminde hep artan oranlarla sağlanabilmiş olmasıdır.

Bu tespitleri yaptık.

“MBS’ne göre ülke genelinde 7’den 77’ye ayrıcasız okuma-yazma bilmeyen tek kişi dahi kalmayacaktır” diyoruz. Hemen gerekçelerini sıralayalım.

* MBS uygulamaya geçmiş. İlk iş olarak özlük bilgilerinin Yurt-Kart’ındaki ÇİP’ine işlenmesi gerek. Okuma-yazma bilmezsen tüm yaşamını yakından ilgilendiren bu Karta, bilgilerinin, ilgili memur tarafından doğru işlenip işlenmediğinden nasıl emin olacaksın?

* Nakit para kullanımı kaldırılmış. Hemen hergün belki bir kez, belki on kez YurtKart'ınla alışveriş yapacaksın. Okuma-yazma bilmezsen POS aygıtlarına eksik mi fazla mı ödeme yaptın. ÇİP'inde kaç kontör TL. kalmış, nasıl bileceksin?

* Her eve bir Bilgisayar verilecek. Yanında internet hattın da olacak. Nasıl kullanacaksın?. Bilgiye nasıl ulaşacaksın? Yarın seçimlerde oy kullanacaksın. Asgari seçmen olmalısın ki makbul insan olasın. Partiler hakkında, Belediye başkan adayları ve milletvekili adayları hakkında araştırıp, bilgi sahibi olmazsan nereye, niçin ve nasıl oy kullanacaksın?. Ülke siyasetine nasıl katkıda bulunacaksın? Siyasete, ülke sorunlarına duyarlı seçmen olup olmadığın nasıl anlaşılacak? Bilgili, kültürlü iyi bir seçmen olup siyasetin senden beklentilerine nasıl cevap vereceksin? Oylarınızı evinizden, kendi bilgisayarınızdan kullanacaksınız. Onu kullanmasını bilmezseniz oyunuzu nasıl vereceksiniz? Nasıl olsa "seçimden seçime" bahanesinin arkasına saklanıp, bilgisayar kullanmayı bilmiyorum diyerek oyunuzu kullanmayacak mısınız? Oy kullanmamak çözüm müdür?

Yarınlarda çıkarılacak yasalar, alınacak kararlar hakkında devlet - danışan devlet olacağı için - size soracak, danışacak. Okuma - yazma öğrenmeyip bilgisayarı, interneti kullanmayı bilmezseniz o anketlere, mini referandumlara, araştırmalara nasıl katılacaksınız? Sakın "benim ne fikrim olacakmış" demeyin. MBS olarak tüm yurttaşlarımızı ayrıcasız önemsiyoruz. Fikirlerinizi, görüşlerinizi alıp, ülkemize ve insanlarımıza mutlu bir gelecek hazırlayabilmek için onlardan yararlanmayı düşünüyoruz.

● Bir anne düşünün ki eczaneden gelen ilaçları çocuğuna verecek. Ama okuma-yazması yok. İyi ki eczacı üzerini yazmış, çizgileri koymuş. Yılların deneyimi ile çizgilere bakıp günde 2 kez ya da 3 kez verileceğini A görünce aç, T görünce tok karnına verileceğini tahmin edebiliyorsunuz. Ya da kutuların üstünü çocuklarınıza okutuyorsunuz. Keşke okuma-yazması olan daha bilinçli bir anne olseydiniz da bu mutluluğu birebir yaşasaydınız daha güzel olmaz mıydı?

● Bir ev hanımı bakkaldan gelen poşetin dışında sarılı bir gazete sayfasına bakıyor. Gözü bantlanmış birkaç kadın ve polislerin arasında bir adam resmi var. Resimlerin altında ve yan taraflarda da bir sürü yazı görüyor. Konuyu anlamak istiyor ama ne yapsa boşuna... Çünkü okuması-yazması yok. Ya yırtıp atacak ya da çocukların okuldan gelmesini bekleyecek. Bu arada merakından çatlayacak. Keşke bu hanımın okuması- yazması olsaydı. Hem konuyu kendi başına okuyup anlayacak, hem de merakını giderecekti. Ve belki de hayatında bir kez olsun arka sayfadaki köşe yazısını da okuyabilecekti...

● Vatandaş mektup yazmış, Beyaz Hocama soruyor. “Ezan okundu. Camiye yetişecektim. Kaldırımda yürürken kaputuma (kalın pardösü) it süründü. Hanefi’yim. Abdestim bozulmuş mudur?”. Öteki birisi: “Hocam, filan köyde oturuyorum. İki gün üst üste bizim damda baykuş öttü. Baykuş uğursuzdur derler. Ötünce mutlaka o haneden bir cenaze çıkarmış. Doğru mudur? Bizim haneden bir cenaze çıkacak mı?”. Be Allah’ın kulu! Baykuş da öteki hayvanlar gibi bir hayvan. Niçin uğursuz olsun. Geleceği ancak Allah bilir. O’ndan başkası bilemez. Zavallı hayvan nereden bilsin, hocam nereden bilsin senin hanenden cenaze çıkıp, çıkmayacağını... Başka biri: “Hocam, ben falanca köydenim. Eniştemin evine giderken tam üç sefer önümden kara kedi geçti. Bizim köydeki Yarım Fakı’ ya (lakabı öyle imiş) danıştım. Başına bir kaza, bela gelmemesi için dokuz gün evden çıkma dedi. Ne yapmam lazım?”. Ne yapacaksın be arkadaş? Yarım Fakı ya danışırsan işte böyle olur. Keşke “Bütün Fakı” ya danışsaydın. Yeter! İnsanı çıldırtmayın. Tüm bu saçmalıklarınız dinimizin neresinde? Hangi ayette, hangi hadiste yazıyor? Allah aşkına söyler misiniz? Sayın beyefendi! Dokuz gün içinde mübarek başınıza (!) bir felaket gelmemesi için, kıramayacağımız hatırlarınızı da öne alarak Kara kedimiz kara postunu üzerinden çıkarıp atmaya hazırdır. Şayet bu hizmetimiz huzurunuzda kabul görmeyecek ise, yüce kişiliğinizin emir ve talimatları doğrultusunda kedimiz, en yakın kuaföre gidip tüylerini beyaza boyatacaktır.

“CEHALET; İKİ UCU DA SONSUZ OLAN BİR SÜREÇTİR. UÇLARINI ARAMAYIN, BULAMAZSINIZ.”(M.S.)

Bu arkadaşlar - eğer yoksa - önce okuma-yazmayı öğrenecekler. Diyelim ki var. Bilgisayar kullanmasını da öğrenirlerse hiç kimseye sormaya, danışmaya gerek kalmadan İnternet aracılığıyla istedikleri kadar bilgiyi kaynağından edinebilirler. İşte o zaman ortada ne cehalet kalır, ne de yukarıdaki komediler...

• Genç bir kızımız bir gazetenin Güzin Abla köşesine mektup yazmış. Diyor ki; “Sevgili Güzin Abla! Ben 17 yaşında bir genç kıyım. Bir kasabada oturuyorum. Ailem okula göndermedi. Geçenlerde bir akrabamızın düğününde ailece tanıdığımız benden bir yaş büyük bir çocukla hayatımda ilk kez dans ettim. Biraz sonra salonun bahçesine hava almak için çıkmıştım. Hafif loş bir yerde aynı çocuk yanıma geldi ve kısa bir süre beni dudaklarımdan öptü. Acaba hamile kalmış mıyım? Huzurum kalmadı, iki haftadır gözüme uyku girmiyor. Lütfen Güzin ablacığım, n’olur bana yardımcı olun.”

Millet hayatımızdan binlerce canlı örnek vermek mümkündür. Dediğim gibi cehaletin başı, sonu yoktur. Cehalet insanlık tarihi boyunca vardı. Şimdi de var, gelecekte de mutlaka olacaktır. Ancak dileğimiz, teknolojiyi yaşamımıza egemen kılarak MBS’nin rehberliğinde cehaletle mücadelede önce engelleri aşarak başarılı olmak, sonra da bu büyük düşmanı yok etmek, tamamen ortadan kaldırmaktır.

Cehalet; kısaca bilgisizlik, eğitimsizlik demektir. Cehalet asla yenilemez, haktan gelinemeyecek bir düşman değildir. Cehaletin en büyük düşmanı da bilgidir, eğitimidir. Bu mücadelenin ilk adımı okuma- yazma öğrenmektir. İkinci adım eğitim almaktır. Üçüncü adımı ise temel bilgileri edinerek gerekli altyapıyı oluşturmaktır.

Görselliğin yoğun olmadığı, bilgisayar, CD, DVD gibi donanım ve malzemelerin olmadığı dönemlerde bilgi edinmenin yolu elbette kitaplar idi. Eğer kıymeti bilinirse kitaplar en iyi dostlarımızdır. Bir Fransız düşünür şöyle diyor bu konuda: “Bir kitabı ilk kez okuduğum zaman yeni bir dost kazanmış olurum. Okuduğum bir kitabı

ikinci kez okuduğumda eski bir dostuma yeniden kavuşmuş olurum". Kitap okumak, hele hele kitap okumak suretiyle bilgi edinmek aslında oldukça zordur. Sağlam bir göz, akıcı ve hızlı okuma yeteneği ve çok geniş bir sabır gerektirir. Artısı ülkenin içinde bulunduğu ekonomik koşullar ve halkımızın - özelde değil genelde - okuma alışkanlığı edinmemiş kitlelerden oluşması durumu daha da zorlaştırmaktadır.

Açık söylemek gerekirse; bunların hiç biri aşılamayacak sorunlar değildir. MBS içinde hepsinin çözümü vardır. Teknolojinin hızla geliştiği, teknik olanakların bu denli çeşitli ve gereksinimlerimizi karşılayabildiği bir zamanda MBS'nin çözemeyeceği bir sorun yoktur. Çözümüne geçmeden konumuzu özetleyelim ve sorunu bir kez daha hatırlayalım.

Yukarıdaki belgelerden edindiğimiz bilgilere göre şu anda ülkemizde okuma-yazma oranı % 88 dolayındadır. Hedefimiz: MBS'ni devreye sokarak bu oranı % 100'e yükseltmek ve Türkiye'de okumaz-yazmaz kimse bırakmamaktır.

ÇÖZÜM:

1-) Temel eğitim ve okul döneminde yani, 7 - 15 yaş grubunda olup okuma yazması olmayanların sorunu sonraki sayfalarda yer alan Ok-İs (okumak istiyorum) projemiz kapsamında çözülmektedir.

2-) 15+ yaş grubunda olup okuma-yazması olmayanların sorunu ise aşağıdaki şekilde çözülecektir. Organizasyonunu uluslararası Rotaract Club'ın üstlendiği, UNESCO destekli, T.C.Milli Eğitim Bakanlığı'nın da onay verdiği, şu sıralarda ülkemizde de uygulamada olan "Koye Projesi"ni sayfalarıma aldım. Bu proje amacı ve hedefi belli, uygulama yöntemi basit ve sade olan bir projedir. Aslında 10 haftalık (70 günlük) bir kurs olmasına karşın 3 aylık bir uygulama sonunda % 100 başarı sağlayarak hedefine ulaşmış, okumaz-yazmaz kursiyerlerine okuma-yazmayı öğretmiş, aynı zamanda günlük yaşamla ilgili altyapıyı da kazandırmış bir proje olduğu için bizim de tercih sebebimiz olmuştur. Zaten kullanacağımız yön-

tem -birkaç ayrıntı dışında- temel olarak bu yöntemin tıpkı benzeridir. Ancak bizim yöntemimizin artıları vardır. Süre üç ay yerine 6 ay olarak düşünülmüştür. Çünkü ülke tümüyle Merkezi Bilgisayar Sistemi'ne geçecektir. Bu sebeple okuma-yazması olmayan insanları-mıza okuma- yazma, temel bilgiler ve Diploma kazandırma eğitiminin yanı sıra Bilgisayar kullanabilme eğitiminin de verilmesi gerekmektedir.

“KOYE Projesi” nedir?

Kolaylaştırılmış Okuma Yazma Eğitimi

KOYE'nin amacı: KOYE programının hedefi okuma-yazma bilmeyen kişileri kültürlü birer okur-yazar haline getirmektir.

Yetişkin okuma-yazma öğreniminde Milli Eğitim Bakanlığınca Birinci ve İkinci kademe olmak üzere iki program uygulanmaktadır. Birinci kademe de amaç:

- 1- Okuma-yazma becerisi kazandırma,
- 2- Türkçe'yi iyi konuşur hale getirme,
- 3- Temel aritmetik bilgileri verme,
- 4- Günlük yaşantı ile ilgili temel bilgileri kazandırmaktır.

İkinci kademe de ise amaç: Diploma vermektir.

KOYE Projesinin genel amaçları:

- Dünyadaki okumaz-yazmaz oranını minimum seviyeye indirmek
- Okumaz-yazmazları kültürlü birer okur-yazar haline getirmek.
- İnsanları okur - yazar yaparak fakirliği önlemek.

KOYE'de okuma - yazma bilmeyenlere kazandırılmak istenenler:

- 1-) Fonksiyonel okur-yazarlığı kazandırmak,
 - 2-) Eleştirel düşünme becerilerini kazandırmak,
 - 3-) Yaşam kalitelerini yükseltmek.
- a) Az da olsa Para kazanmalarını sağlamak,
 - b) İyi vatandaş olmalarını sağlamak,
 - c) Yaşadığı topluma faydalı insan olmak.

Eğer yukarıda belirtilen amaçlar gerçekleştirilirse okumaz-yazmaz insanların topluma kazandırılacağı ve topluma faydalı bireyler haline geleceği düşünülmektedir.

- Bir KOYE kursu toplam 60 saattir ve haftada 6 saat vererek uygulanır. (10 hafta)

- * Türkiye'deki KOYE eğitiminin başlıca sağlayıcısı olan Milli Eğitim Bakanlığı, Sivil Toplum Örgütleri tarafından geliştirilmiş ve uygulanmakta olan iki programa yetki vermiştir.

- Bu programlardan birisi Rotary'nin evrensel olarak yürüttüğü KOLAYLAŞTIRILMIŞ OKUMA-YAZMA EĞİTİMİ (KOYE) projesidir. (Kaynak: Rotaract Club)

3-) Ülkenin MBS'ne geçmesi sebebiyle okur-yazar olup ancak bilgisayar kullanmasını bilmeyen yurttaşlarımız 7 yaş üstünde iseler, hangi yaşta olurlarsa olsunlar azami 3 aylık mecburi "Bilgisayar Kullanma Eğitimi" almak durumundadırlar.

Uygulamalar şu şekilde gerçekleşecektir:

Diyelim ki: Bir yurttaşımızın 5 çocuğu olsun. Okur-yazar değil-ler. Hepsi de davarın arkasında çobanlık yapıyor. Kurs süresi olan 6 ay boyunca çocuklar Sistemin konuğu olacaklardır. Kurs ancak birkaç saatimizi almaktadır. Eğer kurs gündüzse ana-babalar asıl gerekli oldukları saatlerde çocukların işgücünden yararlanamıyor ise, mağduriyetlerine asla meydan verilmeyecek, bir şekilde telafi edilecektir. Örneğin: Çocukların yerine "buyur sana 5 tane çoban" denilecektir. Çocuklar en fazla 6 ay içerisinde okuma-yazma öğrenecekler, temel bilgileri alacaklar, Diplomalari kendilerine verilecek aynı zamanda bilgisayar eğitimini de almış olacaklardır. 6 ay sonra ebeveynlerine "al, buyur arkadaş çocuklarını, ver beş çobanımı geriye" denilecektir. Ulaşım ve oturma sorunu varsa, kurs süresince otel veya yurtlarda kalmaları sağlanacak, yeme, içme, yatma gibi tüm harcamaları Sistem tarafından karşılanacaktır.

Örneğin: Evimizde 70 yaşında okuma-yazması olmayan ninemiz var. Ninemiz en fazla 6 ay süreyle Sistemimizin misafiridir. Kurs

yeri yakın ise günün belli saatlerinde gidip kurstan yararlanacaktır. Şartları uygun değilse; yeme-içme, yatma-kalkma, giyim-kuşam ve tüm harcamaları Sistem tarafından karşılanacaktır. Şayet ninemizi bize, yani Sisteme güvenemiyorsanız her sabah evinizin önüne kadar gelen servise bindirir, akşamları da servisten alabilirsiniz. Nine-miz bu 6 ay içerisinde okuma-yazmayı öğrenecek, temel bilgileri ve Diplomasını alacak ve asgari bilgisayar kullanıcısı durumuna gelecektir. Artık her istediğini okuyabilecek, yazabilecek, izleyebilecek, bu konularda çocuklarına ve torunlarına ihtiyaç duymayacaktır.

Dedeler de dâhil olmak üzere 15 yaş üstünde olup okur-yazar olmayan tüm yurttaşlarımızın sorunları da aynı şekilde çözülecektir.

15 yaş üstünde ancak “çalışan kesim”e mensup okumaz-yazmazlarımızın kurs sebebiyle gelirleri açısından olası mağduriyetleri ön-lenecek, 6 aylık kazançları karşılığı, Sistem tarafından kendilerine ödenecektir.

Okur-yazar durumda olup bilgisayar kullanmasını bilmeyen 15 yaş üstü tüm yurttaşlarımız azami 3 ay süreli Bilgisayar Eğitimi alacaklardır.

Alınacak tüm bu önlemler çıkarılacak yasalarla veya yasalarda yapılacak değişikliklerle ve Kararnamelerle desteklenecektir. Olası en küçük bir aksaklığa ve başıbozukluğa meydan verilmeyecektir. Cehaleti yenmenin tek yolu budur.

BİK - YÖN. (BİZİ KİMLER YÖNETSİN) PROJESİ:

TDK'nin Türkçe sözlüğünde;

Yönetmek: 1- Bir kurum veya kuruluşun yasalara, kurallara ve belli şartlara uygun biçimde işlemlerini sağlamak, idare etmek, tedvir etmek.

2- Birinin bir konudaki etkinliğine, çalışmasına yön vermek, birini yönlendirmek.

Yönetilmek: Yönetmek işi yapılmak, idare edilmek.

şeklinde tanımlanmaktadır. Burada yönetmek ve yönetilmek kavramlarının kökenine, tarihsel gelişim sürecine girmeyeceğiz. İnsanlık tarihinin başlangıcından bu yana bireyden başlayarak aile, topluluk, toplum ve milletler oluştukça bir kısım insanlar - az sayıda olmalarına rağmen - “yöneten”, bunların dışındaki çoğunluk da “yönetilen” durumunda olmuştur. Herkesin aynı anda “yöneten”, ya da “yönetilen” olması mümkün değildir, bu, insan doğasına aykırıdır.

Burada konumuz siyaset, özellikle de Türkiye'nin siyasal yapısı, bu yapı içerisinde oluşagelmış eksiklikler, aksaklıklar, yanlışlıklar, açmazlar; bu kavramların ülke ve toplum hayatımızda sebep olduğu eksiler ve tahribatın MBS yardımıyla ortadan kaldırılması, doğru, ideal bir yola yönlendirilerek toplumun istek ve gereksinimlerini karşılayacak şekilde ortaya konması ve etkinleştirilmesine çalışılmasıdır.

Tarihte hiçbir zaman başıboş topluluklar, toplumlar, milletler olmamıştır. Başsız kaldıkları anda o toplumlar dağılmışlar, yok olmuşlardır. İnsan temel ögesinin olduğu her yerde mutlaka “yönetenler” ve “yönetilenler” olmuştur, bundan sonra da olacaktır.

Yönetmek ve yönetilmek en küçük birim olan aileden başlar. Dernekler, şirketler, mahalleler, köyler, kurumlar, partiler ilçeler ve il yönetimleri olarak devam eder. Ülke içinde belediyeler, hükümet

yönetimi ve bunun başı olarak Başbakan ve en zirvede cumhurun, devletin baş yöneticisi olarak Cumhurbaşkanını veya Başkan bulundur. Ülke dışında ise bazı güçlü süper devletler Dünya jandarmalığına soyunarak Dünya'yı yönetmeye çalışırlar.

Yönetmek ve yönetilmek için eğer; ülkede bir monarşi ya da yönetimin babadan oğula geçtiği bir hanedanlık söz konusu değilse - çok şükür ülkemizde böyle bir şey yok - mutlaka bir "seçim" olayı olacaktır ki; yönetilenler kendilerini yönetecek olanları seçebilsinler.

Dernek, şirket ve kurum yönetimleri şu anda konumuz dışında ve köy ve mahalle muhtarlıkları seçimleri de ileride KKEB (Köy, Kasaba Eşgüdüm Birlikleri) projemizde inceleneceğinden dolayı biz "Yerel Yönetimler" dediğimiz Belediye seçimlerinden başlayalım.

TDK Güncel Türkçe Sözlük'te:

"Belediye: İl, ilçe, kasaba, belde v.b. yerleşim merkezlerinde temizlik, aydınlatma, su, toplu taşıma ve esnafın denetimi gibi kamu hizmetlerine bakan, başkanı ve üyeleri halk tarafından seçilen, tüzel kişiliği olan örgüt, şehremaneti.",

"Belediye Başkanı: Belediye teşkilatını yöneten kimse, belediye reisi",

"Belediye Meclisi: Belediye tüzel kişiliğine tanınan yetkileri kendinde toplayan organ",

"Belediye Encümeni: Belediye kanununda belirtilmiş görevleri yerine getiren, özel kanunlarla belediye meclisi tarafından verilen görevleri, belediye meclisi toplu bulunmadığı zaman tetkik eden ve karara bağlayan organ." şeklinde tanımlanmaktadır.

Belediye yönetimi genelde ülke yönetimi ile ilişkili olsa bile, özellikle yerel olduğu yani belde, ilçe, il sınırları içi yönetimler olduğu için genişletmeden bu çerçeveye içerisinde incelemek daha doğru olacaktır kanısındayım.

Belediye başkanı'nın görev ve yetkileri konusu elbette çok önemlidir. Ancak yasa ve yönetmeliklerde yer aldığı şekliyle yaklaşık 100 sayfa tutmaktadır. Tüm bu bilgileri bu sayfalara aktarmaya gerek yoktur.

Burada önemli olan; belediye başkanının ister belde, ilçe olsun,

ister il olsun seçildiği yerde bulunan, yaşayan, ikamet eden halkına tüm yerel hizmetleri gerektiği gibi verebilmesi; halkın da bu hizmetleri kendisine sunabilecek başkan adaylarını araması, bulması, seçmesi ve yetki vermesi gerekir. “Belediyelerde bizi kimler yönetsin?” sorusunun en doğru ve mantıklı cevabı böyle bir niyet, araştırma ve çalışma sonucu ortaya çıkacaktır. Halkımız bu duyarlılığı ve titizliği mutlaka göstermelidir. Yani halk; kendisine nasıl bir belediye başkanı gerektiği kararını en güzel şekilde ortaya koymalı, verdiği kararın, yaptığı tercihin “özel” ve “güzel” bir “niteliği” olmalıdır. Böyle bir karar ve tercih sonrası alınacak sonuç ve hizmetlerin “niteliği” ve “kalitesi” de elbette yüksek düzeyde olacaktır.

Bunun tam tersine, “Belediyelerde bizi kimler yönetsin?” sorusuna karşılık; “Bizi bakkal yönetsin, kasap yönetsin, manav, terzi, emlakçı, toptancı, taksi, dolmuş şoförü, galerici yönetsin, hatta falan dağda çobanlık yapan arkadaş da bizi yönetebilir” dersiniz, bu da sizin bileceğiniz bir konudur, karışmayız. Ancak verdiğiniz kararın, yaptığınız tercihin sorumluluğunu taşımak durumundasınız. Atalar sözüdür: amiyane tabirle, “eşegi süren o....na katlanmalıdır”. Bu sıfatları kullandığımız için insanlarımız kusura bakmasınlar. Maksadımız asla insanlarımızı, yaptıkları meslekten ve kişiliklerinden ötürü hor görmek, sorgulamak, incitmek, üzmemektir. Burada tek amacımız “halk olarak en iyi ve azami hizmeti almayı umarak, bu hizmetleri en güzel şekilde bize sunabilecek belediye başkan adayımızı bulup, seçebilmektir”. Bu işin “erbab”ını (bir işten anlayan, bir işi iyi yapan kimse) bulabilmektir. “Ekmeği, ekmekçiye teslim etmek”tir. Asla insanlar arasında ayırım yapmam. Yukarıda örneklediğim tüm insanlar benim insanlarımdır, benim öz be öz kardeşlerimdir. İstisnasız olarak seçilme şartlarını taşıyan her yurttaşımız gibi onların da belediye başkanı seçilme hakları vardır.

Burada özellikle vurgulamak istediğim konu şudur: Seçilecek bir belediye başkanında mutlaka bir takım nitelikler, özellikler ve yetenekler aranmalıdır.

Dürüst, etik, alt yapılı, eğitilmiş, kültürlü, seçkin hatta lisan bilir olmak, olması gereken vasat, doğal niteliklerdir. Bunların daha üzerinde, ilgili yasa ve yönetmeliklerde “Belediye başkanının görev ve yetkileri” bölümünde yer alan 250 - 300 civarındaki görev ve so-

rumluluklarını bilmesi, en azından bunlara aşina (tanışık) olması gerekir.

Belediye başkanının bunları bilmesi yetmez. Aynı zamanda bil-diklerinin uygulayıcısı da olmalıdır. Bu yeteneği de kendisinde bu-labilmeliyiz. Yüksek tahsilli olması, belediye başkanlığı gibi yüksek sorumluluk taşıyan bir göreve transfer olurken, sivillikte yaptığı iş ve meslekle ilgili olması tercih sebebimiz olmalıdır. 35-40 yıldır hep söylerim ve savunurum. “Belediye başkanlarımız mümkün ol-duğunca teknik insanlardan (mimar, mühendis, tekniker, teknisyen, vb.) seçilmelidir. Bu özellikte aday bulunamazsa diğer meslek grup-larına yönelinmelidir.

Yani bir belediye başkanı; tapu nedir?, kadastro nedir, imar ne-dir, ifraz nedir, tevhit nedir, pafta nedir, ada nedir, parsel nedir, imar çapı nedir, halihazır harita nedir, 25 000’lik, 5 000’lik, 1 000’lik ha-rita nedir, çekme şartı nedir, emsal nedir, h/2 nedir? Çevre sağlığı, çevre düzenlemesi nedir? ÇED nedir, kent konseyi nedir, sağlıklı kentleşme, sağlıklı yapılaşma nedir? Bunları bilmesi, bilmiyorsa öğrenmesi gereklidir. Buna karşın “Her şeyi ben bilirim” havasında da olmamalıdır. Belediyeciliğin çeşitli konularında uzman olan in-sanları çevresinde toplamalı, onları danışman olarak kullanmasını bilmelidir. Bu şekilde davranması kendisini ve ekibini halkın gö-zünde daha da yüceltir. Yanlış meydan vermez, her türlü dedikodu ve isnatlara karşı koruyucu bir unsurdur. Bir şey kaybetmez, aksine çok şey kazanır. Bunlarla ilgili mevzuatı bilmediği, konulara vakıf ve hâkim olmadığı için kendi emri altında çalışan fen işleri, imar şefleri veya müdürlerinin oyuncağı haline gelmiş, aciz durumuna düşmüş, bu arada kötü isim sahibi olmuş onlarca belediye başkanı tanıyorum. Bir örnek verelim.

Şahsen tanık olduğum bir olaydır. Bir il’in merkez ilçelerinden birinin belediye başkanı bir yıllık çalışmaları hakkında basın toplan-tısı yapıyor. Şahsen tanıdığım bir gazeteci arkadaş bir soru soruyor. “Sayın başkan! Hemen aşağıda, halı sahanın yanında sekiz katlı bir bina var. Tüm çevresi dört katlı binalarla dolu iken o binaya neden sekiz kat izni verildi? diyor. İmar müdürü, fen işleri müdürü ve da-nışmanı da başkanın hemen yanında oturuyorlar. Başkanın “bu so-ruyu imar müdürüm cevaplandırsın” demesini bekliyorduk ki; ken-

di cevaplandırma gereği duydu galiba. “o bina bizim de canımızı sı-
kıyor. Ama izni ben vermedim. Ne olmuş, ne bitmiş bilemem ama o
binaya benden önceki başkan döneminde yapı ruhsatı vermişler”
dedi. Yani kendinden önceki dönemi zan altında bırakan bir cevap
verdi. Öyle ya! Dört katlı bina durup dururken nasıl sekiz kata çıkar.
Arada para-mara mutlaka bir şeyler dönmüştür. Konuyu bilmeyen
ister vatandaş ister gazeteci olsun bu laftan ilk anlayacağı budur. As-
lında bunlar gereksiz davranışlar.

Konunun aslı şudur: Malsahibi İmar çapı istemiş. Kendisine ve-
rilen imar çapında yoldan 5 m. Komşu parsellerden 3,5 m. çekme
şartı ve emsal: E=1.2 verilmiş. Şunu söylemişler: Örneğin: arsan
1000 m2. ise; yoldan 5 m. komşu parsellerden de üçer buçuk metre
çekeceksin. 1000 m2.ye verilen emsal’ın 1.2 olduğundan 1200 m2.
inşaat alanın var demişler. h= yükseklik sınırlanmadığından mal sa-
hibi, hakkı olan 1200 m2.lik inşaat alanını isterse “yatayına” kulla-
narak her katı 150şer m2.den 4 katta 600 m2.lik iki blok halinde, is-
terse “düşeyine” kullanarak her katı 150’şer m2.den 8 katta 1200
m2.lik tek blok halinde kullanabilir. Malsahibi 2.ci şıkı tercih etmiş.
Tek blok yapmakla hem bir blokun temel-subasman masrafının yak-
laşık yarısından kurtulmuş, hem de daha fazla yeşil alan ve otopark
alanı bırakmış. Yanınızda uzmanınız dururken bilmediğiniz bir ko-
nuya burnunuzu sokar, fikir beyan etmeye kalkarsanız olacağı bu-
dur. Toplum karşısında her zaman bu mahcubiyeti yaşamaya mah-
kûmsunuz.

Tüm bunlara ek olarak; belediye başkanlarımız aydın, ileri gö-
rüşlü, diyaloga ve diyalektiğe açık, iyi bir dinleyici, sanata, sanatçı-
ya, bilge kişilere, fikir sahiplerine hürmetli, halkının ne istediğini
bilen, ayrıcasız tüm halkına kucak açan, onlara hizmet aşkıyla tutu-
şan, pratik, çözümcü, geleceğe yönelik fikir, plan ve projeleri olan
insanlardan seçilmelidir.

Mevcut uygulamaya baktığımızda yazık ki bunların çoğunu gö-
remiyoruz. Anadolu’nun birçok yerinde yukarıda saydıklarımız ve
“kimisi seçersek daha iyi hizmet alırsız?” yerine, emmi, dayı, yeğen,
hısım, akraba, arkadaş, kabile, aşiret ilişkilerinin ölçüt olarak ön
plana çıktığını, seçmenlerimizde hala; “genel seçim”, “particilik”,
“benden olsun, taştan olsun”, “yeter ki karşı tarafa kaptırmayalım”

anlayışının egemen olduğunu görüyoruz. Hâlbuki genel seçimler ile yerel seçimlerin felsefe olarak oturduğu zemin, birbirinden çok farklıdır. Belediye başkanının hizmet alanı tüm Türkiye değil, sadece seçildiği il, ilçe veya belde sınırları içerisidir. Yerel seçimlerin temel öznesi partiler, onların tüzükleri, programları değil, “en iyi hizmet sunabileceğini umduğumuz belediye başkanı ve birlikte çalışacağı ekibi” olmalıdır.

Burada amaç belediyelerimizden en iyi hizmeti alabilmektir. Olay ki; karşı tarafın adayı daha yetenekli, daha donanımlı, işi bilen biri ve bizim adayımızdan daha üstün vasıflara sahip biri ise; kısır döngülerimizi, önyargılarımızı bir kenara bırakıp, partisine bakmaksızın desteklemeli, oyumuzu verebilmeliyiz.

Demek ki; “yerel seçimler” tanımından anlaşılması gereken kısaca: yerel yönetimlerin, başta “Belediye Başkanları” ve “Belediye Meclis Üyeleri”nin seçimidir. Belediye başkan aday adayları ile adaylarının, Belediye meclisi üyesi aday adayları ve adaylarının, aday adaylığı elemeleri, aday gösterilme usulleri bir sonraki konumuz olan Milletvekilliği aday adaylığı ve adaylığı bölümünde işleneceği için burada konuya girme gereği duymuyoruz. Biz şimdi Belediye başkanlığı konusunu incelemeye - ülkemiz henüz MBS’ne girmemiş olduğu için - uygulamada olan mevcut Sistemi irdelemekle ve bir örnekle başlayalım.

Örneğimizde; A partisi adayı % 23, B partisi adayı % 21, C partisi adayı % 19, D partisi adayı % 17, E partisi adayı da % 15 oy almış olsun. Görüldüğü gibi A partisi adayı “Belediye Başkanı” seçilmiştir. Diğer partilerin adayları seçimi kaybetmiştir. Elbette demokratik bir seçim yapılmıştır, hukuka ve yasalara uygundur. Sonucu itibariyle kimsenin bir itirazı olamaz.

Türkiye genelinde seçim sonuçlarına baktığımızda 100 yerel seçimden 65’i yukarıdaki aritmetiksel oranlarda gerçekleşmiştir. Bu oran 2/3 demektir. A partisinin adayı olarak % 23 oyla seçilmiş olan Sayın Belediye Başkanımız acaba “gerçekten halkın seçilmiş belediye başkanı” mıdır? “Hakkaniyet” ve “adalet” ölçülerine göre: değildir. Ancak; mevcut yasalarımıza göre bu sonuç “doğrudur” ve “geçerlidir”. Hiçbir şekilde itiraza gerek yoktur.

Hemen bir soru soralım: Seçtiğimiz belediye başkanı için “hal-

kının yarısından daha fazlasının oyunu alarak seçilmiş bir belediye başkanıdır” diyebilsek; daha demokratik, daha hukuki, daha adil bir tercih yapmış olmaz mıyız? Elbette oluruz. O zaman bunu sağlamaya çalışalım.

Bunu sağlayabilmek için MBS olarak seçimlerle ilgili diğer projelerimizde önerdiğimiz gibi “yerel seçimlerde de 2 turlu seçim sistemi”ni öneriyoruz.

“2 turlu seçim sistemi” teklifimizin kabul gördüğünü varsayalım. Yapılacak değişiklikler sonrasında yasada yer alacağı şekilde “İlk turda en fazla oyu alan ilk 2 aday bir hafta sonra yapılacak 2.ci tur seçime katılmaya HAK kazanır” diyelim. 2.ci tur seçim sonrası oyların kafa kafaya çıkması olasılığı en fazla % 1 dir. O halde adaylardan biri en az % 51, diğeri de % 49 olacaktır ki; işte size “halkının yarısından fazlasının oyunu alarak seçilmiş belediye başkanı”.

Uygulamada olan mevcut sistemde göze çarpan önemli bir konu da şudur: Ortaya çıkan “seçim sonuçları”nı halkımızın içine “sindirilmesi” konusudur. Eğitim düzeyi yüksek olan bölgelerimizde ve kentlerimizde bu “sindirebilme” konusu fazlaca önemli gözüküyor. Ancak Batı bölgelerimizden Doğu’ya doğru daha küçük kentlerimize, kasaba ve beldelerimize indikçe konu daha yoğun bir şekilde göze çarpmaktadır. Hatta bazen “toplumsal barış”ı tehlikeye sokacak boyutlara ulaşmakta, sürtüşme, küskünlük ve kırgınlıklara sebep olmaktadır.

A Partisinin adayı % 23 oranında oy almış, zaten Belediye Başkanı olmuştur. Diğer 4 partinin adayları da en az A partisinin adayı kadar değerli, yetenekli, halkına en iyi hizmeti verebilecek yapıda ve nitelikte insanlardır. Eğer öyle olmasalardı partileri onları belediye başkanı adayı olarak gösterir miydi? Deneyimlerimiz ve gözlemlerimiz bizi bu noktada bir “sorun”un altını çizmeye zorluyor. % 23 oyla Başkanlığı kazanmış partinin yandaşları “mutlu” ve “umutlu”... Nereden anladık? Baksanıza Başkanın odasındaki davranışları, koltuklarda oturuşları bile bir başka, bir değişik... Başkana hitap şekilleri de öyle...

Kaybeden taraflar; yani % 77’lik “çoğunluk” ise buruk ve tedirgin. Bir taraf rahat rahat Belediyeye girip çıkabiliyor, her işlerinin halledileceğini biliyor... Diğer taraf o rahatlıkta değil. İşlerinin ko-

laylıkla halledilmeyeceğini, gereken hizmeti alamayacaklarını düşünüyorlar. İşte önemli bir konu da burada ortaya çıkıyor. Halkın büyük çoğunluğu belediyelerde temsil edilemiyor. Tam bu noktada bu konuyu da çözelim. Hem tedirginliği, kaygıları gidererek “toplumsal barış”ı, hem de “halkın çoğunluğunun belediyelerde temsil edilmesi”ni sağlayalım.

Herkesi % 100 memnun ve mutlu edemesek bile bunu yaklaşık % 95 oranında sağlayabiliriz. Seçilmiş belediye başkanının, birlikte çalışmak istediği başkan yardımcılarını - parti içinden veya dışından - seçmek elbette en doğal hakkıdır. Bu ayrı bir konudur. Burada söylemek istediğimiz şudur: Niteliklerini, değerlerini yukarıda belirttiğimiz ancak; Başkan seçilme şansını yakalayamamış B, C, D, E, partilerinin başkan adayları arkadaşlarımızı resmi sıfatla (resmi statü vererek) “Belediye Başkan Yardımcıları” yapalım. Onları onurlandıralım. Hatta onlara Belediye’de dayalı-döşeli, her çeşit donanımı sağlanmış birer “oda” tahsis edelim.

(Not: “Böyle bir uygulama Büyükşehir belediyelerinde ve büyük belediyelerde pek fazla sorun teşkil etmez ama küçük ilçe ve belde belediyelerinde oldukça yüksek parasal sıkıntı doğurur” kaygısına verilecek yanıt şudur. “Asla böyle bir sıkıntı doğmaz. Çünkü MBS’nin uygulamada olduğu bir ülkede “maddi sıkıntılar içerisinde bulunan bir belediye” kavramı yoktur, olmayacaktır.)

Yüzde 77’lik çoğunluk, yani diğer 4 farklı eğilimdeki parti mensupları insanlarımız, hemşerilerimiz bilsinler ki; artık bu binada kendilerine yakın buldukları, odasına gönüllerince girip, çıkabilecekleri, sorunlarını aktarabilecekleri, çözüm isteyebilecekleri, çayını, kahvesini içebilecekleri birer “Başkan Yardımcıları” var. Sizce de bu olayın bir yanlış tarafı var mı? Kanımca; “İstikrar” böyle gelir. “Toplumsal barış” herhalde ancak bu kadar sağlanır.

Tüm bu iyi niyetli çabalarımıza karşın eğer başkan yardımcılarımız: “Başkan seçilmedikten sonra ne yapayım ben o makamı” diyerek konuyu tenezzül meselesi haline getirirlerse bizim diyecek bir şeyimiz olamaz. Bunun takdir ve değerlendirmesini onun seçmenlerine bırakırız.

Yerel seçimlerden başlayarak yukarı doğru çıkarsak önem sırasına göre bir sonrası milletvekili genel seçimleridir. Günümüzde hal-

kın doğrudan katılamadığı en yüksek düzey seçim ise Cumhurbaşkanlığı seçimidir. Bu bağlamda mevcut yasalar ve kullanılan yöntemler açısından baktığımızda yerel seçimler; sonuçları itibariyle en az tartışılan hatta tartışılmayan bir seçim şeklidir.

Umarım; 2004 yerel seçimleri bilgisayarsız ortamda, ilkel usullerle yapılmış son yerel seçimdir. İnaniyorum ki; bundan sonraki yerel seçimler, bilgisayar ortamında, MBS'nin sonsuz teknolojik olanakları çerçevesinde, ilgili yasaları değişmiş ve güncellenmiş olarak, herkesin evinden veya ofisinden doğrudan katılacağı, devlete bir kuruluşluk dahi maddi yük getirmeyecek şekilde masrafsız, süper düzeyde bilinçli seçmenlerin katılımıyla gerçekleşecek bir seçim olacaktır.

* * *

Yerel yönetimlerde (Belediyelerde) bizi kimlerin yöneteceğini artık biliyoruz. Konuyu bir derece yükselterek "TBMM'nde ve Hükümet olarak milletvekili sıfatıyla bizi kimler yönetsin?" sorusunun cevabını arayalım.

İlk olarak, Türkiye'deki mevcut uygulamaya bir bakalım.

Ülkemizde milletvekili aday adaylığı ve milletvekili adaylığı tespiti başlıca iki yöntemle yapılmaktadır:

1- Parti delegeliği sistemine dayalı "ön seçim" yöntemi,

2- Parti Genel Merkezlerinin yaptığı "merkez yoklaması" yöntemi.

Ön seçim yöntemi: Parti Genel Merkezi'nden (genelde Ankara'dan) gelen talimat doğrultusunda partinin İl Başkanlığı tarafından " Şu tarihte yapılacak olan milletvekilliği genel seçimlerinde partimizden aday olmak isteyen arkadaşların şu tarihe kadar İl Başkanlığımıza müracaat etmeleri..." duyurusu üzerine M.vekili aday adayları başvuruları başlar. Artık adet haline gelmiş ve yerleşmiştir ki; aday adayı olan kişilerden partiye 250 milyon TL. (milletvekili adaylığına seçilirse miktar 500 milyona yükseltilir) bağış yapmaları istenir. Yönetimin dış geçirebildiği kişilerden alınır. Yönetimce kayırlan veya dış geçirilemeyen aday adaylarından alınmaz. Artık sıra matbaalarla anlaşma aşamasına gelmiştir. Tüm aday adayları maddi olanaklarının elverdiği ölçüde afiş, broşür ve el ilanları bastırırlar. Çünkü kendilerini en güzel şekilde tanıtmak zorundadırlar.

Delegelik; mahalle, köy, belde delegesi, ilçe, il ve Genel Kurul delegesi olarak sıralanır. Nasıl ki mahalle, köy, belde delegesi er, onbaşı, çavuş derecesinde ise, Genel Kurul delegesi de siyasette general muamelesi görür.

Aday adayları içerisinde milletvekili adaylarını seçecek olanlar il, ilçe, belde başkanları, il, ilçe delegeleri, il ve ilçe yönetim kurulu üyeleri, o partiden seçilen Belediye Başkanları, Genel Kurul delegeleridir. Bunlar toplanıp önseçimle milletvekili adaylarını belirliyorlar. Verdikleri oylarla sıralama yapılıyor. Diyelim ki bu delegelerin toplamı 1000 kişi olsun. Bu bin kişinin hepsi de A kentinde X partisinin kayıtlı üyesidir. Eleştirileri sonraya bırakıp konuya devam edelim.

Belirlenen bir günde bir düğün salonu veya Şoförler Odasının büyük salonu kiralınır. A kentinin oy kullanma hakkına sahip yukarıda saydığımız 1000 kişi bu salona alınır. Bu bin kişinin dışında kalan parti üyeleri - sayıları kaç bin olursa olsun - salona giremez. (mevzuat böyle) Şimdi lütfen kullanılan yöntemle iyice dikkat ediniz: Kaç tane milletvekili aday adayımız başvuruda bulunmuş? Diyelim 60 kişi. Oluşturulan Divan mikrofondan sesleniyor. “ Her aday adayı arkadaşımıza 1 dakika süre verilmiştir. Lütfen buna göre davranılması...”

Bir aday adayı kürsüye geliyor.

“Arkadaşlar, adım: Filanca. 23 yıldır partimizin üyesiyim. Falan fabrikada işçiyim...” Sağa sola bakınıyor arkadaş... Ehemm... öhemm... Bir ara başını tavana kaldırıyor. Tavanda yazı varmış da okuyacakmış gibi... Ani bir hareketle: “Kendime ve arkadaşlarıma başarılar diliyorum” diyor, kürsüden iniyor... Bir dakikayı bile dolduramadı vatandaş(!)... Ne yapsın? Kafada bir şey yok, dağarcıkta bir şey yok. Vermemiş mabut, neylesin Mahmut...

Bir başka aday adayı kürsüye geliyor. Elinde dolu dolu iki tane kalın klasör var. Anlaşılan oldukça hazırlıklı gelmiş. Mikrofonu kendine göre ayarlıyor. “- Sayın divan, sayın il başkanı, belediye başkanlarım, ilçe ve belde başkanlarım, yönetim kurulları ve tüm seçici kurul arkadaşlarım. Adım: falanca, 30 yıldır bilfiil partimizin üyesiyim. 27 yıldır devletin şu, şu kademelerinde, şu, şu şehirlerde görev yaptım. Görevimden istifa ederek, tensip buyurursanız aday

olacağım. Yıllarım ülke sorunlarıyla bire bir mücadele etmekle geçti. Edindiğim tecrübelere göre; eğer Türkiye kalkınacaksa, huzur ülkesi olacaksa, eğer Türkiye Lider ülke olacaksa; ülkemiz için, insanımız için tek çıkar yol...

“Tamam, beyefendi süreniz doldu, kürsüyü terk edin.”

“Ama daha klasörümü bile açmadım. Ülkem için projelerim, planlarım var. Ben onları hazırlamak için yıllarımı verdim...”

“Fazla konuşma beyefendi, diğer arkadaşların zamanını gasp ediyorsun.”

Evet. Fazla söze gerek yok. Durum ortada. Bu yönteme göre: Meclise, bizi yönetmek üzere gönderdiğimiz vekillerimizi 1 dakika, evet sadece 1 dakikada seçiyoruz. Hasbelkader 1 dakikada seçtiğimiz vekilden bu ülke ne beklesin.

İl ve ilçe seçim kurulları asil ve yedek aday listelerinin son teslim gününü daha önceden belirtmiştir. Bu aradaki bir-birbuçuk aylık zaman içinde afişler bastırılmış, aday adayları yoğun bir şekilde kulis faaliyetlerine girişmişlerdir. Her aday adayı, yanında yardımcılarıyla delege avına çıkmıştır. Kimileri yemek vermekte, kimileri içilen çayların parasını ödemektedir. İl, ilçe, belde teşkilatları yoğun ziyaretlere sahne olmaktadır. Bu çalışmalarla ilgili olarak tam yerine cuk oturduğu için bir konuyu anlatmadan geçemeyeceğim. Anlatanın ağzından aynen aktarıyorum.

“Arkadaşlar! Çoğu insanımız bilmez. Siyasette her zaman geçerli olan ve bilinmesi gereken “3Z” kuralı vardır. Bu 3Z kuralını bilmeyen, siyaset yapmaya kalkışmasın. Kalkışırsa ne olur. Başarısız olur, hayal kırıklığına uğrar. Bu üç kural: 1- Ziyafet, 2- Ziyaret, 3- Zarafet’tir. Ziyafet ne demek? Biz yemeyi içmeyi seven bir milletiz. Hele hele başkalarının üstünden yemeyi, içmeyi... Kendi yedirip içirdiklerimizi söylemeyiz ama başkalarının yedirdiği bir yemeği, ısmarladığı bir dürümü sağda solda ballandıra ballandıra anlatırız. Mesela bizi seçecek olan kaç delege var? Diyelim bin kişi... Bunlardan en az beş yüzüne birer yemek yedirmemişseniz, en az altı yüz kişiye birer çayınız nasip olmamışsa bu işe hiç girmeyin arkadaş. Mümkün değil ilk sıraları alamazsınız. İyi bakın, birkaç gün sonra bu kuralı yerine getiren arkadaşlar ilk sıralarda yer alacaklardır.

İkinci kural “ziyaret” idi. Ziyaret’ten maksat şudur: İnsanlar siz-

den çok ağır hizmetler beklemez. Öncelikle beklediği şey “güler yüz, tatlı dil ve ilgi”dir. İnsanoğlu önemsendiğinin, kendine değer verildiğinin ne zaman farkında olur? Kısa da olsa yaptığınız ziyaret sonrası... İşte o kısacık ziyaret seçmenle aranızda bulunan gizli, görünmez vefa ve dostluk bağlarını güçlendirir, kopmaz hale getirir. Hele bir de bunu sık sık yaparsanız...

Üçüncüsü: zarafet’tir. Zarafet: incelik, güzellik, zariflik demektir. Seçmen nazarında üst-baş, giyim-kuşam, kılık-kıyafet demektir. Maalesef, devir hala “ye kürküm ye” devridir. Değil Türkiye’nin, Dünya’nın en dürüst, en etik, en eğitilmiş, en kültürlü, en bilgili insanı da olsanız seçmen ilk önce size tepeden tırnağa bir bakar, eğer üstünüz, başınız, kılık-kıyafetiniz pejmürde ise tüm bu üstün özellikleriniz ikinci plana atılır, hakkınızda şöyle hüküm verilir: “Aman, git bre! Bu adamdan başkan olsa ne olur, milletvekili olsa ne olur”. İşte zarafet bunun için önemlidir.

Tekrar seçim sürecine dönelim. Aday adaylığı başvurusundan başlayarak aday tespiti seçimlerine kadar olan süreçte kim ne kadar çok delege ayarlayabilmişse, yedirip içirebilmişse, yerine getirilecek-getirilmeyecek ne kadar sözler verilip, vaatlerde bulunulmuşsa artık bu gün sonuçları alınacaktır. Seçim yapılacak, milletvekili adaylarımızın listedeki sıralamaları belli olacaktır. Yine aynı salon veya değişik bir salonda aday adayları ve seçici olan aynı 1000 kişi divan teşkili ile ancak; bu kez hükümet komiserlerinin de katılımıyla toplantı gerçekleştirilir. Diyelim x ili 13 milletvekili çıkarsa; delegeler oy pusulalarına beğendikleri, seçmek istedikleri adayların isimlerini yazarlar veya liste halindeyse işaret koyarlar. Dileyen bir kişiye, 3, 5, 8, 10, isterse 13 kişiye oy verebilir. Gizli oy sistemine göre verilen oylar tasnif edilir, zarflar açılır, her pusuladaki isim ya da isimler okunur, çetele yapılır. Her adayın aldığı oy sayısı belli olur. Örneğin: 60 aday adayından biri olan E kişi, 1000 delegenin 867’sinin oyunu almışsa listenin 1.ci sırasında, 821’inin oyunu alan C kişi 2. sırada, sadece 7’sinin oyunu alabilen M kişi 60.ncı sırada yer alır. Tutanak düzenlenir, ilgili hükümet memurlarınca imzalanarak Yüksek Seçim Kurulu’na ve Parti Genel Merkezine gönderilmek üzere ilçe veya İl Seçim Kuruluna verilir. Sonuç olarak X İlindeki 13 milletvekilinin tamamını bu parti çıkaracakmış

gibi kabul edilerek 13 asil aday, olası durumlara karşı da 13 yedek aday tespit edilmiş olur. Artık bundan sonrası bu partinin Türkiye genelinde barajı geçip geçmemesi, geçerse bu ilde ne kadar oy alabileceği, buna bağlı olarak kaç milletvekili çıkaracağı konusudur.

Merkez Yoklaması Sistemi'ne bakalım. Siyasi partilerin Genel Merkezleri Ankara'da olduğu için Ankara'daki yönetim "merkez teşkilatı (örgütü)", bunun dışında kalan diğer İl, İlçe ve belde teşkilatları da "taşra teşkilatları" olarak adlandırılır. Ankara merkez yönetimi, Genel başkan, Genel başkan yardımcıları, parti genel sekreterliği, kısaca (MKYK) dediğimiz Merkez Karar ve Yönetim Kurulu ile diğer kurullardan (örneğin: Disiplin kurulu gibi) oluşur. Türkiye'deki siyaset anlayışı veya siyasetin işleyiş şekline göre Genel Başkan; anlayışı, tüzüğü ve programı dahil olmak üzere hem partinin baş temsilcisi hem de "partinin tek hakimi"dir. Siyasi literatürde Genel Başkanlık makamı her ne kadar "liderlik" olarak adlandırılrsa da işleyiş şekli olarak pratikte, halk arasında bu "liderlik sultanı" olarak adlandırılmaktadır. Aynı parti ve görüşün temsilcileri olmakla birlikte zaman zaman genel merkezle taşra teşkilatları değişik nedenlerle aynı payda altında olamayabiliyorlar. Genel Merkezin sevmediği, istemediği bazı kişi ve gruplar taşra teşkilatlarında - Genel Merkeze rağmen - parti üyelerince seçilip yönetime gelebiliyorlar. Bu durum Genel Merkez yönetiminde "taşra teşkilatlarına hâkim olamadıkları" izlenimi doğurur. İşte özellikle seçim dönemleri arifesinde bazı taşra yönetimlerinin görevlerinden alınması ve incelediğimiz konunun ana teması olan "delege sistemine dayalı önseçim" yöntemi yerine, "merkez yoklaması" yönteminin uygulanmasının sebepleri bunlardır. Bu uygulamaya göre Genel Merkez kendi inisiyatifini kullanarak "şu, şu illerde önseçim yapmayacağım, milletvekili adaylarımı kendim belirleyeceğim" der. Milletvekili adayları Genel Başkanın, parti yönetiminin ya da o sıradaki partinin mevcut milletvekillerinin birebir tanıdığı, samimi olduğu, genel olarak güvendiği insanlardır. Ankara'da yapılan olası milletvekilleri listesi İl yönetimine gönderilir, seçmenlerin bu adaylara oy vermeleri istenir.

Bazen delegelerin her çeşit kural ve koşula uygun olarak önseçim yöntemiyle belirledikleri "milletvekili adayları listesi" Genel

Merkez tarafından beğenilmeyerek veya önemsenmeyerek yırtılıp atılır, yerine Genel Merkezin düzenlediği liste gönderilir. Bu, sık olmamakla birlikte Türkiye siyasetinde görülmüş olaylardır.

Bunları seçmenimize tek tek anlatmamızın sebebi şudur. Genel olarak Türk siyasetçileri “siyaset sahnesindeki perdenin önünü ve arkasını seçmenlerine açık seçik anlatmaktan” pek hoşlanmazlar. “Kapalı kapılar ardında Washington” yöntemini benimserler.

Bu bölümde projemizin amacını bir kez daha hatırlatarak mevcut uygulamanın artılarını ve eksilerini ortaya koymaya çalışalım.

Bölüm başında belirttiğimiz gibi bu projemiz: “dürüst, ahlaklı, altyapısını edinmiş, eğitilmiş, kültürlü, en az bir ya da birkaç konuda uzman, bir veya birkaç yabancı dil bilen, mümkün olduğunca yüksek tahsilli, seçkin insanlarımızın; siyaset cambazlarını, siyaset asalaklarını bir kenara iterek, oylarımızı doğru tercihlere yönelterek, halkı temsil etmek üzere milletvekili seçtiğimiz insanlarımızı; bizi yönetmek üzere TBMM’ne göndermeyi başarabilmek” projesidir. Bu nasıl sağlanabilir?

Delege: “Kendisine yetki verilerek bir yere veya birinin katına gönderilen kimse, elçi, murahhas.” demektir.

1- Delegelik sistemi tamamen ortadan kaldırılmalıdır. Pratikte, uygulamada gördüğümüz kadarıyla delegelik cambazlıktır, üçkâğıtçılıkla eşdeğerdir. Her çeşit istismar ve çıkar hesaplarına uygun ortamlardır. İnsanlarımızı yağcılığa, yalakalığa zorlayan bir sistemdir. Belediye Meclis üyesi yapılması karşılığında tek gözünü kırparak “Başkanım! Emrin olur. Benim tam 43 oyum var” diyen bir “delegebaşı”na, “Pardon, kırılacak koyunun mu var? Hemşerim, kusura bakma bizim o taraklarda bezimiz olmaz” denilebilmeli, bu kişi önemsenmemeli, en küçük bir ödün verilmemelidir. Teknik olarak söylersek: Teknolojinin olanaklarını kullanamadığımız dönemlerde delegelik; idarede, iç ve dış siyasette mecburen kullandığımız bir yöntemdir. Ancak bilgisayarın, hele hele MBS’nin kullanıldığı bir yüzyılda hala delegelik yöntemine başvurulması ilkeliliğin de ötesinde çağ dışılığıdır. Seçmenlerim, parti üyelerim gözümün önünde, ortada dururken onun elçisine niçin ihtiyaç duyayım? “Milli irade”nin elçisi mi olurmuş?

2- “Delegelik sistemine dayalı önseçim yöntemi” de bana göre

yanlıştır, terk edilmelidir. Sebebi şudur: Diyelim ki X partisinin A ilinde kayıtlı üye sayısı 8000 kişi olsun. Toplam delege sayısı 2000 kişi ve bunların içinden milletvekili adaylarını belirleme yetkisi olan “seçici kurul”u oluşturan delege sayısı da toplam 1000 kişi olsun. Bu 1000 kişinin hepsi de A ilinde mutlaka partiye kayıtlı üyelere dir. A ilinde toplam kayıtlı üyelere oranları ise ancak % 12,5’dir. Beş yıllığına ülkenin kaderini belirleyecek olan TBMM’ne göndereceğimiz milletvekillerinin seçiminde % 12,5’lik azınlığın (1000 kişinin) aklına, fikrine başvuruluyor, geriye kalan % 87,5’lik (7000 kişilik) çoğunluğun fikrine başvurulmuyor. İşte “mantıksızlık, adaletsizlik, hukuksuzluk” buradadır. Bu yöntem bunun için yanlıştır, sakattır. 1000 kişinin fikri ve tercihi doğru da, 7000 kişinin fikri ve tercihi mi yanlıştır? Bana göre bin kişinin yerine sekiz bin kişinin beyin süzgecinden süzülüp gelen fikirler ve çözümler daha doğrudur ve isabetlidir.

3- Bana göre “Merkez yoklaması yöntemi” de yanlıştır, uygulamadan kaldırılmalıdır. Merkez yoklamasına göre aday seçiminde kullanılan ölçütler isabetli değildir. Genel Merkez listesindeki adayların hepsini aynı kefeye koymak elbette mümkün değildir. İçlerinde partisine, ülkesine, şehrine, insanlarına üstün hizmetler sunabilecek insanlar mutlaka vardır. Ancak gerek “merkez yoklaması yöntemi”yle liste oluşturmak, gerekse “önseçim”le oluşturulmuş listelere müdahale edilerek (genel merkez kontenjan kullanımı hakkı) “merkez adayları”nın, “liste başı” veya 2. , 3. sıra adayı yapılması doğru değildir. Şu sebeplerle ki;

1- Örneğin: A ilinin partiye kayıtlı 8000 üyesi varsa; Genel Merkez o il için kendi yaptığı listedeki 13 adayı veya o ilde “önseçim”le seçilmiş 13 adayın önüne koyarak liste başı yaptığı 2-3 adayımızı 8000 üyemizden, yani “parti tabanı”ndan daha mı iyi tanımaktadır?

Genel Merkezin yetkileri sınırlı olmalıdır.

(NOT: Bir öneri olarak sunuyorum. Genel Merkez bazı durumlar sebebiyle ayrıcalık davranabilmelidir. Bu hallerde sadece “tavsiye edici” bir konumda olmalıdır. Şöyle ki:

Ülkenin iç ve dış meselelerinde derin bilgi sahibi olmuş, konusunun en üst düzey uzmanı, pratik çözümci bazı değerli insanları-

mız vardır. Taban, yani halk seçim telaşıyla bu insanlarımızın farkında olamamıştır. Ama parti yönetimi olayı fark etmiş, bu insanlarımızın ülkeye, Türk siyasetine kazandırılması gerektiğinin bilincine varmıştır. Yapılacak şey şudur. Parti, vekil seçilmesini istediği kişiyi araştırıp, incelemiştir. Onun hakkında tüm özelliklerini ortaya koyan, vurgulayan bir “tavsiye mektubu”nu A İlinin yönetimine gönderir. 8000 kişinin bundan bir şekilde haberdar olmasını sağlar. Bu mektupta: a) Vekil aday adayının özellikleri, nitelikleri, tüm artıları, eksilerini içeren RAPOR; b) Bu aday adayını niçin vekil seçmek istediklerine dair düşünceleri, beklentileri, sebep ve gerekçelerini içeren Genel Merkez yazısını İl Başkanlığına göndererek; a) ve b) şıklarının mutlaka göz önüne alınmasını, yapılacak önseçimde (aşağıda değineceğiz) “8000 kişinin ortak kararı” olarak isimlendirileceğimiz sonucun ortaya çıkmasını sağlamaya çalışır.)

2- Seçim süreci başlar başlamaz milletvekili aday adayları derhal Ankara’ya gidiyor, Genel Merkezle çeşitli diyaloglar kurarak -etik veya değil - “siyasi ikbal” peşinde koşuyorlar. Peki, şimdi ikbal peşinde koşmayan, yağcılığı, yalakalığı hayatında başaramamış, Ankara’ya gitmeyen veya gidemeyen, ancak; tüm yönleriyle A kentinin 8000 kayıtlı üyesinin “gönlünde yatan aslan”ı, mutlaka Ankara’ya göndermek istediği “gizli kalmış değerleri”i Genel Merkez nereden bilecek?

3- Geçmiş zamanlarda tanık olmuşuzdur. Tabanın sevmediği, hiçbir altyapısı, özelliği olmayan, ülkesine, insanına faydası dokunması dahi kuşkulu, sivilliğinde şaibeli ya da mimli, seçilme şartlarına sahip ama varlıkları sadece sahip oldukları yüksek düzeyde maddi olanaklara dayalı insanlar siyaset sahnesinde yer almışlardır. Yönetimlere yüksek miktarlarda bağış yaparak veya delege, delege başı ya da oy sahiplerine her çeşit maddi imkânlarını peşkeş çekerek seçilmişler, üst sıralarda yer bulmuşlar ya da yetki sahibi olmuşlardır. Yönetimler tavrı koymayınca seçmenlere de yapacak bir şey kalmamıştır. Yıllarca “yaramaz adam” diye nitelendirdiği bu kişi hakkında “bilinç aşaması”nı gerçekleştirememiş olan seçmen de klasik “particilik zihniyeti”nden kurtulamamış ve istemese de bu insanları seçmek zorunda kalmıştır.)

ÇÖZÜM:

1- Delegation sistemi tamamen ortadan kaldırılmalıdır. Seçmen; araçlara, elçilere gerek duymadan, doğrudan siyasetin içinde olmalıdır. Seçme ve seçilme haklarını doğrudan kendisi kullanmalıdır. Milli irade başka türlü ortaya çıkamaz.

2 - Belediye Başkan adayları ve milletvekili adayları delegeler tarafından değil, o ilde Partiye kayıtlı üyelerin tümünün katılımıyla seçilmelidir.

Onlarca yıldır Seçim Yasasından, Siyasi Partiler Yasasından, Lider sultasından şikâyet edilir. Yasalarımızda yazmamasına karşın seçilecek vekillerimiz lider baskısından kurtulamamakta, seçilmeyi ve milletvekili koltuğunu garantilemeyi, seçileceği partiye ve onun Genel Başkanına bağlı olmasına endekslemektedir. Sonuçta seçilen milletvekilleri de seçilmelerinde, Genel Başkanın en ufak bir katkısı veya dahli olmadığından, doğrudan halk tarafından seçildiklerinden dolayı Liderleri karşısında sadece gerekli saygıyı gösterecekler ama asla el pençe divan durup emir kulu olmayacaklardır.

3- Parti Genel Başkanları, Genel Kurul delegeleri tarafından değil, Türkiye genelinde partiye kayıtlı tüm üyeler tarafından seçilmelidir.

Eğer bu şekilde seçilirler ise; artık bundan sonra “vay efendim filanca il yönetiminin gözünün üstünde kaşı var, filan yönetim istemediğimiz kişileri seçti, falan yönetim bizi fazla eleştiriyor, topunu görevden alalım” gibi olaylar olmayacaktır. Artık halkın sözü geçerli olmalıdır. Unutmayalım, Lider, bir kişi, taban milyonlarca kişidir.

4- Milletvekili adaylarımızın seçimi şöyle yapılmalıdır. X partisinin A kentinde kaç kayıtlı üyesi var? Diyelim 8000 kişi. Bu kadar kişiyi kapalı Spor salonu almaz. Öyle ise doğruca Stadyuma. Orası 20.000 kişi alabilir. Ayrıca X partili olmayıp, diğer değişik partilere mensup, ancak siyasete duyarlı 5000 kişiyi de konuk olarak bekliyoruz. Sebebini aşağıda söyleyeceğiz.

60 aday adayım alfabetik sıraya göre kürsüye gelecekler. Üstelik zaman sınırlaması da yok.

- Ama öyle olursa en az 6 gün sürer.

- İsterse 16 gün sürsün. Doğruyu buluncaya kadar gideceğiz.

Aday adaylarım kendini tanıtıyor, anlatıyor. Türkiye’yi anlatı-

yor, sorunları anlatıyor, planlarını, projelerini anlatıyor. Çözüm yolları gösteriyor. Bizler de A kentinde X partisinin kayıtlı üyeleri olarak, elimizde bloknotumuz, can kulağıyla, esnemen, uyumadan aday adaylarımızı izliyoruz. Notlar alıyoruz. Söyledikleri, yararlı bulduğumuz her fikre, her projeye, her yararlı çözüme (+) işareti koyup puan veriyoruz. 60 kişinin konuşması 8 gün sürmüş olsun. Önemli değil. Önemli olan çıkacak sonucun sağlıklı olması. 8. gün sonunda 5000 kişilik konuk gurubuna ertesi gün gelmemelerini çünkü değerlendirmelerin sonuçlarının alınacağını söylüyoruz ve siyasete duyarlılıklarından ötürü kendilerine teşekkür ediyoruz.

Şimdi değerlendirmelere geçelim. Örneğin: E.KAYTANCI toplam 8000 üyeden 7438 puan almış olsun. Otomatikman 1. sırada milletvekili adayımızdır. M.ADAK, 7142 puan almış, otomatikman 2.sıra adayımızdır. S.KARA, 6963 puan almış, 3. sıra adayımızdır. A kentinin kaç milletvekili çıkarması gerekiyor? Diyelim: 13 kişi. Aldıkları puanlara göre işte size tabanın seçtiği 13 kişi. Yine puanına göre 13 kişi de yedek aday seçmişiz. Var mı en küçük bir haksızlık? Var mı bir yanlış? Demokratik olmayan, hukuki olmayan bir yanı var mı bu işin? Yok. Sezar'ın hakkı Sezar'a teslim edildi. Hakeden, hakkını aldı. Dedikodusuz, tertemiz, şaibesiz, itiraz eden de terbiyesiz...

5000 konuğu niçin çağırmıştık? Şunun için: Sokaktan rasgele değil, "siyasete duyarlı" 5000 kişi çağırmıştık. Çünkü herkes aylardan beri E.KAYTANCI'yı konuşuyordu. "Çok değerli bir insan. Adam gibi adam. Eğer milletvekili seçip de Ankara'ya gönderebilirsek, hem biz, hem A şehrimiz hem de Türkiye kazanır" diyorlardı. İşte partilimiz olmayıp, diğer partilere mensup bu 5000 insan " o, dillerde konuşulan insan"ı orada tanıma, dinleme fırsatı buluyor. Ve çok güzel bir davranış sergiliyor... O değerli insanı, E.KAYTANCI'yı milletvekili seçip, Meclise gönderebilmek için, klasik partililik anlayışını bir kenara bırakıyor, kendisi, ülkesi ve insanı için "oy"unu yönlendiriyor, mensup olduğu partiye değil, X partisine oyunu kullanıyor. V.s.

Buraya kadar yapılan değerlendirmelerin tümü günümüzde, hala yürürlükte bulunan Siyasi Partiler Yasası ve Seçim Yasasına göre yapılan uygulamalara yönelik değerlendirmelerdir. Ben, gelecekte

bu bölümün bu kitabın sayfaları arasından çıkarılıp atılacağını umuyorum. Çünkü ben MBS’ni Türkiye’nin siyasal hayatı için de bir “milat” olarak kabul ediyorum. Günümüze kadar olanları MBS’nden önceki Türk siyasal hayatı, bundan sonra olacakları da MBS’nden sonraki Türk siyasal yaşamı olarak nitelendirmek istiyorum. Ülkemiz MBS uygulamasına geçtikten sonra ekonomide olduğu gibi siyasette de çok şey temelden değişecektir. Örneğin: Herkes okuma - yazma bilecektir. Okuma alışkanlığımız çoğalacak, artık kitaplardan gazetelerden okuyarak değil, sesli kitaplardan gazetelerden dinleyerek öğreneceğiz. Her evde bilgisayar ve internet hattı olacak. Doğru bilgiye kolaylıkla ulaşacak, hepimiz bilinçli seçmenler olabileceğiz. Artık sandıktan kim çıkarsa ona razı olmayacağız. Bizi yönetecekleri, mesleki ve siyasal çalışmalarını takip ederek kendimiz seçebileceğiz. Siyasal görüşlerimiz, geleneklerimiz, davranışlarımız değişecek. Türk toplumu bilgi toplumu olacak. Artık yatırımlar teknolojiye, bilgiye ve insana yapılacak. İnsan olduğumuz için gurur duyacak, insan gibi yaşamının tadına ereceğiz. Hiçbir siyasetçi bizi kandıramayacak. O konuşursa onun ağzına, bu konuşursa bunun ağzına bakmayacağız. Siyaset uğruna hiç kimseyi incitmeyeceğiz, üzmeyeceğiz. Bundan sonra sokaklara dökülmeyecek, oylarımızı evlerimizden kullanacağız. Devlete 5 kuruş dahi masraf açmadan vatandaşlık görevimizi yapıp seçimlere katılacağız. Milli iradeyi ortaya koyacağız. Zaman gelecek Devlet size fikir danışacak. “Allah, Allah... Hayret!” deyip şoke olacaksınız. Hayatınızda ilk kez böyle bir şeyle karşılaşmanın şaşkınlığını yaşarken, bir Türk vatandaşı olarak, devlet tarafından nihayet fark edildiğinizi, önemsendiğinizi göreceksiniz, Türkiye’nin fikir hayatına - çam sakızı, çoban armağanı - katkıda bulunmuş olmanın mutluluğunu tadacaksınız.

* * *

Bu bölümde ülke yönetiminde en yüksek makam olan Cumhurbaşkanlığı konusunu inceleyeceğiz ve “Cumhurbaşkanı olarak bizi kim yönetsin?” sorusunun cevabını bulmaya çalışacağız.

Önümüzdeki yıl (2007) Mayıs ayı ortalarından itibaren mevcut Cumhurbaşkanımızın görev süresi dolacak ve yeni Cumhurbaşkanı seçilecek. 2006 yılı başlarından itibaren gerek iktidar partisi gerek-

se ana muhalefet partisi ve öteki partilerin bu konuyla ilgili olarak öne sürdükleri fikirlere ve verdikleri demeçlere bakılırsa, oldukça büyük çekişmelerin yaşanacağı ve buna bağlı olarak ortamın yeniden gerileceği şimdiden belli olmaya başladı.

Geçmişe kısaca bir göz atarsak merhum Turgut ÖZAL, Cumhurbaşkanı seçilmeden önce ANAP Genel Başkanı, aynı zamanda Başbakan idi. Partisi, “çifte barajlı d'Hondt+kontenjan” sistemine göre, 29 Kasım 1987 tarihinde yapılan milletvekili genel seçimlerinde % 36.31 oy alarak 292 milletvekili ile Meclis'e girmiş ve ikinci kez tek başına iktidar olmuştu. Özal, 31 Ekim 1989 tarihinde TBMM üye tam sayısının 450 milletvekili olduğu dönemde, 285 üyenin katılımıyla gerçekleşen bir seçimle 3. turda 263 oy alarak Cumhurbaşkanı seçilmişti.

Süleyman DEMİREL, DYP Genel Başkanı olarak aynı seçim sistemine göre 20 Ekim 1991 tarihinde yapılan milletvekili genel seçimlerinde oyların % 27.03'ünü alarak 178 milletvekili çıkarmış, birinci parti olarak Meclise girmiştir. Bu seçim sonrası DYP ile SHP'nin bir araya gelmesiyle kurulan 49. Hükümetin Başbakanlığını yapmıştır. Hükümet ortağı SHP'nin aynı seçimde kazandığı milletvekili sayısı 88'dir.

1987'de yeniden milletvekili seçilerek Meclise giren Demirel, 31 Ekim 1989'da Özal'ın Cumhurbaşkanı seçilmesi üzerine muhalefet partisi lideri olarak Özal'ın seçim yönteminde çok şiddetli eleştiriler getirmiştir.

Ekim 1988'de, yani görev süresinin bitimine bir yıl varken, Evren'in yeniden Cumhurbaşkanı seçilebilmesi için bir Anayasa değişikliği teklifi yapılması fikri bazı çevrelerce öne sürülmüştü. E. İnönü buna, “Anayasa kişiler için değişmez” görüşüyle karşı çıkmıştı. S. Demirel'in asıl ağırlık verdiği husus ise, Cumhurbaşkanının halk tarafından seçilmesiydi. (Cumhuriyet, 22.10.1988). (Kaynak: Yakınçağ Türkiye Tarihi, Sina Akşin, B. Tanör, K. Boratav)

Özal henüz adaylığını koymuş değildi. Karar verebilmek için partisi içinde 3 soruluk gizli cevaplı bir test yaptırdı.

Muhalefet ise Özal'ın seçilmesine şiddetle karşıydı; partilerarası uzlaşmayla bir aday saptanmasına ve Cumhurbaşkanı seçilmesine taraftardı. Özal yukarıda anılan testi yaptırmadan bir ay önce

Demirel, Özal'ın % 95 aday olacağını, önünde siyasal gelecek bulunmadığını ve bu fırsatı kaçırmayacağını söylüyordu (Cumhuriyet, 8.9.1989). Yine Demirel aynı tarihlerde, "Özal Çankaya'ya çıkarsa, indirmek boynumuzun borcu olsun" demişti (Isparta, 6.9.1989). Daha sonra SHP Genel Sekreteri Deniz Baykal da "onursuzca indirmek" ibaresini kullanacaktır.

İlk turda muhalefet seçimi boykot etti...Özal bu arada "Şer güçleri Atatürk'e de karşıydı" diyecekti. Muhalefet cephesinde ise durum Özal'ı istememe açısından berrak, tutulacak yol açısından ise bulanıktı. DYP, kayıtsız ve şartsız Meclis'ten çekilmekten yana görünüyordu. SHP ise karar yetkisini Genel Başkan E. İnönü'ye bırakmıştı.

Nihayet 3. turda sonuç alındı. Muhalefetin katılmadığı oylamada Özal 285 milletvekilinden 263'ünün oylarını alarak salt çoğunlukla Türkiye'nin 8. Cumhurbaşkanı seçilmiş oldu.(Kaynak: adı geçen aynı eser.)

T. Özal Cumhurbaşkanı olarak andiçti ve 9 Kasım 1989'da görevi K. Evren'den devraldı. Yıldırım Akbulut'u yeni hükümeti kurmakla görevlendirdi, başbakan olarak atadı.

Akbulut hükümeti dönemi aslında "Özal'ın Cumhurbaşkanlığı" demekti. Bunun anlamı şudur ki, parlamenter rejimlerde yürütme gücü başbakan ve bakanlar kurulu eksenliken, Türkiye'de bu dönem Cumhurbaşkanının yürütmenin fiili ve gerçek başı haline yükseldiği dönem olmuştur. Bunda Özal'ın yönetim tutkusu, Anayasa'nın Cumhurbaşkanını hem sorumsuz sayması hem de önemli yetkilerle donatması, Akbulut ve hükümetinin konumlarını esasta Özal'a borçlu olmaları gibi pek çok etken rol oynamıştır. Bu dönemde Özal adeta parti başkanı ve başbakan gibi hareket etmiş, ekonomi, dış politika ve güvenlik gibi konular başta olmak üzere, pek çok alanda karar oluşturma girişimini kendi elinde tutmuştur. ANAP içi sorunlarda taraf olması da, Cumhurbaşkanının tarafsızlığı ilkesini zedelemiştir. Onun bu tutumunun, Cumhurbaşkanı seçilmesinin özellikleri de hesaba katıldığında, siyasal muhalefeti daha da sertleştirme si normaldi. Nitekim siyasal pratik bu zemin üzerine kurulmuş ve "Çankaya sorunu" gündemde başköşeye oturmuştur.(Kaynak: a.g.e.)

20 Ekim 1991 milletvekili genel seçimlerinin ertesi günü Başkan Mesut Yılmaz Cumhurbaşkanı Özal'a istifasını sundu. Özal yeni kabineyi kurma görevini Mecliste en fazla sandalye sahibi olan DYP Genel Başkanı S. Demirel'e verdi. DYP-SHP hükümeti kuruldu. Bu hükümet S. Demirel'in 7. hükümetiydi. Üst üste dörder yıllık, toplam sekiz yıl süren tek parti iktidarından sonra 1982 Anayasası döneminin ilk koalisyon hükümeti kurulmuş oldu.

1993 yılının Nisan ayında çok bir gelişme oldu. 17 Nisan günü T. Özal vefat etti. Cumhurbaşkanlığı makamı boşalmış oldu.

O güne kadar Özal'ın Cumhurbaşkanlığını ve seçilme yöntemi ni eleştiren ve Cumhurbaşkanının halk tarafından seçilmesi fikrini savunan S. Demirel aynı yöntemle 450 üyeli Meclisten kendi partisi ve koalisyon ortağı SHP'li milletvekillerinin oylarıyla, 431 üyenin katıldığı 3. turda 244 üyenin oyuyla Cumhurbaşkanı seçildi. (16.05.1993) Özal 263 oyla seçilmişti.

"Cumhurbaşkanının görev ve yetkileri"ni Anayasada yazılı olduğu şekliyle aşağıya aldım.

Cumhurbaşkanı'nın görev ve yetkileri Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın 101, 102, 103, 104, 105, ve 106. maddelerinde belirtilmiştir.

A. Nitelikleri ve Tarafsızlığı (Madde 101)

Cumhurbaşkanı, Türkiye Büyük Millet Meclisince kırk yaşını doldurmuş ve yüksek öğrenim yapmış kendi üyeleri veya bu niteliklere ve milletvekili seçilme yeterliğine sahip Türk Vatandaşları arasından yedi yıllık bir süre için seçilir.

Cumhurbaşkanlığına Türkiye Büyük Millet Meclisi üyeleri dışından aday gösterilebilmesi, Meclis üye tamsayısının en az beşte birinin yazılı önerisiyle mümkündür.

Bir kimse, iki defa Cumhurbaşkanı seçilemez. Cumhurbaşkanı seçilenin, varsa partisi ile ilişkisi kesilir ve Türkiye Büyük Millet Meclisi üyeliği sona erer.

B. Seçimi (Madde 102)

Cumhurbaşkanı, Türkiye Büyük Millet Meclisi üye tam sayısının üçte iki çoğunluğu ile ve gizli oyla seçilir. Türkiye Büyük Mil-

let Meclisi toplantı halinde değilse hemen toplantıya çağrılır. Cumhurbaşkanı'nın görev süresinin dolmasından otuz gün önce ya da Cumhurbaşkanlığı makamının boşalmasından on gün sonra Cumhurbaşkanlığı seçimine başlanır ve seçime başlama gününden başlayarak otuz gün içinde sonuçlandırılır. Bu sürenin ilk on günü içinde adayların Meclis Başkanlık Divanı'na bildirilmesi ve kalan yirmi gün içinde de seçimin tamamlanması gerekir. En az üçer gün ara ile yapılacak oylamaların ilk ikisinde üye tamsayısının üçte iki çoğunluk oyu sağlanamazsa üçüncü oylamaya geçilir. Üçüncü oylamada üye tamsayısının salt çoğunluğunu sağlayan aday Cumhurbaşkanı seçilmiş olur. bu oylamada üye tamsayısının salt çoğunluğu sağlanmadığı takdirde üçüncü oylamada en çok oy almış bulunan iki aday arasında dördüncü oylama yapılır. Bu oylamada da üye tamsayısının salt çoğunluğu ile Cumhurbaşkanı seçilemediği takdirde derhal Türkiye Büyük Millet Meclisi seçimleri yenilenir. Seçilen yeni Cumhurbaşkanı göreve başlayıncaya kadar görev süresi dolan Cumhurbaşkanı'nın görevi devam eder.

C. Andıçmesi (Madde 103)

D. Görev ve Yetkileri (Madde 104)

a) Yasama ile ilgili olanlar :

b) Yürütme alanına ilişkin olanlar :

c) Yargı ile ilgili olanlar:

E. Sorumluluk ve sorumsuzluk hali (Madde 105)

Cumhurbaşkanı'nın, Anayasa ve diğer yasalarda Başbakan ve ilgili bakanın imzalarına gerek olmaksızın tek başına yapabileceği belirtilen işlemleri dışındaki bütün kararları, Başbakan ve ilgili bakanlarca imzalanır. Bu kararlardan Başbakan ve ilgili bakan sorumludur. Cumhurbaşkanı'nın resen imzaladığı kararlar ve emirler aleyhine Anayasa Mahkemesi dahil, yargı mercilerine başvurulamaz.

Cumhurbaşkanı, vatana ihanetten dolayı, Türkiye Büyük Millet Meclisi üye tamsayısının en az üçte birinin önerisi üzerine, üye tamsayısının en az dörtte üçünün vereceği kararla suçlandırılır.

F. Cumhurbaşkanı'na Vekillik Etme (Madde 106)

Cumhurbaşkanı'nın hastalık ve yurt dışına çıkma gibi nedenlerle geçici olarak görevinden ayrılması durumlarında, görevine dönme-

sine kadar; ölüm, çekilme ya da başka bir nedenle Cumhurbaşkanlığı makamının boşalması durumunda da yenisi seçilinceye kadar, Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanı Cumhurbaşkanlığı'na vekillik eder ve Cumhurbaşkanı'na ilişkin yetkileri kullanır.

Seçilecek Cumhurbaşkanının “nitelikleri ve tarafsızlığı” Anayasa'nın 101, “seçilmesi ve seçilme yöntemi” 102, Cumhurbaşkanı andı 103, “sorumluluk ve sorumsuzluk halleri” ise 105. maddede yer almaktadır. 104. maddede ise yasama, yürütme ve yargı ile ilgili görev ve yetkileri yer almaktadır. Bunlar Anayasanın öngördüğü, Anayasanın emri olan “görevleri, yetkileri ve sorumlulukları”dır.

Cumhurbaşkanının görev ve yetkilerinin daha da arttırılması ya da kısıtlanması veya ileride Başkanlık sistemine geçilip, geçilmemesi, geçilirse; görev ve yetkilerinin değişip değişmeyeceği ayrı bir tartışma konusudur. Ancak muhakkak olan Cumhurbaşkanının 104. maddede yer alan görevlerini yerine getirmesi ve yetkilerini de sonuna kadar kullanmasıdır.

Burada dikkatimizi çeken konu; Anayasa, 101. maddede yer alan şekliyle Cumhurbaşkanı'nın niteliklerinin iki paragrafla sınırlı kalmış olmasıdır. Halbuki vatandaş olarak gönlümüzden geçen, “aranması gereken bu niteliklerin” pratikte, “çok daha çeşitli ve düzeyinin olabildiğince yüksek olması gerektiği”dir.

Cumhurbaşkanlığı görevi, Başbakanlık görevinin çok daha üstünde bir görevdir. Başbakan hükümetin başı, Cumhurbaşkanı ise “Devletin başı”dır. (Tabir bana ait değildir. Anayasada öyle yazıyor. Bkz. Anayasa, md. 104) İşte bu sebeple Cumhurbaşkanı seçilecek kişide aradığımız nitelikler, özellikler ve yetenekler, milletvekilleri ve Başbakan adaylarında aradıklarımızın daha fevkinde olmalıdır.

Dürüst, ahlaklı, eğitimli, kültürlü, sevecen, tüm halkını kucaklayıcı olması zaten doğal olarak bulunması gereken niteliklerdir. Bunların artısı olarak:

- Mümkünse bir ya da birkaç yabancı dili bilmeli, konuşup yazabilmelidir. Bilmiyorsa yabancı devlet adamlarıyla ve yabancı basınla görüşmelerinde mevcut uygulamada olduğu gibi mutlaka yeminli tercüman kullanılmalıdır. Ama yabancı dil bilmediği halde biliyormuş gibi yapıp, yabancı devlet adamlarıyla sohbetlere katılarak bizi yani halkı kandırmamalıdır.

• Seçilecek Cumhurbaşkanının “yüksek öğrenim görmüş olması şartı” Anayasa’nın emridir.(101. madde) Bazı hukukçularımız bu konuya değişik yorumlar getirmektedir.

Anayasamıza göre Cumhurbaşkanı seçilebilmek için “yükseköğrenim yapmış” olmak gerekir. Buna göre, ilkokul, ortaokul ve lise mezunları Cumhurbaşkanı olamazlar. Acaba iki yıllık meslek yüksek okulu mezunları, yahut bir dört yıllık bir fakültenin ilk iki yılını tamamlayıp ön lisans diploması alıp ayrılanlar “yükseköğrenim yapmış” olarak kabul edilip Cumhurbaşkanı adayı olabilirler mi? Kanımızca, “yüksek öğrenim” den ne anlaşılacağını 2547 sayılı Yükseköğretim Kanununa göre belirlemek gerekir. Yükseköğretim Kanunu, yüksek öğretimi ön lisans, lisans, yüksek lisans ve doktora aşamalarına ayırarak düzenlemiştir. Buna göre, iki yıllık bir programı bitirip ön lisans diploması alanları da yüksek öğrenim yapmış olarak kabul etmek gerekir. Anayasa sadece yüksek öğrenimden bahsetmekte, lisans öğreniminden bahsetmemektedir. Türk Silahlı Kuvvetlerine bağlı harp okulları, akademileri, emniyet teşkilâtına bağlı polis akademisi mezunlarını da “yüksek öğrenim yapmış” kişi olarak kabul etmek gerekir. Çünkü bu kurumlar da Anayasanın 132’nci maddesine göre, bir “yükseköğretim kurumu”dur. (Kaynak: Kemal GÖZLER, Türk Anayasa Hukuku, Bursa Ekin Kitabevi Yayınları, 2000, sahife 481- 552) diyerek kanaatini belirtmekte, iki paragraf sonra da şöyle bir yorum getirmektedir.

Kanımızca, Cumhurbaşkanı seçilme yeterliliği için böyle bir öğrenim şartının aranması makul bir şart olarak kabul edilemez. Bu şart, demokrasiyle bağdaşmayan aşırı bir sınırlandırılmadır. İlkokul, ortaokul ve lise mezunlarının Cumhurbaşkanlığı görevini yapamayacakları, üniversite mezunlarının bu görevi daha iyi yapabilecekleri iddiası, ispatı mümkün bir iddia değildir. Bilindiği gibi, ülkemizde, Başbakanın ve bakanların üniversite mezunu olması şart değildir. Ülkeyi yönetme yeteneği ile öğrenim arasında bir ilgi gerçekten varsa, bu öğrenim şartını, sadece Cumhurbaşkanı için değil, başbakan, bakanlar ve milletvekilleri için de aramak gerekir. Keza, eğer öğrenim ile devlet yöneticiliği arasında doğru bir orantı varsa, Cumhurbaşkanı, başbakan ve bakan adaylarından lisans diploması

değil, yüksek lisans ve doktora diploması da istenmelidir. (Kaynak: a.g.e.)

Sayın Gözler'in yorumuna katılmakla birlikte şunları da muhakkak söylememiz gerekiyor. "Yüksek öğrenim şartının aranması" seçilme hakkının, demokrasiyle bağdaşmaz aşırı bir sınırlandırılması" olabilir. Ancak; "devlet yönetmek işi" de sadece "hak, hukuk ve demokrasi kuralları"ndan ibaret değildir. Bu kuralların dışına kesinlikle çıkılamaz, fevkine hiç mi hiç çıkılamaz diye bir yerlerde bir kayıt mı var? Kaldı ki; şeklen Anayasa: yasama, yürütme ve yargı erkinin/gücünün nasıl kullanılacağını gösteren, yurttaşların kamusal haklarının, hukukun ve demokratik kuralların yazılı şekli" değil midir? Sırf, yüksek öğrenim şartı aramak; "seçilme hakkı"nı demokrasiyle bağdaştırmıyor, sınırlandırıyor diye en yüce görev olan devlet yönetme işinin koşullarını basite indirmemeliyiz, basit halde tutmamalıyız diye düşünüyorum. Bana göre olay sadece şudur: "Anayasanın 101.maddesinde böyle yazılmıştır". Eğer bu koşul ülke ve kamu yararı için önemliyse -ki bunun için konulmuştur - yerinde kalsın, değilse; bu maddeler değiştirilemeyecek, tabu olarak kalacak maddeler değildir, değiştirilebilir.

Hukuk elbette çok, çok önemlidir. Hukuk, Devletin temel direğidir. Ancak sormak zorundayım. Ülkemde hukuk; mutlaka mevcut şekliyle muhafaza edilmek zorunda mıdır?. Hukuk "tabu" mudur? Hukukun bazı maddeleri diğer ulusların Anayasa ve Yasalarında olmayabilir, ya da yasa yapıcılarının aklına gelmemiş olabilir. Kanımca; ülke ve kamu yararına olduğu sürece hukuk; geliştirilebilir, güzelleştirilebilir, yeniden düzenlenebilir, güncellenebilir, yüceltilebilir, çitası yükseltilebilir.

Ben sadece hukukun kurallarını ölçüt olarak düşünmüyorum. MBS'nin getireceği daha ileri düzeyde bazı kuralların, mevcut hukukumuz olumlu katkıları olabileceği düşüncesinden hareket ederek şunu söylüyorum. Ülke ve kamu yararına olmak üzere gerekirse "yüksek öğrenim şartı", sadece Cumhurbaşkanı için değil, başbakan, bakanlar ve milletvekilleri için de aranmalıdır. Bilgili, eğitilmiş, kültürlü, tahsilli olmanın kime, ne zararı olmuş ki, Demokrasimize olsun. Bu düzeyi yakalamış insanlar tarafından yönetilmeyi kendimize zul değil, onur kabul ederiz. MBS penceresinden baktığı-

mızda eğitimli, kültürlü böyle dopdolu insanlara o kadar çok ihtiyacımız var ki!

Bu konunun yukarıdaki şekilde sadece hukuksal açıdan ortaya konması iki önemli sorunun, bu sayfaların gündemine taşınmasını gerektiriyor.

Birincisi, yasalarımızda “seçme hakkı” olarak tanımlanan, yıllardır elit çevrelerde konuşulan ancak cevabı sosyal ve hukuksal yönden henüz tam olarak verilememiş bir konudur. Okuma yazma oranının % 88 olduğu, yaklaşık 7 milyon kişinin adını dahi okuyup yazmadığı, halkının % 43’ünün ilkokul mezunu, ancak % 7’sinin üniversite veya yüksek okul mezunu olduğu, bilinçsiz olarak nitelendirilen seçmen kitleleriyle dopdolu bir ülkede “okuma-yazması olmayan bir seçmenin oyu ile, tahsilli, yüksek öğrenim görmüş bir seçmenin oyu aynı mıdır?” konusudur. Kişi ölçeğinde baktığımızda; insan olarak yaratıldıkları için Allah katında ikisi de eşittir. Seçim yasamız, hukuk ilkeleri ve Anayasa’mızın eşitlik ilkesi açısından bakarsak: Evet, yine eşittir. “Aynı mıdır?” sorusundan maksat “eşdeğer midir?” ise; sorunun yanıtı değişiyor. Çünkü her iki oy da belli mutlak “değer”ler ifade etmektedir. Ama bu “değer”ler farklı aşamalarda, farklı süreçlerde, farklı çabalarla edinilmiş “değerler”dir. Bu soruya verilebilecek her yanıt “kesin yanıt” da değildir kanısındayım.

İkincisi ise; “ülke yönetme yeteneği ile öğrenim arasındaki ilgi”ye ilişkin bir konudur. 70’li yılların hemen başlarından itibaren özellikle devrimci kesim tarafından iddia edilen ve seslendirilen bir konudur: Proleterya diktatörlüğü. Ortada Demokrasi yoktur, gerçek Cumhuriyet yoktur. Adı üstündedir. Diktatörlüktür. Sözde Devlet yönetimine emekçiler, işçiler hakimdir. Bu konuyla ilgili epeyce kitap okumama karşın orada göremediğimiz şudur. Bu, sadece teoride böyledir. Uygulamada böyle olmamıştır. Devlet işçiler tarafından değil, Komünist partisi ve partinin elit kadrolarınca yönetilmiştir.

Bu konu bir tartışmayı da beraberinde getirmiştir. Bu tartışma da acaba “Devlet halk için vardır” mı? Yoksa, “Halk devlet için vardır” mı? tartışmasıdır. Özellikle eski Sovyetler Birliği’nde hareket, Sosyalizmle “Devlet halk için vardır” prensibi ile başlamış, ancak ilerleyen yıllarda Komünizme dönüşmüş, “Halk devlet için vardır”

prensibiyle hareket ederek devlet birinci, parti ikinci plana alınmış, halk üçüncü plana düşürülmüş, “varsa devlet, yoksa devlet” denilmiştir. Bu konuda çoğunlukla şu örnek verilir. S. Birliği eski devlet başkanlarından Nikita Kruşçev’in kömür ocaklarından, işçilikten geldiği söylenir. Bu da bir istisnadan öteye geçemez. Öyle bile olsa, birinci planda olması gereken “insan” unsurunu üçüncü plana atan bir rejimin 70 yılda “halklarına” ne verebildiği ortadadır.

Özetle; sıfat ve meslek olarak gerçek işçiler veya emekçiler tarafından yönetilmiş ve yönetilen bir devlet yoktur. Şu anda komünist rejimle yönetilen ülkelerden biri Küba’dır. Bu ülkede devrimi başarmış ve halen Devlet başkanlığı görevini yürüten Fidel Castro işçi değil, bir avukattır. Kaldı ki; Latin Amerika’da devrim hareketinin öncülerinden efsane isim Che Guevara da işçi değil, bir tıp Doktoruydu.

Devlet yönetiminin salt işçi ile, çoban ile olamayacağı açıktır.

İşte Cumhurbaşkanı seçiminde yüksek öğrenim şartı bunun için önemlidir.

• Seçeceğimiz Cumhurbaşkanı gerçekten “tarafsız” olmalıdır. “Tarafsızlık” Anayasanın 101. maddesinde şöyle tarif edilmektedir:

“... Cumhurbaşkanı seçilenin, varsa partisi ile ilişkisi kesilir ve Türkiye Büyük Millet Meclisi üyeliği sona erer.”

Bu, üzerinde titizlikle durulması gereken bir konudur. 101. maddede Meclis dışından aday gösterilecek bir Cumhurbaşkanı seçilmesine de icazet vermektedir. Bunu ayrıca ele alacağız. Fakat Meclis üyeleri içerisinde seçilmesi durumunda; Cumhurbaşkanı olarak kim seçilirse seçilsin, seçildikten sonra, “Ne yapayım canım! Anayasada bu kadarcık yazılmış, ben de buna uydum. Gördüğünüz gibi iki dakika öncesi partimin üyesiydim, ama yeminim biter bitmez “şak” diye tarafsız oluverdim” demesi halk olarak bize pek inandırıcı gelmez. Zaten böyle bir olay insan doğasına da aykırıdır. Aykırı olmasının sebebi şudur. Seçilen kişi Meclis üyesi olduğundan mutlaka Meclis’teki bir partiden ya milletvekili, ya bakan, ya da Başbakanıdır. Ne olursa olsun, bu kişi bir gecede bu konuma yükselmemiştir herhalde. Mensubu bulunduğu siyasi parti içerisinde belli bir süreçte belli bir siyasal geçmişi vardır. Bu siyasal süreçte beyni-

ne, gönlüne hitabeden, eylem ve uygulamalarına yön veren bir ideoloji, fikir, görüş ve inançları mutlaka olmuştur. Yani partisiyle ilişkisi ve siyasal geçmişi kalın çizgilerle belirli bir insandır. İşte bir insanın gençliğinden bu yana savunduğu, hayatına ve davranışlarına yön veren, adeta yaşam şekli olarak kabul ettiği ideoloji, fikir ve görüşlerinden, bir yemin sonrasında iki dakika içinde şak diye arınması, vazgeçmesi mümkün müdür? Mümkün olmadığına göre; halk olarak aradığımız “gerçek tarafsızlık” olamayacak, görevi sırasında ülkenin önemli sorunları karşısına geldiğinde -ne yaparsa yapsın -sivillikteki görüş, tutum ve davranışları ağır basacaktır. Bu da ülke çıkarları ve ülkenin geleceği açısından önemlidir.

Öte yandan Cumhurbaşkanının Meclis içinden, Anayasanın ilgili maddeleri değiştirilmeden, mevcut yöntemlere göre, üstelik o partinin meclisteki sandalye sayısına dayalı olarak, salt çoğunlukla seçilmesi durumunda, seçim şekli ve ortaya çıkan sonuç şık durmayacaksa, halkın çoğunluğu memnun değilse ve en önemlisi Cumhurbaşkanlığı gibi önemli bir makam sürekli olarak tartışılan bir konumdaysa ortada bir sorun vardır, bunun mutlaka düzeltilmesi gerekir. Mademki 101. madde bu konuyu “Meclis içi” ile sınırlamıyor, Meclis dışından aday da olabilir diyor, o halde “Meclis içi” ısrarından vazgeçilmeli, konunun çözümü için değişik alternatifler getirmeliyiz.

Örneğin: Anayasada yer alan seçilme şartlarını taşıyan, her hangi bir parti ile arasında derin bağlar bulunmayan, siyasal geçmişinde bir taraf lehine kalın çizgi çizdirmemiş, asgari tarafsız diyebileceğimiz, Demokrasiye inanmış, hukuka, laik Cumhuriyetin temel ilkelerine bağlı binlerce değerli insanımız vardır. Bu insanlardan onlarca aday gösterilebilir. Bu insanlarımız arasından seçilecek birisi asgari tarafsız Cumhurbaşkanlığı görevi yapabilir.

• Atatürk’ten sonra Özal’a kadar olan dönemde Cumhurbaşkanlığı görevi halk tarafından “Çankayada oturan, evrak imzalayan, pasif Cumhurbaşkanlığı” olarak nitelendirilmiş ancak daha sonra Anayasada yapılan değişikliklerle Cumhurbaşkanının yetkileri arttırılmış, böylece Özal, Demirel ve Sezer’in Cumhurbaşkanlığı dönemleri “etkin ve aktif dönemler” olarak nitelendirilmiştir. Böyle olma-

sı, yani yürütme görevinin sadece hükümete ve Başbakana bırakılmaması - ortak sorumlulukla yerine getirilmesi - ülke yönetimi açısından önemli bir olgudur.

Türkiye 20. yüzyıl başlarında doğmuş, ama bu gün itibariyle 21. yüzyılın sürecine emanet edilmiş bir ülkedir. Bu kutsal emaneti korumak, kollamak, yüceltmek ve zirveye taşımak görevi ve sorumluluğu millet olarak önce bizim, sonra da bizi yönetmek üzere seçtiğimiz insanlarımızın omuzlarındadır. İşte bu nedenle; seçilecek Cumhurbaşkanı ufkü açık, ileri görüşlü, 21. yüzyılı iyi etüt etmiş, çağın gereklerini kavramış, Dünya coğrafyasını, Dünya siyasetini, ülkeler siyasetini iyi bilen biri olmalıdır. Küreselleşmeyi, BOP projesini, bunların amaç ve hedeflerini iyi bilmeli, öğrenmeli, bu süreçte Türkiye'nin konumunu tayin edecek amaç, hedef ve stratejilerin belirlenmesine fikir, görüş ve projeleriyle azami katkıda bulunabilecek yeteneklere sahip olmalıdır. Bu strateji ve planları ortaya koyanlarla yapılacak olan birlikteliklerde ülkemizin yüksek çıkarlarını ön plana almalı, artısını sağlayamıyorsa bile, en azından ortak eşit çıkarlar düzeyinde tutarak Türkiye'nin dik duruşunu ortaya koyabilmeli, aksi halde ülkemizi asla emperyalizmin, zulmün, işgalin koltuk değneği ve maşası haline düşürmemelidir.

Seçilecek kişi, oturduğu Cumhurbaşkanlığı koltuğunu doldurabilmelidir. İnsan vardır; iri cüssesiyle oturduğu koltuğu dolduramaz. İnsan vardır; ufak tefektir, doldurur, ama bu kez de koltuk yetersiz kalır.

Milletimizin bilgi toplumu yapılmasında, çağın teknolojisinin yakalanması, daha ötesinde bizzat teknolojinin üretimi ve pazarlanması yolunda yapılacak çalışmalarda tüm kapıları ardına kadar açabilmeli, bu yolda en küçük bir engel bırakmamalıdır.

Cumhurbaşkanı seçilecek kişi pratik ve çözümücü olmalıdır. Mevzuat hazretlerine takılıp kalmamalıdır.

Ülkeyi, hukuku, kurumları, seçildiğinde nasıl bulduysa o şekilde yönetmek yerine, bunları her çeşit olası hata, eksiklik ve aksaklıklarından arındırarak, daha olgunlaştırıp, daha yücelterek yönetme gayretinde olmalıdır.

Cumhurbaşkanı olarak şu ismin, bu ismin seçilmesi ya da şunun aday olması, bunun kesinlikle aday olmaması aslında çok önemli

değildir. Çünkü milletler “layık oldukları şekilde” yönetilirler. Onun için bizim de “layık”ımızı bulmamız ve onu seçmemiz gerekir. Amaç budur ama burada bir güçlkle karşı karşıyayız.

Türkiye’nin yönetilebilmesi için üç çeşit seçim yapılmaktadır. Yerel seçimlerde yerel yöneticileri doğrudan halk seçmektedir. Yani milli iradeye başvurulmaktadır. Bundan dolayı olsa gerekir; yerel seçimler en az tartışılan, hatta tartışılmayan bir seçim yöntemidir. TBMM’ni oluşturan milletvekillerinin seçiminde yine milli iradeye başvurulmakta, milletvekillerini doğrudan halk seçmektedir. Bu seçimlerde yöntemde tartışma yoktur ama “mecliste temsil” konusunda tartışma vardır. Üçüncü, yani derecesi en yüksek seçime gelince; Cumhurbaşkanı, Meclis üyeleri yani milletvekilleri tarafından - Anayasanın 102. maddesine göre - seçilmektedir. Yerel seçimlerde ve milletvekili genel seçimlerinde halka yani milli iradeye başvuruluyor, Cumhurbaşkanı seçimlerinde milli iradeye başvurulmuyor. Tartışmalar bu noktada odaklanıyor. Çünkü konuya baktığımızda tartışmaların, genellikle seçilen Cumhurbaşkanının kimliğine ve kişiliğine değil, seçilme yöntemine ve buna bağlı olarak milli iradeyi yansıtmadığına yönelik olduğunu görüyoruz. Konuyu biraz daha açalım.

Tartışan tarafların tüm iddia ve görüşlerini topladığımızda tartışmaların özü genel olarak şu şekilde ortaya çıkıyor: Merhum Özal, 31 Ekim 1989’da Meclis tarafından, 450 milletvekilinden 263’ünün oylarını alarak seçilmiştir. Ancak seçimlerde partisinin aldığı oy % 36.31’dir, çıkardığı milletvekili sayısı 292’dir. Buna göre: 263 değil 292 milletvekilinin oylarını alarak seçilmiş olsa dahi; partisinin aldığı oy oranı % 36.31 olduğu için azınlık yüzdesi oylarıyla seçilmiş, geriye kalan yaklaşık % 63’lük çoğunluğun oylarına itibar edilmemiş, milli irade tam olarak gerçekleşmemiş, Anayasanın 67. maddesindeki “temsilde adalet” ilkesine uymadığından bu “seçiliş” şık durmamıştır.

S. Demirel 16.05.1993 tarihinde yine Meclis tarafından 450 milletvekilinden 244 üyenin oyuyla ve aynı yöntemle Cumhurbaşkanı seçilmiştir. 20 Ekim 1991 genel seçimlerinde partisinin aldığı oyların oranı % 27.03 ve çıkardığı milletvekili sayısı 178’dir. Koalisyon ortağı SHP’nin ise aynı seçimde aldığı oy oranı % 20.75, çıkardığı

milletvekili sayısı ise 88'dir. Yapılan tartışmalar ve eleştirilerin niteliği Özal'a yapılan eleştirilerle aynı paralelde ve tıpatıp örtüşmektedir. Koalisyonun toplam oy yüzdesi % 47.78 olup % 50'nin altında kaldığı için bu "seçiliş" de şık bulunmamıştır.

05.05.2000 tarihinde Sayın A.N.Sezer bu kez 550 milletvekilinden 330'unun oylarını alarak Cumhurbaşkanı seçilmiştir. Bu kez de iktidarda koalisyon hükümeti vardır ve Başbakan merhum Ecevit'tir. 18.04.1999 genel seçimlerinde koalisyon ortaklarından DSP'nin oy oranı % 22.19 milletvekili sayısı 136, MHP'nin oy oranı % 17.98 ve milletvekili 129, ANAP'ın oy oranı % 13.22 ve milletvekili sayısı 86'dır. Son üç Cumhurbaşkanı seçimi içinde en az tartışılanı Sayın Sezer'in seçilmiş olduğu seçimdir. Yöntem aynı olmasına karşın en az tartışılmasının sebebi bence Hükümet ortağı olan partilerin milletvekillerinin toplam sayısının 351 olması ve aldıkları oy oranlarının yarıdan daha fazla yani toplam % 53.39 olmasıdır.

2007 yılı Nisan-Mayıs aylarında yapılacak olan Cumhurbaşkanlığı seçiminin de tartışmalara açık olacağı - iki şart dışında - şimdiden bellidir. Bu iki şart şudur. Birincisi: Bir "erken seçim kararı" alınmazsa, ikincisi: Anayasada ve Seçim Yasasında değişiklik yapılarak iki seçimin bir arada yapılması suretiyle Cumhurbaşkanının da halk tarafından seçilmesi ya da Cumhurbaşkanının, genel seçimler sonrası oluşacak yeni Meclis tarafından seçilmesidir.

Bir köşe yazarı 20.12.2006 tarihli köşe yazısında şöyle yazıyor:

Maksadım, "Bu parlamentonun seçeceği Cumhurbaşkanı meşru olmayacaktır" diyenlere küçük bir kıyas imkânı sunmak.

Mantık şu:

Bu Meclis temsilde adalet ilkesine uygun biçimde teşekkül etmemiştir ve seçmen iradesi tam olarak parlamentoya yansımamaktadır, dolayısıyla seçilecek Cumhurbaşkanı herkesin Cumhurbaşkanı değil, filanca partinin Cumhurbaşkanı olacaktır.

Bu mantığa verilecek en mantıklı cevap şu olabilir herhalde:

Bundan önceki dönemlerde seçmen tercihleri parlamentoya yansıyor muydu, temsilde adalet ilkesi gözetiliyor muydu?

Parlamentonun Cumhurbaşkanı seçme hakkını (tamamen anayasal bir haktır bu) dünyanın sonu gibi gösteren arkadaşlar neden

Özal'ı ve Demirel'i, Çankaya'ya taşıyan parlamentonun durumuna bakmıyorlar? Neden örneğin aynı celadette Kenan Evren'e Cumhurbaşkanlığı kapılarını açan süreci sorgulamıyorlar?

Kenan Evren, üstelik, darbeyle gelmişti.

Ne parlamento işlevi gören 'Danışma Meclisi' ne sormuş, ne de halka gitme ihtiyacı duymuştu.

Referanduma koydurduğu bir maddeyle kendini Cumhurbaşkanı seçtirmişti.

Hadi Evren'i geçtik, Sezer'in arkasındaki destek, mevcut seçmen tercihlerine uygun bir destek midir? Sezer için parmak kaldıranlardan bugün kaç Meclis'tedir?

Kaldı ki, Sezer'in Çankaya'daki durumu da tartışılmış.

Dikkatlice okudunuz değil mi? İnsanın aklı, izanı duracak neredeyse. Ya biz yanlış adamız, ya okuma-yazma bilmiyoruz, ya sanki tersinden okuyoruz, ya o günleri yaşamamışız, ya da tarihçiler ve DİE (yeni adıyla TÜİK) gibi bir devlet kurumu oy sayılarını ve oy oranlarını tersyüz ederek bizlere aktarıyor (!), bizi kandırıyorlar (!). Yukarıda hem Özal'ın, hem S. Demirel'in hem de Sezer'in Cumhurbaşkanlığı seçiminde aldıkları oyları ve aynı zamanda bu seçimden önce yapılan milletvekili genel seçimlerinde partilerin aldıkları oy oranlarını sayıp döktük. Cumhurbaşkanı seçiminde etkili olan oy oranları belli, etkili olmayan çoğunluk oylarının oranları bellidir. Buna göre; eğer bu veriler yanlış değilse - ki kesinlikle yanlış değil - "temsilde adalet" ilkesinin sağlanmadığı da, "seçmen iradesinin tam olarak parlamento'ya yansımadağı" da gün ışığı gibi bellidir. Bu mantığı eleştirerek, gerçekleri tersyüz etmeye çalışarak kimlere, hangi partiye yaranmaya çalışıyorsun güzel kardeşim. Meclisin Cumhurbaşkanı seçmesi elbette Anayasal bir haktır. Tersini savunan biri mi var? Bundan önceki üç Cumhurbaşkanının da seçim yöntemi ben dahil ülkenin çoğunluğu tarafından eleştiriliyor, "şık" durmadı diyoruz. Bu üç seçim böyle oldu diye bundan sonrakiler de mi böyle olsun istiyorsun. Siz de pekala bilirsiniz ki; kötü örnek emsal alınmaz. Sizler bunu bu şekilde savunmaya devam ederseniz o yüce makam daha uzun yıllar sürekli tartışılan bir makam olmaya devam eder.

“Kenan Evren referanduma koydurduğu bir maddeyle kendini Cumhurbaşkanı seçtirdi” diyorsun. Doğrudur. Hayatımda hiç Evren savunuculuğu yapmadım, asla ve kat’a yapmam da mümkün değildir. Ancak ülke sorunlarına ve siyasete duyarlı, o günleri birebir ve en acı şekilde yaşamış bir insan olarak söylemem gerekirse; K. Evren referanduma koydurmayıp ayrı bir Cumhurbaşkanlığı seçimi yaptırsaydı o günün şartlarında yine seçilirdi diye düşünüyorum. Ama aldığı oy % 92 olmaz da, % 50 küsur olurdu. O zaman yaşınız neydi bilemem ama, bunun böyle olup olmadığını ve 5427 vatan evladının niçin öldüğünü o günleri yaşamış olanlara ve siyaseti iyi bilenlere bir sor lütfen.

Dileğim şu dur ki; Allah, ülkeme ve insanlarıma o günleri bir daha yaşatmasın!

Not: Mart 2007 itibariyle K.Evren’in kullandığı ifadelerde meydana gelen gelişmeler üzerine ilgili paragrafın altına bu notu eklemek zorundayım.

Yukarıdaki ifademden vazgeçmiyorum ve şunları ekliyorum:

1-) 1980 yılının Eylül ayında, K. Evren’in daha Konsey Başkanıyken sahip olduğunu söylediği “Türkiye’nin eyaletlere ayrılması” fikrinden, o anda Türkiye’de yaşayan 45 milyon kişiden acaba kaç kişinin haberi vardı veya bu konu kaç kişinin dikkatini çekmişti?

2-) 12 Eylül öncesinin anarşi ve terör ortamında herkes canının derdine düşmüşken K. Evren’in bu fikri acaba 45 milyon kişiden kaç kişinin umurundaydı?

Şu anda ülkeyi yönetmekte olan AKP hükümetinin, zamanı geldiğinde Anayasa ve yasalarda hiçbir değişiklik yapmaksızın, mevcut prosedürü takip ederek ve aynı yöntemle Meclis içinden bir aday göstererek Cumhurbaşkanı seçmesi büyük olasılıktır. Anayasanın ilgili maddeleri buna izin vermektedir. Anayasanın ilgili maddelerine uyulması koşuluyla bu süreç takip edildiği takdirde, AKP’nin Meclisteki sandalye sayısı ilk iki turda olmasa bile 3. tur sonunda bunu mümkün kılmaktadır. Yani hukuki olarak ve teknik yönden bir sorun yoktur. Ancak hemen bu noktada birkaç şey söylemek gerekiyor.

Birincisi: “Nasıl olsa Anayasanın ilgili maddeleri buna izin veriyor, hem meclis üye sayımız da bunu sağlıyor” diyerek yeni Cum-

hurbaşkanı seçilmesi yoluna gidilmesi, halkın büyük çoğunluğu ve muhalefet tarafından yine “fırsatçılık” olarak değerlendirilecektir, etik bulunmayacaktır.

İkincisi: “Biz yaptık, pekala da oldu” zihniyeti ile hareket edilmesi, özlediğimiz ama bir türlü başaramadığımız “iktidarıyla, muhalefetiyle ve çoğunluk halk kitleleriyle aynı paydada buluşma” dileğimizi boşa çıkaracak, bu konuda zaten var olan zaafiyetimizi bir kez daha ortaya çıkaracaktır.

Üçüncüsü: 2007 Mayıs ortalarında seçilecek Cumhurbaşkanlığı için Tayip Bey ya da partisi içinden göstereceği bir aday üzerinde ısrar edileceği kesindir. Bu durum tüm kamuoyu ve muhalefet tarafından bilinmektedir. Göreceksiniz, işte tam bu noktada AKP iktidarı tek bir şeyle itham edilecektir. “Uzlaşmacı olmamakla” Halbuki uzlaşmacı olmanın kime, ne zararı olabilir?

Kaldı ki; İslam dinimiz, Müslümanlıkları ile öğünen koskoca iktidar kitlesinin gözleri önüne Demokrasinin güzel yanlarından birkaçını da sermiş durumda: Bunlar: “İstişare”, “müşavere”, “şura” kavramlarıdır. Böylesine gerekli hallerde, böylesine önemli bir konuda bu güzel kavramlar neden kullanılmaz, kulak arkası edilir, bilemiyorum.

Bana göre Sayın Erdoğan aylar öncesinden uzlaşmacı tavrını almalı, mümkünse mevcut 49 siyasi partinin hepsiyle görüşmeli, kimse- nin, tek kelime olsun itirazına yer bırakmamalı, -eğer, okuyacaksa- sonunda yine, kendi bildiğini okumalı, ancak.

Dördüncüsü: Bundan önceki üç Cumhurbaşkanlığı seçimi de Anayasanın aynı maddelerine göre ve aynı yöntemle yapılmıştır. Ama sonuçları itibariyle hep eleştirilere, tartışmalara yol açmış özellikle kamuoyu nazarında pek “şık” durmamıştır. Buna rağmen “Aman canım! Üçü şık durmamış, dördüncüsü de şık durmasın ne olur ki!” denilmemelidir. Bize göre doğrusu şudur: Ülke yönetiminin en yüksek makamı olan Cumhurbaşkanlığı makamı gerek kişilik ve nitelik, gerekse seçilme yöntemi sebebiyle hiçbir zaman sürekli tartışılır durumda bir makam olmamalıdır. Seçildiği andan itibaren tartışmalar bitmeli, herkes önüne, işine gücüne bakmalıdır.

İşte tüm bu sebeplerle o makam tartışılıyorsa, vatandaş kesimi, geniş halk kitleleri ne istiyor? Bu sorulmalı, buna bakılmalıdır. Hal-

kın ne istediği, ne söylediği net olarak bellidir. Halk; kişiliği, niteliği ve seçilme yöntemi asla tartışma konusu yapılmayacak, halk tarafından ve halkın çoğunluğunun oylarıyla seçilmiş bir Cumhurbaşkanı istiyor. İstek bu kadar net belli ise; çözümü de aynı netlikte ortaya koymamız gerekir.

MBS'nin önerisi şudur: Yerel seçimlerde ve milletvekili genel seçimlerinde olduğu gibi yine halka gidilmelidir. Yani Belediye Başkanları ve milletvekilleri nasıl halk tarafından seçiliyorsa, Cumhurbaşkanı da halk tarafından seçilmelidir.

Anayasanın ilgili maddeleri değiştirilmelidir.

Sistem olarak iki türlü seçim sistemi uygulanmalıdır. Türkiye genelinde onlarca aday adayı ortaya çıkabilir. İlk turda en fazla oyu alan ilk iki aday adayı, iki hafta sonra yapılacak olan seçimin Cumhurbaşkanı adaylarıdır. Yine ülke genelinde tüm seçmenlerin katılacağı ikinci tur seçimler sonucunda oyların başa baş çıkması olasılığı ancak milyonda birdir. En kötü olasılıkla aldıkları oy oranları % 51'e karşı % 49 olacaktır. Belki % 60'a % 40, belki de % 75'e % 25 olacaktır. Ama sonuçları itibariyle asla tartışılmayacaktır. Çünkü, bu sonuç şu anlama gelir: Halk tarafından ve halkının yarısından fazlasının oylarını alarak seçilmiş bir Cumhurbaşkanı demektir.

Örneğin, 2007 yılı Nisan-Mayıs aylarında yapılacak Cumhurbaşkanı seçiminde Sezer'in yerine AKP'nin göstereceği bir aday eğer 3. turda Meclis salt çoğunluğunun oylarıyla - ki tamamı AKP'nin oyudur - Cumhurbaşkanı seçilirse, bu Cumhurbaşkanı % 34.28 oy alarak Mecliste temsil edilen bir partinin oylarıyla seçilmiş bir Cumhurbaşkanı olur ki; geriye kalan % 65.72'lik çoğunluk oylarının bu Cumhurbaşkanı seçiminde kesinlikle etken olmadığı, artı-eksi bir rol oynamadığı anlamını taşır.

İşte Meclis tarafından, Meclis salt çoğunluğunun oylarıyla seçilmiş bir Cumhurbaşkanı ile halk tarafından, halkın çoğunluğunun oylarıyla seçilmiş bir Cumhurbaşkanı arasındaki fark budur.

Yukarıdaki değerlendirmeler Cumhurbaşkanı seçimi yöntemi ile ilgili değerlendirmelerdir. Seçim tekniği ile ilgili değerlendirmeler İS-İÇ 2 projemiz içerisinde yer almakta olup daha geniş şekilde orada irdelenecektir.

YEN-SİP-YAS. (YENİ SİYASİ PARTİLER YASASI) PROJESİ:

“Bir milletin yüzü gülüyorsa o millet mutludur. Bir ülkede yüzü gülmeyen insanlar çoğunlukta ise, o ülkenin yöneticilerini değiştirmek gerekli olmuş demektir”. K. ATATÜRK

Sadece yasalarla bir ülke hiçbir yere varamaz. Toplumun olduğu yerde yasalar mutlaka olacaktır. Ancak; yasaların uygulanması da yerli yerinde olmalıdır. Yani hem teoride, hem pratikte ülkenin ve ülke insanlarının sorunlarına tam ve kesin çözümler getirebilmelidir. Değişen Dünya şartlarına göre yasalarımız da yenilenmeli, güncellenmelidir.

Her gün küreselleşmeye doğru hızla yürüyen bir Dünya düzeninde yetersiz, ilkel kalmış yasalarla ülke yönetmeye kalkışmak, yarar getirmez, bilakis zarar getirir, krizlere, bunalımlara, tıkanmalara yol açar.

Türkiye hedefini iyi belirlemelidir. Hedef; “lider Türkiye” olmaksa; bu lafla olmaz. Ülke siyasetini, siyasetin kurumlarını, Siyasal Partiler Yasasını ve “seçim yasaları”nı güncelleştirmek gerekir. Çünkü LİDER TÜRKİYE olmanın yolu; her on yılda bir kesintiye uğratılan değil, “istikrarlı bir demokrasi”den geçer. İstikrarlı bir demokrasiyi sağlayacak olan da tüm kurumlarıyla beraber “siyaset”tir.

Siyasi Partiler Yasası ve Seçim Yasası değişiklik tekliflerinin genel gerekçeleri:

Ülkemiz ne yazık ki küresel çağın ekonomik, sosyal ve siyasal gereklerine uygun, projelendirilmiş ve toplumsal mutabakata dayalı bir değişim yaşayamıyor. Değişim adına yapılanlar ise hedefi olmayan, tutarsız ve dar çıkar kavgaları etrafında atılan küçük adımlardan öteye geçemiyor.

Ekonomimiz bir iflas eşiğindedir. Nitekim en yetkili ağızlar bile uygulanan politikaların tek hedefinin borcu yeniden borçlanarak

döndürmek olduğunu söylemekte, yapılabilirse bunun bile başarı olabileceğini ifade etmektedirler. Sistem çökmüş; sadece lira değil, toplumun bütün ahlaki dayanakları nerede duracağı belirsiz bir şekilde dalgalanmaya bırakılmıştır.

Bu tablo, ekonomik kriz de dahil, mevcut sorunların temelinde siyasi irade ve tercih yokluğunun yattığını göstermektedir. Siyasetin kendi içinden ve dışından etkisiz kılınmasıyla gelinen bu noktada, mevcut yapıya Türk Halkı gibi, dünyanın da itimadının kalmadığı ortaya çıkmıştır.

Türkiye vizyon ve bilgiden yoksun siyasi kadroların elinde heyecanını dahi kaybetmiştir. 1920'lerin ağır koşullarında "devleti yeniden inşaayı" başaran; 1930'ların dünya krizi şartlarında sanayileşme hamlesi başlatan; 1940'ların savaş şartlarında demokrasisinin eksiklerini gidermeyi düşünen ve 1950'de bu hedefine ulaşan; 1960'ta ve 1970'te soğuk harbin kanat ülkesi olmanın dayattığı siyasi şartlara rağmen temel hak ve özgürlükler alanını genişletme sancısını göğüsleyen; 1980'de aksine telkinlere rağmen dünyaya açılmayı, uluslar arası sistemle rekabete dayalı entegrasyonu hedefleyen ülkemizin elinde bugün tek bir "ulusal proje" yoktur.

Türkiye, tarihinde zor dönemler yaşamış ve her seferinde bunları aşmasını bilmiştir. Bugün aynı Türkiye ufuk ve bilgiden yoksun siyasi kadroların ve merkezîyetçi bir anlayışın elinde hayalini bile kaybetmiş gibidir.

Ortakdaki karanlık tablonun sorumluları milletvekillerini yetkileştirilerek sistemin dışına itmişlerdir. Ne var ki, bu karanlık tablo, milletvekillerinin kendilerine rağmen itibarsızlaşmalarına yol açmıştır. Bugün bu gidişe itiraz etmemenin de bir sorumluluğu olduğu açıktır.

Bu inançla,

1- Türkiye'nin Anayasa ve yasalarında gerekli ve kapsamlı tüm değişiklikleri gerçek anlamda yaparak, çağdaş demokrasinin temel olan düşünce, ifade ve örgütlenme özgürlüklerinin önündeki engelleri hızla kaldırması gerektiğine inanıyoruz.

2- Mevcut siyasi sistemin ülkemizi içine sürüklediği, toplumda siyasete güven duygusunu yok eden yolsuzluk batağından çıkmasını sağlayacak hukuki tedbirleri almanın birinci öncelik olduğunu dü-

şünüyoruz. Ülkede siyasetin gerçek mecrasına oturması ve kirlilikten korunması için, özelleştirmenin hızla tamamlanmasını ve ihale düzeni başta olmak üzere, kamu harcamalarının tamamında şeffaflığı sağlayacak düzenlemenin yapılmasının kaçınılmaz olduğunu biliyoruz.

3- Siyaseti vesayet düzenine dönüştüren ve şahsiyetsizleştiren mevcut partiler yasası ve seçim kanunlarının vakit geçirmeden tamamen değiştirilmesi gerektiğine inanıyoruz. (Kaynak: BELGEnet, Arşiv belgeler, 6 Kasım 2001)

* * *

SIYASİ PARTİLER YASASINDA DEĞİŞİKLİK GEREKSİNİMİ

Siyasi partiler yasası; geniş yasaklarla donatılmış, partilerin tüzüklerinde yer alması gereken ayrıntılara yasada yer verilmiştir.

Yasa partilerin tarihi gelişimi, ortaya çıkış nedenleri, oy tabanlarının farklılığı, kitle partisi veya marjinal - radikal olup olmadıkları vb. gibi nitelikleri göz önünde tutulmadan, bütün partiler için tek tip örgütlenme modelini öngören bir yaklaşımla düzenlenmiştir. Bu model toplumun bugünkü çoğulcu yapısına uymamaktadır. (a.g.e.)

Burada “yasanın bu maddesi böyledir, bu şekilde değişmelidir, şu maddesi şöyle diyor, şu şekilde değişmelidir” deme durumunda asla olmayacağız. Ancak bu konuda yazılanların çoğunu okuduktan sonra, mevcut uygulamalar sonucu Türk siyasal hayatında ortaya çıkan eksiklik ve aksaklıkları mümkün olduğunca ortaya koyarak “nasıl çözülebilir?” sorusunun yanıtını bulmaya çalışacağız. Ayrıca ülkemizin geleceğine ve kamu yararına olduğuna inandığımız bazı fikir ve önerilerimizi de sunacağız.

TDK Türkçe Sözlükte; “Particilik: Bir partiden yana olma, fırkacılık, partizanlık.”

“Siyaset: 1- Politika, 2- Devlet işlerini düzenleme ve yürütme sanatıyla ilgili özel görüş veya anlayış.” olarak tanımlanmaktadır.

Sözlükteki anlamları böyle olmasına karşın ülkemizdeki uygulamada bu tanımların böyle olmadığını görürüz. Örneğin particilik; bir parti adına tüzük ve programda ne yazılı ise, liderin söylemleri

ve değerlendirmeleri ne ise ülke şartlarına uysun ya da uymasın doğrularıyla ve yanlışlarıyla sonuna kadar savunmak şeklinde yapılmaktadır. Hatta bu amiyane tabirle “omuzlamak”tır. Sanki o partinin doğrularından başka doğruya Dünya’da rastlanamaz(!). Partinin ne sürdüğü fikirler, varsa mler ve projeleri sanki alternatifsizdir. Partili için siyaset tabudur, partilinin vazgeçilmezidir. Yüzde 99 doğru ve ülke yararına da olsa, kendi partisince seslendirilmedike hiçbir fikir, söylem ve slogan doğru değildir, itibar edilemez.

Siyasi partilerden birinin bir belde örgütünün açılışında, belde başkanının konuşma metni içinde yer alan, aslında çok doğru bir fikrin ifadesi olan “halka hizmet, hakka hizmettir” cümlesi dahi “o ANAP’ın sloganıdır” denilerek bir başka yönetici tarafından konuşma metninden çıkartılmıştır.

Bazı insanlar için particilik adeta bulaşıcı bir hastalıktır. Mensubu olduğu parti ülkeye ne verecek, ne getirecek, ne götürecek hiçbir şeyi sorgulamaya gerek görmeksizin gözü kapalı partisine oy verir. “Rahmetlinin kemikleri sızlamasın” diye rahmetlinin tuttuğu partiye oy verenler mi dersiniz, her dini bayramda genel başkandan tebrik kartı gelerek şereflendirildiği için 35 yıldır aynı partiye oy verenler mi dersiniz, iddiaya girecek başka “yeri” yokmuş gibi partisinin 1977 seçimlerinde birinci olacağına dair bahse girip, CHP’nin birinci olması üzerine bahsi kaybedip “.....organını” kesen vatan-daş mı dersiniz...Başka partiye oy verdi diye 26 yıldır ağabeyine Allah’ın selamını vermeyen adamı mı, yanlışlıkla başka partiye oy veren anasını dven, babasına sven hain evladı mı, partisi iki oyla kaybetti diye adam vuran magandayı mı, yediği ağır küfürleri sineye çekip partisine on üç mükerrer oy kullanan “ak günler” döneminin “kara genç”ini mi.. Hangi birini söyleyeyim...Yüzlerce cehalet rneği...

Biz eskiden beri “siyaset”i; “Devleti ve ülkeyi en güzel şekilde yönetme sanat ve hüneri” olarak bilirdik. Sanatta bir estetik, bir çekicilik olur. Fakat Türk siyasetinde bugüne kadar bu güzellikleri, bu çekiciliği bir türlü göremedik. “Hüner”i ise “normalin daha üstünde yetenek” olarak bilirdik. Ama yine Türk siyasetinde “hüner” kavramı ile “ancak elinden geldiğince yönetmek” kavramının yer değiştirmiş olduğunu görüyoruz.

Yukarıda adı geçen eserde “siyasal partiler sisteminin işleyişindeki arızalar” şu başlıklar altında toplanmıştır.

- a) Parti içi Demokrasi işletilemiyor,
- b) Üyelik Kurumu sağlıklı çalışmıyor,
- c) Aday belirleme sistemi sağlıklı değildir,
- d) Partilerle toplum arasındaki ilişkiler kopuktur,
- e) Partiler alternatif politikalar üretememektedir,
- f) Partilerle toplum arasında güven bunalımı yaşanıyor.

Yukarıdaki tespitler doğrudur. Ancak ekleyeceğimiz bazı konuların yanında değişik bazı çözüm önerilerimiz de olacaktır.

“İletişim” ve “bilişim” olanaklarının çok kısıtlı olduğu dönemlerde siyaset bilgileri ya yerel siyasetçilerden, ya diyotlu/lambalı (henüz transistorlu radyolar yoktu) kocaman çifte pilli radyolardan, bulunabilirse -genelde bir parti yanlısı olan - gazetelerden, (Ulus, Akşam, Son Havadis v.s.) ya da en çok “seyyar ajans” olarak tabir edilen kişilerden öğrenilirdi. Her köyde -yerel tabirle - Demirkırat partili veya Halk partili fanatik bir-iki kişi olurdu. Bunlar özellikle Cuma günleri köyün postası ile şehre inerler, doğruca parti binasına giderler, diğer köylerden gelen kendi ayarlarındaki partililerle bilgi alışverişinde, dedikodu değiş tokuşunda bulunurlardı. Konular sadece kendi partileri ile sınırlı kalmaz öteki partinin de son bir hafta içindeki tüm olmuş-bitmişleri hafızalara kazınırdı. Köye döndüklerinin ertesi günü sabahından anlatmaya başlarlar, koca köy tam bir hafta boyunca bu insanların anlattıklarıyla çalkalanırdı.

Siyaset konusunda bugüne kadar yazılıp çizilenler ve yapılan çalışmalar hep siyasetin “toplumsallaştırılması”na yönelik olmuştur. Oysa; MBS’ne göre bundan sonra siyaset “bireysel”leşecektir. Bunun sebebi şudur:

Daha önce yaptığımız iki tespiti anımsayalım. Birincisi: MBS’ne göre artık her evde bir bilgisayar ve iletişim hattımız vardır. İkincisi: Türk seçmenin en büyük kusuru ve eksiği “doğru bilgi”ye doğrudan ulaşamamasıdır. İşte bu büyük kusur bilgisayarımız ve iletişim hattımız sayesinde kökünden halledilecektir. Artık partililer bundan sonra il, ilçe, belde binalarına gitme, yöneticilerin ağzından doğru veya yanlış bilgilenme gereksinimi duymayacaklardır.

- Parti yöneticilerinin benim hakkımda kanaatleri artı-eksi ne

olursa olsun tüm özlük bilgilerim, fikirlerim, görüşlerim ve tüm siyasi çalışmalarım partili ya da partisiz tüm vatandaşların ekranındadır. Her şey açık seçik ortada olduğundan, parti içi Demokrasinin işlememesi için bir sebep kalmayacaktır. Hakkımda artık yöneticiler değil, parti üyelerim söz sahibi olacak, neye, nereye layık isem konumumu parti üyelerim belirleyecektir.

● MBS'ne göre her vatandaşın bir Yurttaşlık kartı vardı. Bu YurtKart üzerinde de yurttaşın her çeşit geliri-gideri ve özlük bilgilerini içeren bir ÇİP bulunmaktaydı. Eğer bir yurttaş mutlaka bir partinin üyesi olmak istiyorsa oturduğu yerin parti yerel yönetimine başvuruyor, uygun bulunursa, önce o yerel kayıtlara, oradan parti genel merkezindeki kayıtlara ve son olarak MBS'nin Ankara'daki merkezinin İç İşleri Bakanlığı ile ilgili bölümündeki kayıtlara işleniyor. Doğal olarak otomatikman en yakın maliye birimindeki ÇİP'ine de işlenmiş oluyor. İşte bu sayede partiye ödemesi gereken aylık/yıllık üye ödentileri düzenli olarak YurtKartındaki ÇİP'inden partinin POS aygıtına aktarılmış oluyor. Parti içi seçimlerde ise; parti merkezine ya da toplantının yapılacağı büyük salonlara gitmeye gerek kalmayacaktır. Oyununuzu YurtKartınızdan, özel Kod Numaranız ile kullanacağınız için oyunuz yüzde yüz geçerli sayılacaktır. Çünkü Özel kodunuz parti yönetiminde zaten kayıtlı olduğundan, başkası sizin yerinize oy kullanamayacağı gibi, herhangi bir oylamada sadece o parti üyelerinin kullandığı oylar geçerli olacak, parti merkezlerindeki bilgisayarlara yüklediğimiz program gereği hem başka partililerin bizim partiye dışarıdan müdahalelerinin önüne geçilmiş olacak, hem de dışarıdan oy kullansalar bile programımız tarafından otomatik olarak reddedilecek, geçerli sayılmayacaktır.

● MBS'nin önerdiği "aday belirleme sistemi"ni bir önceki BİK-Yön (Bizi kimler yönetsin) projesinde geniş olarak ele aldığımız için burada tekrarlamaya gerek görmedik.

● "Partilerle toplum arasındaki ilişkilerin kopuk olduğu" doğrudur. Ancak bu kopukluğun çok açık, belli sebepleri vardır. Birincisi: Halkımızda "Vatandaşın sorunları ile devlet ilgilenir, devlet çözer" anlayışının hakim olduğudur. Konuya devlet açısından baktığımızda; devletin konuyu bu doğrultuda çözecek bir yatay örgütlenmesi yoktur. Çünkü devletin vatandaşları hakkında temel bazı bilgi-

ler dışında sosyal ve ekonomik durumları hakkında en küçük bir bilgisi yoktur. Ancak gazete ve TV’lerde yayınlanırsa ya da yurttaş direkt Başbakanı ulaşabilirse devlet konudan haberdar olmaktadır. Partiler açısından baktığımızda ise; konunun partiler tarafından siyaseten üstlenilmediğini - yasal kısıtlılıkları vardır - konuya “fırsatçılık” ve “istismar” ölçeğinde yaklaşıldığını görmekteyiz. Konunun; insanların eşit olduğu ve eşit muamele görmesi gerektiği gerçeğinden hareket ederek çözüleceği yerde kişisel bazda ele alınarak partili yandaşlarına iş bulma, işe koyma veya seçimlerde oy beklentisiyle partililerine para veya yiyecek-giyecek yardımı yapılması şeklinde ortaya çıkıyor. Parti iktidar olduğunda ise Bakanlıklar bünyesindeki tüm işlere parti yandaşları yerleştirilerek, adeta “peşkeş” çekilerek “kadrolaşma” hareketine dönüşüyor. MBS olarak tahmini görüşümü söylemem gerekirse; bu kopukluk devam edecektir. Çünkü; MBS’nde 72 milyon insanımızın tamamı - ayrıcasız - devletin yani sistemin ekranındadır. Özlük bilgileri dahil sosyal ve ekonomik tüm durumları kayıt altındadır. Devlet her konuda önlemini almış, kurumsallaşmış, yatay örgütlenmeyi tamamlamıştır. Partilerin vatandaşıyla ilgilenmesine gerek kalmamıştır, vatandaşlarımızın “istismar”ına, “kullanılması”na kesinlikle izin veremeyiz.

Kopukluğun ikinci sebebi; ülkemizin ve insanımızın içinde bulunduğu zorlu ekonomik koşullardır. Bugün insanlarımızın yüzde 26’sı yoksulluk ve açlık sınırı altında yaşamaktadır. İnsanlar geçim derdine düşmüştür. Bugün bulduk, acaba yarın nasıl olacak kaygısı içindedir. Aç insana siyaset yapılmaz. Aç insan siyaset yapamaz. Aç insanın siyasetle ne işi olabilir? Bu güne kadar siyaset o insanlarıma ne vermiş ki, onlardan ne bekliyor? Önceki sayfalarda “açlık ve yoksulluğun ortadan kaldırılması projesi”nde incelediğimiz şekilde MBS bu konuyu da halletmiştir. Açlık ve yoksulluğu Türkiye’nin gündeminden kaldırmış, herkesi insanca yaşayabileceği bir gelir seviyesine kavuşturmuştur. Yaşam ve gelecek kaygısı taşımadığından, insanların artık siyasete “katılımcı” olabilecek, aktif siyasetin temel unsuru olduğunu kanıtlayabilecektir.

Enerjinin büyük bölümü parti içi iktidar yarışına dönük olarak kullanıldığı için partilerde program ve ideoloji çalışmaları yapılamamakta, politikalar üretilmemektedir. O kadar ki siyasal parti

kongrelerinde, hatta Meclis gruplarında bile ülke sorunları konuşulmamaktadır. O yüzden partiler gündem oluşturamamakta, günübirlik politikalarla yetinmektedir.

Uzmanlık komisyonları, danışma kurulları gibi mekanizmalar işletilmemektedir. Oysa bu kurumlar, partiler için üretim, katılım ve kadrolaşma araçlarıdır.

Partilerde düzenli bir eğitim kurumu yerleştirememiştir.

Sonuç olarak partiler, alternatif programlar oluşturmayan, toplumun önüne hedef koyamayan ve bu yapılarıyla topluma umut ve güven veremeyen kurumlar haline gelmiştir. (a.g.e).

Evet, partiler siyasetçilik oynamaktan başlarını kaldırıp da ülke sorunlarına yönelik çözümler üretmeye zaman bulabiliyorlar mı ki! Ha sahi! Yeri gelmişken sormak gerekir. Partilerin Ar-Ge merkezleri ne işe yarar? İnanın, internetten baktım. Hemen tüm partilerin bünyesinde Ar-Ge (araştırma-geliştirme) merkezleri var. Ancak birkaç partinin birkaç projesinin dışında ülke gündemine getirilmiş, uygulamaya konulmuş dişe dokunur bir projesi yok. Ya projelere ihtiyaçları yok ya da partilerin ortaya koyduklarını vatandaşlar önemsemiyor. Galiba bu da güven sorunuyla yakından ilgili. Güvenilirliğinizi bir kez yitirmeye görün. Ondan sonra ne yapsanız boşuna... Kaybedilen güvenin yeniden kazanılması çok zor...

Siyasi Partiler demokratik hayatın vazgeçilmez temel öğeleridir elbette. Ancak görüldüğü gibi Türkiye’de Siyasi partilerin genel durumu hemen hemen hep aynı olduğu için, bu durumu da hepimiz bildiğimiz için 21. yüzyılın Türkiye’sini sadece partilerin inisiyatifine bırakmak doğru değildir diye düşünüyorum.

Demokratik rejimlerde ülkenin tüm işlerinin yürütülmesi, tüm sorunlarının giderilmesi siyaset yoluyla yapılmakta, uygulaması da siyasi partiler eliyle yerine getirilmektedir. Başka ülkelerden parti getirmeyeceğimize göre bu iş mutlaka Türkiye’nin partileri tarafından yapılacaktır. Hükümeti oluşturacak bu parti veya partiler acaba 21. yüzyıl Türkiye’sinin geleceğini, en az yüz yıllık stratejisini oluşturabilecek yetenek, deneyim, bilgi birikimi ve altyapıya sahip midirler? Partilerin programlarını hazırlayan, yönlendiren parti kadroları ve bu kadroların fikir, görüş ve yetenekleri bu konu için yeterli düzeyde midir? Soruyu çok önemli, alınacak cevabı da tahmin edip,

yetersiz bulduğumuz için “konuyla partiler ilgilensin, onlar hallederler” diyemiyoruz. Çünkü partilerin sahip oldukları kadroların sayısı ne kadar ve yetiştirme tarzları ne olursa olsun “yetersiz” olacağını düşünerek, bunun yerine MBS’nin ortaya koyduğu bir kurum olan - ileride geniş bir şekilde inceleyeceğimiz - yaklaşık 5000 kişiden oluşan “Teknik Danışma Konseyi”ni öneriyoruz. Parti kadrolarından oluşmuş 25-30 kişinin beyin süzgecinden geçmiş çözümlerle, 5000 kişinin beyin süzgecinden geçmiş çözümler aynı değerde olabilir mi?

- Siyasi partiler konusunda; son olarak, bugüne kadar Türkiye gündemine gelmemiş, gelmişse bile pek önemsenmemiş fakat benim çok önemli bulduğum bir konuyu gündeme getirmek ve bunu bir öneri olarak sunmak istiyorum.

“Türkiye’de Siyaset okulları açılmalıdır.”

Bunlar; “Siyaset Akademileri”, “Siyaset Enstitüleri” veya Üniversitelerimiz bünyesinde oluşturulacak “Siyaset Fakülteleri” şeklinde olabilir.

Madem ki siyaset; “yönetenler” ve “yönetilenler” olarak iki temel unsurdan oluşmaktadır, öyleyse; bu işi bilen/bilmeyen, yeterli/yetersiz, belki de rastlantılar sonucu bu işe girmiş birtakım insanlar tarafından yönetileceğimize, bu işi bilen, tahsilini yapmış, eğitimi almış insanlar tarafından yönetilsek daha iyi olmaz mı? İlkinde işlerimiz tamamen Allah’a emanet yürüyor, ikincisinde ise en az yarı yarıya eminiz, güvendedeyiz. MBS sayesinde “Lider Ülke” konumuna hızla yükselen bir Türkiye olarak hiçbir işimizi rastlantılara bırakamayız.

Time dergisi 1979 yılının güz aylarında ABD’nin tüm eyaletlerini kapsayan bir anket yapar. Soru şudur: “Başkan olsaydınız Amerika’yı (ABD’yi) nasıl yönetirdiniz?” Bildiğiniz gibi Amerikan toplumu her ırktan, her renkten, her dinden, çeşitli milliyetlerden oluşmuş bir toplumdur. Gerçek Amerikalılar rutin yanıtlar verirler. Örneğin: “Ben emlakçıyım, para kazanmaya bakarım”, “şimdiki Başkan iyi yönetiyor”, “Bana sormayın, siyaset ilgi alanım değil”, “Ben doktorum, hastalarımı ilgileniyorum”, “Ben Başkan olsaydım daha iyi yönetebileceğimi sanmıyorum” şeklinde yanıtlar... Bir Türk’ün verdiği yanıt dergi tarafından “en ilginç yanıt” olarak birin-

ci seçilir. Yanıt; “Ben Başkan olsaydım... diye başlar, hükümetler yıkılır, yeniden kurulur, insanlar görevlerinden alınır, başkaları atanır, sekiz-on ülke savaşa tutuşur v.s....ve yanıt dergide tam 6,5 sayfa olarak yer alır. Bu Türk arkadaş, sözkonusu anketten 6 yıl önce Niğde’den ABD’ye göçmüş, göçmen statüsünde, Newyork’ta bir apartmanın kapıcılığını yapmaktadır. Ankete verilen tüm yanıtlar bilgisayara yüklenerek o gün için geçerli olan sosyolojik, siyasal, ekonomik ve demografik ölçütlere göre yanıt sahibinin köken olarak mensup olduğu milletlere göre de bir değerlendirme yapması istenir. Bilgisayar bizi şöyle değerlendirir: “Bu Türkler en az 40 yıl daha refaha ve siyasal istikrara kavuşamaz”. Bu değerlendirmenin nedeni sorulur ve şöyle yanıtlar: “Çünkü Türkler bu işi erbabına bırakmıyorlar. Bir bakıyorsunuz bir İnşaat Yüksek Mühendisi, bir bakıyorsunuz bir gazeteci ülkeyi yönetiyor.”

Yukarıda adı geçen eserde “Değişiklik önerileri” ise;

- a) Örgütlenme modeli,
- b) Yargı denetimi,
- c) Parti içi seçimlerde uygulanacak usül,
- d) Adayların belirlenmesi,
- e) Tercihli oy,
- f) Parti yasakları ve
- g) Harcamaların denetimi başlıkları altında toplanmıştır.

Yıllardan beri savunduğumuz, uygulamaya konulduğunda ülkeye ve insana yönelik sorunlarımızı yüzde 99 halledeceğini iddia ettiğimiz, bu kitabın ana konusu olan Merkezi Bilgisayar Sistemi’ni henüz halkımız bilmediği ve tanımadığı için sorunlara bulunan çözümler halkımızca ideal, alternatifsiz olarak görülebiliyor. Hâlbuki MBS sayesinde bulunan çözümler çok daha pratik, kestirme ve kesin sonuca yönelik olduğu için bundan sonra Türkiye’de hem siyaset hem siyasetin yöntemleri değişecektir. Buna bağlı olarak Siyasi partiler Yasası, Seçim Yasası ve siyasetin kurumları da değişim geçirmek zorunda kalacaktır.

• Değişiklik önerileri içerisinde “parti örgütlerinin köy ve mahallelere kadar uzanmasına ve düşey örgütlenme yanında yatay örgütlenmelere de olanak sağlanması” öngörülmektedir. Günümüzde siyaset tavanda değil, aktif olarak tabanda yapılmaktadır. Fakat ba-

na göre bu, “siyaset yapmak” değil, “siyaset yapmaya çalışmak”tır. Çünkü iletişim ve bilişim araçlarını kullanmadan, yeterli veriler ve doğru bilgiler edinmeden yapılan siyaset “bilimsel değerler ifade etmeyen” bir siyasettir ve topluma verebileceği yararları kuşkuludur. Partilerin alternatif politikalar üretememesinin sebeplerinden biri budur. Bana göre MBS devreye girdikten sonra siyaset tabanda “pasif”leşecek, tavanda ise daha “aktif”leşecektir. Tabandaki seçmen veya parti üyeleri siyaseti artık yöneticilerinden öğrenmeyecek, “doğru bilgi”ye doğrudan, internetten ulaşacak, tüm seçmenler “asgari bilinçli seçmen” konumuna yükselecektir. Diğer bir tanımla her seçmen “kendi çapında bir siyasetçi” olacaktır.

- MBS’den sonra üyelik kurumu, YurtKartınızdaki ÇİP’inizle, partinin POS aygıtı ile, kayıtlarınızın hem parti hem de MBS merkezinde yüzde yüz güvende olması sebebiyle daha da sağlamlaşacaktır. Parti, tüzük, program ve partililer aleyhine somut çalışma ve davranışlarınız olmadıkça hiçbir yönetici tarafından üyeliğiniz düşürülemeyecektir.

- MBS’nden sonra parti içi seçimlerde “liste” ve “çarşaf liste” yöntemleri tamamen terk edilecektir. Eskiden olduğu gibi “kaşının altında gözün var” diye sudan sebeplerle kimse dışlanamayacak, “seni yönetimimde istemiyorum” gibi laflar edilemeyecektir. Siz kim olduğunuzu ve düşünsel verilerinizi ortaya koymuşsanız, bir şey ortaya koyamayanlara göre siz şanslısınız. Seçilmeniz, yönetimde görev almanız artık oy kullanacak üyelerin takdirine bağlıdır. Yapılan hakka, hukuka uygun bir seçimdir. Olası her sonucu içinize sindirmeniz gerekir.

- Adayların belirlenmesi konusunu bir önceki “Bizi kimler yönetsin?” projesi içinde incelediğimizden burada tekrarına gerek yoktur.

- “Tercihli oy” önerisinden amacın “seçmenlerin oy verecekleri partinin listesinden tercih edecekleri adayları işaretlemesi” olduğu bellidir. Bu öneriye iki sebepten dolayı katılamıyorum. Birincisi: Ülkemizde birebir yaşanmış bir olaydır. Tercihli oy kullanılan bir seçimde bir ilden dört milletvekili seçiliyor. Listenin ilk sırasındaki aday için sözümüz yok. Diğer üç vekil, listenin bazı sıraları atlanarak seçmen çevrelerinin tercihli oylarıyla seçilirler. Ancak vekillik-

leri o dönemin Meclis tutanaklarına geçecek kadar ilginçtir. Tutanaklarda şöyle diyor: “ Bu dönemin en verimsiz milletvekilleri belirlendi. 33 kişi.” İşte bu üç milletvekili de bu listenin içerisinde yer almış. Dört yıl boyunca ne bir yasa teklifi vermişler, ne de bir komisyonda yer almışlar. Sadece her ay başı geldiğinde Meclis veznesinden maaşlarını almışlar. Siyasete duyarlı bir kişi olduğumdan o il’e gittim, seçim çevrelerini öğrendim ve seçenlere sordum. “Bu insanları vekil seçmenizin -üstelik tercihli oylarımızla - sebebi nedir? Ne gibi üstün özellikleri vardı? diye. Aldığım yanıtlar çok ilginçti. Biri için: “ Çok dürüst bir insandı, ne bilek, kavun değil ki nı koklasaydık”, öteki için: “Dürüst adam. Ötekiler gibi muayeneden 50 lira almaz, yarısını alır, 25 lira alır.” dediler. “Vay be!” dedim kendi kendime. Kardeşim bu işin bir kuralı var herhalde. Elliye elli al. Vay be! Dedim tekrar. Biz görmeyeli, duymayalı, mesleğe, meslektaşına, meslek odasına ihanetin adı “dürüstlük” olmuş da bizim haberimiz yokmuş meğer. Üçüncüsü için “Biz burada etnik kökenliyiz. Hep değişik partilere oy verirdik. Şimdiye kadar hiç kendimizden vekilimiz olmamıştı. Onu seçmekle; ‘bizi kaale alın, bizi önemseyin, bakın istersek vekil de çıkarabiliyoruz’ şeklinde topluma bir mesaj vermek istedik” dediler. Geçmiş dönemlerin koşullarıyla, 21. yüzyıla girmiş bir Türkiye’nin koşulları ve gereksinimleri aynı değildir. Biz, milletvekillerinin seçilme şartlarına tahsil, eğitim, yüksek öğrenim şartı da getirilerek eğitilmiş, bilgili, kültürlü, uzman insanları seçerek Meclise göndermeyi düşünürken, hiçbir özellik arz etmeyen bu tür insanların, üstelik tercihli oyla seçilerek meclise girmelerinden ülkemizin, insanlarımızın ne gibi yararları olur merak etmekteyim.

İkincisi şudur: Bir önceki Bik-Yön projemizde açıkladığımız gibi MBS’ne göre Belediye Başkanı, Belediye Meclis Üyeleri ve milletvekili adaylarının seçimi artık parti başkanları ve delegelerin elinde olan bir konu değildir. Aday seçimleri delege oylarıyla değil, o ilde partiye kayıtlı tüm parti üyelerinin oylarıyla her yönden hakka, hukuka uygun ve Demokratik ortamlarda yapılacaktır.

YEN-SEÇ-YAS - İS-İÇ 2 (YENİ SEÇİM YASASI-İSTİKRAR İÇİN 2 TURLU SEÇİM) PROJESİ:

İstikrar için hem "yerel seçimler 'de hem "Milletvekili Genel Seçimleri"nde hem de Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde" 2 turlu seçim sistemi"ne geçilmesi projesidir.

Anayasa 'nın 67. Maddesi:

"Seçim kanunları, temsilde adalet ve yönetimde istikrar ilkelerini bağdaştıracak şekilde düzenlenir."

Anayasamız böyle diyor. Ancak "temsilde adalet" ilkesi ile "yönetimde istikrar" ilkesi gerçekten bir arada bağdaşabilir mi? Çeşitli fikirler öne sürenler var. Bazıları "bağdaşır", bazıları "bağdaşmaz" diyor. Hukukçular ve yazarlar genellikle "bağdaşmayacağı".görüşünde birleşiyorlar. Öte yandan bazı hukukçularımız, siyasi partiler ve parti yöneticilerinin bir kısmı - daha önemli bularak- "temsilde adalet"i vazgeçilmez ilke olarak birinci sıraya koyuyor, "yönetimde istikrar" kendiliğinden gelecektir, diyor.

Bu konuda öne sürülen fikirlerin ve yazılan yazıların çoğunu inceledim.

Bunlara göre; "Anayasanın aynı maddesinde yer almasına karşın iki ilkenin bir arada "bağdaşamayacağı" sonucu ortaya çıkmaktadır. Bu konu ile ilgili birkaç görüşü hemen aktaralım. .

"Türk Hukuk Sitesi" isimli sitede konu ile ilgili olarak Yargıç İsa rumuzlu (13.12.2006 tarihli) kısa, ama öz bir mesajı - teşekkürlerimi sunarak -sayfalarımına alıyorum.

'Bence madde şöyle düzenlenmeliydi: "Seçim kanunları temsilde adalet

VEYA yönetimde istikrar ilkelerine bağlı kalınarak düzenlenmelidir" diyor.

Arkasından hemen ekliyor.

'Birini sağlamak için diğerinden feragat etmeliyiz ki, ikisini birden benimsemeye çalışıp hiçbirinden faydalanamamanın önüne ge-

çelim. Ne temsilde adalet sağlanabilmiş ne de yönetimde istikrar. Anayasayı değiştirecek çoğunluğa sadece bir partinin sahip olması temsilde adalet ilkesine aykırı olduğu aşikar.

Yönetimde istikrar var mı diye baktığımızda, her gün ayrı bir çalkantının varlığını görmek gayet kolay. Yani iki zıt kavram bu sistemde bir araya getirilmeye çalışılınca, ikisi de birbirini etkisiz hale getiriyor.'

Herkesin kendine demokrat olduğu ülkemizde kimse yüzde 10'luk baraj sorununu ağzına almıyor. Güneydoğu'da kullanılan oyların çok büyük bölümünün çöpe gitmesine yol açan bu uygulama temsilde adaletsizliğe yol açıyor. Son seçimde olduğu gibi, AKP yüzde

30 oy aldığı bir ilde bile bütün milletvekillerini kazanabiliyor mesela.(Ergün BABAHAN,25.12.2006, SABAH)

Oysa Türkiye'nin bugün sahip olduğu sistem, seçmen iradesinin Meclis'e aynen yansımaları sağlamıyor. Son seçim, bunun en çarpıcı örneklerinden biri oldu.....m

Başkanlık sisteminin savunucularının en önemli savunma malzemesi, istikrar konusu.

Ülkenin istikrarlı bir siyasi iktidarın elinde daha iyi yönetileceğini savunan bu görüş sahipleri, kalkınmanın ve gelişmenin anahtarını burada görüyor.

Ancak unutmamak gerekir ki, diktatörlükler de istikrar rejimleridir ve bu yönetimler halk için felaket anlamına gelmektedir.

Bunu söylemekle, sistemin aynı kalması gerektiğini savunuyor değiliz elbette. Bugünkü sistemin de temsilde adaleti sağlamadığı bir gerçek. (Temsilde adalet 03.01.2005 Ergün Babahan)

* * *

Seçimlerde "temsilde adalet" ilkesinin gerçekleşmesi ve ülke düzeyinde yüzde 2 geçerli oy toplayan her siyasi hareketin TBMM'nde temsil edilmesi imkanını sağlayan 550 milletvekilinden 50 tanesinin Nisbi Temsil Sistemine göre paylaştırılmasını öneriyoruz.

Seçimlerde "yönetimde istikrar" ilkesinin gerçekleşmesi ve güçlü iktidarlara ile güçlü muhalefetin oluşması amacıyla, il seçim çevrelerinden seçilecek 550 milletvekilinden 500 tanesinin paylaşımına katılacak "birleşik listede" yer alan ve almayan tüm siyasi partilerin, halen seçim sistemimizde uygulanmakta olan "ülke düzeyinde

%10 oranında geçerli oy toplama barajının" aynen korunmasını zorunlu görüyoruz. (TEMSİLDE ADALET YÖNETİMDE İSTİKRAR, EBSO Dergisi, Temmuz)

Bu sütunlarda kim bilir kaç defa belirtmeye çalıştık: Bu kadar yüksek bir genel seçim barajı, dünyanın hiçbir ciddi demokratik ülkesinde yok.

Bizde niye var?

Bu soruya resmi yanıt olarak hep su söylendi:

"Yönetimde istikrar" sağlamak için..

Evet, Anayasa'mızda öyle bir ilke var.

Ama hemen onun yanında bir başka ilke daha var: "Temsilde adalet" ..

Anayasa, seçim kanunlarında bu iki ilkenin dengeli bir şekilde uygulanmasını istiyor. Seçim sonuçlarına göre kurulacak hükümetlerin 'istikrarlı' olabilmesini sağlayacak önlemler de alınabilecek ama, sandığa atılan oyların Meclis'e yansımalarının 'adalete uygun olmasına da özen gösterilecek.(Altan ÖYMEN, 21.12.2006, "Sorunun Kaynağı Baraj" başlıklı yazı. ..)

Ülkemizde 1983'ten beri seçim sistemi tartışılmaktadır. Tartışmaların merkezini ise seçim sistemi ve baraj konusu oluşturmaktadır. Anayasamızın 67/5 maddesi "Seçim kanunları, temsilde adalet ve yönetimde istikrar ilkelerini bağdaştıracak biçimde düzenlenir" der. Fakat bunların 'bağdaştırılması' hususunda bir fikir vermemektedir.

Seçimler demokrasinin temel kurumlarından. Diğer taraftan demokrasi için en önemli ihtiyaç 'temsilde adalet' ve 'yönetimde istikrar' kavramlarıdır. Ancak seçim sistemleri bu iki ihtiyaç kavrama cevap vermemektedir. Yasa yapıcılar toplumun ve ülkenin şartlarını göz önüne bulundurarak, 'adalet' veya 'istikrar' ilkelerinden birinde tercihte bulunmaları gerekmektedir. Günümüzde genel kabul gören üç çeşit seçim sistemi vardır. Birincisi; 'istikrar'ın gerçekleşmesini sağlayan 'çoğunluk sistemi.' İkincisi; 'adalet'in gerçekleşmesine imkân veren 'nispi temsil sistemi.' Ve üçüncüsü ise; her ikisinin bir araya gelmesinden oluşan 'karma sistem.'

Ülkemizde, 1960'a kadar liste usulü çoğunluk sistemi, 1946, 1950, 1954, 1957 seçimlerinde uygulanmıştır. Bu sistemde Meclis'te

iki parti hâkim olmaktadır. Biri iktidar diğeri de muhalefet cephesinde yer almaktadır. Ancak 'temsilde adalet' boyutunun ihmal edilmiş olması, bu sistemin sakıncası olarak görülmektedir. Sistem toplumdaki görüşlerin Meclis'e yansımaları zorlaştırmaktadır. Bundan dolayı küçük partilerin tepkisini çekmektedir. 1961 Anayasası'nın ilanı ile 'çoğunluk sistemi' terk edilerek, yerine 'nispi temsil sistemi' getirilmiştir. 1961 sonrasında yapılan bütün seçimlerde 'nispi temsil sistemi'nin değişik biçimleri uygulanmıştır. Bu sistem siyasi partilerin, güçleri oranında Meclis'te temsiline olanak vermektedir. Sistem bu yönüyle 'temsilde adalet'i öne çıkarmaktadır. Diğer taraftan siyasi parti sayısının artmasına da yol açmaktadır.

Oyların çok sayıda parti arasında dağılması halinde, Meclis'te hükümet kuracak çoğunlukların oluşmasını zorlaştırmaktadır. Nispi temsil sistemi ülkemizde, 'd'Hondt' şekliyle, hem 'barajsız' hem de 'barajlı' olarak uygulanmıştır. 1980'e kadar seçimler bu sistemle yapılmıştır. Bu dönemdeki seçimlerde, yukarıda sayılan olumsuzluklar nedeniyle ülke yönetimi koalisyonlara teslim olmuştur. 1980 sonrası dönemde 'yüksek barajlı nispi temsil sistemi' benimsenmiştir. Ulusal barajı yüksek ve seçim bölgesi barajlarıyla kuşatılmış bir seçim sistemi yasalaştırıldı. Bunda da amaç, seçmenlerin iki veya üç partide toplanmasını sağlamaktır. 'Yüksek barajlı nispi temsil sistemi' 'adaletsizliğe' yol açtı. Beklenen 'istikrar' gerçekleşmedi. 1983, 1987 ve 2002'de tek parti iktidarlarını çıkartan seçimler hariç, bu sistem 'istikrar' sağlamamıştır. Yüzde 10 barajını geçen partiler barajı savunurken, baraja takılan küçük partilerde Meclis'te temsil edilemeyen milyonlarca oyu için barajın indirilmesini istemektedirler.

Ülke yönetiminde 'istikrar'ın önemi tartışılmazdır. Ancak 'adalet'in göz ardı edildiği bir 'istikrar' sıkıntılara davetiye çıkaracaktır. 1983'ten günümüze değin uygulanan 'yüksek barajlı nispi temsil sistemi'nde 'yönetimde istikrar'ın sağlanmasında sorunlar mevcuttur. 90'lı yıllarda, 70'li yıllara benzer bir istikrarsızlık söz konusudur. Türkiye, 12 Eylül'den sonraki seçimleri yüksek barajla gerçekleştirmiştir. Yüksek baraj ve ittifak yasağı sürekli eleştirildi. Ancak mevzuat değişmedi. Son seçimlerde sandığa gidenlerin yüzde 45.33'ü, Meclis'e giremeyen partilere oy vermiştir.

Son genel seçimlerle birlikte toplumun neredeyse yarısının parlamentoda temsil edilememesi 'temsilde adalet ve katılım' ile 'meşruiyet' sorununu ortaya koymaktadır. Seçimlerde hukuki 'meşruiyet' sorunu olmasa bile, toplumun bütün kesimlerinin Meclis'e yansımaması bakımından sorun mevcudiyetini korumaktadır. Baraj yoluyla 'yönetimde istikrar' adına büyük siyasi partilere sağlanan ciddi avantajlar, çoğunluğu yönetilen konumuna getirebiliyor. Karşıt fikirleri dışlayan bir yönetim, kalıcı çözümler getiremez.

Türkiye'nin 'yönetimde istikrar'ı sağlarken, 'temsilde adalet'i önemseyecek bir çözüme ihtiyacı vardır. Yüzde 10'luk ülke barajı, son yapılan 2002 yılı genel seçimlerinde yaklaşık yüzde 46'luk bir seçmen kitlesini Meclis dışında bırakmıştır. Çoğulcu demokratik sistemle bağdaşmayan bu uygulama, düşük bir oran kabul edilerek terk edilmelidir.(Radikal Gazetesi, 23.01.2006, Muhammed ÖRTLEK, "istikrar mi, yoksa adalet mi?" başlıklı yazı. Muhammed Örtlek: Öz iplik-İş sendikası Genel Başkan Danışmanı. uluslararası ilişkiler ve siyaset bilimci.)

Bu görüşler ışığında artık Türk siyasetinin ya da "seçim sistem"imizin hayati önem taşıyan sorusunu sorabiliriz. Hangisi daha önemlidir? Temsilde adalet mi? Yönetimde istikrar mı? Elbette ikisi de önemlidir diyorsanız, ikinci sorumuzu soralım. Peki, hangisi daha önceliklidir? Bu iki sorunun yanıtını bulmaya çalışalım.

Önce "temsilde adalet"ten başlayalım. "Temsilde adalet" ne demektir?

"Temsilde adalet" sağlamaktan amaç nedir? Temsilde adaleti sağlamakla neleri sağlamış oluruz. Neleri sağlayamayız? "Temsilde adaleti sağlamak"tan ülkenin ve ülke siyasetinin kazançları ve kayıpları var mıdır? Varsa nelerdir?

Benim "temsilde adalet" kavramından anladığım şudur: Kanımca; "Genel seçimlere katılma hakkını kazanmış olan her parti aldığı oy oranında milletvekili çıkarsın ve TBMM'nde temsil edilsin. Bu sonuca göre de değişik siyasi görüşler ve fikirler de Mecliste temsil edilme olanağına kavuşturulsun." Denilmek istenmektedir. Bunu hemen örnekleyelim.

"Diyelim ki; "istikrar" ilkesini ikinci plana attık. Temel öncelik-

li hedefimiz "temsilde adalet" olsun. Şu anda Türkiye'de 49 tane siyasi parti vardır. Bunların tamamının yurt genelinde yeterli ve yasal olarak gerekli örgütlenmesini tamamlamış olduklarını varsayalım. Yüzde sıfır dahi çevre ve ülke barajı da olmasın. Seçim sistemimiz de "nispi temsil" olsun. Hatta yardımcı sistem olarak ta "Milli Bakiye" sistemini de ekleyelim ki; sadece kentlerde değil, partilerin ülke genelinde aldıkları hiçbir oy boşa gitmesin. Ülkemizde bugün itibariyle yaklaşık 45 milyon seçmen bulunduğunu varsayalım. 45 milyonu 550 milletvekiline böldüğümüzde yaklaşık ortalama 80 bin oya karşılık gelir. Demek ki hesabımıza göre 80 bin veya 80 bin artı bir oy alan bir parti bir milletvekili, 160 bin oy alan 2 milletvekili, 240 bin oyalan parti 3 milletvekili çıkaracak demektir. Yıl 2002 olsun. Milletvekili genel seçimlerini partilere göre örnekleyelim.

Parti Adı	Aldığı oy %	çıkaraacağı. M.vekili sayısı
AKP	34.28	188
CHP	19.39	107
DYP	9.54	52
MHP	8.36	46
GP	7.25	40
DEHAP	6.22	34
ANAP	5.13	28
SP	2.49	14
DSP	1.22	7
YTP	1.15	6
BBP	1.02	6
Bağımsızlar	1.00	6
Yurt P.	0.94	5
İP	0.51	3
BTP	0.48	3
ÖDP	0.34	2
LDP	0.28	1
MP	0.22	1
TKP	0.19	1
Toplam =		550

Şimdi bu tabloya göre bazı değerlendirmeler yapalım.

1- Bağımsızları da parti kabul edersek; seçime giren partilerden 19 tanesi başarılı olmuş, en az 1 milletvekili çıkarmıştır.

2- Hiçbir parti tek başına iktidar olanağı sağlayamamıştır.

3- Kurulacak hükümet mutlaka "koalisyon" hükümeti olacaktır.

4- Hükümeti kurma görevi en fazla milletvekili çıkaran AKP'ye verilecektir.

Eğer AKP, ikinci parti olan CHP ile anlaşabilirse kurulacak koalisyon hükümeti iki partili, CHP ile anlaşamazsa en az üç partili koalisyon hükümeti kurulacaktır.

5- Olasıdır ki; AKP koalisyon hükümeti kurmayı başaramadı veya öteki partilerden destek alamadı diyelim. Bu durumda görev ikinci olan CHP'ye verilecektir. Salt çoğunluk 276 olduğuna göre CHP başkanlığında kurulacak olan koalisyon Hükümeti en az 5 partili, hatta partilerin katılım durumuna göre 6 veya 7 partili bir koalisyon kurulması gerekmektedir.

6- Kaldı ki AKP- genel değerlendirmelere göre- köklü, tabanı olan bir parti değildir. Millet daha önceki iktidarlardan memnun kalmamış, bir arayış içerisine girmiş "ne olursa olsun bu kez AKP" diyerek seçimlerde bu partiye destek vermiş, % 34.28 oy almasını sağlamıştır.

7- 1999 seçim sonuçlarına baktığımızda durum daha da vahimdir. Seçmenin çok sayıda partiye dağılması ve Partiler arasındaki bölünmüşlük sebebiyle- aynı şekilde, barajsız nispi temsil sistemine göre seçim yapılsaydı - Partiler daha düşük oranlarda oy alacaklar, daha az sayıda milletvekili çıkaracaklardı. Örneğin: 1. parti olan DSP'nin oy oranı % 22.19'a göre çıkaracağı milletvekili sayısı 122 olacaktı. İkinci MHP'nin % 17.98'e göre 99, üçüncü FP'nin % 15.41'e göre 85, dördüncü ANAP' in % 13.22'ye göre çıkaracağı milletvekili sayısı 73 olacaktı. Görüldüğü gibi her iki seçimde de tek parti iktidarı çıkmamakta ancak, 2002 seçimleri iki partili koalisyona olanak sağlarken, 1999 seçimleri en az 3 partili koalisyona olanak tanımıştır. Nitekim 3 partili koalisyon hükümetiyle ülke 3.5 yıl süreyle yönetilebilmiştir.

8- Konuyla ilgili çok kapsamlı bir yazı olduğu için Sayın A. Öy-

men'in yazısını yukarıya almıştık. Yazısının bir bölümünde koalisyonlar hakkında şöyle diyor:

İstikrarlı ve başarılı hükümet kurmak için 'tek partili hükümet kurmaya gerek olmadığı, bunun koalisyon hükümetleriyle -hatta daha da iyi- sağlanabileceği bir çok ülkede bir çok seçim sonucunda defalarca kanıtlanmış bir gerçektir. Bir çoğundaki koalisyon hükümetleri örnekleri, sadece bir yasama dönemi için değil, on yıllar boyunca süren istikrarın temsilcileri olmuştur.

Koalisyonlar Demokrasilerde sıkça görülen bir çözümdür elbette. Ancak mümkün olduğunca tercih edilmemelidir. Kaldı ki; henüz "koalisyon kültürü" gelişmemiş bir ülkeyiz. Örneğin: İtalya'da 7-8 partili koalisyonlarla ülke fevkalade yönetilebiliyor. Bizim ise 3 partili koalisyonlarla bile ülkeyi uyum içinde, sıkıntısız bir şekilde yönetmeyi başaramadığımız söylenemez. Bunun sebepleri de gayet basit ve açıktır. Diyelim üç partili bir koalisyon hükümeti oluşturduk. 19 Yıllık A partisi 19 yıl boyunca, A gözlüğü ile A penceresinden bakmış, fikir ve görüşlerini "ak" olarak adlandırmıştır. 30 Yıllık B Partisi otuz yıl boyunca hep B gözlüğü ile B penceresinden bakmış, o da fikir ve görüşlerini "kara" olarak adlandırmıştır. Üçüncü C partisi 16 yıllıktır ve eğer "gri" derse koalisyonun en ilimli, en uyumlu, en uzlaşmacı partisidir. Çünkü "ak" ile "kara"nın karışımı kesinlikle gridir. Ancak o da hep C gözlüğü ile C penceresinden bakmış, fikir ve görüşlerini "kırmızı" olarak adlandırmıştır. Mecaz anlamda kullandığımız bu renkler aslında siyasi partilerin "temel ilke ve esasları"dır. Derken hükümet etme süreci başlar. Ülkenin önemli konulan çözüm beklemektedir. Ama ortada üç değişik ve birbirinden farklı görüş vardır. Bu önemli sorun "ak" mı, "kara" mı yoksa "kırmızı" olarak mı çözülecektir? A partisi 19 yıldan beri "ak" dediği bir olaya şimdi nasıl "kara" diyebilecektir. B partisi 30 yıldan beri "kara" dediğine şimdi nasıl "ak" diyecek, 16 yıldır "kırmızı" diyen C Partisi soluna bakıp "ak" mı, sağına bakıp "kara" mı diyecek yoksa yazı-tura mı atacaktır? "Ak"ın "kara", "kara"nın da "kırmızı" olmayacağına göre üç partinin de aynı anda düşündüğü şu oluyor: "Ülke çıkarları parti çıkarlarının önünde gelir". Elbette bu takdir edilecek bir davranış biçimidir. Ama bu partilerin tabanı yani seç-

meni bu yüce hareketi takdir edip değerlendirecek bilince sahip midir acaba? Her parti kendi çapında ödünler vererek sorunu çözerler. Ancak partilerin üst yönetim kademesinin düşünemediği veya hesaba katmadığı bir gerçek vardır. Seçmen tabanının ülke çıkarlarına pek fazla aklı ermez ama pekala aklının erdiği bir konu vardır ki; tuttuğu, oy verdiği partinin ilkelerinden ödün vermesini sevmez, içine de sindiremez. Partinin üst yönetim kadrosu artık her gün eleştiri konusudur. Seçmenin partiden desteğini çekmesi ve her gün üçer beşer ayrılma süreci başlamıştır. Hiçbir genel başkan bu süreci kolay kolay durduramaz. Örnek olarak verdiğimiz bu olayın, öncesi 1999 seçimlerinde, sonrası da 2002 seçimlerinde aynen yaşanmıştır. Koalisyon hükümetini oluşturan üç parti de barajı geçememiş ve Meclis dışında kalmışlardır.

9- Yazısının devamında Sayın Öymen şöyle diyor:

Peki, sandığa atılan oyların yüzde 45'inin. Meclis'e yansımak yerine, boşa gitmesinde, hatta bazı hallerde seçmenin en istemediği partinin işine yaramasında 'adalet' var mı?

Yok.Ama uygulama. işte böyle. Anayasa'ya bakan siyasetçilerimiz,o iki ilkeden sadece birini görüyor. sağlamak istedikleri şey, 'istikrar'dan ibaret. Amaçları., bir seçim sonucunda oluşan parlamentonun hükümet kuramaz hale gelmesini önlemek.

Meclis'te tek bir partinin çoğunluğa ulaşip tek başına hükümet kurabilmesini sağlamak...

Evet, Anayasanın ve yasaların istediği budur. Sanırım halkın istediği de budur. Kimse başka bir şey istemiyor. Yani seçimlerden sonra bir hükümetin kurulması ve ülkenin artık seçim ortamını terk ederek normal yönetim sürecine girmesidir. Ancak Sayın Öymen'le hemfikir olmadığımız konu sudur. "Temsilde adalet'in sağlanması uğruna "istikrar"ı feda edip, yüzde 10 barajın" bir seçim sonucunda oluşan parlamentonun "hükümet kuramaz hale gelmesini önlemek" ve "Mecliste tek bir partinin çoğunluğa ulaşip tek başına hükümet kurabilmesini sağlamak" olduğunu" savunmanın da yanlış olduğunu sanıyorum. Kanımca; Demokrasilerde "Hükümet kurma" olayı "yürütme" süreci için "amaç" değil, gerekli bir "araç"tır. İşte bunun için "hükümet kurulması"nın bize "nihai bir amaç"mış gibi takdim edil-

mesini doğru bulmuyorum. Sadece "hükümetin kurulmuş olması" bize tek başına fazla bir anlam ifade etmiyor. Bu açıdan bakarsak; evet, bir hükümet kurulmuştur. Ama Hükümet var hükümetçik var. Acaba kurulan hükümet ülkenin ve halkın sorunlarını kökünden halledebilecek, 21. yüzyıl Türkiye'sinin gereksinimlerini yerine getirebilecek bir hükümet midir? Çünkü halk öyle bir hükümet ister.

10- Sayın Öymen aynı yazısının devamında:

Bir ülkede istikrarlı bir yönetim olmasa için, illa tek partili hükümet mi kurulmalıdır? İstikrar, koalisyon hükümetleriyle de sağlanamaz mı?

Bu soruya da 'Sağlanamaz' diye yanıt vermek yanlıştır.

1991-1995 arasında Demirel ile Erdal İnönü 'nün kurduğu DYP+SHP hükümeti tam bir İstikrar örneği olmuştur. Geçmişte araları çok gergin olan iki büyük partiyi birbirine yaklaştırıp, makul bir işbirliği havasına sokabilmiştir. Kadro değişmelerine rağmen görevini. yasama döneminin sonuna kadar sürdürmüştür. Diyor. Burada örnek gösterdiğiniz istikrar "koalisyon içi istikrar" mı, yoksa "halk ve ülke yönetimi için olması gereken istikrar" mıdır? Birbirlerine yaklaşp, makul bir işbirliğine girdikleri ve görevlerinin yasama döneminin sonuna kadar, yani dört yıl sürdüğü doğrudur. Ancak' o dört yıl, ilk 1.5 yılının tebrikleri kabul etmekle, el sıkmakla, düşün dernek ve balolara katılmakla, nikah şahitliği yapmakla geçtiği, sonraki 2.5 yılında ekonomiyi altüst eden 5 Nisan kararlarının alındığı,ülke tarihinde ilk kez % 146 faizle borç alındığı, yüksek enflasyonların yaşandığı, enerjiye yatırım yapılmadığı için günde 10-12 saat - hem de gündüzün-elektriklerimizin kesildiği,dolayısıyla milyarlarca dolarlık is gücü kayıplarına sebep olunduğu, yatırımların durma noktasına geldiği, adeta taş taş üstüne konulamamış ve ne yazık ki Türkiye'nin boşa geçmiş, geri getirilmesi asla mümkün olmayan yıllarıdır. O dönem için onlarca kitap, binlerce yazı yazılmıştır. Sayın Öymen, o günleri birebir yaşamış, hem de eleştirerek yaşamış bir insansınız. O günleri anımsatmak için birkaç başlık halinde aldığım yukarıdaki tablo sizce bir istikrar abidesi midir? Örnek gösterilecek, tavsiye edilecek bir tablo mudur?

11- Aynı yazıda dört paragraf sonra % 10'luk baraj için:

Öyleyse neden, hala. bundaki ısrar?

Sandığa atılan oyların yüzde 45'ini yok eden, Anayasa'daki 'temsilde adalet' ilkesini ortadan kaldıran, ve işte son olarak, Cumhurbaşkanlığı seçimiyle ilgili sorunları körükleyen bu 'yüzde 10'da ısrar?

Tabii, bunun -bilinse de söylenmeyen- bir nedeni var. Bu, 'Baraj düşürülürse DTP Meclis'e girer(hesabıdır.

DTP veya daha önce DEHAP, HADEP, DEP, HEP gibi adlarla kurulmuş ve olan veya bundan sonra başka adlarla kurulacak olan partiler... Ya onlar Meclis'e girerse?..

Girerlerse, ne olacak?.. Burada hesabını yapmıştık... Geçen seçimde (2002'de) yüzde 6,2 oranında oy almışlardı Eğer o seçimdeki baraj yüzde 5'e inmiş olsaydı.30-40 veya 50 civarında milletvekili çıkaracaklardı denilmektedir. Yapmayın, lütfen Sayın Öymen! Ülkenin binlerce sorunu olduğu ve bir an önce bunlardan kurtulmayı hedeflediği bir dönemde sanki ülkenin tüm sorunları bitmiş, her çeşit hesap-kitap tamamlanmış, tek bir hesap kalmış, o da DTP' nin Meclise sokulmaması hesabı.. .Öyle mi? Doğrudur veya yanlıştır, burası tartışılabilir ama, yasa yapıcıların "acaba istikrar yakalayabilir miyiz?" diye birçok sebebe dayanarak Anayasaya ve Seçim Yasasına koyduğu bir yöntemi (ülke barajlı d'hondt sistemi) öteki sebepleri bir yana iterek sadece tek bir sebebe, "baraj düşürülürse DTP Meclise girer" konusuna endekslemek büyük yanlış olur diye düşünüyorum. Radikal -marjinal- bir parti olmasına karşın sonuçta bu ülkenin bir siyasi partisidir ve Anayasa ve Siyasi Partiler Yasası'na göre örgütlenmesini tamamlamış ise ve gerekli şartları yerine getirmişse seçimlere de girebilir, gerekli oyları alabilirse Meclise de girebilir. Yasalarımız tüm siyasi partilere eşit mesafededir. Bir partiye başka, diğer partilere başka muamele yapmaz. Kaldı ki; ülkenin ünlü hukukçuları, siyasetçileri ve yazarları DTP konusunda hemen hemen aynı görüşte birleşerek şöyle demektedirler: "DTP belli bir kesimin partisi olmak yerine "kitlelerin partisi" olmayı hedeflerse, Demokrasiye, hukukun üstünlüğüne, Laik Cumhuriyete, ülkenin bütünlüğüne ve bölünmezliğine inancını samimiyetle ortaya koyar, terör ve terör örgütleriyle bağını keser, Demokrasi ve Cumhuriyet

karşıtı söylemlerde bulunmazsa diğer siyasal partilerle aynı eşit muamele görür, tüm yasal ve siyasal haklarını sonuna kadar kullanabilir”.

12- “İstikrar” ilkesini ikinci plana alıp, “temsilde adalet”i birinci plana aldınız diyelim. 2002 genel seçimlerinin barajlı d’hondt yerine nispi temsil sistemine göre yukarıdaki tablo gereğince:

a-) Meclis salt çoğunluğu 276 olduğuna göre ve seçimlerden tek parti hükümeti çıkmadığına göre ilk iki parti hükümeti kurup yürütme görevine devam edeceklerdir.

b-) Geriye kalan 17 parti muhalefet partisi konumuna düşmüşlerdir.

c-) Meclis komisyonlarına Mecliste grubu bulunan partilerden üye alınmaktadır. Yukarıdaki tabloya göre koalisyon partileri dâhil 7 parti bu hakkı sağlamıştır. Bağımsızları da parti kabul edersek geriye kalan 12 partinin Meclis çalışmalarına artı olarak herhangi bir katkıları olmayacaktır. Peki, bu 12 parti Mecliste ne yapacaktır. Savınız; “birçok görüş ve fikir Mecliste temsil edilsin” idi. Bunlara yapacak bir şey kalıyorsa o da; haftanın 5-6 günü Mecliste toplanacaklar, - birbirlerini dinlemeye tahammül gösterebilirlerse - partilerarası diyaloglar kurarak tüzük ve programlarını birbirlerine aktaracaklardır. Geniş(!) katılımlı sohbetler yapacaklar, belki de artakalan zamanlarında birbirlerine fıkra da anlatacaklardır. Yani söylemek istediğimiz şudur: İlk iki parti belli konularda anlaşmışlar hükümet görevini sürdürüyor, sonraki bir-iki parti ana muhalefet görevi yapıyor, diğer küçük partiler ise fikir ve görüşleri ne kadar güzel ve seçkin olursa olsun kime ne anlatacaklar? Anlatmak isteseler bile Mecliste, o oturumda kaç tane dinleyici bulabileceklerdir? Öte yanda çözüm bekleyen önemli ülke meseleleri vardır. İki büyük parti hükümet olmuş iyi, kötü yürütme görevi yapıyorlar, siz küçük partiler olarak ne kadar çaba gösterseniz bile yeterince dahliniz söz konusu olamaz. O halde birkaç soru soralım.

c.a) Temsilde adalet sağlamak uğruna % 10 barajı kaldırıp 19 parti olarak Meclise girdiniz. Tek parti hükümeti çıkmadığına göre 72 milyonluk koskoca ülkemizi farklı iki görüşten oluşan bu hükümete nasıl ve ne sebeplerle emanet edebildiniz?

c.b) Bu meclis aritmetiğiyle 21. yüzyıl Türkiye’sine mutlak ve

vazgeçilmez şekilde gerekli olan “istikrar”ı nasıl sağlayacaksınız? Yoksa “düşüşüne getirirsek sağlarız, getiremezsek de ne yapalım “adımız Hıdır, elimizden gelen budur” mu diyeceksiniz?

c.c) “Her fikir ve görüş Mecliste temsil olanağı bulsun” demiştiniz. Dediğiniz oldu. Görüş ve fikirlerinizi Meclis kürsüsünden seslendirmekle neyi hallettiniz? Uygulamaya konulamadıkça sadece konuşmuş olmanın, polemik yapmanın ülkeye ne yararı olacak?

“Temsilde adalet” mi, “idarede istikrar” mı daha önemlidir? Bu sorunun gerçek yanıtına geçmeden önce karşılaştırmalı birkaç tespit yapalım. Bunun için farklı iki Türkiye fotoğrafı ortaya koyalım.

1. TÜRKİYE FOTOĞRAFI:

- Devletin ve vatandaşların “var”ları ve “yok”ları tam olarak bilinmiyor. Devlet kendisinin ve vatandaşlarının “büyük envanter”ini henüz çıkaramamış. Gerekli teknik sistem henüz ortaya konulamamış durumda.

- Devletin kendisi ve vatandaş hakkındaki tüm bilgileri içeren arşivler dosyalarda ve halen tozlu raflarda. Arşivleme sistemi klasik ve eski. Bilgiye kolayca ulaşmak mümkün değil.

- Vatandaş, başta cüzdanı olmak üzere kimlik kartını, vergi kartını, sigorta ve sağlık kartını, ehliyetnamesini, ruhsatnamesini, ATM ve kredi kartlarını ayrı ayrı taşımak zorunda. Üstelik hangi birinin numarasını aklında tutacak?

- Rüşvet, yolsuzluk, hırsızlık, gasp, kapkaç, cinayet, dolandırıcılık, vergi ve her çeşit kaçakçılık artarak devam ediyor. Tüm bu kötülüklerin öz anası olan nakit para kullanımı devam ettiği sürece daha yüzlerce yıl yasalarla ve polisiye önlemlerle durdurulması ve kökünün kazınması mümkün değil gözüküyor.

- Maliye Bakanlığımız 200-250 katrilyon Lira vergi toplamayı arzuluyor. Ancak adamakıllı teknik bir sistemi olmadığından ancak yarısını toplayabiliyor. Toplayabildiği verginin % 23’ünü 20 yıldır terörle mücadele kapsamında harcıyor. % 27’sini iç ve dış borçlarımızın - anabörç hariç - sadece faizlerinin ödemesine ayırmış. Kalan % 50’si ile yetinmek zorunda olan devlet çok şükür hala dimdik ayakta duruyor. Devlet işçi ve memurundan (halk arasında bordro

mahkûmları olarak tanımlanıyor) yüksek oranda vergisini kurşuna kadar alırken öte yanda diğer mükellefler gerçek kazancının ancak yüzde yirmisini beyan ediyor, % 80'ini devletten saklamayı başarıyor(!). Kayıt altındaki ekonomi kadar kayıtdışı ekonomi hüküm sürüyor. Sistemsizlik sebebiyle devlet varlık içinde yokluk çekiyor.

- Halen kullanmakta olduğumuz maliye sisteminde 430 çeşit harç, 57 çeşit vergi bulunuyor.

- Vergi oranları batıya ve Avrupa ülkelerine göre oldukça yüksek oranlarda. Sistemsizlik nedeniyle vergi kaynakları çoğaltılamadığından mevcut vergilerde oran düşürülemiyor, halkın adını dahi duymadığı yeni vergiler ihdas ediliyor. Üretici, sanayici, esnaf, tüccar, müteahhit ve halk rahat değil.

- Vergi toplanması halen maliye elemanlarıyla yapılıyor. Vergi kaçağı doruk noktasına ulaşmış durumda.

- 2006 yılı sonu itibarıyla 400 milyar dolarlık iç ve dış borcumuz var. Her çeşit yatırımı, kalkınmayı, ilerlemeyi engelleyen bu olay başımıza tam bir başbelası olmuş. Bir yıllık vergi gelirlerimiz borcumuzun faizini bile ödemede yetersiz kalıyor. Her yıl yüklü miktarda ödeme yaptığımız halde borcumuz artarak devam ediyor.

- 72 milyon nüfusa sahip ülkemizde yaklaşık 3 milyon 200 bin vergi mükellefi var. 69 milyon insanımız pasif mükellef olarak sadece tüketici durumunda. Hala kayıt içine alınmamışlar.

- Ülkemizde 9 milyon özürlü ve sakat, toplam 23 milyon kişi açlık ve yoksulluk sınırı altında yaşıyor. Çoğunluğumuz ana-babaya eşe-dosta, devlete muhtaç durumda. Borç ilişkisiyle kula kulluk yapıyoruz.

- Vatandaşlarımızın gelir düzeyi çok düşük. Zekâta, yardıma, ianeye, sadakaya muhtaç durumda. 30 milyon liralık yiyecek poşeti için “insan onur ve haysiyeti çamurlarda sürükleniyor”.

- Hırsızlık, kapkaç giderek artan oranlarda devam ediyor. Sistemsizlik nedeniyle önlenmesi mümkün değil. Vatandaşın mağduriyeti önlenemiyor. Yasal ve polisiye önlemler yetersiz.

- Her çeşit rüşvet alış verişi hala gündemde. Önlemler yetersiz. Elektrikli sobalara kamera koyarak komik şekilde önlenmesine çalışılıyor.

• İnsan kaçakçılığı dâhil her çeşit kaçakçılık hala yapılabilir. Bu konuda da önlemler yetersiz.

• İşsizlik % 12 dolayında. Gizli işsizler bu orana dahil değil. Kalifiye elemanlar bile yeteneği ölçüsünde ücretle iş bulamıyor.

• Sektör bankacılığına geçilememiş. Sanayiciye, işçiye, memura, esnafa, köylüye verilen kredilerin faizi hala çok yüksek oranlarda.

• Kalifiye insan ve iş gücümüz oldukça yetersiz.

• 21. yüzyıl Türkiye’inde okuma-yazma oranı % 88. Avrupa ülkelerinde ve Türki Cumhuriyetlerde ise % 99-100 oranında. Çocuklar, özellikle kız çocukları hala okula gönderilmiyor. Devlet yaptırım yetersiz.

• Tüm üniversitelere hala sınavla girilebiliyor.

• Okumuş, tahsilli insan sayımız oldukça az. Gençlerimizin okuyabildiği yere kadar okumaları halen sağlanamamış.

• Bilgisayar ve internet kullanım oranı Batıya ve Avrupa ülkelerine göre çok düşük düzeyde. Özel eğitim hariç devlet eğitimi yetersiz.

• Cehalet ve yoksulluk gibi iki kavram kol kola girmiş tüm ülkeyi sarsıyor. Ülkenin bilgi toplumu yapılmasında tek adım dahi atılmamış.

• Yüksek ve ileri teknoloji üretimi henüz başlamamış. Bu konuda dışa bağımlılıktan kurtulamıyoruz.

• Bilgi açılımı olayı yok. Halkın bilmesi gereken konularda hiçbir şey şeffaf ve izlenebilir değil. Dolayısıyla yolsuzluğa, haksızlığa, adam kayırmacılığa, haksız kazanç elde etmeye engel olunamıyor.

• “Devletin sürekliliği esastır” prensibine ne yazık ki uyulamıyor. Birçok iç ve dış konuda devletin sürekli milli politikaları oluşturulamamış.

• Gerekli yasalarımızı hala seçilen milletvekillerinden 25-30 kişilik alt ve üst komisyonlar hazırlıyor. Çıkarılan yasaların sık sık değiştirilmesine gerek bıraktırmayan daha geniş katılımlı çözümler düşünülmemiş.

• Orta Asya ve oradaki ülkelerle tarihi, kültürel ve kardeşlik bağ-

larımız oldukça sıkı olmasına karşın ekonomik ve siyasi bağlantılarımız son derece zayıf. Nasıl geliştirileceği hakkında henüz bir devlet politikamız yok.

- Sosyal güvenlik kurumları birbirinden ayrı çalışıyor. Kurum olarak 2006 yılı sonunda birleşmelerine karşın mevzuat ve uygulama birlikteliği yok.

- Tüm vatandaşlarımızı rahatlatacak olan “doğal emeklilik sistemi” henüz uygulamaya konulmamış.

- Devletin organizatör kurumları olmadığından ne küçük sermaye sahipleri nede büyük yatırımlar için gerekli olan finansman sağlanamıyor. İşyerleri ve istihdam yaratacak kurum ve kuruluş sayısı oldukça yetersiz.

- * Mevcut enerji kaynaklarımız dışında yeni enerji kaynakları üzerinde çalışmalarda bulunmak üzere Ar-Ge merkezlerimiz ve Enstitülerimiz yok.

- * Klasik turizm politikalarıyla işlerimizi yürütmeye çalışıyoruz. Alternatif turizm politikaları düşünülmemiş ve geliştirilmemiş.

- * Köylerimiz ve mahallelerimiz hala muhtarlık sistemiyle yönetiliyor. Alternatif yönetim biçimleri gündeme dahi getirilmemiş.

- * Mevcut Maliye sistemimizin köylü ve kasabalı üreticiler üzerinde hiçbir güvencesi yok. Üreticilerimiz adeta kaderleriyle baş başa bırakılmış.

- * İthalat ve ihracatta sistem otomasyonuna gidilememiş. İthalat ve ihracatçılarımız kendi yetenekleri ve olanakları ölçüsünde iş yapabiliyor.

- * Düzenli, planlı, programlı bir besicilik - hayvancılık organizasyonu ortaya konulmamış. Sağlıklı beslenme konusunda adaletsizlik var. Parası olan dolu dolu yiyip-içiyor, olmayan dışının kanını emiyor.

- * Yem üreticisi ile besiciler arasında organizeli hiçbir bağ yok. Herkes tutturabildiğince...

- * Gelir adaletsizliğine dayalı olarak insan yaşamı için gerekli olan tüm eşya, araç ve gereçlerin edinilmesinde de büyük çaplı adaletsizlik yaşanıyor.

- * Serbest meslek sahipleri örgütlenseler bile Bağ-Kur mevzuatı haricinde günlük yaşamlarında maddi olarak güvencesiz durumda.

* KOBİ'lerin organizasyonu düşük düzeylerde olduğundan yine sistemsizlik nedeniyle sıkıntıları giderilemedi. Mali sistemimiz nedeniyle küçük ve orta boy sektör girişimcilerine fırsat tanınmıyor.

* Toplumumuz içinde gizli kalmış, açığa çıkamamış, elinden tutulamamış sesini duyuramamış, sahip çıkılamamış gizli yeteneklerimiz var. Bunlara sahip çıkılarak sporda, sanatta, kültürel alanlarda yararlanmak için bir adım dahi atılmamış. Altın madalya beklentilerimiz ne yazık ki boşa çıkarılmış.

* Anadolu'nun yedi bin yıllık tüm tarihi mirasına yeterince sahip çıkılıp değerlendirilememiş.

* İnsan yaşamı için gerekli olan "sağlıklı kentleşme" yerine "çarpık kentleşme"ye göz yumulmuş.

* Türkiye'mizin geleceği olan gençlerimizle ilgili özgün bir program ve proje henüz ortaya konulamamış.

* Özürlü ve sakat insanlarımızın sayısı bile sağlıklı olarak saptanamamış. Çalışmaları dernekçilik düzeyinden çıkartılıp kurumsal düzeye getirilememiş.

* Yoksul ve orta düzeyde gelir sahibi olan evlenecek ve ev edinecek yurttaşlarımıza kurumsal olarak yardımcı olunamamış.

* Sahtecilik, evrak sahteciliği, tokatçılık, naylon faturacılık önlenemez bir şekilde hala gündemde. Önlemler yetersiz.

* Ülke içi, ülke dışı tüm ihale, müteahhitlik ve taşeronluk hizmetleri koordineli değil. Bazı firmalar kapasitesinin çok çok üstünde işler alırken öteki kesim adeta aç bırakılıyor.

* Tiyatrocu, sinemacı, baleci, operacı, müzisyen, aktör, artist, yazar, şair gibi tüm sanatçıların faaliyetleri dernek kapsamından çıkartılıp kurumsal hale getirilememiş. Sosyal güvenceye kavuşturulamamış.

* Halk üzerinde çok önemli bir güç olmasına karşın Türk medyası halkın aydınlanmasına, bilinçlenmesine ve doğru bilgi edinmesine yardımcı olmuyor.

* Çok basit tedbirlerle önlenabilir olmasına karşın spor ve stad anarşisi tüm hışmıyla devam ediyor.

* Türkiye'nin kanayan bir yarası olan sokak çocukları sorunu tüm çirkinliği ile karşımızda duruyor.

* Saniyesinde öğrenilebilir olmasına karşın sistemsizlik nedeniyle ne kadar nüfus var, kaç öğretmenin, kaç işsiz, kaç dulun, kaç yetimin, kaç yardıma muhtaç insanın var bilemiyorsun.

* Tek kuruş masraf yapmadan, sandık başına gitmeden seçimler yapılabilir olduğu halde her seçimde yaklaşık 650 trilyon lira harcaması yapılıyor. Seçime katılma oranları çok düşük düzeyde. Millet iradesi yeterince ortaya konulamıyor. En önemlisi en şerefli varlık olduğumuz halde her seçimde koyunlar gibi boyanıyoruz.

* Milletvekili aday adayları ve Belediye Başkan adayları partiye kayıtlı tüm üyeler tarafından değil, delegeler tarafından seçiliyor. Asıl dururken vekiline başvuruluyor.

* Parti Genel Başkanları da tüm ülkede partiye kayıtlı üyeler tarafından seçileceği yerde genel kurul delegeleri tarafından seçiliyor. Bu sebeple “Lider sultası” bir türlü önlenemiyor.

* Bu güne kadar devlet hiçbir konuyu vatandaşına danışmamış. Yani yurttaş olarak bana elbise biçilmek isteniyor, ama benim beden ölçülerim alınmadığı gibi bir kez olsun provaya da çağırılmıyorum.

* Ülkemiz “istikrarlı bir Demokrasi”ye kavuşamadığından ülke bir türlü “lider Türkiye” konumuna yükselemiyor. İstikrarlı bir Demokrasiyi sağlayacak olan “temiz siyaset”i de henüz oluşturamamışız.

* Anayasamızın 67. maddesinde ikisi bir arada yazılı kavramlardan “temsilde adalet” mi yoksa “idarede istikrar” mı konusunda hangisinin öncelikli olduğu hala tartışılıyor.

* Seçimlerde halk iradesinin gerçek şekilde ortaya çıkmasını sağlayan seçimlere katılma oranının yüksek çıkmasını sağlamak için seçmen hala para cezası ile tehdit ediliyor. Tam tersine “ödüllendirme” düşünülüyor.

* “Ortaya çıkan bu tabloya da çok şükür” denilerek istikrar sağlama amacına yönelinmiyor. Seçilen kişilerin halkın yarısından fazlasının oyunu alarak seçilmesi yolunda bir çaba yok.

* Siyaset işlevi gereği bir “araç” olmasına karşın siyasetçiler yüzünden yüce bir “amaç” haline getirilmiş. Ülke ve milletimiz bundan zarar görüyor.

* “Yürütme” ile “siyaset”i birbirinden ayıramadığımız için, bakanlar siyasi kişiler olduğu için yeğen-yiyen ilişkilerinin, eş-dost-

yakın çevre ilişkilerinin, devlet olanaklarının sağa-sola peşkeş çekilmesinin, hortumculuğun bir türlü önüne geçilemiyor.

* Devlet bazı fikir ve ideolojilerden korkuyor. “Karnı tok, sırtı pek” bir toplum yaratarak, önce bu topluma güvenip, bu toplumun kendi içindeki aykırı düşüncelileri, pislikleri, kirlenmeye sebep olanları “tecrit ederek” kendi kendini temizleyebileceği düşünülmemiş.

* İçerisine cebir, şiddet, silah, eylem ve yasadışı örgüt girmediği sürece hiçbir kişi ve partiye hukukun dahli söz konusu olmaması gerekirken hukuk sistemimiz bazı uygulamaları nedeniyle durup dururken “suni kahramanlar” yaratmaya devam ediyor.

* İnsanların ve partilerin konuşma ve fikir beyan etmeleri bazı hallerde kısıtlanmış. Kısıtlanma sebebiyle devlet kimin kim olduğunu, amacını, neye ve kime hizmet ettiğini anlama olanağından yoksun kalıyor.

* Bir veya birkaç konuda uzman, yabancı dil bilen, halkın oylarıyla seçilmiş, Türkiye’yi dış ülkelerin meclis/ parlamento düzeyinde temsil edecek olan “100 Türkiye milletvekilliği” konusu hala meclise getirilmemiş.

* Başta ekonomik ve ticari hayatımız olmak üzere turizmimizin, ülkemizin, insanımızın, tarihi mirasımızın, milli kültürümüzün, sanatımızın, istikrarımızın, Demokrasimizin, sevgi, barış ve hoşgörümüzün anlatılıp tanıtımımızın yapılabileceği bir “Türkiye Lobiciliği” halen oluşturulmamış.

* Milletvekillerimiz için “kıyak emeklilik hakkı” halen devam ediyor. “Dönüşümlü milletvekilliği” konusu henüz gündeme getirilememiş.

* Ülkeyi yönetecek yasalar “ülkenin en ünlü hukukçuları tarafından” hazırlanabileceği halde, uygulamada halen mecliste 25-30 milletvekilinden oluşturulan alt ve üst komisyonlar tarafından hazırlanıyor.

* Toplumsal yaralanmalara, adalet sistemimiz konusunda kuşku-lara yol açmaması, toplumumuzun adalete güven duygularını zedeleyip sarsmaması gereken Hukuk sistemimizin; yorumlara açık yasaların uygulanması veya yasa uygulamalarının yorumlara açık olması sebebiyle zaman zaman adil olmayan, hakkaniyete uymayan kararlar verebildiği görülüyor.

* Cehalet ve yoksulluk sebebiyle özellikle büyük kentlerimiz adeta bir “suç kenti”ne dönüşmüş durumda. Suç işleme; oranı yükselerek devam ederken bunun önlenmesi ve suç işleme ortamının ortadan kaldırılması konusunda ciddi boyutlarda, radikal çözümler ortaya konulamamış.

* Sermaye, teknoloji ve bilgi birikimi temini yoluna gidilerek büyük çaplı teknoprojeler, milli motor sanayii ve ağır sanayi kurma yoluna gidilememiş.

* İstikrarlı, yüksek düzeyde bir ekonomiye sahip olmak, Dünya devi, lider devlet olmak için yüksek teknolojik olanaklarla hareket etmek yerine hala hantal bir bürokrasi ve memuriyet sistemiyle çalışılıyor.

* “Adam gibi adam olma”, “adam gibi yaşama” özlemimiz yüreklerimizde sönmeyen bir ateş halinde devam ediyor.

2. TÜRKİYE FOTOĞRAFI:

* Merkezi Bilgisayar Sistemi uygulamasına geçilmiş. Artık devletin ve vatandaşların tüm “var”ları ve “yok”ları devletin ekranındadır. Ülke genel bir taramadan geçmiş, “büyük envanter”ini çıkarmıştır. Gerekli sistem olan MBS tüm teknik donanımlarıyla her çeşit sorunun çözümü için devreye sokulmuş durumdadır.

* Klasik arşivleme ve dosya sistemi tamamen ortadan kaldırılmıştır. Artık devletin arşivleri merkezi bilgisayarın sabit disk, CD’ler ve DVD’lerdir.

* Her yurttaşın bir yurtkartı/ VatKartı vardır. Bu kart üzerinde Dünyada ve Türkiye’de tek olan bir vatandaşlık kod no.su vardır. Artık vatandaşımız kimlik kartı, vergi, sağlık, sigorta kartı, ehliyet-name, ruhsatname, ATM ve banka kredi kartlarını ayrı ayrı taşımak, numaralarını aklında tutmak ya da bir yere not etmek zorunda değildir.

* Vatandaşın artık cüzdan dahi taşımaya gerek kalmamıştır. Çünkü nakit para kullanımı kaldırılmıştır. Para, kontörTL’ye çevrilmiş ve vatandaşın ÇİP’ine işlenmiştir. Rüşvet, yolsuzluk, hırsızlık, gasp, kapkaç hatta cinayet, dolandırıcılık, vergi ve her türlü kaçakçılık olayı % 100 önlenmiştir.

* Doğan her bebeğini Yurttaşlık Kartı sayesinde doğduğu andan itibaren maddi ve manevi güvenceye alan bir Türkiye...

* İlk aşamada kayıt içine alınan verginin tamamı toplanarak gelir, planlanan 200 liraya çıkarılmış, ikinci aşamada herkesin gerçek kazancı üzerinden vergi ödemesi sağlanarak bu gelir 5 katına yani 1000 liraya yükseltilmiş, kayıt dışı ekonomi de kayıt içerisine alınarak devletin sadece vergi gelirleri 20 katına çıkarılmıştır.

* Birkaç çeşit harç, birkaç çeşit vergi olarak basit vergilendirme yöntemi ile vergilerinin tamamını toplayabilen bir Türkiye...

* Vergileri; yüksek oranlardan % 10 - % 5'e kadar düşürülmüş, esnafı, tüccarı, sanayicisi, üreticisi, müteahhidi ve halkı tamamen rahatlatılmış.

* Vergi toplanması artık insan eliyle değil, MBS'nin iki temel elemanı olan Yurttaşlık Kartı ve POS aygıtı ile yapılan, kimsenin tek kuruş dahi vergi kaçırmasına izin vermeyen bir sisteme sahip olmuş bir Türkiye...

* Vergi gelirlerini 20 katına katlamış, bir yıllık vergi gelirinin 1/7'sini ödemek suretiyle iç ve dış borçlarının tamamını ödemiş, ülke ve insanı için artık her çeşit yatırımını yapacak duruma gelmiş bir Türkiye...

* Doğan her bebeğinin 6000 dolar borçla değil, borçsuz, kuşlar kadar özgür olarak Dünya'ya gözlerini açmasını sağlamış bir Türkiye...

* Ağır vergi yükünü 3 milyon 200 bin mükellefinin sırtından almış, 72 milyon mükellefine yayarak hafifletmiş bir Türkiye...

* Belli bir işi-gücü olmayan herkese geri ödemesiz, karşılıksız ayda 300 milyon lira verebilen, "açlık sınırı" ve "yoksulluk sınırı" kavramlarını tarihe gömen, hiçbir kimseyi anaya, babaya, eşe-dosta, devlete muhtaç etmeyen, kula kulluk yaptırmayan bir sisteme sahip olan bir Türkiye...

* Çalışan herkesin yüksek düzeyde gelir elde edebildiği, tek bir insanının dahi zekata, yardıma, ianeye, sadakaya ihtiyaç duymayacağı, 30 milyon liralık bir poşet kapabilme uğruna artık "insan onur ve haysiyetinin çamurlarda sürüklenmeyeceği" bir Türkiye...

* Oluşumuna meydan veren sebepleri ortadan kaldırılmış, hırsız-

lığın, kapkaççılığın olmadığı, işyerleri, sokakları, caddeleri güvenli bir Türkiye...

* Resmi olsun, sivil olsun, her çeşidinin % 100 önlendiği, kişiliği ve makamı ne olursa olsun kimsenin tek kuruş dahi "rüşvet" "alamadığı" ve "veremediği" bir ülke...

* Cinsi, miktarı, çeşidi ne olursa olsun hiçbir kaçakçılık olayının yapılamadığı, hiçbir kaçakçının da - kurumsallaştığı ve kazancını ikiye katladığı için - hiçbir zaman "kaçakçılık yapma" gereksinimi duymayacağı bir güzel ülke...

* Açık - gizli işsizliğin tamamen önlendiği, bir tek işsiz insanımızın dahi kalmadığı, herkesin yeteneğine ve uzmanlığına göre yüksek ücretle iş bulabileceği bir ülke...Mevcut işgücümüzün yetişmediği, dış ülkelerden işgücü getirme ihtiyacında olan bir ülke..

* Sanayicinin, esnafın, tüccarın, işçinin, köylünün her çeşit finansman ve işletme gereksinimlerini ucuz ve kolay bir şekilde sağlayabileceği "sektör bankacılığı sistemi"ne geçmiş bir Türkiye.

* Gereksinimi olan kalifiye insan ve işgücünü kendisi yetiştirebilen bir Türkiye.

* Kız - erkek ayrımı yapmaksızın tüm çocukları okula gönderilen, okuma - yazma oranı % 100'e yükseltilmiş bir ülke,

* Ülkemizin geleceğini emanet edeceğimiz gençlerimizin yetiştirilmesi için - sağlıklı, sağlam bir gençlik için- gençliğe yönelik onlarca özgün program ve proje ortaya koymuş bir Türkiye...

* Üniversitelerine "sınavsız" girilebilen, insanların yarısından fazlasının üniversite ve yüksek okul mezunu olduğu bir Türkiye,

* Düz lise, meslek lisesi ayrımı yapmaksızın tüm gençlerinin okuyabildiği yere kadar okumasını sağlayabilmiş bir Türkiye.

* Ülke çapında her evinde - bedava verilmiş - bilgisayar ve internet bulunan, 7 yaş üstü tüm insanların okuma-yazma bilip, bilgisayar ve internet kullanabildiği bir ülke,

* "Cehalet" ve "yoksulluk" gibi iki düşmanı ortadan kaldırmış, "bilgi toplumu olma" sürecinin altın çağını yaşamakta olan bir Türkiye.

* "Üst düzey değerli insan" olma sürecinin tamamlayıcı unsuru olan "doğru bilgiye doğrudan ulaşma"mızı sağlamış bir ülke...

* Azami dört yıllık bir uygulama sonucu "sorunsuz ülke, sorun-

suz millet” gerçeğine ulaştıran, ekonomisini Dünyanın ikinci büyük ekonomisi konumuna yükselten Merkezi Bilgisayar Sistemi gibi bir “yüksek ve ileri teknoloji”nin sahibi, üreticisi ve pazarlamacısı olmuş “Dünya devi” bir Türkiye...

* MBS sayesinde artık bir tane dahi yolsuzluk, haksızlık, adam kayırmacılığı yapılamayan, haksız kazanca izin vermeyen, ülke genelinde her şeyin “şeffaf” ve “izlenebilir” olduğu bir Türkiye.

* Tüm iç ve dış konularda stratejisini belirlemiş, “sürekli milli politikalar”ını oluşturmuş bir ülke...

* Ülkeyi yönetecek yasaları; 25-30 kişilik milletvekillerinden oluşan alt ve üst komisyonlarca hazırlanan değil, yaklaşık 5000 kişiden oluşan “Teknik Danışma Konseyi”nce hazırlanıp TBMM’nde kabul edilmesini sağlayabilmiş bir Türkiye...

* Orta Asya ülkeleri ile mevcut bağ ve bağlantılarını daha güçlendirmiş, ilişkilerini ve bu konudaki hassasiyetini en az Bakanlık düzeyinde sürdürmeyi düşünebilen bir Türkiye.

* İşlevi ve sorumluluğu birbirine benzeyen Sosyal Güvenlik Kurumlarını birleştirmiş, tüm yurttaşlarını sosyal güvenceye almış, tüm çalışan ve emeklilerini ayrıcasız “insanca yaşama” standartlarına kavuşturmuş bir Türkiye.

* Hiçbir işte çalışmamış olsa bile 46 yaşında emekli olacılara ayda 1640 YTL, 51 yaşında emekli olacılara ayda 3236 YTL. Emekli maaşı verebilen “Doğal Emeklilik Sistemi”ni uygulamaya koyan bir Türkiye,

* Büyük çapta istihdam sağlayacak işyerleri, kurum ve kuruluşların oluşturulmasını, küçük sermaye sahiplerini birleştirerek büyük yatırımlar için gerekli finansmanı sağlayacak olan “organizatör kurumlar”ını oluşturmuş bir Türkiye...

* Mevcut enerji kaynaklarımız dışında, geleceğin Lider ülke ekonomisinin gereksinimlerini karşılayacak olan alternatif enerjileri araştırmış, bulmuş ve kullanan bir Türkiye.

* Alternatif turizm politikaları üreterek turizm gelirlerini iki katına çıkarmış bir Türkiye.

* Köyleri; Muhtarların yetenekleriyle değil, artık MBS’nin teknik olanaklarıyla yönetilen bir Türkiye,

* Köylü - kasabalı üreticileri sorunlarından arınmış, Sistemin

güvencesini arkasında hisseden, Sistemin siparişlerini yetiştirmekle meşgul...

* İthalatı, ihracatı sistemli, organizeli, otomasyona bağlanmış bir Türkiye

* Besiciliği, hayvancılığı sisteme bağlanmış, yılda 3 kilo et girmeyen evlerde artık sistem sayesinde ayda 30 kilo et tüketilir hale gelmiş, tüketicisi mutlu, üreticisi mutlu bir Türkiye...

* Yemci ile üretici arasında sorunu kalmamış, gübrenin, yemin en kalitelisini en ucuza tüketicisine sunabilen bir Türkiye.

* Gelir adaletsizliğini ortadan kaldırmış, herkesin yeterli, bol kazanç sağlayabildiği, gerekli araç-gereç ve eşyasını elinin, gönlünün sevdiğince satın alabilen bir Türkiye...

* Serbest meslek sahiplerini dahi maddi-manevi güvence kapsamına almış, insanını insanına, devlete bile muhtaç etmeyen bir Türkiye.

* KOBİ sorununu halletmiş, KOBİ'leri Türkiye ekonomisinin vazgeçilmez önemli bir ögesi haline yükseltmiş bir Türkiye.

* Toplum içinde gizli kalmış değerleri keşfetmiş, araştırmış, bulmuş, sahip çıkmış, yetiştirmiş, "artık bundan sonra madalyalar bize" diyebilen iddialı bir Türkiye.

* Ödenegini devlet bütçesinden değil, sistemde karşılayarak Anadolu'nun yedi bin yıllık tarihi mirasına sahip çıkmış, gerekli onarım ve yenileme çalışmalarını yaparak insanlığın hizmetine sunabilmiş bir Türkiye,

* Öznesi insan olan, sağlıklı yaşam, çevre ve uygarlık temeline oturtulmuş "sağlıklı kentleşme"yi başaramış bir Türkiye.

* Hava-Kargo işletmeleri kurarak sera, turfanda ve özel üretim ürünlerini Dünya'nın dört bir tarafına ulaştırıp pazarlayabilen bir Türkiye.

* Sayıları on milyona yaklaşan varlıklı-varlıksız tüm özürlü ve sakat insanlarımızın her çeşit tedavi, ilaç, araç-gereç, takma-iyileştirme ve eğitim ihtiyaçlarını bedelsiz olarak karşılayan, kimseye muhtaç olmamaları için her ay karşılıksız olarak ceplerine 300 ila 500 YTL koyabilen özürlü olduklarını bir nebze olsun unutturarak onları topluma kazandırmaya çalışan bir Türkiye.

* Evlenmek isteyen çiftlere “evlenme kredisi”, ev sahibi olacaklara “ ev edinme kredisi” verebilen bir Türkiye.

* Her çeşit, sahteciliğin, dolandırıcılığın, tokatçılığın, naylon faturacılığın % 100 önlendiği, kimsenin kimseyi kandıramadığı, kısa yoldan haksız kazanç sağlayamadığı bir Türkiye.

* Ülke içi, ülke dışı tüm müteahhitlik, ihale ve taşeronluk hizmetlerinin adil bir şekilde organize edildiği, herkesin sürekli ve kapasitesine göre iş sahibi olduğu, “büyük balığın küçük balığı yutması”na izin verilmediği, “birileri hepsini yer, ötekiler bakar, kıyamet kopar” olayını asla yaşatmayan bir Türkiye.

* Tiyatrocu, sinemacı, baleci, operacı, ses sanatçısı, müzisyen, aktör, artist, yazar, şair gibi tüm sanatçıların sosyal güvenceye almış, tüm faaliyetlerini örgütlemiş ve kurumsallaştırmış, onların ölünceye kadar hayat sahnesinden inmemelerini sağlamış bir Türkiye.

* Sanata, sanatçının emeğine değer veren, MBS’nin çok basit yöntemleriyle “korsancılığı”, “emek hırsızlığı”nı % 100 önlemiş bir Türkiye.

* Ülke medyası ile ilişkilerini geliştirmiş, halkının bilinçlenmesi, makbul seçmen olması, doğru bilgiye doğrudan ulaşmasının sağlanmasında medyasını yanına almış, medya katkılarını ödüllendiren, sansürsüz, demokratik ve özgür medyasını oluşturmuş bir Türkiye.

* İnsan hal ve davranışlarına endeksli Federasyon ve MHK kararlarına göre değil, MBS’nin basit teknolojik yöntemleriyle şikesiz, şaibesiz bir spor dünyası oluşturmuş, kavga, küfür, kötü tezahürat olayını, spor ve stad anarşisini % 100 halletmiş bir Türkiye.

* Ülkemizin kanayan bir yarası olan “sokak çocukları” olayını, onların her çeşit yaşamsal ve eğitimsel sorunlarını sistemin şemsiyesi altına alarak halletmiş, onları gerçek aile ortamına kavuşturarak tümünü topluma kazandırmış bir Türkiye.

* MBS’nin yeni MERNİS projesi sayesinde ülke genelinde bir tane dahi “Yaşar Yaşamaz”ı bulunmayan, halkının tüm bilgilerinin ekranında kayıtlı olduğu, 5 yılda, 10 yılda bir nüfus sayımlarına gerek bırakmayan, yaşayan nüfusun istenilen her saniyede bilinebildi-

ği, devletin; vatandaşına ilgisinin, üstünden bir saniye dahi eksik olmadığı modern bir Türkiye.

* Kaç fakirin, kaç yoksulun, kaç öksüzün, dulun, yetimin var, kaç yardıma muhtaç insanın var anında bilebildiğin,

* Tüm ekonomik hareketleri, günlük ticareti, üretilen, tüketilen, giren, çıkan mal ve metayı, toplanan gereken, toplayabildiğin vergi miktarını, kısaca her şeyi anında ekranında takip edebileceğin bir sisteme sahip bir ülke...

* Her seçimde harcanan yaklaşık 650 trilyon Lirayı kuruşuna kadar devletin kasasında bırakan, sokağa çıkmayı gerektirmeyen, kavgaya, tartışma, sürtüşme ve kırılganlıklara, mükerrer oya, yeniden sayımlara meydan vermeyen, kazananın, kaybedenin net olarak belli olduğu, herkesin evindeki bilgisayarından katılabileceği ve kesin sonuçlarının tek tuşla alınabileceği bir seçim yöntemine sahip olan bir Türkiye.

* Belediye başkanlarının, Belediye Meclis üyelerinin, milletvekillerinin, Parti genel başkanlarının, Başbakanın ve Cumhurbaşkanının delegeler tarafından değil, halk tarafından seçildiği bir Türkiye.

* Ülke ve halkının çıkarları doğrultusunda gerektiğinde “anketler”, “mini referandumlar” düzenleyerek halkının fikirlerini sorup halkına “danışan devlet” konumuna yükselmiş bir Türkiye,

* Lider ülke olabilmek için “istikrarlı bir Demokrasi”yi sağlayacak tüm kurumlarıyla beraber “temiz siyaset” yapabilen bir Türkiye.

* Seçimlerde gerçek “halk iradesi”nin ortaya çıkmasını sağlayan seçimlere “yüksek katılım oranı” sağlamak için seçmenine “ceza ve tehdit” yöntemi yerine - alışkanlık sağlanana kadar - seçmenini “ödüllendirme”yi tercih etmiş bir Türkiye.

* Siyaseti “amaç” olmaktan çıkarmış, bir “araç” haline getirmiş, halkını siyasetten kopuk değil, siyasetle iç içe, seçme ve seçilme olayını sıradan, “rutin” bir hale getirebilmiş bir Türkiye.

* “Yasama” ve “yürütme”yi birbirinden ayıracak yasa ve kuralları ortaya koymuş, 21. yüzyıla emanet edilen ülkeyi yönetme sorumluluğunu işin asıl erbabına, uzmanlarına yükleyerek yeğen-yi-

yen, eş-dost-yakın çevre ilişkilerinin, devlet olanaklarının sağa-sola peşkeş çekilmesinin, kadrolaşmanın, yolsuzlukların, hortumculuğun önünü kesmiş bir Türkiye.

* % 20 - 25 oyla seçilmişliğin önüne geçerek, halkının yarısından fazlasının oylarını alarak seçilmeyi sağlayarak yöntem, kişi ve makamları sürekli tartışılan bir konumdan kurtarmayı başarmış bir Türkiye.

* Devlet olarak bazı fikir ve ideolojilerden kaygılanıp çekinmek yerine yasalarımızı, özellikle de Siyasi Partiler ve Seçim Yasamızı güncelleştirip daha demokrat hale getirerek “karnı tok”, “sırtı pek” bir toplum yaratmak. Ve o topluma güvenerek kendi içindeki aykırılıkları, pislikleri, kirlenmeye sebep olanları “tecrit” ederek kendi kendini temizleyeceğini, aşının da aslında bir “mikrop” olduğunu, ancak savaşa savaşa “antimikrop”a dönüştüğünü bilen, idrak eden ve uygulayan bir Türkiye.

* Fikir özgürlüğüne önem veren, cebir, şiddet, silah, eylem ve örgüt girmediği sürece hiçbir kişi ve partinin önünü kesmemeye özen gösteren, basit sıradan ve sudan sebeplerle “suni kahramanlar” yaratmayan, modern ve çağdaş bir “hukuk sistemi”ne sahip bir Türkiye.

* Bir veya birkaç konuda uzman, bir veya birkaç yabancı dili ana dili konuşup, anlayan, yine halk tarafından seçilmiş, Türkiye’yi dış ülkelerin meclis ve parlamentoları düzeyinde temsil eden “100 Türkiye milletvekili”ni yetkili kılmış, bu sebeple dış politikası tüm Dünya ülkelerinde tanınmış, kabul görmüş saygın bir Türkiye.

* Ekonomimizin, ticari yaşamımızın, turizmimizin, insanımızın, tarihi mirasımızın, kültürümüzün, istikrarımızın, Demokrasimizin, sevgi, barış ve hoşgörümüzün, ülkemizin yani Türkiye’mizin uluslararası düzeyde anlatıldığı, tanıtımının yapıldığı “lobi”sini oluşturmuş başarılı bir Türkiye.

* Ülkeyi yönetecek yasaları sadece milletvekillerinin inisiyatifine ve yeteneğine bırakmamış, oluşturduğu Teknik Danışma Konseyinin ülkenin en ünlü hukukçularından oluşan “hukuk grubu”yla birlikte çözmüş, hiçbir konuda kuşkulara yer vermeyen, toplumun mutlak güven duygularını zedeleyip, sarsmayan adalet sistemini

oluşturmuş, mükemmel, yoruma açık yasaları bulunmayan, metin aynı olduğu halde yasalarını değişik yorumlamayan hukukçulara sahip, güncel, modern, çağdaş, ideal hukuk modelini insanların hizmetine sunmuş bir Türkiye.

* Cehalet ve yoksulluğu tarihe gömmüş, suç işleme ve suça iten sebepleri ortadan kaldırmış, teknik ve yasal önlemlerini ortaya koymuş, kent ve kasabalarının cadde, sokak ve parklarında herkesin güvenli bir şekilde dolaşabildiği, terör, hırsızlık, kapkaç, yankesicilik ve gasp olaylarının artık yaşanmadığı bir Türkiye.

* Büyük sermaye ve teknoloji sahibi olmuş, bilgi birikimi son derece yoğun, büyük teknopojelerin üretici ve pazarlayıcısı olmuş, her çeşit motor ve ağır sanayini kurmuş bir Türkiye.

* İstikrarlı, yüksek düzey bir ekonomiye sahip, dünyada ikinci sıraya yükselmiş bir Dünya devi, hantal bürokrasi ve memuriyet sistemini terk etmiş, tüm işlerinde teknolojiyi egemen kılmış bir “lider ülke”, Türkiye...

* Her şeyiyle “adam gibi adam”, her ferdi “insanca yaşayan” bir Türkiye. Farkı “yaşanan”, “yepyeni bir Türkiye”...

* * *

Farklı iki Türkiye fotoğrafı ortaya koyduk.

Birinci fotoğraftaki “yaşanan”, ikinci fotoğraftaki “özlenen” Türkiye’dir.

Birincisi “klasik”, ikincisi; “çağdaş” Türkiye’dir.

Birincisi “umutsuzlar”ın, ikincisi; geleceğe “umutla” bakanların resmidir.

Birincisi “siyaset ve siyasetçiler”den umudunu kesenlerin, ikincisi “siyasetten hala çok şeyler bekleyenler”in Türkiye’sidir.

Birinci fotoğraftakiler “değişimi hayalinden bile geçiremeyenler”, ikinci fotoğraftakiler bize “geleceği yaşatacak gençler”dir.

Birinci fotoğraftakiler “değiştim” deyip hala değişmeyenler, ikinci resimdekiler “değişim”i kendileri yaşayıp, bize de yaşatacak olanlardır.

Birinci resimdekiler teknolojiyen ürkenler, korkanlar, ikinci resimdekiler teknolojiye egemen olup yaşamımızın her evresinde bize sunanlardır.

Birinci resimdekiler bizi ve ülkemizi yönettiklerini sanıp aslında

yönetemeyenler, ikinci resimdekiler kendimizi ve ülkemizi güvenle emanet edebileceğimiz bilgili, eğitilmiş, kültürlü, altyapılı, geleceğin gerçek yöneticileri olan genç kuşaklardır.

Birinci resimdeki; açlığın, yoksulluğun, gelir adaletsizliğinin yoğun olarak yaşandığı bir ülke, ikinci resimdeki ise; herkesin yoksullukta değil, zenginlikte yarıştığı bir ülkedir.

Birinci fotoğraftaki; doğan her bebeğinin 5500 dolar borçla doğduğu bir Türkiye, ikinci fotoğraftaki borçsuz, en özgür bir biçimde Dünya'ya "merhaba" diyecek olan bebeklerin Türkiye'sidir.

Birinci fotoğraftaki Türkiye; iç-dış borç batağına saplanmış bir Türkiye, ikinci fotoğraftaki borcu-harcı bulunmayan, üstelik ihtiyacı olan her ülkeye borç verebilen bir Türkiye'dir.

Birinci resimdeki yoksul, çaresiz, yüreklerinde "bu gün bulduk, yarın ne olacak?" kaygısı taşıyanların, ikinci resimdeki ise; her ferde kadar yarınından asla kaygı duymayanların Türkiye'sidir.

Birinci fotoğraf; "hastane masraflarını ödeyemediği için hastasını rehin bırakmak zorunda kalanların, dört yüz Lira için çocuklarıyla birlikte cezaevine gönderilen ana-babaların ülkesi, ikinci fotoğraf ise; herkesin bedava sağlık hizmeti alabildiği, her çeşit tedavi ve ilaç masraflarının bedelsiz olarak sistem tarafından karşılandığı bir Türkiye'dir.

Birinci fotoğraf; taban ile tavanı arasında gelir adaletsizliğinin had safhada yaşandığı, 3 milyon kişisi ayda 403 liralık asgari ücretle yaşam kavgası verenlerin ülkesi, ikinci fotoğraf; gelir adaletsizliğinin en az düzeye indirildiği, hatta yok edildiği, çalışan her kişinin ayda en az 3000 Lira kazanacağı bir ülkedir.

Birinci resimdeki; sayıları 20 milyona yaklaşan, evine yılda 3 kilo dahi et girmeyenlerin ülkesi, ikinci resim; aynı evde ayda 30 kilo et yiyeabilen insanların ülkesidir.

Birinci resimdeki; "üretimimi değerinde satabilecek miyim? Borçlarımı ödeyebilecek miyim? Oğlumu evlendirip, kızımı çıkarabilecek miyim? kaygısı yaşayanların, ikinci resimdeki ise; sadece ve sadece "sistemin siparişini gününde yetiştirebilecek miyim?" kaygısı taşıyanların Türkiye'sidir.

Birinci resimdeki; insanların yarısından fazlasının hiçbir sos-

yal güvenceye sahip olmadığı, geleceği pamuk ipliğine bağlı, ikincisi ise; doğduğu günden itibaren sosyal güvenceye, “doğal emeklilik sigortası” kapsamına alınmış kaygısız, mutlu insanların ülkesidir.

Birinci resimdeki; hiçbir geçim kaynağı olmayan, kaderiyle baş başa bırakılmış insanların ülkesi, ikinci resimdeki; yoksul her insanına ayda 300 lira, yoksul her öğrencisine ayda 500 lira verebilen bir ülkedir.

Birinci resimdeki; nüfusunun çoğunluğu, yaşam tarzını, inançlarını şekillendirecek olan temel ilkelerini hacıya, hocaya, ana-babaya, eşe-dosta, yakın arkadaş çevresine danışarak edinmek zorunda kalmış bir ülke, ikinci resimdeki ise; kimseye sorma gereği duymadan, en doğru bilgiyi kendisine bedava verilen bilgisayar ve internet aracılığıyla direkt olarak “kaynağından” öğrenebilme olanağına kavuşmuş insanların ülkesidir.

Birinci resimdeki; ülke genelinde kaç tane dul, yetimi, öksüzü, acizi, kimsesizi, şehit ailesi, şehit evladı, özürlü, sakat, gariban, yardıma muhtaç insanı var, tam olarak bilemeyen bir Türkiye, ikinci resimdeki ise; ortaya koyduğu “sistem” ile her ferdini ekranına kaydetmiş, önemsemiş, kolu, kanadı altına almış, ayrıcasız her insanı ile bire bir ilgilenen bir Türkiye’dir.

Birinci resimdeki; kandırılmış, aldatılmış, birbirlerine düşman edilmiş, kardeşi kardeşine kırdırılmış, birbirlerinin gölgelerine dahi kurşun sıkan nesilleri geçmişinde yaşatmış bir Türkiye, ikinci resimdeki ise artık bilinçli, kandırılmaz, aldatılamaz, ülkesi ve insanı üzerinde oynanan, oynanacak her oyunu bozabilen genç nesli yetiştirmiş ve kendisini, onlara ve 21. yüzyılın sürecine emanet vermiş bir Türkiye’dir.

Birinci fotoğraftaki; insanların % 12’si okuma - yazma bilmeyen, 7 milyon kişisi adını dahi yazamayan bir Türkiye, ikinci fotoğraftaki ise % 100’ü okuma - yazma, teknolojinin tüm olanaklarından yararlanmasını bilen, tamamı bilgisayar kullanabilen insanların Türkiye’sidir.

Birinci resimdeki; “bana ne”ciliğin, “adam sen de”ciliğin, “aymazlığın”, “vurdumduymazlığın”, “bana dokunmayan yılan bin yıl

yaşasın”cılığın geçerli olduğu bir Türkiye, ikinci resimdeki ise; ülkeye, insanlarına, sorunlarına, siyasete olağanüstü duyarlı insanlarla dopdolu bir Türkiye’dir.

Birinci fotoğraf; doğru bilgiye ulaşamayan, ulaşma olanağı bulamayan, % 75’i “bilinçsiz seçmen” olarak tanımlanan, kime, niçin oy verdiğini dahi bilemeyen seçmenlerin Türkiye’si, ikinci fotoğraf ise; % 99’u bilinçli seçmenlerden oluşan kitlelerin Türkiye’sidir.

Birinci fotoğraftaki; “rahmetlinin kemikleri sızlamasın” diye hahla rahmetlinin tuttuğu partiye oy verenlerin; kendisinin en temiz seçmen olduğunu, siyasetteki kirliliğe asla tahammül edemeyeceğini söyleyerek her seçimde “beyaz oy” verenlerin, her seçimde sandık başına gitmeyerek seçime katılmamayı kendine prensip edinenlerin, hatır-gönül meselesi yaparak, “hepsi bu ülkenin partisi” diyerek “evet” mühürünü oy pusulasındaki tüm partilere basanların, kendini ve ülkesini “deneme tahtası” varsayıp son beş dönem seçimlerde her defasında başka bir partiye oy kullananların ülkesi, ikinci fotoğraftaki ise; verdiği oy’un değerini bilen, oy vereceği partinin kim olduğunu, ne olduğunu, kendisine, ülkesine, insanlarına ne verebileceğini, ne götürüp ne getireceğini sorgulayan, bunların sentez ve analizini yapabilen, hepsi seçime katılan bilinçli seçmenlerin ülkesidir.

Birinci resim; % 10-15 dolaylarında olarak bilinen ve adlandırılan “karasız seçmenler”in Türkiye’si, ikinci resim ise; % 99’u kimleri seçip, kimleri seçmeyeceğini -altını çiz-e çiz-e - kesin olarak bilen “kararlı seçmenler”in Türkiye’sidir.

Birinci resim; altı dönemde ortalama % 87 oranında seçime katılanların ülkesi, ikinci resim ise; % 99.5 oranında seçimlere katılarak “makbul yurttaş”lık görevini yerine getirerek gerçek “milli irade”nin ortaya çıkmasını sağlayan seçmenlerin Türkiye’sidir.

Birinci fotoğraftaki; her sayımda evlerine kapatılmış, 650 bini ise insan olarak “sayılamamış” insanlarımızın ülkesi, ikinci fotoğraftaki ise; MBS ile tek dahi “Yaşar Yaşamaz”ı bulunmayan, doğanı, öleni her saniye Sistem tarafından bilinebilen insanlarımızın ülkesi...

Birinci fotoğraftaki; Belediye başkanları ve milletvekilleri halk tarafından Cumhurbaşkanı ise - özellikle son dört dönemdir - iktidar

partileri tarafından seçilen bir ülke, ikinci fotoğraftaki ise; Belediye başkanları, milletvekilleri ve de Cumhurbaşkanı "halk tarafından" seçilecek olan bir ülkedir.

Birinci fotoğraf; her yerel ve genel seçimde sokaklara, sandık başlarına dökülen seçmenlerimin Türkiye'si, ikinci fotoğraf ise; tüm seçmenlerinin evlerindeki bilgisayarlarından oylarını kullanabildiği, devlete tek kuruş dahi maliyet getirmeyen, saat 9.00 da başlayıp, 17.01'de tüm sonuçlarının kesin olarak alınabildiği, Merkezi Bilgisayar Sistemi'ne sahip bir Türkiye'dir.

Birinci fotoğraftaki; değişimi, gelişimi, ilerlemeyi istemeyenlerin hala içimizde barındığı bir Türkiye, ikinci fotoğraftaki ise; her ferdinin canla, başla çalıştığı el ele, gönül gönüle vererek, kenetlenerek, omuzlarında yükseltmek istediği, "büyük lider ülke" olarak görmek istediği bir Türkiye'dir.

"Temsilde adalet" mi, yoksa "idarede istikrar" mı? sorusunun gerçek yanıtını bulmaya çalışıyorduk. Bunun için farklı ve karşılaştırmalı iki Türkiye fotoğrafı ortaya koyduk.

"Temsilde adalet"i en iyi sağlayabilen seçim sistemi "nispi temsil sistemi"dir. Bu sisteme göre yapılan seçimlerde bu sistemin "temsilde adalet"i sağladığı ancak; "idarede istikrar" sağlama amacına yönelik bir katkısının bulunmadığı da ortadadır. Birinci Türkiye fotoğrafının ortaya çıkmasının baş sebebi bu mevcut seçim sistemidir. Bu seçim sisteminin ülkeme, insanıma azami sunabileceği budur, bunun ötesine geçmesi, daha güzel bir tablo ortaya koyması - doğası gereği - mümkün değildir.

Okuyucularımın farklı iki Türkiye tablosunu görüp, dikkatli bir şekilde inceleyip, karşılaştırdıktan sonra niçin "idarede istikrar"ın daha önemli olduğunu ve birinci plana alınması gerektiği gerçeğini anladıklarını sanıyorum. Çünkü ikinci fotoğraftaki Türkiye, ancak "idarede istikrar" ilkesinin ön plana çıkarılmasıyla sağlanabilmektedir. Bize göre "idarede istikrar"ı sağlayacak olan seçim sistemi de hem yerel seçimlerde, hem milletvekili genel, hem de Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde uygulayabileceğimiz, çoğunlukçu, adil, tercih edilir, hukuki, demokratik, tartışmasız en iyi ve en sağlıklı sonuçları alabileceğimiz "iki turlu seçim sistemi"dir.

Bu projenin başından itibaren yazılanlara, söylenenlere göre -

her ne kadar yasa yapıcılar aynı madde içerisinde zikretmiş olurlarsa olsunlar - “temsilde adalet” ile “idarede istikrar” ilkelerinin bir arada bağdaşmadığı sonucu ortaya çıkmıştır. Mademki bu iki ilkeyi bir arada bağdaştıramıyoruz o halde “temsilde adalet” ilkesini yadsımaşızın bir kenara koyarak, ikisi bir arada bağdaşabilen ve aynı derecede önemli olduğuna inandığımız “seçimlerde adalet ve idarede istikrar” konusu üzerinde duralım.

Ülkemiz için “istikrar” mutlaka gereklidir. Hele hele MBS sayesinde üst düzeyde bir ekonomiye, süper kalitede bir Demokrasiye sahip olmuş, Dünya devi bir ülkenin “istikrarlı bir yönetime ihtiyacı olduğu” çok açıktır. Ülkemizin koalisyonlara tahammülü yoktur. Genel olarak; koalisyonlara meydan vermemek, Demokrasimizi keşintiye uğratmamak, kalkınma ve gelişme sürecini engellemek, büyük olasılıkla - ki mümkündür - tek parti iktidarı sağlayabilmek için “2 turlu seçim sistemi” teklif ediyoruz.

Belediye Meclis üyeliği, Belediye Başkanlığı ve Cumhurbaşkanlığı seçimlerini, önerdiğimiz “iki turlu seçim sistemi” çerçevesinde “(Bik-Yön) Bizi kimler yönetsin” projemiz içerisinde incelemiştik. Şimdi de “milletvekilliği genel seçimleri”ni “2 turlu seçim sistemi”ne göre inceleyelim.

Önce; “seçimlerde adalet”i sağlamaya çalışalım. Birkaç örnek verelim.

Örneğin; seçimlerden sonra herhangi bir parti “Biz şu ve şu konularda engellendik, yeterli propaganda yapamadık, bize diğer partilere davranıldığı gibi davranılmadı” v.s. şeklinde bir serzenişte bulunursa biz bunu Demokrasimizin ayıbı kabul ederiz. Ya da herhangi bir seçmenim çıkıp ta; “Ben görüşlerime % 100 paralel olan, gönül rahatlığı ile oy verebileceğim bir parti bulamadım, ancak fikrim % 90 yakın bulabildiğim falan partiye kerhen oy vermek zorunda kaldım” derse; “fikir özgürlüğü”ne verdiğimiz önemi yeniden gözden geçiririm ve bu sözü de yine Demokrasimizin ayıbı kabul ederim.

Tek kişi dahi olsa yukarıda andığımız seçmenimizin o tür söylemlerine açık kapı bırakılmamalı, seçmenimizin endişeleri giderilmelidir.

Kanımcı; seçim propaganda çalışmaları süresince hiç kimse,

hiçbir parti hiçbir şekilde engellenmemelidir. İşin içerisine cebir, şiddet ve silah girmedeği sürece herkes, her parti dilediğini konuşabilmeli, dilediği şekilde propagandasını yapabilmelidir. Bazı partilerin ve kişilerin bu aşamada önlerinin kesilmesinin yanlış olacağı kanısındayım. Şu sebeplerle ki;

a) İnsanların ve partilerin konuşmalarına engel olur, herkesin eteğindeki taşı dökmesine izin vermezseniz; kimin ne olduğunu, amacını, kime ve neye hizmet ettiğini nasıl anlayacaksınız? Unutmayalım ki; “YETKİN DEMOKRASİLER; ÇEŞİDİ NE OLURSA OLSUN HİÇ BİR FİKİRDEN KORKMAZLAR”.

Dolayısıyla seçim sürecinde tüm ülke sathı “HYDE PARK” gibi olmalıdır.

b) Demokrasimizde ve seçim yasamızda durum o kadar açık ve nettir ki; partileri -dolayısıyla milletvekillerini - seçip, Meclise taşıyacak olan yasalar değil, halktır, halkın bizzat kendisidir. Yasalar Meclise taşınma olayının yolunu, yöntemini belirler. Yasalarla halka verilmiş olan “seçim”, “seçme ve seçilme” yetkisinin, tam bu yetkilerin kullanımı aşamasında hem de eşzamanlı olarak yasalarca engellenmesinin mevcut hukuk sistemimizde yeri yoktur. Kaldı ki; bu söylemin sebebi de çok basittir. Örneğin; seçim sürecinde bir parti ve bu partinin milletvekili adayları çıkıp; “biz şeriat isterük” dese ya da bölücü propaganda yapsa, hangi aklı başında seçmen bu partilere ve adaylarına oy verir de o partiyi iktidar yapar, mümkün mü? Böyle durumların mevcut seçim sistemi kullanılmaya devam ettiği sürece, seçmenlerimizin bu partiler ve kişiler konusunda bilgilendirilmediği, bilinçlendirilmediği, aydınlatılmadığı sürece günümüz Türkiye’inde olması mümkündür. Hatta yüksek oranda oy almaları, Meclise girmeleri, iktidara oynamaları dahi mümkündür. Ancak MBS’ne, bilgisayar ve internet olanaklarına sahip, doğru bilgiye doğrudan ulaşabilen, tamamına yakını “asgari bilinçli seçmen” konumundaki seçmen kitleleriyle dolu bir Türkiye’de asla mümkün değildir.

Çıkarılacak yeni Seçim Yasalarında:

1 - Temel hedef: “ülke için istikrar” olmalıdır.

2 - Günümüzde uygulanan sistemde son 4 döneme bakıldığında görülen şudur: Partilerin tanıtım ve propaganda süresi çok kısaltıl-

miştir. Süre genişletilmelidir. Zaten seçmenin en büyük sorunu “bilgiye doğrudan ulaşamaması, doğru bilgi edinememesi”dir. Bu sebeplerle seçmenimiz “bilinçsiz seçmen” konumuna düşmekte, sağlıklı tercihler yapamamaktadır.

3 - “Halk iradesi”nin gerçek şekilde ortaya çıkabilmesi için “seçimlere katılım oranı”nın yüksek olması gerekir. Bunu sağlamak için de oy kullanmayan seçmene - mevcut sistemde yaptığımız gibi - 20 YTL. ceza verip seçmeni cezalandırmak yerine; tam tersine bir uygulama ile - oy kullanma bilinci oluşuncaya kadar - oy kullanan seçmene 20 YTL. vermek suretiyle ödüllendirsek daha güzel sonuçlar almaz mıyız?

Not: Nedense ülkemizde her şey ceza ile tehdit ile karşılık buluyor. Oysa dikkatimizi çekti. Yüce Allah Kuran’da 10 kez korkutup tehdit ediyorsa; buna karşılık 20 kez de ödüllendirmeyi vaat ediyor. Yani oran 1’e karşı 2...Lütfen biraz daha hoşgörü...

4 - Siyaset; işlevi itibarıyla bir araçtır. Hep böyle olması gerekirken mevcut haliyle ve geçmişteki siyasetçiler yüzünden siyaset bir “yüce amaç” haline getirilmiştir. Bu sebeple parti başkanı olmak, MKYK üyesi olmak, milletvekili olmak çok büyük, halkın üstünde, ulaşılması güç bir makam gibi halka takdim edilmiş, halk ta bunu böyle algılamıştır. Kendi vekilinin karşısında el pençe divan duran - aslında vekilin o pozisyonda olması gerekir - seçmen belki de sadece Türkiye’dedir. Batı Demokrasilerine baktığımızda bunlar sıradan, rutin görevlerdir. Öyle bir yüceliği falan da yoktur.

5-Yeni yapılacak Seçim Yasasında “yürütme” ile “siyaset” birbirinden kesinlikle ayrılmalıdır diye düşünüyorum. Yani Bakanlar, siyasi kişilikler olmamalıdır. Milletvekillerinden Bakan yaparsanız; yeğen-yiyen ilişkilerinin, eş-dost ilişkilerinin, devlet olanaklarının sağa sola peşkeş çekilmesinin, yolsuzluğun, hortumculuğun önüne geçemezsiniz. Olay en trajikomik şekliyle önümüzde duruyor: Türkiye’nin yürütülmesi, çözülmesi gereken tüm işleri Bakanlıklara bölüştürülmüş, Bakanlıklar bunun için ihdas edilmemiş midir? Bakan; koltuğunda oturmuş, konusunu bilmez, konusuna hâkim değil. Müsteşarına, Genel Müdürlerine, Müdürlerine soruyor. Vah Türkiye’ml! Ne ellere kalmışsın. Bakan; milletvekili olmamalıdır. Çünkü siyasi kişiliği vardır. Siyasete göbek bağıyla bağlıdır. Yani siyasete

entegre olmuştur. Eğer siyaseti 1. plana alırsanız; haliyle ülke çıkarlarını 2. plana itmiş olursunuz. Ne yazık ki Türkiye'deki uygulama budur. Önce siyaset sonra ülke ve insanımız... Bize göre şöyle olması gerekir:

Türkiye'nin en iyi, en kaliteli, en bilgili aynı zamanda en iyi "yöneticilik" vasıflarını haiz İnşaat Yüksek Mühendisi Bayındırlık Bakanı, Türkiye'nin en iyi Maliyeci/yöneticisi Maliye Bakanı, en iyi Doktor/Yöneticisi Sağlık Bakanı, en iyi ekonomist/yöneticisi Ekonomi Bakanı olmalıdır. Buna benzer uygulamalar ABD hükümetlerinde görülebilmektedir. Bakan; bakanı olduğu konuyu en üst düzeyde bilen, konusunun hâkimi, ileriye dönük fikir üretebilen, projeleri, çözümleri bulunan insan olmalıdır.

Bu konuda önemli bir nokta da şudur: Günümüzdeki uygulamalara göre Türkiye, seçim sonuçları alınıncaya kadar tünelin ucunu görememektedir. Özellikle; "tünelin ucundaki ışığı" demiyorum. Çünkü tünelin ucunda ışık olup olmadığı da o aşamada belli değildir. Konuyu açarsak: Türk seçmenin çoğunluğunun bilinçsiz seçmen sınıfına girmesi, seçmenin bilgiye doğrudan ulaşamaması, doğru bilgiyi edinememesi, ülkenin iyice gözlemlenip, irdelenip, ülkenin nasıl bir hükümete ihtiyacı olduğunun devlet kanalıyla vatandaşlara aktarılamaması v.b. sebeplerle, seçmenlerimizde de gerçek siyaset bilinci oluşmadığından seçim öncesi ortam adeta bir karambol ortamına dönüşmektedir. Bu karmaşa ortamında hangi partinin birinci, hangi partinin ikinci geleceği ve sıralamanın nasıl oluşacağı, tek partili hükümet mi, yoksa koalisyon hükümeti mi kurulacağı, kimin Başbakan, kimlerin Bakan olacağı, Bakan olacak kişilerin yeterli ve yetenekli olup olmadıkları konularında tam bir bilinmezlik hakimdir. Seçmen kime niçin oy verdiğini dahi bilmemektedir. Araştırma ve hazırlık aşaması olan 14 yıl içerisinde değişik illerde değişik kesimlerden tam 5430 kişiye "seçimlerde kime oy vermeyi düşünüyorsunuz?" diye sordum. Bazıları zoraki de olsa söylediler. "O halde oy vereceğiniz partinin tüzüğünden ya da programından kısa da olsa bir paragrafını ezbere söyleyebilir misiniz?" diye sorduğumda ne yazık ki bir kişiden dahi olumlu bir cevap alamadım. İşte Türk seçmenin genelde siyasetle ilgisi ancak budur, siyasetten alabildiği, siyasete verebildiği de ancak bu kadardır. O halde; MBS

uygulamasına geçilmez, mevcut uygulama devam ederse daha onlarca yıl Türkiye bu sıkıntıyı çekecektir. Bu durumda çıkarılacak yeni Seçim Yasasına şöyle bir madde eklenmesinin uygun olacağı kanısındayım.

“Seçime katılacak partiler ülke ve halkın çıkarları doğrultusunda Başbakan adayını, Bakan adaylarını (kabinesini), ve birlikte çalışacağı ekibini (bürokratlarını) belirlemek ve seçimlere üç ay kala kamuoyunun bilgisine sunmak zorundadır”. İşte o zaman hangi değerli, elit, uzman insanlar tarafından yönetileceğimizi açık-seçik görebileceğiz.

Eğer MBS uygulamasına geçilirse hiçbir sorun yoktur, konu kendiliğinden çözülmüş olduğundan böyle bir maddenin eklenmesine de gerek yoktur.

6- Aşağıda önerilen; 2. turda “ülke için istikrar” olgusunu yakalayabilmek için “seçmenin; oyunu bir başka partiye yönlendirmesi”ni sağlamaya çalışılmalıdır. Seçmenin; klasik partilikten vazgeçmesi oldukça zordur; ancak zaman içerisinde çözülebilir. Bu amacın gerçekleşmesi için şu anda yaşayan 15 yaş üstü neslin doğal yollarla tükenmesi gerekir. Örneğin: 1966 doğumlu bir Çin’linin kafasından Mao’nun öğretilerini söküp atabilir misiniz? Pek mümkün değil. Ama 1976 doğumlu bir Çin’liye (Mao 1976 yılında öldü.) Mao’nun öğretilerini sorsanız, konuya ilgi göstermez. Çünkü bilmiyordur ve o öğretilerle muhatap olmamıştır.

7 - Yeni Seçim Yasalarında Demokratik açılımlara daha fazla yer verilmelidir. Hiçbir fikir ve ideolojiden korkulmamalıdır. Eğer siz karnı tok, sırtı pek bir toplum yaratabilmişseniz; O toplum; kendi içerisindeki aykırı düşüncelileri, pislikleri, kirlenmeye sebep olanları tecrit etmek suretiyle kendi kendini temizler. Hepimiz biliriz ki; “aşı”nın kendisi de aslında bir mikrop’tur. Ancak savaşa savaşa antimikrop’a dönüşüyor.

8 - Kurumların kendi asıl görevlerini yapmalarının sağlanması ve hiçbir şekilde yıpratılmamaları esastır. Silahlı Kuvvetler İç Hizmet Kanununun 35. maddesine göre demokratik ve laik Cumhuriyeti koruma ve kollama görevi Türk ordusuna verilmiştir. Peki, Cumhuriyeti ve Demokrasiyi koruma ve kollama görevi sadece askerin midir? Öyle mi olmalıdır. Biz, 72 milyon insan neciyiz? Bu görev

hepimizin görevi değil midir? Bir İsveç'te, Danimarka'da, Finlandiya'da, Fransa'da, İngiltere'de neden ihtilal olmaz? (Üstelik İsveç ve İngiltere'nin Demokrasisi "Cumhuriyet"siz Demokrasidir, Krallıkla yönetilirler.) Niçin Demokrasileri kesintiye uğramaz? Çünkü oralar da siyasal kurumlar yerli yerine oturmuştur. Siyasal kurumları yerli yerine oturduğu için, Demokrasiyi doyasıya yaşayıp sivil tüm ülke vatandaşları olarak rejimlerine sahip çıktıkları için rejimlerini, askerlerinin koruma ve kollamasına verme gereği duymamışlardır. Orada kurumlar görevlerini bilirler. Kimse kimsenin işine karışmaz. O ülkelerde refah düzeyinin yüksek olması, siyasi tercihlerin de sağlıklı olmasını sağlamıştır. Eğitimli, kültürlü, ekonomik düzeyi yüksek toplumlar elbette daha sağlıklı tercihler yaparlar. O toplumlarda takım tutar gibi parti tutulmaz, o ülkelerde siyaset asla kan davası haline gelmez. Gidip oylarını kullanırlar, yurttaşlık görevlerini yaparlar, o andan itibaren siyaset onları pek fazla ilgilendirmez.

9 - Yeni Seçim Yasasında "hükümetlerin halk tarafından denetlenmesi" maddesinin de gerçekleşmesi gerekir. Bu, "Meclisin işidir" deyip kulak ardı edilecek, savsaklanacak bir konu değildir. Eklenecek bu madde Hükümetlerin başında bir çeşit "demoklesin kılıcı" olacaktır. Denetlemeden maksat asla Meclis'in, muhalefetin, Devlet Denetleme Kurulunun, Başbakanlık Denetleme Kurulu'nun, Sayıştay'ın, Anayasa Mahkemesinin görev ve yetkilerinin halkın müdahalesi ile aşılması, kısıtlanması değildir. Bu ifadeden anlaşılması gereken maksat net olarak şudur: MBS'ne göre her evde bilgisayar ve iletişim / internet hattı bulunduğuna göre; Hükümetin tavır ve uygulamaları, ülke işlerinin iyi yürütülüp yürütülmediği, halkın refah ve huzurunun yerinde olup olmadığı, çıkan yasaların; ülkeyi ve insanlarımızı rahatlatıp, rahatlatmadığı hususlarında yılda en az bir kez mini referandum yapılmalıdır. Halkımız gerekli ipuçlarını verecektir. Bunun Hükümeti bağlayıcı bir yönü yoktur. Bu mini referandumlar; testi kırılmadan bir "ikaz" mahiyetindedir. Bundan asıl amacımız: ihtilallere gerek kalmadan, ülkemiz huzursuzluğa, karmaşaya sürüklenmeden, rejimi tehlikeye sokmadan Demokrasi-nin, kurumları aracılığıyla tüm kurallarının işletilmesi, Demokrasi-nin kesintiye uğratılmamasıdır.

Örneğin: İki parti Meclise girmeyi başarmıştır. Küçük parti Ana

Muhalefet, diğeri Hükümet - tek başına iktidar - partisidir. Diyelim ki Hükümet bir takım antidemokratik uygulamalar yapmakta, rejimi tehlikeye sokacak tavırlar sergilemektedir. Halk her şeyin farkında ancak; iktidar partisi “vurdumduymazlık”, “aymazlık” içindedir. İstifa kurumu bir çözümdür, ama işletmiyor. Güven oylamasına gitse; çoğunluktur, haliyle kendisine güvenoyu verecektir. Peki, ne yapılacaktır? 5 yılın dolması mı beklenecektir?

MBS’nde çözümler bitmez. İhtilal hariç her çeşit çözüm vardır. Ve bilinmelidir ki; bundan sonra bu ülkede ihtilal olmaz. Ancak; ülke böyle durumlara düştüğünde referandum’a gitme konusu Hükümetlerin tasarrufunda olursa; Hükümetler bu uygulamaya gitmeyebilirler. O zaman da ülke zarar görür, Demokrasimiz zarar görür. Peki, uygulama nasıl yapılacak? Gayet basittir.

MBS’ ne geçmişsiniz. Her evde bilgisayarımız var. İlgili yasamız da var. Vatandaş oturur ekran başına, oyunu kullanır. Referandum sonucunda memnun olmayanların oy oranı % 30-35 arasında çıkmışsa; yorumu şudur; Ülkede birtakım şarlatanlar vardır, bağırıp, çağırarak bir kaşık suda fırtına koparmaktadırlar. Aslında sorun yoktur, Hükümet güvenle yoluna devam eder. Tam tersine memnun olmayanların oyu % 51’in üzerinde çıkmışsa o zaman sorun var demektir. Hükümet istifa eder, yasalara göre en kısa zamanda genel seçimler yapılır, yeni Hükümet kurulur, yola öyle devam edilir.

Böyle durumlar sık görülmez. Ancak yine de Demokrasilerde bir çözüm yoludur.

Şimdi seçim sürecine geçebiliriz.

Bunun için; Türkiye’de bugün mevcut 49 tane siyasi parti vardır. Bana göre 51 tane daha siyasi parti kurulmalıdır. (Bu arada hemen yapılan itirazları duyar gibiyim. 49 parti ile istikrar yakalayamıyoruz. Bu 100 parti işi de nereden çıktı? gibi...) Evet, kurulabilsin. Bunun hiçbir sakıncası olmadığı gibi tam tersine demokrasiye, rejime, halk psikolojisine çok katkısı vardır. Örneğin: Bu 100 parti içerisinde yukarıda anılan seçmenin fikri paralelinde, tam bir gönül rahatlığıyla oy verebileceği bir parti mutlaka vardır.

Seçmenler, seçim süreci olan üç ay içerisinde bu 100 partinin tüzüklerini, programlarını incelemiş, ülkemize ve insanımıza neler

verebileceğinin, ne getirip ne götüreceğinin bir güzel muhasebesini yapmış, aşağı yukarı “kararlı bir seçmen” olmuştur

Seçim günü, herkes evinde, bilgisayarının karşısına oturur, Yurt Kart’ını takar, internete girer, “seçim” tuşuna basar, ekranda seçime giren partiler isimleriyle ve amblemleriyle belirir. Kararını önceden vermiş olan seçmenimiz kaçınıcı sıradaki partiye oy vereceğini bilmektedir. Örneğin: 13 no.lu partiye oy verecekse klavyede 13 yazar, enter tuşuna basar. Oy’u saniyesinde Ankara’dadır. Hemen arkasından eşi ve çocukları da oylarını kullanırlar.

İlk tur seçimlerde “baraj” yoktur. “Milletvekili adayları” da yoktur. Peki, baraj yoksa aday yoksa bu ilk tur seçimi niçin yapıyoruz? Şunun için yapıyoruz: İlk tur seçimin amacı “istikrar” değildir. “İstikrar”, ikinci turun “hedeflediğimiz olayı”dır. İlk turun amacı seçimlerde “tam adalet”i, “tam demokrasi”yi sağlamaktır. Siyasal yaşamımızdaki dağılımı bizzat gözlerimizle görmek, seçmene göstermek, bu dağılımın hem kendilerine hem ülkeye bir yarar sağlamayacağı, kendileri ve ülke çıkarları için klasik partililik anlayışı yerine “toparlanma ve birleşme zamanının geldiği” mesajı vermek, “istikrar” için 2. tur seçimin altyapısını oluşturmaktır.

İlk turda seçmenler “istediği, gönlünün dilediği parti”ye oyunu kullanmıştır. Gönlü rahattır, kafası rahattır. Çünkü “tam adil”, “tam demokratik” bir seçim yaşamıştır. Öyle ki yukarıda zikredilen itirazlara, söylenebilecek laflara meydan verilmemiştir. İlk turda “baraj” olmamasının sebebi; seçmenimize, en hukuki, en “adil bir biçimde”, “tam demokrasi” yi doya doya yaşatmaktır. Görüldüğü gibi yaşattık ve başarılı da olduk. Çünkü; ilk tur seçimler sonunda Türkiye genelinde 7.800.000 oy alan parti de çıktı, Türkiye genelinde 58 adet oy almış parti de... Demek ki amaca ulaştık.

İlk turda adayların olmamasının sebebi de şudur: Ülkemin eğitimli, kültürlü, altyapılı, lisan bilen, en az bir veya birkaç konuda uzman, nitelikli milletvekillerine ihtiyacı vardır. Şimdi C İlinin 18 milletvekili çıkaracağını varsayalım. İlk tur seçimler öncesinde ortaya çıkmalarına gerek olmayan milletvekili adaylarımız artık şimdi ortaya çıkabilirler. Biz-Kim-Yön Projesinde MBS yöntemlerine göre incelediğimiz şekilde Genel Merkezin ve delege yönteminin en küçük bir müdahalesi olmaksızın, doğrudan, o ilde kayıtlı seçmen-

lerin oylarıyla seçilmiş ve sıralamadaki yerlerini almış olan 18'i asil, 18'i yedek toplam 36 milletvekili adayım olsun. C İli 18 vekil çıkaracağına göre; 100 tane partinin bu ildeki asil milletvekili adayları $18 \times 100 = 1800$ kişi, yedek adaylarla birlikte 3600 kişi eder. Eğer; yasaya "ilk turda her parti asil ve yedek adaylarını belirlemek zorundadır" şartını koyarsam, bu üstün nitelikli 36 milletvekili adayımı 100 partiye serpiştirmek, dağıtmak durumundayım. Aşağıda göreceğimiz gibi; 2. turda seçime girecek parti sayısı azami 6 tane olacağından; böyle bir şart konulursa o takdirde bu 36 nitelikli adayımdan 1'ini, 2'sini, azami 3'ünü seçebilme, belki de hiç birini seçememe durumu ile karşı karşıyayım. Halbuki bu 36 vekil adayımı 100 partiye serpiştirmek yerine, 2. turun şartı olan 6 partiye serpiştirsem, hatta 6'şar, 6'şar bölüştürürsem, 2. tur seçim sonucuna göre; bu 36 vekil adayımdan, % 100 olasılıkla 6'sını, % 90-99 olasılıkla 12'sini, % 33 - 7 olasılıkla 18'ini, yani asil adaylardan 9'unu, yedek adaylardan da 9'unu seçip Meclise gönderme şansına sahibim. İlk turda adayların olmamasının sebebi ve mantığı budur.

Şimdi 2. tur seçimlere geçebiliriz.

2. tur seçimin olmazsa olmaz şartı ve mantığı şudur: "ÜLKEMİZ İÇİN İLLE DE İSTİKRAR". Şimdi bunu sağlamaya çalışalım. Koşullarını da belirleyelim.

1 - İlk turda en çok oyu alan ilk 6 parti 2.ci tur seçimlere girmeye hak kazanır.

2 - Seçim Yasası değiştirilirken bir madde daha eklenmesi gereklidir. Örneğin: "İlk tur seçimlerden 4 hafta -veya 6 hafta - sonra ikinci tur seçimler yapılır" gibi...

3 - İlk turda baraj yoktu. 2. turda "baraj" vardır. Hem de oranı çok yüksektir. Bu konuyu biraz açalım. Baraj yüzdesi olarak iki oran önerebiliriz.

Birincisi: Hedefimiz; 2. tur seçimler sonunda "mutlak istikrar" sağlamak ise bu oranı % 25 olarak öneririz.(*). Bu % 25'lik oran bize şunları sağlayacaktır:

a) % 100 olasılıkla bir iktidar partisi, bir de ana muhalefet partisi çıkaracaktır.

b) Büyük olasılıkla bir iktidar partisi, iki tane de muhalefet partisi çıkaracaktır.

c) Son olasılık da birbirinden % 5-10 gibi farklı oranlarda 3 parti meclise girecektir.

İkincisi: Hedefimiz eğer 2. tur seçimler sonunda “hoşgörölü istikrar” sağlamak ise baraj yüzde oranını % 20 olarak öneririz. Buna göre;

a) 6 partiden biri en baştan elenir.

b) Bir iktidar partisi ve bir muhalefet partisi ortaya çıkabilir.

c) Bir iktidar partisi ve iki muhalefet partisi ortaya çıkabilir.

d) Düşük bir olasılık da olsa 4. bir parti de Meclise girebilir.

e) Tek parti iktidarı çıkmadığı takdirde iki partili güçlü bir koalisyonla olanak sağlanmış olur. Bu sistem büyük olasılıkla 3 partili koalisyon ortaya çıkarmaz ve gereksinim duymaz.

Tam bu noktada yine itirazları duyar gibiyiz. Bu kadar yüksek baraj mı olur? Hakkaniyete sığmaz, adil değil, demokratik değil gibi... Hâlbuki 1. turda sonsuz hukuk ve adalet ortamında Demokrasiyi yudum yudum son damlasına kadar içmiştik. Tüm bunları niçin yapıyoruz? Kutsal, vazgeçilmez, olmazsa olmaz büyük hedefimiz için. “Türkiyem” için. İlle de “istikrar” için. Mümkün olduğu ölçüde koalisyonlara gerek kalmaması için. Çünkü koalisyon dönemleri ne yazık ki boşu boşuna harcanmış, hatta bazen taş üstüne taş konulamamış, Türkiye’nin geri getirilmesi asla mümkün olmayan o “değerli yıllar”ıdır. Ancak şurası da bir gerçektir ki; bu durumlara sebebiyet veren de mevcut “seçim yasaları”nın ta kendisidir.

4 - 2. turun hemen öncesinde seçmenimiz bakıyor ki; ilk turda lehine oy kullanmış olduğu parti, ilk 6 parti arasında yok. Yapacağı şey şudur: Başta kendisi için, ülkesi için, insanı için, bunlardan daha önemlisi, ülkemize mutlaka gerekli olan “istikrar” için, kullanacağı oyunu bu 6 partiden birine yönlendiriyor.(*). İlk turda hukuk ve adalet ortamında Demokrasi’yi son damlasına kadar kullanmış olan seçmenim, 2.turda ülkesinin selameti için omuzlarına ağır bir sorumluluk yüklendiğini idrak ediyor, iyi, bilinçli bir seçmen olarak görevini yapıp, oyunu 6 partiden birine yönlendirmek suretiyle, sorumluluğunu yerine getiriyor. Böylece 2. tur seçimler de yapılmış oldu.

Bu konu ile ilgili yaptığımız sohbet toplantılarında, seçmenin, oy verdiği partiyi ilk altı parti içerisinde göremeyince, 2.turda ilk 6 par-

tiden biri lehine oyunu yönlendirmesinin çok zor, hatta imkânsız olduğu, çünkü seçmenin yıllar içinde edindiği alışkanlıklardan, inandından kolaylıkla vazgeçemeyeceği vurgulandı. Ben, bu iddiaların hiçbirine katılmıyorum. Çünkü her yurttaşımın ayrıcasız en az benim kadar, belki benden daha da fazla vatansever olduğuna inanıyorum. Ülkesini, insanlarını, vatanını, bayrağını, devletini sevmiş olmaktan - hem de karşılıksız - daha yüce bir sevgi var mıdır? Vatan bizim anamızdır. Vatan bizim evladımızdan da ötedir. Örneğin: Arabanıza ailece binmiş tatile giderken - Allah korusun - ağır bir trafik kazası yaptınız diyelim. Can kaybınız olmamış ama hepiniz yaralı iseniz, arabadan çıkar çıkmaz bir ana-baba olarak “arkadaşlar! bir çekici-kurtarıcı çağırın da hemen şu arabayı tamir ettirelim” mi dersiniz, yoksa “lütfen yardım edin! Çocuklarımı bir an önce hastaneye yetiştirelim” mi dersiniz? Ya da ailece evde bulunduğunuz bir sırada tüp patlaması veya elektrik kontağından, bir şekilde yangın çıktı diyelim. Öncelikle çocuklarınızı mı kurtarmayı düşünürsünüz, yoksa eşyalarınızı kurtarmayı mı? İşte başta kendisi, ülkesi, insanları için, geleceğimiz için ve tüm bunları bize sağlayacak temel ilke olan “istikrar” için seçmenim oylarını ilk altı partiden birine niçin yönlendirmesin? Bir vatansever için yapılacak başka bir şey var mıdır? Yapılacak en doğru hareket bu değil midir?

Şimdi ortaya çıkabilecek sonuçları ve olasılıkları değerlendirelim.

Ben bu olasılıkları, hemen hemen tüm olasılık formüllerini kullanarak haftalarca çalıştım. Matematik yanılmaz. Eğer söyleyeceğim sonuçlara inanmayan varsa; Lütfen kendileri de bu hesaplamaları yapsınlar. Aksini ispatlayacak her sonuca saygı duyarım.

OLASILIK 1: İkinci tur seçimlerden sonra: 6 partiden, iki parti % 100 kesinlikle elenir. Matematik kurallarına göre elenmek zorundalar, kusura bakmasınlar. Şöyle ki;

Toplam yüzde / Baraj yüzdesi = % 100 / % 25 = 4 çıkar.

(6 parti) - (4 parti) = 2 parti elenir. Teorik olarak 4 parti kalabilir. Pratikte ise 4 partinin kalması mümkün değildir.

OLASILIK 2: Partileri A,B,C,D,E,F, partileri olarak isimlendirelim. Şimdi bu 6 partiden Örneğin: C ve E Partilerinin “0” (sıfır) oy alıp, A,B,D,F partilerinin yani; dört partinin dördünün de birlikte

olarak Meclise girme olasılığı $1 / 10.000.000.000.(23)$ (On milyar üzeri 23'te 1'dir)

OLASILIK 3 : Dört partinin eşit oranda oy alması $A = B = D = F = \% 25$ olasılığı, $1 / 10.000.000.000$ (on milyarda 1) dahi değildir. On milyarda 1 dahi olsa; gerçekleşmesi için iki önşart gereklidir. (Bu olasılığa göre bir üçüncü parti de $\% 100$ elenir).

a) C ve E partilerinin 1'er oy dahi almaması gerekir ki; bu da kesinlikle mümkün değildir.

b) Kullanılan tüm geçerli oyların sayısının 4'ün tam katları olması gerekir. Yani 4'e bölündüğünde artanı olmaması gerekir.

Bunlar teorik olasılıklar. Biz daha gerçekçi, pratik olasılıklara bakalım.

OLASILIK 4: $\% 100-90$ olasılıkla Meclise ancak 2 partinin girebileceğidir. (3 Kasım 2002 Seçimlerinden sonraki Meclis gibi)

OLASILIK 5: 3. partinin Meclise girme olasılığı azami $\% 34-7$ dir. Şayet 2.tur seçime 6 değil de 4 parti girseydi; o zaman bu olasılık $\% 50-66$ olurdu.

Amacımız “seçimlerde adalet, yönetimde istikrar”; hedefimiz: Lider Türkiye ise; buyurun size ülke bünyesine en uygun, en güzel “seçim modeli”.

SONUÇ:

A) Seçim Yasası bir an önce mutlaka değiştirilmelidir. Diyelim ki; bu yasa 2007 seçimleri sonrası gelen Hükümet tarafından değiştirilmiş olsun. Yine maddeler alt alta sıralanarak yasa oluşturulmuştur. Ancak yine mükemmel değil, “mükemmel olduğu sanılan” bir Seçim Yasası yapılmıştır. Kanımca; iki temel eksikliği vardır.

Birinci eksikliği; 72 milyonluk koskoca Türkiye'nin seçimlerini yönetip yönlendirecek olan Seçim yasası yine, - aynı eski yöntemde olduğu gibi - milletvekili olarak Meclise girmiş 25-30 kişilik alt ve üst komisyonlar marifetiyle hazırlanmış olmasıdır.

İkincisi; Yasanın, tam olarak uygulanmasını sağlayacak olan teknolojik olanak, önlem ve yaptırımlardan yoksun olmasıdır.

Kanımca; partilerden biri veya birkaçı MBS'ni alıp, parti programı haline getirmedikçe - yasalar ne şekilde, nasıl, kaç kez değişirse değişsin - yukarıda söylediğimiz sıkıntılar devam edecektir.

Eğer; MBS uygulamaya konulursa;

a) Seçim Yasası tekrar değiştirilecek ve yeniden düzenlenecektir.

b) Yasa, hazırlanma aşamasında 25-30 kişiden oluşan alt ve üst komisyonların inisiyatifinde bırakılmayacak, MBS'nin önerdiği yaklaşık 5000 kişiden oluşan Teknik Danışma Konseyi'nin, ülkenin en iyi hukukçularından oluşan "hukuk grubu"nun da katılımıyla birlikte hazırlanacaktır.

Hazırlanan Yasanın kabul veya reddi elbette Meclis genel kurulunda yapılacaktır. Teknik Danışma Konseyinin ya da hukuk grubunun en küçük bir dahli söz konusu olamaz. Çünkü yasalarımıza göre o yetki Meclisindir.

c) O anda elimizde bulunan tüm seçim teknikleri ve teknolojik olanaklar Seçim Yasası'na monte edilecektir.

B - Demokrasi bizim velinimetimizdir. Ondan asla vazgeçemeyiz. Demokrasiyi tüm kurumlarıyla yaşatmalı; tüm kurallarıyla onu yaşamalıyız. Ancak; Demokrasinin tüm kurallarının - gerçek olarak yaşanmasına diyeceğimiz yok - sözde yaşanılması, barajı düşürerek 18-20 partinin meclise girmesini veya olabildiğince çok, çeşitli ve değişik görüşlerin mecliste temsil edilmesini sağlamak uğruna, ya da Meclise girebilmiş bu partilerin "demokrasicilik oyunları"na asla Türkiye'yi kurban veremeyiz. Dar çerçevede düşünüp "yeter ki küçük partiler hoşnut olsunlar"(*) diyerek ülkemizi ve geleceğimizi heba edemeyiz.

* MBS uygulamasına geçildiğinde "mutlaka küçük partiler de Meclise girsin, her çeşit fikir ve görüş Mecliste temsil edilme olanağı bulsun" şeklinde bir kaygımız olmayacaktır. Çünkü günümüzde teknolojik olanaklar son derece gelişmiştir. Küçük partiler tanıtımlarını, ülkeye ve siyasete katkılarını çıkartacak oldukları kitaplar, gazeteler, dergiler, yazılı ve görsel medya aracılığıyla da yapabilirler. Her çeşit maddi olanak ve destek sistem tarafından sağlanacaktır. İlle de Meclis kürsüsünden konuşmak şart değildir.

C - Rejimin çekindiği, sakıncalı kabul ettiği, iktidara gelmesinden korktuğu radikal/marjinal partiler vardır. Rejim; kaygılarında - şimdilik - haklıdır. Siyaset kurumları mevcut Seçim Yasasını muhafaza etmeyi sürdürdüğü sürece rejim de bu kaygıları yaşamak zorundadır. İster bölücü, ister şeriatçı, isterse ırkçı olsun; Demokrasi

dışı düşüncelerle Türkiye üzerine hesap yapan hiçbir partinin, bu sisteme göre iktidar olma olasılığı yoktur(*). Rejim rahat olsun. Ben üstüme düşeni yaptım. Matematiksel olarak ortaya koydum. Ancak tüm bunların da yasalarla desteklenmesi gerekliliği vardır. O da beni aşar. Bundan sonra görev siyasetçilerin, siyaset ve Cumhuriyet'in temel kurumları'nındır.

Konuyu açalım ve şıklar halinde irdeleyelim.

İki turlu seçim sistemi kullanarak, kullanılan tüm oyların geçerli kabul edildiği, seçmenin % 99'unun katılımı ile bir milletvekili genel seçimi gerçekleştirmiş olalım.

a) Örneğimizde, yukarıdaki sıfatları taşıyan bir radikal/marjinal parti oyların yüzde 50'sinden fazlasını alarak meclise girmiş olsun. Böyle bir olasılık var mıdır? Eğer varsa; böyle bir olasılık karşısında hukukumuzun, Demokrasimizin, siyasal kurumlarımızın ne yapması gerekir?

Mevcut Seçim Yasasını muhafaza ettiğimiz sürece bu olasılık her zaman mümkündür. Buradaki olay küçümsenemeyecek bir olaydır. Çünkü iki turlu seçim sistemi kullandığımız halde gerçek anlamda, kullanılan oyların yarısından fazlasını almıştır. Kaldı ki; ülke barajlı d'hondt sistemi kolayca bu olasılığa fırsat vermektedir. Örneğin; 2002 seçimlerinde bir siyasi parti % 34.28 oy oranı ile Meclis üyelerinin % 66.36'sını alabilmiştir. Hâlbuki aynı seçimde nispi temsil sistemi kullanılsaydı aynı partinin çıkaracağı milletvekili sayısı 188, iki turlu seçim sistemi kullanılsaydı azami 250 olacaktı. Burada örnek verdiğimiz parti AKP'dir. AKP'nin marjinal bir parti olup olmadığı bu şıkkın tartışma konusu değildir. Bu şıkkın konusu; burada AKP yerine gerçek anlamda radikal/marjinal bir parti olsaydı acaba neler olurdu? Demokrasimiz nelerle karşılaşırdu? Ortaya çıkan durum nasıl çözüldü?

Acaba "hukukumuz hukuk, Demokrasimiz Demokrasidir, huktan ve Demokrasiden asla vazgeçemeyeceğimize göre, adamlar da en hukuki, en demokratik, en yasal şekilde seçmenlerin yarısından daha fazlasının oyunu aldılar" diyerek hükümet kurup iktidara gelmelerine izin mi verilir, yoksa "Demokراسiyi ve laik Cumhuriyeti koruma ve kollama görevini" yasal olarak kendilerine tevdi ettiğimiz askerin müdahalesi mi beklenirdi? Bu gerçekten önemli bir

tartışma konusudur. Burada öncelikle sorgulanması gereken konu bu partinin seçmenlerin yarısından daha fazlasının oyunu alarak seçimleri kazanması değil, seçmen çoğunluğunun ne gibi etmenlerle, hangi sebeplerle böyle bir tercihte bulunabildiği konusudur. Ülkede ne olmuş da millet hayatımızda “inkılab” derecesinde köklü değişikliklere varan bir değişim yaşanmıştır? Yirmi üç grup seçmenden on yedi grubunun “bilinçsiz seçmen” olarak tanımlandığı ülkemizde -az da olsa- bu olasılık halen vardır.

Savunduğumuz ve Türk siyasetine önerdiğimiz MBS’nde ise böyle bir olasılık kesinlikle yoktur. Çünkü her evde sistem tarafından verilmiş bilgisayar ve internet hattı vardır. Seçmenlerimiz her çeşit doğru bilgiye anında ve doğrudan ulaşabilmektedir. Düzey olarak bir kısmı “asgari bilinçli seçmen” fakat büyük çoğunluğu “bilinçli seçmen” durumundadır. Bilinçlenme ve yetişme tarzı olarak MBS’nin teknik olanaklarından fevkalade yararlanmış olan kitleler halindeki bilinçli seçmenlerimizin yanlış bir tercihte bulunabilmele-ri mümkün değildir

Anımsanacağı gibi 10-15 sene önce Cezayir’de kendileri gibi düşünmeyen insanları genç-yaşlı, kadın-erkek, çocuk demeden baskın yaptıkları köylerin, yerleşim yerlerinin tümünü, üstelik Allah’ın adını kullanarak - sanki yüce Allah kendi adına başkalarını yargılayıp öldürmeleri için vekaletname vermiş (!) gibi - boğazlayıp yok eden bir grubun marjinal partisi olan FIS partisi vardı. Bu parti % 60’ların üzerinde oy sağlayarak seçimleri kazanmıştı. Fakat, gerçekte azınlık olup ancak, batı Demokrasilerinin kültürü ve terbiyesiyle yetişmiş olan yönetim tarafından her türlü baskı ve kargaşaya rağmen direnilmiş, iktidar bu partiye teslim edilmemişti.

b) İki turlu seçim sistemi ülkemizin istikrarı için geçerli oyların -MBS’nde kullanılan tüm oylar geçerlidir - yarısını ya da yarıya yakın oranda oy alan bir partiye tek başına iktidar olanağı tanıyabilir. “Yarısını” tabirinden ne amaçlandığını okuyucum hemen anlamıştır. “Yarıya yakın” tanımından ise amaç şudur. Örneğin “hoşgörülü istikrar” için barajı % 20 olarak belirledik diyelim. İkinci turda seçime katılan altı partiden F partisi % 5, E partisi % 8, D partisi % 12 oy alarak % 20 barajını geçememiş ve Meclis dışında kalmış olsun. A, B, C partilerinden biri toplam oyların % 37.5’ini aldığı takdirde

tek başına iktidar sağlar. Çünkü Meclise giremeyen partilerin aldığı toplam % 25'lik oydan % 12.5'lik kısmı da bu partiye ilave edildiğinde, oy oranı gerçek anlamda % 50 olacaktır ki hakkıyla tek başına iktidar olacaktır. İki turlu seçim sisteminin iyi yönlerinden biri de budur. Yani hakkaniyete uygunluğudur. Hak edene hak ettiği oranda milletvekili verir. Barajlı d'hondt sistemindeki gibi bir partiye % 34 oy oranı ile milletvekillerinin % 67'sini vermez.

c) İki turlu seçim sistemi sayı olarak en fazla iki partili, ama oldukça güçlü koalisyonlara izin verir. Örneğin: Diyelim ki iki turlu bir seçim sonunda hiçbir parti % 50 oy alamadı ve tek başına iktidar olamadı. Sonuçta A partisi % 40 oy alarak 220 milletvekili, B partisi % 35 oy alarak 192 milletvekili, C partisi de % 25 oy alarak 138 milletvekili çıkarmış olsun. A partisi ile B partisi koalisyon yaparsa toplam oy oranları % 75, milletvekilleri sayısı 412 olur. A partisi ile C partisi koalisyon yaparsa; toplam oy oranları % 65, milletvekili sayıları 358 olur. Eğer A partisi ile C ve B partileri uzlaşıp koalisyon kuramadıkları takdirde B ve C partileri kendi aralarında uzlaşarak koalisyonu oluşturabilirler. Bu durumda; toplam oy oranları % 60, toplam milletvekili sayıları da 330 olur ki; karşılarında da 220 milletvekiline sahip güçlü bir muhalefet vardır.

d) Ülkemizin önemli sorunlarından biri de siyasi partilerin bazı sebeplerle kapatılması meselesidir. Anayasaya, yasalara, Siyasi partiler yasasına ve Seçim yasasına aykırı davranan siyasi partilerin, kapatılması yoluna gidilir. Aykırı eylem ve davranışların saptanması halinde o parti hakkında Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından Anayasa Mahkemesi'nde dava açılır. Dava sonunda partinin kapatılması kararı verilirken Anayasa Mahkemesi üyelerinin beşte üç çoğunluğu gerekir. Türkiye'de demokratik düzene, özellikle de çok partili Demokrasiye geçildiğinden bu yana birçok parti kurulmuş, zamanla bazı hususlar ve uygulamalarının yasalara aykırı olması gerekçesiyle birçok parti de kapatılmıştır. Onlarca yıldır yapılan bu parti kapatılma kararları sonrasında birbirine zıt iki görüş ortaya çıkmaktadır.

Partisi kapatılan yöneticiler ve o partinin yandaşları kararı içlerine sindirememişler ve kararın antidemokratik bir uygulama olduğunu ve hukuki olmadığını söylemişlerdir. Buna karşın kapatma ka-

rarını veren Anayasa Mahkemesi ise yargının bağımsız olduğunu, devlet adına hareket edip devlet adına karar verdiklerini söylemişlerdir. Kim ne söylerse söylesin işin gerçeği şudur. Anayasa Mahkemesi haklıdır. Çünkü Siyasi partiler yasasında açık hüküm vardır ve şöyle der: “Anayasa Mahkemesinin verdiği karar kesindir”. Yani bu karardan geriye dönüş yoktur.

Buraya kadar olan süreçte; parti kapatılmıştır, olay şeklen halledilmiştir. Ancak; konunun pratiğine baktığımızda temel olarak değişen bir şey yoktur. Çünkü partinin kurucuları, liderleri, yöneticileri, taraftarları ve partinin kuruluşuna yön veren düşünce ve zihniyet bir yerlere kaybolup gitmemiş, yine her şeyiyle ortada durmaktadır. Örneğin: bir siyasi parti, kuruluşundan bu yana tam 4 kez kapatılmış, yerine beşinci parti kurulmuş, günümüzde halen siyasal yaşamına devam etmektedir. Hatta daha ilerisi, bu partinin içerisinden çıkmış altıncı bir parti tek başına iktidar olmuş, bugün ülkemizi yönetmektedir. Parti kapatılmakla ne olmuştur? Bana göre değişen hiçbir şey olmamıştır. Sadece tabela değişmiş, zihniyet devam etmektedir. Yani kısaca şöyle denilmiştir: “Sayın hakimler! Tabelalarımız iner ama mücadelemiz devam eder”.

Buraya kadar söylenenlerin ışığında anlamamız gereken şudur: Mevcut siyasi sistemimizde şeklen parti kapatmaların siyasal yaşamımızın pratiğine artı olarak bir katkısı yoktur. Ama olumsuz yönlerinin olduğu kesindir. Şöyle ki; parti kapatmalarla ilgili süreç, vereceğim örnekle sanırım tıpatıp örtüşecektir.

1570 yılında Kıbrıs’ın tamamı fethedildi. Venediklilerden Osmanlı’lara geçti. Böyle stratejik bir adayı kaybeden Avrupa, donanmalarını birleştirerek 7 Ekim 1571 tarihinde İnebahtı’da Osmanlı donanmasının tamamına yakınını yakarak, telef ettiler. Sokollu Mehmet Paşa, İstanbul’a gelen Venedik elçisine şöyle dedi: “Biz, Kıbrıs’ı almakla sizin kolunuzu kestik, ama siz İnebahtı’da donanmamızı yakmakla sakalımızı tıraş ettiniz. Kesilen kol bir daha yerine gelmez ama tıraş edilen sakal eskisinden gür çıkar”. Yani Siyasi Partiler Yasasının ilgili maddeleri kol kesmiyor, sakalı tıraş ediyor. Nedenini açıklayalım. Bir Siyasi parti dört kez kapatıldı. Aynı siyasi görüşün devamı olan beşinci parti olarak Saadet Partisi kuruldu. Saadet Partisi’nin amblemine bakarsanız: hilalin içerisinde küçük-

ten büyüğe doğru ve farklı boyutlarda, sağa ve yukarıya yükselen beş yıldız görürsünüz. Sevecenliğine, babacanlığına, ılımlılığına her zaman saygı duyduğum, bu partinin genel başkanı Sayın Kutan amblemdaki yıldızların ne anlama geldiğinin sorulması üzerine: birlik, beraberlik, kardeşlik, sevgi ve hoşgörü gibi güzel kelimelerle yıldızların ne anlama geldiğini açıkladı. Bu, millete söyleniş şekliydi. Gittikçe büyüyen yıldızlar aslında çok ince bir espri ile anlamlı bir mesaj veriyor gibi. “Siz partilerimizi kapattıkça, biz daha da büyüyerek gelip siyaset sahnesindeki yerimizi alacağız”.

Ve olan oldu. Yıldızlar büyüyerek ışık saçan bir ampule dönüştü. 2002 seçiminde % 34.28 oyla Mecliste milletvekillerinin 2/3'üne sahip olarak hükümet oldu. Şu anda da ülkeyi yönetiyor. Sonuç açık ortada ise sormak gerekiyor: Bu partinin dört kez kapatılması ne işe yaradı, neyi halletti?

e) MBS'ne göre “Demokrasi dışı düşüncelerle Türkiye üzerine hesap yapan hiçbir partinin, bu sisteme göre iktidar olma olasılığı yoktur” demiştik. Böyle olup olamayacağını görmek için konuyu biraz daha açalım.

e.a) Yukarıdaki tanıma uyan yani bir marjinal parti tüm seçmen oylarının yarısı ya da yarısından fazlasını almışsa - Allah korusun - (yaptığımız tüm inceleme ve araştırmalarımıza göre) mevcut hukukumuz ve Demokrasi kuralları çerçevesinde bir önlem bulunmuyor. Bu durumda tüm seçmenlerime ve halkıma Ömer Seyfettin'in “De-li Yağmuru” öyküsünü okumalarını tavsiye etmekten başka çarem kalmıyor.

e.b) Yine yukarıda tanımladığımız parti bu kez oyların yarısını ya da fazlasını alan parti olmayıp, c) şıkkında tanımladığımız % 40 oyla 220 milletvekili çıkaran A partisi olsun. Merkezi Bilgisayar Sistemimiz ve tavsiye ettiğimiz 2 türlü seçim sistemi, e.a) şıkkında belirttiğimiz durum dışında darbelere, antidemokratik uygulamalara gerek kalmaksızın bu tür partilerin 5 yıl, 10 yıl, 15 hatta 20 yıl en demokratik, en hukuki, en yasal şekilde önünün kesilebilmesini sağlar. Şöyle ki:

Demokrasi dışı düşüncelerle Türkiye üzerine hesap yapan parti örneğin A partisi olsun. Seçimleri kazanmış, birinci parti olmuş, 220 milletvekili çıkarmış, ancak tek başına iktidar olma fırsatını halkı-

mız kendisine vermemiştir. Ancak parti, iktidar olmak için hala umutludur. Yasalara göre hükümet kurma görevi ilk olarak bu partiye verilir. A partisi önce B partisine gider. “Benim 220, sizin de 192 milletvekiliniz var. Gelin sizinle ortak bir koalisyon hükümeti kuralım. 5 yıllığına ülkeyi bir güzel yönetelim” der. B partisi şöyle yanıt verebilir: “Arkadaş! Biz sizin eylemlerinizi de, söylemlerinizi de sevedik. Programınızın da iler, tutar, ayakları yere basar bir tarafı yok. Niyetinizi de biliyoruz. Millet size bir defa ülkeyi yönetme fırsatı verdi. Ama siz bu ülkenin iç dinamikleri ile oynamaya kalktınız. Neredeyse darbe yaptıracaktınız. Demokrasimizin kazanımları elimizden gidecekti. Neredeyse Meclis devre dışı kalacak, Anayasa rafa kaldırılacaktı. Biz bu yanlışta ortak olamayız. Kusura bakmayın, kismetinizi başka kapıda arayın” diyebilir. Buradan umudunu kesen A partisi aynı teklifi C partisine yapar. C partisi de yanıt olarak aynı paralelde söylemde bulunabilir. Artık A partisi için tüm umutlar tükenmiştir. Demokrasi açısından yapılacak tek şey vardır. B partisi ile C partisi hükümeti kurarlar. İşte, görüldüğü gibi antidemokratik hiçbir yaptırıma gerek kalmaksızın en hukuki, en demokratik şekilde 5 yıllığına bu partinin önü kesilmiştir. Başta halkın olmak üzere B partisinin ve C partisinin inisiyatifleri sayesinde “sağduyu” galip gelmiştir. Aslında halk bu marjinal partiye doğrudan bir mesaj vermiştir. “Rejimin partisi ol. Belli bir kesimin partisi olarak kalacağına kitlelerin partisi olmaya çalış. Herkesi sev, herkesi kucakla. Ülkenin iç dinamikleri ile oynama. Halkı, Cumhuriyeti ve Demokrasiyi velinimetin belle. Adam gibi ol, efendi ol. Değişimi yaşa. Bunları yapabilirsen belki bir daha seçimlerde tekrar aynı fırsatı verebilirim” demiştir. Fakat parti, aradan geçen 5 yılda hiç değişmemiş, uyarılara kulak asmamıştır. Beş yıl sonra yapılan seçimlerde yaklaşık aynı sonuçlar alınmıştır. Gelişmeler hemen hemen aynı paralelde olmuş, aynı sebeplerle yine hükümet olamamıştır. Yine bir beş yıllığına en hukuki, en yasal, en demokratik şekilde önü kesilmiştir. Değişimi, gelişimi gerçekleştiremediği sürece bu partinin daha 15 yıl, hatta 20 yıl önü kesilebilecektir.

D - Rejimin kaygı duymasına sebep olan güçlerin, gerek açıklamaya çalıştığımız 2 türlü seçim sistemi içinde, gerekse Sonuç bölümünün A),B),C) şıkları çerçevesinde iktidar olmaları mümkün de-

ğildir demiştik. Ancak Demokrasimizin ve mevcut seçim sistemimizin bu konuda hala açık kapıları vardır. Örneğin: Bu partiler blok oluşturarak seçime girdikleri takdirde Meclise girebilirler. Hatta bir zaman sonra ayrılıp asıl “kök parti”lerine geçebilirler. Mevcut Seçim Yasamız ve Siyasi Partiler Yasamız bunu engelleyemez. Bu, seçimlerde kullanılan bir tekniktir. Bu teknik taktik karşısında yasalarımızda yer alan bir yaptırım ya da engelleme gücü yoktur. Engellemez diyoruz, çünkü sorun matematiksel değil, siyasi bir sorundur. Bu sorunun çözümü de yine Meclis’tedir, Cumhuriyetin kurumlarındadır. Örneğin: Meclis tarafından bununla ilgili bir yasa çıkarılabilir. Partisinden ayrılan milletvekilinin milletvekilliği düşer” denilebilir. Ya milletvekili seçildiği partisinde kalacaktır, ya da istifa edip vekillikten ayrılacak, Meclis dışında sivil yaşamına devam edecektir. Kanımca; üçüncü bir seçenek tanınmamalı, yani bağımsız olarak milletvekilliği yapmasına izin verilmemelidir. Sebebi şudur: Günümüze kadar yapılan uygulamalarda görülmüştür ki; “bağımsız milletvekilliği kurumunun” Türk siyasal yaşamına dişe dokunur bir katkısı olmamış, ülkeye bir yararı olmamıştır. Anımsanacağı gibi 70’li yılların sonlarında bu olumsuzlukları ve ortaya çıkardığı sonuçları ülke olarak hep birlikte yaşadık.

Yerel seçimlerde bağımsız aday, bağımsız başkan olunabilir. Ancak MBS’nin hakim olduğu geleceğin Türkiye’inde birilerinin çıkıp - sanki bize bir şeyler ispatlamak zorundaymış gibi - “bakın, 55-60 bin oy aldım, bağımsız milletvekili seçildim, demek ki istersem seçilebiliyormuşum” deme lüksü yoktur, olmamalıdır diye düşünüyorum. Geçmişin teknolojiden yoksun basit siyasal yapısı içerisinde bağımsız seçilmiş vekiller siyasal yaşama renk katıp, siyasetin tuzu, biberi olmuş olabilirler. Günümüz siyasetinin ise zekaya, çabukluğa, iş bitiriciliğe, pratikliğe ihtiyacı vardır. Zaman yok, zamanla yarış halindeyiz. Soralım, bakalım. Kim bu bağımsız? Grubu olmayan, partisiz, sahipsiz tek başına bir adam. Tıpkı ıssız adaya düşmüş Robinson gibi... Ben birlik, bütünlük istiyorum. Birlikten kuvvet doğsun istiyorum. Tek başına bir insan ülkeme, insanlarıma ne verecek...

E - İki turlu seçim sistemi “temsilde adalet” ilkesini de kendiliğinden sağlar. “Temsilde adalet”ten maksat aldığı oya göre, müm-

kün olduğunca çok parti Meclise girsin, çok seslilik olsun, mümkün olduğunca çeşitli ve değişik fikirler Mecliste temsil edilebilsin değil miydi? Çok partinin Meclise girmesinin nelere sebep olabileceğini yukarıda incelemiştik. Çeşitli ve değişik görüşlere gelince MBS bunu gerçek oranlarda sağlayabiliyor. Her ne kadar ikinci turda sadece 6 parti seçimlere girse de, bu altı partinin içinde çok değişik görüş ve fikirleri temsil eden yüzlerce milletvekilimiz vardır. Burada yeni bir sistemden, iki turlu seçim sisteminden söz ediyoruz. Bu sistemde artık, eski sistemde olduğu gibi “liderlik sultası”, “bayan genel başkan ve eşi tarafından veto edilme”, “lidere ve çevresine azami yakın olma”, “evet efendim”cilik, “baş üstüne efendim”cilik, “emriniz olur”culuk, “siz ne dersiniz doğrudur”culuk, “üst düzeyde yağcılık, yalakalık”, sindirilme, genel başkan emriyle partiden atılma kavramlarına asla yer yoktur. Seçilecekseniz doğrudan halk, yani o ilde partiye kayıtlı üyeler tarafından seçileceksiniz. İdeolojiniz ve görüşleriniz genel merkezin görüşleri paralelinde olmayabilir. Zaten günümüz dünyasında ideolojiler egemen değil. Taban, yani halk layık görmüş, sizi o partiden aday göstermiş ve seçmiş ise, halk en doğrusunu yapmıştır. Lider veya genel merkez yönetimi sizin görüşünüze veya seçiminize karışamaz. Kısaca, bir parti içerisinde onlarca değişik görüş ve ideolojiye sahip milletvekilleri vardır ve iki turlu seçim sistemi de bunu fevkalade sağlamaktadır.

F - İnsanoğlunun sıkıntıları bitmez. Ülkeler de tıpkı insan gibidir. Zaman olur ki; bir doğal felaket, savaş veya komşu ülkelerle anlaşmazlık, ekonomik krizler, anarşi ve terör, gelir adaletsizliğinin sebep olduğu uyumsuzluklar, seçmenin kendini ve ülkesini deneme tahtası sanarak her seçimde başka bir partiye oy vermek, yetersiz ve dar kadroların hükümet olması gibi sayabileceğimiz daha birçok sebeple ülke sıkıntıya girebilir. Bu sıkıntılar sadece ülke ve insanımızla sınırlı kalmaz, rejimler de bu sıkıntılardan etkilenebilir. Ülkeyi böylesi durumlardan kurtarıp düzlüğe çıkarmak hükümetlerin görevidir. Ancak hükümetlerin yönetim kadroları, kadroların yetişme tarzı, alt yapıları, bilgi ve deneyimleri sorunun çözümünde yetersiz kalabilir. Hükümetler geçici ama, devlet ve rejim kalıcıdır. Bu gibi durumlarda devlet ve rejim yönetiminde bulunan hükümete mecbur değildir. Hükümetler de sorunun çözümünde yetersiz kalmışsa sı-

kıntı büyümeden, başa çıkılmaz düzeye ulaşmadan, devlet ve rejim daha fazla hırpalanmadan gereğini yapmalı, istifa mekanizmasını işletmelidir. Çünkü mevcut hükümet yerine “çözümçü” olacağını umduğumuz yeni bir hükümet aranacaktır. Ülke hükümete kalma-yacağına göre en kısa zamanda “erken seçim”e gidilecektir. Bana göre “erken seçim” olgusu Demokrasi rejiminin tamponudur, emniyet supabıdır, by-pasıdır hatta en uygun tanımla cek-valfidir.

Aklı başında hiçbir insan bu durum tespitinin tersini söylemezken, asıl değeri 45-50 milyon dolar olmasına karşın, sadece 6 milyon dolara satın alındığı söylenen bir gazetenin yönetici/sorumlularından, aynı zamanda gazetede köşe yazarı olan bir arkadaş 27 Aralık 2006 tarihli “Bir de yalan söylüyor...” başlıklı köşe yazısında bakınız ne diyor:

“Kışla bilgisiyle maruf ‘muvazzaf gazeteci’ (sanırım Em. Org. Kemal Yavuz Paşayı kastediyor) tehditlerini sürdürüyor. Adnan Menderes erken seçime gitmeyi akletseymiş, bunlar başına gelmezmiş.

Paralelliği siz kurun...

Demek istiyor ki, ‘Erken seçime direnen bugünkü iktidarı bekleyen akıbet de farklı olmayacaktır.’

Bunu ‘durum tespiti’ sadedinde söylese, ‘Hah, adam gidişattan kaygılanıyor, demokrasi treninin rayından çıkmaması için bazı uyarılarda bulunuyor’ diyeceğiz.

Fakat arkadaşımız durum tespitinin ötesine geçiyor.

Düpedüz, ‘Bu iş böyle olacaktır, böyle olması gerekmektedir’ demeye getiriyor.

Paşanın TV’eki konuşmasını ben de izledim. Ama Paşa konuşmasında sizin çıkarmaya çalıştığınız yoruma temel teşkil edecek bir konuşma yapmadı, hatta imasında bile bulunmadı. Eğer aynı konuşmadan bahsediyorsak ya siz, ya da bizler yanlış izlemişiz. Eğer ikimiz de aynı konuşmayı izlemiş isek Paşa, siyaset biliminin temel kurallarından birini televizyonda tüm izleyicilere hatırlatıyor. Bir tespit yapıyor. Bu tespit nedir? Aynen şudur: Eğer bazı nedenlerle ülke ve rejim sıkıntıya girmiş ise siyaset biliminde çözüm olarak birbiri ardına gelen iki kurumu işletmek gerekir. İlki; “istifa”, ardından “erken seçim”.

Sayın Paşa bunları hatırlatıyor. Şahsen ben o konuşmalardan söylediğiniz gibi ‘hükümet erken seçim kararı almazsa bunun bedeli “darbe”dir’ izlenimi edinmedim. Siz o yorumu nereden çıkardınız, onu da anlayamadım.

Aynı tespiti 35 yıl kadar önce ben de yapmıştım. Yani 27 Mayıs’ın sentezini, analizini yapmıştık, darbenin ne getirdiğinin, ne götürdüğünün farkındaydık. Ancak; tam 25 yıl boyunca 27 Mayıs tartışlamadı, hakkında en küçük bir şey dahi konuşulamadı, eleştirilemedi. Çünkü 27 Mayıs darbesi yasa ile 25 yıllığına korumaya alınmıştı. Aleyhinde tek kelime konuşulamazdı. 27 Mayıs hakkında özgürce konuşma ve tartışmaları yapmak için geçici yasanın bitim tarihi olan 1985 yılını beklemek zorunda kaldık. Hatta hiç unutmam; bu konudaki ilk eleştirileri de Sayın Nazlı Ilıcak’ın aynı yıl yayınlanan “27 Mayıs yargılanıyor” adlı kitabından okumuştuk.

“Bir de diyor ki, ‘27 Mayıs 1960 öncesini biraz hatırlayıp, biraz da araştırdığımda Menderes’in ülkeyi 27 Mayıs’a götüren gidişi durdurma şansını, bu yolda yapılacak en iyi şeyin ‘erken seçim’ olduğunu bir ara yakaladığını, ama sonraki gelişmelerle kaçırdığını görüyorum.’

Hem yanlış görüyor, hem de gözümüzün içine baka baka yalan söylüyor.

Birincisi, Menderes’in 27 Mayıs’ı önleme şansı yoktu.”

diyorsunuz. Bence de Sayın Paşa hem doğru görüyor, hem de yalan söylemiyor, doğrusunu söylüyor. Menderes’in 27 Mayıs’ı önleme şansı da bal gibi vardı. Şimdi vereceğim örneğin aksini tek bir kişinin dahi söyleyebileceğini sanmıyorum.

“Örneğin: Ben Menderes olayım. Tarih de 1 Mayıs 1960 olsun. Henüz darbe yapılmamış. Kabinemle ve vekillerimle görüştüm, istifa etmeye karar verdim. İstifa mektubunu Cumhurbaşkanlığı’na sundum. “Başbakan olarak kabinemle birlikte istifa ediyorum, hükümetlik yapmıyorum, bizi bağışlayın” dedim. Şimdi söyler misin be arkadaş! Hangi güç, hangi kişi elinde sopayla döve döve bana Başbakanlık, hükümetlik yaptırabilir? Var mı öyle bir babayiğit bana zorla Başbakanlık yaptıracak? “yapmıyorum efendim o kadar!” Kim, kime zorla bir şey yaptırabilir? Böyle bir şey olabilir mi? böyle bir mantık olabilir mi?

“İkincisi, 27 Mayıs öncesinde bir erken seçim tartışması yoktu.

Üçüncüsü, orduyu darbeye kıskırtan CHP de dahil, hiç kimsenin erken seçim diye bir derdi yoktu.” diyorsunuz.

Erken seçimin birilerince mutlaka tartışılması mı gerekiyor? Birilerinin erken seçim diye bir derdinin olması mı gerek? Erken seçim kavramı nedir acaba?

Erken seçim; yukarıda da söylediğimiz gibi demokrasinin, rejimin tamponudur, emniyet supabıdır, çek-valfidir. Tamponudur; çünkü demokrasinin bazı kurumları çeşitli nedenlerle bir miktar zedelense de, tahrip olsa da ana gövdesi azami korunur. Emniyet supabıdır; zaman zaman ülkede olası toplumsal gerilimlerin büyük bir kısmını deşarj eder, ortamı normale çevirir. Erken seçim demokrasilerin çek-valfidir; çünkü ülke ve toplum olarak uzun yıllar içerisinde elde ettiğimiz demokratik kazanımlarımızın bir anda, örneğin bir darbeyle elimizden uçup gitmesine izin vermez.

Erken seçimin mutlaka birileri tarafından tartışılması, gündeme taşınması gerekmez. Erken seçim bir yerde hükümetlerin inisiyatifinde olan bir konudur. Örneğin; ülke çeşitli nedenlerle sıkıntıya girmiştir. Gerek muhalefet gerekse halk iktidar partisinden ya da uygulamalarından hoşnut değildir. Kalabalıklar ortalığa dökülmüş, bağırıp çağırıyor olabilirler. Tıpkı 27 Mayıs 1960 öncesinde olduğu gibi.

Böyle bir durum iki şekilde açıklanabilir. Örneğimiz yine 1960 öncesinden olsun. Birincisi; ortalıkta birtakım kalabalıklar vardır, bağırıp, çağırarak bir kaşık suda fırtına koparıyor olabilirler. Ya da ikincisi; o zamanlar tüm ülke halkının Ankara’da toplanması mümkün olmadığından toplumun gerçek temsilcileri olarak hükümeti ikaz ediyor, toplumun sesini duyurmaya çalışıyor olabilirler. Bu durumda gerçeği öğrenmek gayet basit idi. Hükümet istifa eder, ülkeyi erken seçime götürürdü. Seçimler yapıldı. Eğer halk yine yüzde 50’nin çok çok üstünde bir oy oranı ile Demokrat Parti’yi seçmişse bunun yorumu şu olurdu: Ülke yönetiminde gerçekten bir sıkıntı yoktur, muhalefet bir avuç kalabalığı da arkasına almış, bağırıp, çağırıyordur. Yok, eğer; CHP’yi seçmişse: “iyi ki erken seçime gitmişiz, halk yönetimimizden memnun değilmış, ülkemize ve milletimize hayırlı, uğurlu olsun” denilirdi.

ÖNEMLİ NOT: Kitap baskıya hazırlandığı sırada ülkemiz bir erken seçim sürecine girmiş bulunuyor. Sadece 2007 seçimlerine mahsus değil, MBS'nin uygulamaya girmediği gelecekteki tüm seçim dönemlerine mahsus olmak üzere gerek halk ile yaptığım sohbet ve toplantılarda, gerekse çağrıldığı TV programlarında aynı sorunun yüzlerce kişi tarafından sorulması üzerine gayet açık ve net cevap veriyorum.

Soru şu: *Hepimiz bilinçli seçmen olduk. Ama niçin hangi partiye oy vereceğimizi söylemiyorsunuz?*

Ben bu projeleri herhangi bir parti adına kaleme almadığım için gayet rahat davranabiliyorum ve aynı rahatlıkla açık ve net olarak şöyle yanıt veriyorum.

Bu projelerin ilk sayfalarında farklı iki Türkiye fotoğrafı ve bu iki fotoğrafın karşılaştırılmalarını sundum. Şimdi:

1 - Eğer 1. fotoğraftaki Türkiye görünümünden, ülkemizin şu anda bulunduğu konumdan, kendi halimizden, düzenden, hükümetten, yönetenlerden memnunsanız hiç tavrınızı bozmayın, geçen seçimlerde kime oy kullanmışsanız aynı partilere oy kullanmaya devam edin.

2 - Yok eğer 2. fotoğraftaki Türkiye'nin özlemi içindeyseniz, 'biz böyle bir ülkede yaşamak istiyoruz, biz öyle bir ülkenin vatan-daşı, seçmeni olmak, bizden sonraki nesillere de öyle bir ülke bırakmak istiyoruz' diyorsanız o zaman seçimlere giren 21 veya 19 parti arasında -eğer varsa- size o Türkiye'yi verebileceğine inandığınız-partiye oy verin.

3 - "Şu anda o parti yok" diyorsanız, mutlaka ama mutlaka sandık başına gidin, yurttaşlık görevinizi yerine getirin, mutlaka oyunuzu kullanın ama bir sonraki seçimlere kadar da o Türkiye'yi size verecek olan partiyi oluşturun, oluşturanlara da destek ve yetki verin.

4 - Verdiğiniz oyun sorumluluğunu taşıyın. Kime ve niçin oy verdiğinizin muhasebesini yapın. Çünkü vereceğiniz oylarla bu güzel ülke, bu devlet ya hızla ileriye gidip "lider ülke" olacaktır ya da yerinde sayacak yahut da kısa zamanda kazanımlarını kaybedip geriye düşecek, ülke ve insan olarak sıkıntılarla karşı karşıya kalacaktır.

Yaşam çok kısa, zaman dar...

Savsaklanacak zaman değildir.

Son dört döneme bir bakınız. Ne seçmen olarak sizler ve ne de bu ülke deneme tahtası değildir. Artık silkinin ve kendiniz, aileniz, ülkemiz, insanımız ve geleceğimiz için lütfen kararınızı verin. Çünkü başka Türkiye yok!

Büyük Atatürk'ün şu sözleri ile bu konuyu bitiriyorum.

“Bir milletin yüzü gülüyorsa o millet mutludur. Bir ülkede yüzü gülmeyen insanlar çoğunlukta ise, o ülkenen yöneticilerini değiştirmek gerekli olmuş demektir.”

MBS-SEÇİM (MERKEZİ BİLGİSAYARLA SEÇİMLERİN YAPILMASI) PROJESİ:

Bir ülkede rejim, ekonomi, sosyal ilişkiler sıkıntıya girmiş ise; Demokrasiyi ve istikrarı tehlikeye sokmadan, kesintiye uğratmadan, sorunu çözmenin çeşitli yolları vardır. İlk akla gelen iki mantıklı çözüm yolu vardır. Birincisi “istifa” mekanizmasını işletmektir. İkincisi erken genel seçimlerin yolunu açmaktır. Birincisi her zaman mümkündür. İkincisi ise; Günümüz Türkiye’sinin içinde bulunduğu ekonomik koşullar yüzünden, masraflı olacağı sebebiyle, zaten % 20’si açlık ve yoksulluk sınırı altında yaşamaya mahkûm edilmiş geniş halk kesimlerinin haklı olarak tepkisine sebep olmaktadır. Çünkü her seçimde (partilere yapılan para yardımları hariç) 450-650 trilyon Lira arası para harcanmaktadır.

İşte MBS’miz bu sorunları kökünden, hem de “sıfır” masrafla halleder, o kadar para da kuruşuna kadar devletin kasasında kalır. Konuyu açarsak:

MBS’mizden her eve bilgisayar vermişiz, iletişim hattı vermişiz. (İnternet ve e-mail sağlanması). Çip’li YURTTAŞLIK KARTI’mız aynı zamanda bizim “seçmen kartımız” değil midir? Evet.

Diyelim ki; 22 Temmuz Pazar günü genel seçim var. Önce aile reisi ekran karşısına oturur, Yurttaşlık Kartı’nı bilgisayara takar, “Seçim” der ekrana girer. Ekranda seçime giren partiler isimleriyle, amblemleriyle karşındadır. Yurttaşım en az 3 aydan beri partileri, tüzüklerini, programlarını incelemiş “asgari bilinçli seçmen” olmuştur. Kararlıdır, seçimi isabetli olacaktır. Hangisine oy verecek? Diyelim: 12 No.lu X partisine. 12 yazar, enter tuşuna basar. Oyu saniyesinde Ankara’dadır. Çık sıradan kardeşim. Aynı şekilde evin hanımı, çocuklar, yani oy kullanma hakkı olan herkes oyunu kullanır. Seçmen gerekirse ŞİFRELİ OY kullanabilir. (Ayrıntısı ve gerekçesi aşağıdadır.) 1 YTL. dahi bir masraf yaptık mı? Hayır, yapmadık.

Sonuç itibariyle;

1 - Dedikodusuz, masrafsız, şaibesiz, en hukuki, en Demokratik, en adil, en hilesiz bir şekilde seçimle* yapılmıştır.

2 - Seçim öncesi muhtarlıklara gitmeye, seçmen Listesi hazırlamaya, listede olup olmadığımızı kontrol etmeye, seçmen kartı edinmeye, şayet seçmen kartı gelmemiş veya bize ulaşmamış ise oy kullanma hakkından yoksun kalmaya gerek yoktur.

Çünkü, MBS'ne göre bir bebek doğduğunun ertesi günü Yurt-Kart sahibi oluyor idi. Seçmen olma yaşı da 18 olarak kabul edilmiş idi. Buna göre: Diyelim ki; 22 Temmuz 2007 Pazar günü seçim yapılıyor olsun. 21 Temmuz 1989 veya daha öncesi doğumlu bir kişi evindeki bilgisayarından otomatikman oyunu kullanabilecektir. Çünkü Yurttaşlık Kartına yüklenen program gereği yaşı otomatik olarak hesaplanmış, 18 yaşını bitirdiği saptanmış ve seçmen olma hakkı kazanmıştır. Bunun için Muhtarlıklara gitmeye, 18 yaşını doldurduğunu ispatlamaya, seçmen listelerinde yer almaya gerek yoktur. Buna karşın örneğin, 22 Temmuz 2007 günü 18 yaşını tamamlamamış bir kişi bilgisayar başında oy kullanmaya kalkışsa bile oy kullanamayacaktır, çünkü program bunu kabul etmeyecektir.

3 - Herkes evinden oy kullandığı için hiç kimsenin baskı ve tahakkümü söz konusu olmamıştır. Herkes tercihini özgürce yapabilmıştır.

4 - Yine evinden oy kullanmakla vatandaşım "taşınmak" (!) zorunda kalmamış, sokakta, kahvede, sandık başlarında, tartışmalar, kavgalar hatta cinayetler olmamıştır.

5 - Evinde rahat ve huzur içinde oy kullanmakla "seçime katılma oranı" yükselmiş, yani "millet iradesi" yüksek düzeylerde ortaya çıkmıştır. (tecelli etmiştir)

6 - "Geçersiz oy" söz konusu değildir. Kullanılan tüm oyların hepsi geçerlidir.

7 - "Mükerrer oylar" asla söz konusu olamaz. Çünkü kullandığımız "seçim yazılım programı" mükerrer oy'a asla izin vermez. Örneğin: Bir vatandaş ikinci, üçüncü, beşinci (mükerrer) oyunu kullanmak istedi. Kesinlikle yapamaz. Eğer bunu evinde denerse fazla bir tehlikesi yoktur, ama seçim günü herhangi bir kurumun bilgisayarında bu işi denemeye kalkışır, sırada da 15-20 vatandaş varsa; daha Yurttaşlık Kartı'nı takar takmaz bilgisayar "ihbar" eder. Yani

saniyesinde vatandaşı “bipbip”ler. O vatandaş sıradaki diğer duyarlı vatandaşların elinden nasıl kurtulur bilemem ama, hırpalanacağı kesindir. Bu noktada kesin olan bir gerçek de şudur ki; Seçmenim artık her seçimde “en ilkel usullerle”, “koyunlar gibi boyanmaktan kurtulmuş oluyor. Sanırım ilerideki yıllarda bu olayı bir çeşit “nostalji” olarak kabulleniriz ve geçmişi hatırlayarak; “Ahh! ahh! Nerede o günler? Her seçimde milletçe ne güzel koyunlar gibi boyanırdık” der, maziye birer tatlı tebessüm daha bırakabiliriz.

8 - Günümüz uygulamalarında vatandaşın bir türlü anlayamadığı bir sebeple saatin 21.00 olması beklenir. Artık TV’ler başlar “Seçim çevresi: Kütahya... Oy kullanılan sandık sayısı 2.144. Açılan sandık sayısı: 312. Oyların partilere dağılımı... Sayılır... Sayılır... Saatlerce, günlerce... Ayrıca her saat başı çeşitli renklerdeki grafiksel seçim pastası partiler arasında dilimlenir. İşte orada, günler sonra dahi sevemediğim “sevimsiz bir cümle” kullanılır hala... “kesin olmayan seçim sonuçlarına göre...” denilir. Niçin? Belli ki gümrük kapılarındaki, yurtdışındaki, Büyükelçiliklerdeki, Konsolosluklardaki sandıklardan henüz sonuçlar gelmemiştir. Bir belirsizlik, bir kargaşa, bir hengâme...

“MBS ile Seçim Sistemi”nde bu olumsuzlukların kesinlikle yeri yoktur. Çünkü MBS’nde:

1 - Seçim sandığı yoktur. Haliyle “sandıkların çalınması” olayı da yoktur.

2 - “Seçim sandığı güvenliği” konusu otomatikman ortadan kalkmıştır. Seçim günü binlerce polisi ve güvenlik güçlerini adeta seferber etmeye gerek yoktur.

3- Seçim sandıkları’nın ve “tutanak çuvaları”nın gecenin o ilerlemiş saatlerinde İl ve İlçe Seçim Kurullarına taşınması olayı yoktur.

4 - Sandık başında görevli memurlara ve bunlara “para ödenmesine” gerek yoktur.

5 - Öğleyn “ekmek arası köfte-kaşar”a, artı “ayran ya da kola” ya gerek yoktur.

6 - Sandık başlarında “parti temsilcileri”ne ve “gözlemci”lerine gerek yoktur. Hele hele 8-10 kişilik avanesiyle birlikte seçim sandıklarını gezen, boy gösterisi yapan, vardığı her sandık başında “sahte bir tebessümle” - çünkü o anda seçilip-seçilmeme kaygısı ya-

şamaktadır - “Kolay gelsin efendim! Nasılsınız? İnşallah memlekette hayırlı, uğurlu olur” diyerek kibarlık(!) ve alçak gönüllülük(!) örnekleri sergileyen Belediye Meclis üyesi adaylarına, Belediye Başkan adaylarına ve milletvekili adaylarına da gerek yoktur.

7 - İl ve İlçe Seçim Kurullarına “itiraz etmeye” gerek yoktur. Çünkü kazanan “net bir şekilde kazanmış”, kaybeden de “net bir şekilde kaybetmiştir.

8- “Oyların yeniden sayılmasına” da hiçbir şekilde gerek yoktur.

Saat 17.01 de tek bir tuşla en kesin sonuçları almak mümkündür. Kimler Milletvekili olmuş, kimler Belediye Başkanı olmuştur? Hangi parti kaç tane Belediye Meclis Üyesi ve İl Genel Meclisi üyesi çıkarmıştır? Hangi parti falanca merkezde veya Türkiye genelinde kaç oy almıştır? Oy oranları nedir? Her şey ekranımızda görülmüştür.

En önemlisi de I kuruş dahi harcanmamış, “sıfır” maliyetle seçim yapılmış, “450-650 trilyon lira da kuruşuna kadar devletin kasasında kalmıştır”

Not: Şifreli oy konusuna açıklık getirelim.

Örneğin: Seçimlerin üzerinden üç yıl geçmiş olsun. Günlerden bir gün bir yurttaşımız, iktidar partisinin bir görevlisinin karşısına geçmiş, hatta yakasından tutmuş, “bak arkadaş! Biz bilgisayardan, sizin bu MBS’nizden pek fazla anlamıyoruz. Ben sizin partinize de oy vermedim. Siz bu sistemi iyi biliyorsunuz. Ola ki, size vermediğimiz oyları sistemde oynayarak kendi partinize kanalize etmiş, bu şekilde iktidar olmuş olabilirsiniz. Bunun böyle olmadığını ispatla, beni ikna et!” dese yapılacak bir şey var mıdır?

Yapılacak şey vardır ve çok basittir.

Verdiği oyun takipçisi ve bu derecede duyarlı seçmenlere ve bu tür olasılıklara karşı MBS’miz “şifreli oy” kullanma olanağı sağlamıştır. Şifreli oy kullanmamış bir seçmenin böyle bir iddiada bulunma hakkı yoktur.

İddia sahibi seçmene “gel kardeşim. Otur şu ekranın karşısına. Vatandaşlık kod numaramı gir. “Seçim” yaz. Şifreni gir, oyunu geri çağır. Bak, D partisine oy vermişsin, doğru mu? İkna oldun mu? “Doğrudur, ikna oldum” diyor vatandaşımız. Net olarak açıklık getirilmiştir. Böylece konu kapanmıştır.

DiĞER PROJELERİMİZ:

Her - Ev - Bil. (Her Eve Bilgisayar Ve İnternet Verilmesi) Projesi:

Doğ - Bil. (Doğru Bilgi Aktarımı) Projesi:

Bilg - Aç. (Bilgi Açılımı Ve Şeffaflık) Projesi:

Hırs-Kap-Kaç. (Hırsızlık Ve Kapkaççılığı Önleme) Projesi:

Dön-Mil-Vek. (Dönüşümlü Milletvekilliği) Projesi:

Türk-Mil-Vek. (Türkiye Milletvekilliği) Projesi:

Mes - Yön. (Mesleğe Yönlendirme) Projesi:

Üniss (Üniversitelere Sınavsız Giriş) Projesi:

Aç-Giz-İş. (Açık Ve Gizli İşsizliğin Yok Edilmesi) Projesi:

İş - Bul. (İş Ve İşçi Bulma) Projesi:

Özür - İns. (Özürlü İnsanlarımız) Projesi:

So - Ço. (Sokak Çocukları) Projesi:

Tek - Dan - Kon. (Teknik Danışma Konseyi) Projesi:

Mil- Dev - Pol.(Milli Devlet Politikası) Projesi:

Giz - De - Bak. (Gizli Değerler Bakanlığı) Projesi:

Ot-Kaç-Ön (Otomatik Olarak Kaçakçılığı Önleme) Projesi:

İn - Ka. (İnsan Kaynakları) Projesi:

Bil-Top. (Türk Halkını Bilgi Toplumu Yapma) Projesi:

Tekürsap. (Teknoloji Üretim, Satış Ve Pazarlama) Projesi:

Ortas (Orta Asya) Projesi:

Tek - Sos - Gük. (Tek Sosyal Güvenlik Kurumu İhdası) Projesi

Doğ - Emek. (Doğal Emeklilik) Projesi:

Gaçop. (Geniş Açılımlı Ortaklıklar) Projesi:

Büyat. (Büyük Yatırımlar) Projesi:

Alten. (Alternatif Enerjiler Araştırma - Geliştirme) Projesi:

Yen - Turp. (Yeni Turizm Projesi) :

Kkecb. (Köy-Kasaba Eşgüdüm Birlikleri) Projesi:

Kküpb. (Köy-Kasaba Üretim ve Pazarlama Birlikleri) Projesi:

İhgem-İtgem (İhracat-İthalat Araştırma; Pazarlama Genel Müdürlükleri)

Projesi:

Har - Ge. (Hayvancılık Araştırma - Geliştirme) Projesi:

Yem-Fab. (Yem Fabrikaları Birlikleri) Projesi:

Yap-Ort. (Yapı Ortaklıkları) Projesi:

Ser-Mes-Güv. (Serbest Meslek Sahiplerinin De Ekonomik Ve Sosyal Güvenceye Alınması) Projesi:

Ref - Eşya (Refaha Göre Eşyalanma) Projesi:

Kent-Böl-Kobi (Kent Ve Bölge Kobilerinin Kurulması - Organizesi) Projesi:

Ta - Mir - Dep.(Tüm Tarihi Mirasın Restore Ve Dekore Edilmesi) Projesi:

Sağ - Kent. (Sağlıklı Kentleşme) Projesi:

Hava - Kargo (Havayolu İle Kargoculuk) Projesi:

Evlen - Kredi (Evlenme, Ev, Ev Edindirme Kredisi) Projesi:

Sah-Dol-Fat. (Sahtecilik, Dolandırıcılık, Sahte Faturacılıkla Mücadele) Projesi:

İş - Dağ. (İş Dağıtımı) Projesi:

Tüm-San-Güp. (Tüm Sanatçıların Sosyal Güvenceye Alınması) Projesi:

Bas-Des.,Bas-Öd. (Basın Destegi Ve Basının Ödüllendirilmesi) Projesi:

Stan - Ön. (Stad Anarşisini Önleme) Projesi:

Ent-Prop. (Enternasyonal-Uluslararası Propaganda, Tanıtım Ve Lobicilik) Projesi:

Dan - Dev. (Danışan Devlet) Projesi:

Yeni Mernis (Yeni Merkezi Nüfus ve İstatistik) Projesi:

Mbs - İst. (Merkezi Bilgisayarla İstatistik) Projesi:

Yargı - Sist. (Yargı Sisteminin Yeniden Düzenlenmesi) Projesi:

Yargı - Mens. (Yargı Mensuplarının Genel Durumlarının İyileştirilmesi) Projesi:

Suç - Ön. (Suç İşlemenin Önlenebilirliği) Projesi:

Ye - Mad. (Yeni Madencilik Ve Stratejisi) Projesi:

Mil-Mot-San. (Milli Motor Sanayii) Projesi:

Dev - Mem. (Devlet Memurluğunun Yeniden Düzenlenmesi) Projesi:

Atm (Otomatik Para Çekme Aygıtları) Projesi:

Ermes (Ermeni Meselesi Ve Soykırım İddialarının Kesin Çözümü) Projesi:

Rüş-Ön. (Rüşveti Önleme) Projesi:

Ok - İs (Okumak İstiyorum) Projesi:

Sek- Bank. (Sektör Bankacılığı) Projesi:

Bu projelerle ilgili çalışmalarımız devam etmektedir. çalışmalarımızı bekleyiniz.

birey'den Seçmeler

- Turgut Özal'ın Anıları - Mehmet Barlas
- Türkiye'de Darbeler ve Kavgalar Dönemi - Mehmet Barlas
- Sosyo-Politik Bir Gerçek Olarak Hocaefendi Sendromu
Mehmet Barlas
- Türkiye Üzerine Pazarlıklar - Mehmet Barlas
- Milli Nizam'dan 28 Şubat'a Olay Adam Erbakan
Kenan Akın
- Yasaklı Umut Recep Tayyip Erdoğan
Muhammed Pamuk
- Birinci Cumhuriyet Üzerine Notlar - Mehmet Barlas
- Bir Karaoğlan Hikayesi - Bülent Ecevit- Süleyman Kurt
- Liberal Öfkenin Adı - Besim Tibuk- M.Emin Kazcı
- Filistin Dramı ve Yaser Arafat - Kenan Akın
- Türkiye - Arnold J. Toynbee
- Türkiye'de Siyasal Fikir Hareketleri
H. Bayram Kaçmazoğlu
- Demokrat Parti Dönemi Toplumsal Tartışmaları
H. Bayram Kaçmazoğlu
- Türk Sosyoloji Tarihi Üzerine Araştırmalar
H. Bayram Kaçmazoğlu
- Türkiye'de Siyasal Sosyalleşme - M. Türkkahraman
- Bu Sistem Değişmeli - Recep Yazıcıoğlu
- Sıradışı Bir Vali: Recep Yazıcıoğlu
- Türk Sosyoloji Tarihine Giriş I
H. Bayram Kaçmazoğlu
- İstihbarat Oyunları -Entrikaların Karanlık Orduları
Gültekin Avcı
- Doğunun İstilas -Medeniyetler Savaşına Doğru - Gültekin Avcı
- Karanlık İlişkiler - Susurluk, Şemdinli, DanıştayOlaylarının Şifresi-
Gültekin Avcı
- Latife Hanımın Sırları ve Türk Sosyetes - Mehmet Barlas

birey edebiyat seçkisi

- Balın tuzu Eksik - Kâmil Yeşil
- Sıkı Adamlar - Saadettin Acar
- Kalanlar - Ahmet Kekeç
- İkinci Güneşi - Afet Ilgaz
- Mavi Ada Mektupları - Kahraman Tazeoğlu
- Besbelli Yalnızlık - Özcan Ünlü
- Çetele - Yusuf Tosun
- Öyküler - Montesquieu
- Başka Masallar - İsmail Kılıçarslan
- Satır Arası Aşk - Mehmet Naci
- Çağa Kiralık Akıllar - Hanifi İspirli
- Dünden Yarına İz Bırakanlar - Yusuf Tosun
- Karşılaştırmalı Edebiyat - Günümüz Postmodern Bağlamda Algılanışı - Dr.Kamil Aydın
- İsmet Özel' in Amentüsü - Hasan Aktaş
- Ceberrut Kaynana-Mehmet Emin Kazcı
- Tarantulapost-Ahmet Oktay Berber
- Yüzyıllık Türk Şiir Atlası-I (Der: Özcan Ünlü)
- Yüzyıllık Türk Şiir Atlası-II (Der: Özcan Ünlü)
- Seçilmiş Şiirler ve Yazılar-Halil Cibran
- Yetim Çağrışımlar - Ferman Karaçam
- Savaşa Direnen Şiirler- Antoloji (Der. Özcan Ünlü)
- Ünlü Şairlerin En Güzel Aşk Şiirleri -I (Der.: Sedat Umran)
- Ünlü Şairlerin En Güzel Aşk Şiirleri II - (Der.: Özcan Ünlü)
- Kitab-ı Aşk - Hanifi İspirli
- Aşk Bu Kadar Yakışmamıştı Bana - Özcan Ünlü
- Ağaç, Kedi ve Tırnak - Levent Dala
- Karanfil - Ferman Karaçam
- Gözlerinin Mavi Limanında - Nizar Kabbani
- Üç Köpük - İbrahim Tenekeci
- Güzellik Uykusunu - İbrahim Tenekeci
- Milyon Sesli Mızıka - Ali Emre
- Sebepsiz Serçe - Suavi Kemal Yazgıç